

KARANLIK KADROLAR

PIERRE LEMAITRE

ROMAN

PEGASUS

HER ŞEYİ KAYBETMEYİ GÖZE ALDIĞINDA KAYBEDECEK HİÇBİR ŞEYİN YOKTUR

Alain Delambre dört yıldır işsiz olduğu için eskiden insan kaynakları müdürü olduğu halde artık becerilerinin çok altında kalan önemsiz işlerde çalışmak zorunda kalır.

Başarısızlık hissine ve düşük maaşına bir de patronu tarafından aşağılanmanın utancı eklenmiştir. Mucize eseri büyük bir şirketten teklif aldığıdaysa artık her şeyi yapabilecek hale gelmiştir. Ailesine ihanet etmeye, çalmaya, herkesin gözü önünde küçük düşmeye ve hatta şirketin korkunç sınavına girmeye hazırdır: Mülakat yerine bir rehin alma canlandırmasında rol alacaktır. Alain saygınlığını geri kazanmak için tüm ruhunu ve varlığını bu işe adar. Ama işin içinde hile olduğunu ve kandırıldığını anladığında oyun korkunç bir kâbusa dönüşür. Roller değiştiğinde oyunun kurallarını en öfkeli olan koyacaktır.

“Bir gerilim romanının vadedebileceği her ögeye sahip.”

Le Magazine littéraire

“Her bölüm bir koşu yarışına benziyor:
Yumruklarınızı sıkıyor, sonucu bekliyorsunuz.”

Le Point

“En iyisini arayanlar içinilmekilmek işlenmiş
bir başyapıt.”

Elle

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-806-9

Pegasus Yayınları: 1377
Bestseller Roman: 599

KARANLIK KADROLAR
PIERRE LEMAITRE
Özgün Adı: Cadres noirs

Editör: Zeynep Tür
Düzeltili: Cengiz Alkan
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatih Rüştu Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2016
ISBN:978-605-343-806-9

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Calmann-Lévy, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Editions Calmann-Lévy'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

PIERRE LEMAITRE

KARANLIK
KADROLAR

Fransızcadan Çeviren:

MENEKŞE TOKYAY

PEGASUS YAYINLARI

Pascaline'e.

Marie-Françoise'a, sevgilerimle.

“Eski zamanlarla çağımız arasında istikrarsız bir dengede duran, ne geçmişte ne de şimdi kendini huzurlu hissedebilen bahtsız bir kuşağın mensubuyum. Üstelik, kuşkusuz sizin de fark ettiğiniz gibi, boş hayaller peşinde de koşmayan bir adamım.”

G. Tomasi di Lampedusa, *Le Guépard* (Çita)

ÖNCESİ

1

Hiçbir zaman kaba kuvvet kullanan biri olmadım. Hatta daha da ileri gidersek, birini öldürmeyi hiç istemedim. Evet, sağda solda öfke patlamalarım olmuş olabilir ama gerçek anlamda bir kötülük yapma isteğim hiç olmadı. Yok etme isteği. Ama kendimi şaşırttım. Şiddet, alkol veya seks gibidir; bir olay değil, bir süreçtir. Fark etmeden kapısından içeri gireriz, çünkü buna yavaş yavaş hazırlanmışızdır, çünkü tam vaktine denk gelmiştir. Öfkeli olduğumu biliyordum ama bunun soğukkanlı bir çılgınlığa dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Beni korkutan da buydu.

Ve bunun açıkça Mehmet'e yöneleceğini de düşünmemiştim...

Mehmet Pehlivan.

Bir Türk.

On yıldır Fransa'da yaşıyor ama on yaşındaki bir çocuktan daha dar bir kelime dağarcığı var. Kendisini sadece iki şekilde ifade ediyor: Ya avazı çıktığı kadar bağıyor ya da surat asıyor. Ve avazı çıktığı kadar bağırdığında, Fransızca ile Türkçeyi birbirine karıştırıyor. Kimse tek kelime anlamıyor ama herkes bizi ne duruma soktuğunu çok iyi görüyor. Mehmet, benim de çalıştığım Messageries adlı ilaç şirketinde “denetmen” pozisyonunda ve Darwinvari bir kurala göre, her terfi alışında, hemen eski meslektaşlarını küçük görmeye ve onlara bir tür yersolucanı muamelesi yapmaya başlayanlardan. Kariyerim boyunca, bu tür durumlarla sık sık ve göçmen işçiler dışındaki kişilerde de karıştım. Alt kademelerden gelen birçok insan bunu yapıyor aslında. Üst kademelere doğru çıktıkça kendilerini patronlarıyla öylesine özdeşleştiriyorlar ki, patronlar bile işin bu raddeye varacağını tahmin edemiyorlar. Bu, Stockholm sendromunun iş dünyasına uyarlanmış hali. Şuna dikkat: Mehmet, kendisini patron olarak görmüyor. Daha

da kötüsü, patronun canlı bir simgesine dönüşmüş durumda. Patron etrafta olmadığına kendisi patron “oluyor”. İki yüz çalışanı olan bir işletmede, aslında gerçek anlamda patron yok; şefler var sadece. Mehmet kendisini, basit bir şefle özdeşleştiremeyecek kadar önemli hissediyor. Kendisini bir tür soyutlamayla, “Yönetim” olarak adlandırdığı, içi boş (keza burada yöneticileri kimse tanımaz) ama anlamı yoğun bir üst kavramla özdeşleştiriyor: Yönetim, aynı zamanda Yön, Yol demek. Mehmet, sorumlulukları arttıkça kendisini Tanrı’ya yakınlaşmış gibi görüyor.

İşe sabahın 5’inde başlıyorum; geçici iş olarak adlandırdığımız şey bu (bu tür işler söz konusu olduğunda maaşının azlığından dolayı her zaman için başına “geçici” kelimesi de eklenir). Görevim, daha sonra banliyönün eczanelerine gönderilecek olan karton ilaç kutularını düzenlemek. Ben burada yeni olduğum için bilmiyordum ama görünen o ki Mehmet bu işi sekiz sene boyunca yapmış ve daha sonra da “denetmen” olmuştu. Şimdiyse üç yersolucanına talimat vermenin gururunu yaşıyor ki bu da büyük bir şey.

Yersolucanlarından ilkinin ismi Charles. Evsiz barksız biri için tuhaf bir isim. Benden bir yaş küçük, bir çivi kadar ince ve sünger gibi içki içer. Evsizmiş gibi yaşadığı ama aslında evi olduğu söyleniyor. Hem de sabit bir evi. Arabasında yaşıyor ve arabasını beş yıldır yerinden oynatmadı. Kendine özgü mizah yeteneğini konuşarak burasının “hareketsiz evi” olduğunu söylüyor. Kolunda tabak gibi onlarca kadrani olan devasa bir saat taşıyor. Ve neon yeşili bir kayışı var. Ne nereden geldiği ne de onu bu aşırı uca neyin sürüklediği hakkında en ufak bir bilgim var. Charles’ın tuhaf yönleri var. Örneğin, toplu konut bekleme listelerinde ismini kaç kez yazdığını bilmiyor, ama talebini yenilemekten vazgeçtiğinden beri ne kadar süre geçtiğini gayet net bir şekilde anımsıyor. Beş yıl, yedi ay ve on yedi gün. Charles’ın hesapladığı şey, yeniden bir eve yerleştirileceğine dair en ufak bir umudunun kalmadığı andan beri ne kadar süre geçtiği. İşaret parmağını kaldırarak şöyle diyor: “Umut, insanların durumlarını sabırla kabul etmeleri için şeytan tarafından uydurulmuş bir pisliktir.” Bu söz ilk

ondan duymamıştım, daha önce başka bir yerde de işitmiştim. Sözün sahibini aradım ama bulamadım. Bu, ayyaş görünümünün ardında, Charles'ın kültürlü biri olduğunu gösteriyor.

Diğer yersolucanı, gençten bir tip, ismi Romain. Narbonne'lu bir delikanlı. Lisede tiyatro kulübünde belli bir şöhret kazandığı için aktör olmayı hayal etmiş ve bakaloryanın hemen ardından Paris'e gitmiş; ama D'Artagnan ve IV. Henri gibi r'leri yuttuğu için tek kuruş para kazanamamış. O kulak tırmalayıcı aksanıyla bana şöyle demişti: *"Beş yüz kişiyle yola çıkmıştık, ama deyhah yetişti takviye askeyley..."*¹ Ve herkesi gülmekten kırıp geçirmişti. Bundan kurtulmak için ders almış, ama bu dersler de fayda etmemişti. Geçici işlerde çalışarak her türlü oyuncu seçmesine başvurmuş, ama hiç kimse onu seçmemişti. Günlerden bir gün anlamıştı ki hayali hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Sinema oyuncusu Romain, artık gerçekleri görmüştü. Ayrıca, bildiği en büyük şehir Narbonne'du. Paris onu kısa süre içinde ezip geçmişti. Çocukluğa özgü bunalımlara ve zaman zaman kaygılara kapılmıştı. Evine eli boş dönmek istemiyordu. Yavaş yavaş cebini doldurmaya uğraşıyordu ve tek bir rolün hayalini kuruyordu: Müsrif erkek çocuğu rolü. Bu hedef doğrultusunda, bulabileceği her türlü küçük işi yapıyordu. Karınca gibi çalışıyordu. Geriye kalan saatlerde ise zamanını Second Life, MSN, MySpace, Twitter, Facebook ve daha bir sürü iletişim ağında, –bence– aksanını kimsenin işitmediği alanlarda geçiriyordu. Charles'a göre, bilgisayar konusunda çok yetenekliydi.

Her sabah üç saat çalışıp brüt 585 avro kazanıyorum (maaştan söz edildiğinde, her zaman için brüt kelimesini de eklerim, çünkü kesilen vergiler de var). Eve saat dokuza doğru gelirim. Eğer Nicole evden biraz geç çıkacaksa birbirimize rastlama şansımız vardır. Eve geldiğimde bana şöyle der: "Geç kaldım." Ve ardından kapıyı çekip çıkmadan önce burnuma bir öpücük kondurur.

Bu sabah Mehmet öfkeliydi. Baskı altında gibiydi. Karısının canını sıkıldığını düşündüm. Sandıkların ve kartonların dizildiği iskelenin

1 17. yüzyılda yaşamış Fransız tiyatrocusu Pierre Corneille'in *Le Cid* (1637) adlı oyunundan alıntı. (ç. n.)

üzerinde hızlı ama düzensiz adımlarla yürüyordu. Elindeki listeyi öylesine sıkı tutuyordu ki, eklemeleri bembeyaz olmuştu. Dışarıdan bakan biri, bu adamın devasa sorumlulukları olduğunu ve kişisel sorunlarının da bunun üstüne geldiğini hissederdi. Tam zamanında gelmiştim ama beni görür görmez homurdanarak bağırımaya başladı. Bana göre, işe zamanında gelmek motivasyon açısından yeterli bir kanıt değildir. Mehmet en az bir saat erken geliyordu. Homurtuları son derece anlaşılmazdı ama işin özünü idrak etmiştim. Ona göre, ben aşağılık herifin tekiydim.

Her ne kadar Mehmet olayı gereksiz yere büyütse de, iş aslında o kadar da karmaşık değil. Paketleri ayırıyoruz, onları diğer kartonların içine, paletlerin üstüne yerleştiriyoruz. Normal koşullar altında eczanelerin kodları paketlerin üzerine kocaman harflerle yazılıdır ama bazı durumlarda, sebebini bilmediğim bir şekilde, numara bulunmuyor. Romain'e göre, yazıcıda bir sorun var. Bu durumda, bir etiketin üzerine küçücük basılmış uzun bir matbaa harfleri dizgesi içinde kodu bulabiliyoruz. On birinci, on ikinci ve on üçüncü karakterlerden söz ediyoruz. Benimse kodu görmek için gözlüklerimi takmam gerekiyor, bu da bok gibi bir durum. Onları cebimden çıkarmak, takmak, eğilmek, matbaa harflerini saymak zorundayım... Bu bana zaman kaybettiriyor. Beni bunu yaparken görürlerse, bu durum Yönetim'i öfkelendirecektir. Tam da bu sabah elime geçen ilk paketin üzerinde kod yoktu. Mehmet bağırımaya başladı. Yere doğru eğilmiştim. İşte tam o anda kıcıma tekme attı.

Saat sabahın 5'ini biraz geçiyordu.

Benim ismim Alain Delambre, elli yedi yaşındayım.

İşsizim.

2

İlk başlarda, Messageries ilaç şirketindeki bu sabah vardiyası işini kendimi oyalamak için kabul etmiştim. En azından Nicole'a böyle söylemiştim ama ne o ne de kızlar enayiydi. Benim yaşımda, asgari ücretin %45'i karşılığında, sırf eklemelerini hareket ettirmek için sabahın 4'ünde uyanmaz kimse. Bu karmaşık bir mesele. Her şey o kadar basit değil, hayır. İlk başlarda o maaşa ihtiyacım da yoktu ama şimdi var.

Dört yıldır işsizim. Mayıs ayında tam tamına dört ay olacak (tarihi çok iyi anımsıyorum, 24 Mayıs).

Bu iş bazen oldukça çetin geçen ay sonlarını getirmek için yeterli olmayınca, ek işler yapmaya başladım. Birkaç saatliğine sağda solda sigara sattım; bazı şeyler paketledim; el ilanları dağıttım; bürolarda gece vakti endüstriyel işler yaptım. Birkaç mevsimsel iş de geldi elimden. İki yıldır ev eşyaları ve kelepirciler satan *Trouv'tout* adlı süpermarkette Noel Baba kılığına girdim. Ne yaptığımı Nicole'a hâlâ söylemedim çünkü bu durum onu incitecektir. Evde olmadığım zamanları gerekçelendirmek için bir dizi bahane buluyorum. Bir gece işi söz konusu olduğunda iş daha da zorlaşıyor; bu yüzden, güya tarot kartları oynadığımı söylediğim bir işsiz arkadaş grubu uydurdum. Nicole'a bunun beni rahatlattığını söyledim.

Eskiden, yaklaşık iki yüz çalışanın bulunduğu bir şirkette insan kaynakları müdürüydüm. Personelden, formasyondan sorumluydum; maaşları takip eder, yönetim kurulu nezdinde şirket yönetimini temsil ederdim. Mücevherler üreten *Bercaud* isimli bir şirkette çalışıyordum. İnci dizerek geçen on yedi yıl. Birçok insanın beğendiği bir espriydi şu: "Bercaud'da başlarınız inciler gibi delinip ipe geçirilir." İnciler, aile yadigârı mücevherler hakkında oldukça komik bir dizi şaka vardı. Bir diğer ifadeyle, kurumsal esprilerdi bunlar. Bercaud'nun Belçikalılar tarafından satın alındığı açıklandığında dalga geçmeyi kestik. Belçikalı grubun insan kaynakları müdürüyle rekabete girişebilirdik. Ama adamın henüz otuz sekiz yaşında olduğunu öğrendiğimde, zihinsel olarak öteberimi toplamaya başladım. "Zihinsel olarak" diyorum, çünkü

KARANLIK KADROLAR

bunu maddi olarak yapmaya henüz hiç hazır olmadığının oldukça farkındaydım. Ama bunu da yapmam gerekti. İşler sürüncemede kalmadı. Satın alma kararı 4 Mart'ta ilan edildi. İlk grup altı hafta sonra sepetlendi; ben ise ikinci gruptaydım.

Dört sene boyunca, birikimlerim suyunu çektiği ölçüde, zihinsel durumum, külyutmazlıktan şüpheye, ardından suçluluk duygusuna ve nihayetinde adaletsizlik hissine doğru evrildi. Bugün kendimi öfkeli hissediyorum. Öfke, pek olumlu bir duygu değil. Messageries'ye geldiğimde, Mehmet'in güre ve birbirine karışmış kaşlarını, Charles'ın zayıf, uzun silüetini gördüğümde ve buraya gelene kadar kat etmem gereken her şeyi düşündüğümde korkunç bir öfke kaplıyor içimi. Beni bekleyen yılları, benden esirgenecek olan emeklilik primlerimi, miktarı azaltılacak olan ödenekleri, Nicole ile bazen yaşayacağımız bunalımları düşünmemsem daha iyi olur. Bunları düşünmemeliyim, çünkü siyatiğime rağmen içimde teröristlere özgü bir mizaç doğuyor.

Dört yıldır görüştüğüm istihdam danışmanımı en yakınlarımdan biri olarak kabul etmeye başladım. Kısa süre önce, sesinde bir tür hayranlıkla, benim örnek biri olduğumu söylemişti. Söylemek istediği şey aslında, iş bulma fikrinden vazgeçmeme rağmen aslında iş aramaktan vazgeçmediğimdi. Burada güçlü bir karakterin işaretini gördüğüne inanıyordu. Onu yalancı durumuna düşürmek istemem; otuz yedi yaşında ve yanılısmalarını mümkün olduğunca uzun süre koruması gerekiyor. Ama aslında bir tür refleks edinmişim. İş aramak, çalışmak gibi bir şeydi ve ben zaten tüm hayatım boyunca sadece bunu yaptım. Bu, tüm sinir sistemime yerleşti ve herhangi bir tasarı olmaksızın sadece gereksinim sonucu beni böyle davranmaya iter oldu. Köpeklerin sokak lambalarının kokularını almaları gibi ben de iş arıyorum. Herhangi bir yanılısamaya kapılmaksızın. Bu, benden daha güçlü bir his.

İşte tam da bu koşullar altında, birkaç gün önce bir iş ilanına yanıt verdim. Bir danışmanlar kurulu, önemli bir iş için İnsan Kaynakları asistanı arıyordu. Görev tanımı personel kadrolarının işe alımını, işe alınacak adayların özelliklerinin belirlenmesini, iş değerlendirmeye-

lerinin yapılmasını ve testlerin sonuçlarının hazırlanmasını, sosyal bilançoların oluşturulmasına katılımı vs içeriyordu. Zaten bunlar tam da yapmayı bildiğim şeylerdi; Bercaud'da yıllar boyu aynı şeyleri yapıp durmuştum. *"Çokişlevselli, yöntemli, dakik, insan ilişkilerine dair niteliklerle gerçek anlamda donanımlı olacak."* İşte, benim tüm profesyonel portrem budur.

Bunu okuduğumda, elimdeki fotokopileri topladım ve özgeçmişimi gönderdim. Ama benim yaşımda birini işe almaya hazır olup olmadıklarını belirtmiyorlardı ilanda.

Çünkü bunun cevabı çok açıktı: Elbette istemezlerdi.

Yazık. Yine de adaylık dosyama gönderdim. Bunu, istihdam danışmanımın gözüne girmeye devam etmek için yapıp yapmadığımı da sordum kendi kendime.

Mehmet kıcıma tekme attığında bir çığlık kopardım ve herkes dönüp bize baktı. İlk önce Romain, ardından da zar zor Charles, çünkü sabah işe geldiğinde hayli bitkin görünüyordu. Bir sıçrayışta havaya fırladım. Bir delikanlı gibi. İşte o anda Mehmet'ten neredeyse bir kafa boyu daha uzun olduğumu fark ettim. O zamana değin, şef olduğu için boyuna dikkat etmemiştim. Mehmet de kıcıma tekme attığı andan beri kendine gelememişti. Öfkeden aklı başından gitmiş görünüyordu; dudakları titriyordu, gözlerini kırıpıştırıyor, kimbilir hangi dilde doğru kelimeleri arıyordu. Ve tam bu noktada hayatımda ilk kez bu tür bir şey yaptım: Başımı tıpkı Sistine Şapeli'nin tavanını hayranlıkla seyreder gibi çok yavaşça arkaya eğdim ve ardından hızla yeniden öne getirdim. Tıpkı televizyonda izlediğim gibi. Kafa atmak deniyor buna. Evsiz barksız biri olan Charles sık sık dayak yediği için bu harekete aşınaydı. "Güzel bir teknik," dedi bana. Yeni başlayan biri için, görünen o ki oldukça başarılı olmuştum. Alnım Mehmet'in burnunu ezdi. Şoku kafatasımda hissetmeden önce korkunç bir çattırtı işittim. Mehmet inlemişti (bu kez Türkçe, bundan eminim) ama girişimimden tam olarak faydalanamamıştım, çünkü derhal başını ellerinin arasına almış ve dizüstü düşmüştü. Normal şartlarda, bir

KARANLIK KADROLAR

filmde, bir hamle daha yapıp ağzının tam ortasına kocaman bir tekme savurmam gerekirdi, ama kafatasım o denli acıyordu ki ben de başımı ellerimin arasına almış ve dizüstü düşmüştüm. İkimiz dizüstü şekilde duruyorduk, yüz yüze, başlarımız ellerimizin arasında, yere doğru eğilmiş halde. İş dünyası evreninde bir trajedi. Dramatik bir tablo.

Romain hızla atıldı, kime yardım etmesi gerektiğini bilemiyordu. Mehmet kan içindeydi. Birkaç dakika içinde ambulans geldi. Tutanak tutuldu. Romain, Mehmet'i kıcıma tekme atarken gördüğünü, tanık olacağını, endişe etmememi söyledi bana. Hiçbir şey söylemedim ama tecrübelerim işlerin bu denli basit olmayacağını söylüyordu. Kusmak geliyordu içimden. Tuvalete gittim. Öylesine, laf olsun diye.

Aşlında, pek de öylesine değildi: Aynaya baktığımda alnımda bir yarık ve kocaman bir şişlik gördüm. Betim benzim atmıştı. Acınası haldeydim. Bir anlığına, Charles'a benzemeye başlamışım gibi hissettim.

3

"Artan Tanrım! Ne oldu sana böyle?" diye sordu Nicole, alnımdaki devasa şişliğe dokunurken.

Ona yanıt vermedim. Kayıtsızca olmasına dikkat ettiğim bir tavırla bir mektup uzattım ona. Ardından da çalışma odama geçtim ve çekmeceleri karıştırmış gibi yaptım. Mektuba uzun süre baktı: "*Mektubunuza cevaben, İnsan Kaynakları asistanlığı görevine yaptığınız adaylık başvurusunun öncelikli sıraya alındığını size bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Çok kısa bir süre içerisinde profesyonel bir testten geçmeniz için size bir çağrıda bulunulacak. Eğer bu testi başarıyla geçerseniz bir mülakat yapılacaktır.*"

Mektubu elinde tuttuğu süre zarfında sanırım birkaç kez okudu. Çalışma odama doğru ilerlerken sırtından mantosunu hâlâ çıkarmadığını gördüm. Omzunu kapının pervazına dayayıp başını sağa doğru eğdi. Onun alışlageldik jestlerinden biriydi bu ve diğer birkaç jestiyle birlikte en çok beğendiğimdi. Sanırım bunun da farkındaydı. Onu bu

pozisyonda gördüğümde, bu kadına zarafetin dokunduğu fikri düşüyor zihnime. Onda insanın yüreğine dokunan bir şey var. Bir tür uysallık, –nasıl söyleyeceğim bilemiyorum– sıradışı bir cinsellik barındıran bir ağırbaşlılık. Elinde mektubu tutup sabit gözlerle bana bakıyordu. Onu çok güzel veya çok arzu edilir bulmuştum; kudurmuşçasına onun üzerine atlama isteği uyanmıştı içimde. Seks benim için her zaman için depresyon karşıtı bir etki doğurmuştur.

İlk başlarda, işsizliği bir kader değil, sadece bir musibet olarak gördüğüm sırada çok kaygılıydım, sürekli Nicole’ün üzerine athıyordum. Odada, banyoda, koridorda. Nicole bana hiç hayır demedi. İnsan psikolojisinden çok iyi anlardı; bu şekilde hâlâ hayatta olduğumu kendi kendime ispatlamaya çalıştığımı anlıyordu. O zamandan beri kaygılarım bir yürek darlığına dönüştü ve bu değişikliğin ilk görünür etkisi, iktidarsız hale gelişimdi. Cinsel ilişkilerimizin sıklığı azaldı, zorlaştı. Nicole bana iyi ve sabırlı davranıyordu ki bu beni daha da mutsuz ediyordu. Cinsel barometremiz tamamen bozulmuştu. Bunun hiçbir önemi olmadığına kendimizi inandırmış gibi yapıyorduk. Nicole’ün beni hâlâ sevdiğini biliyordum ama hayatımız daha da zorlaşmıştı ve bunun bu şekilde sonsuza dek süremeyeceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

O anda, elinde BLC Danışmanlık’ın mektubunu tutuyordu.

“Ama, aşkım,” dedi, “bu harika bir haber!”

Charles’in şeytan ve umut hakkındaki sözünün sahibini mutlaka arayıp bulmam gerektiğini telkin ettim kendi kendime. Çünkü Nicole haklıydı. Bunun gibi bir mektubun gelmesi olağandışı bir durumdu ve kendi alanında dört yıldan uzun süredir çalışmamış biri olarak, benim yaşımda birinin bu mevkiî elde etme şansı üç milyarda birdi. Nicole ile ben, üç milyarda iki şansın bile olabileceğine inanmaya başlamıştık. Sanki geçen aylar, yıllar bize hiçbir şey öğretmemiş gibiydi. Sanki ikimiz, iflah olmaz bir umut hastalığına kapılmış gibiydik.

Nicole bana yaklaştı ve delisi olduğum o ıslak öpücüklerinden birini kondurdu. Cesur bir kadındır. Bir depresifle birlikte yaşamak

hiç de kolay iş değil. İnsanın kendisi bile depresyona girebilir öyle bir durumda.

“Hangi şirket için işe aldıklarını biliyor muyuz?” diye sordu Nicole.

Ekrana dokundum: BLC Danışmanlık'ın sayfası açıldı. Şirketin ismindeki kısaltma, kurucusu Bertrand Lacoste'tan geliyordu. Parası bol biriydi. Her gün 3500 avroluk fatura kesebilen türden bir danışmandı. Önüme tüm geleceği koyarak Bercaud'ya girdiğimde (ve hatta birkaç yıl sonra, koçluk alanında bir üniversite sertifikası almak için Ulusal Sanat ve Meslek Konservatuvarı CNAM'a yazıldığımda), Bertrand Lacoste gibi yüksek vasıflı bir danışman, tam da olmayı hayal ettiğim kişiye karşılık geliyordu: Etkin, her daim karşısındakinden önde ilerleyen, şimşek gibi hızlı analizler öneren ve her türlü durum için yönetsel açıdan hızlı çözümler getiren biri. CNAM'dan mezun olamadım, çünkü kızlarımız tam da o sırada dünyaya gelmişlerdi. Resmî ağızda anlatımı bu şekilde. Nicole'ün versiyonu. Aslında, bunun için yeterince yetenekli değildim. En nihayetinde ücretli çalışan mantığına sahibim.

Ortalama çalışanın en yetkin örneğiyim.

Nicole'e yanıt verdim:

“İlanda muğlak ifadeler var. ‘Endüstri alanında uluslararası ölçekli bir lider firma’ diye söz ediyorlar şirketten. Pozisyon ise, Paris'te çalışmak üzere.”

Nicole, çalışma kurallarını ve tüm öğleden sonramı okumakla geçirdiğim mesleki eğitim konusundaki yeni yasaların yer aldığı sayfaları inceledi. Gülümsedi. Çalışma masamın her yanı post-itlerle, notlarla dolup taşmıştı; kütüphanenin raflarına havada uçan sayfalar yapıştırmıştım. İşte tam da o anda, tüm gün durup dinlenmeden çalıştığımı fark etti sanırım. Oysa, gündelik yaşantının en ufak detaylarını derhal fark eden o kadınlardan biridir. Bir nesnenin yerini değiştirdiysem, adım atar atmaz fark eder. Onu, uzun zaman önceleri, sadece bir kez aldatmıştım (kızlar hâlâ küçüktü) ve akşamına bunu fark etmişti. Oysa tüm önlemlerimi almıştım. Hiçbir şey söylememişti. Akşam ise

zorlu geçmişti. Yatmaya gittiğimizde, bana sadece yorgun bir havayla şöyle demekle yetinmişti:

“Alain, bu konudan hiç söz etmeyelim.”

Ardından yataкта kıvrılıp bana sokulmuştu. Bu konuda tek bir kelime dahi etmedik.

“En ufak bir şansım yok.”

Nicole, BLC Danışmanlık'ın mektubunu çalışma masamın üzerine bıraktı.

“İşte bunu hiç bilemezsin,” dedi, üzerindeki mantoyu çıkarırken.

“Benim yaşımda biri...”

Bana doğru döndü.

“Sence kaç tane başvuru almışlardır?”

“Bence üç yüz kadar.”

“Peki senin gibi teste çağrılanların sayısı sence kaçtır?”

“Sanırım on beş kadar.”

“Peki, şunu açıklasana bana. Üç yüzü aşkın başvuru içerisinde niçin SENİNKİNİ seçmiş olabilirler? Yaşını görmediler mi sanıyorsun? Gözlerinden kaçmış olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Elbette hayır. Nicole haklıydı. Akşamın yarısını sürekli bu var-sayımların üzerinden geçerek harcadım. Hepsi şu imkânsız noktaya varıyordu: CV'imde elli yaşında olduğum bariz bir şekilde görülüyordu ve eğer beni görüşmeye çağırıyorsa, demek ki CV'imde bir şey ilgilerini çekmiş olmalıydı.

Nicole çok sabırlıdır. Soğanların ve patateslerin kabuklarını soyarken, bir yandan da beni seçmelerinin ardındaki olası tüm sebepleri ayrıntılı bir şekilde açıklamamı dinledi. Nicole, sesimdeki –her ne kadar bastırmaya çalışsam da etrafa taşan– mutluluğu işitiyordu. İki yılı aşkın süredir böyle bir mektup almamıştım hiç. Daha da kötüsü, sadece bana yanıt vermekle kalmıyorlar, ayrıca oraya gelip kendimi tanıtmaya da davet ediyorlardı. Beni artık kimse toplantıya çağırımı-

yor, çünkü benim gibi birisi artık kimsenin ilgisini çekmiyordu. BLC Danışmanlık'ın yanıtı üzerine her türlü olasılığı gözden geçirmiştım. En gerçekçi olanını ortaya çıkardığımı düşünüyordum.

“Bence bunun sebebi, ikramiye.”

“Ne ikramiyesiymiş o?” diye sordu Nicole.

Kıdemlileri kurtarma planı. Görünen o ki (eğer hükümet bana sormuş olsaydı, kuşkusuz çok maliyetli etütler yapılmasını engelledim) kıdemliler yeterince uzun süre çalışmıyorlardı. Burada, hiç kuşku yok ki hâlâ çalışanlardan söz ediyoruz. Görünen o ki, ülke hâlâ onlara ihtiyaç duyarken çalışmayı bırakıyorlardı. Bu zaten korkunç bir durumdu ama daha da korkuncu vardı. Bazı kıdemliler var ki çalışmak istiyorlar ama iş bulamıyorlardı. Yeterince çalışmayanlar ile artık çalışmayanlar arasında, kıdemliler, toplum için büyük bir sorun teşkil ediyorlardı. Dolayısıyla, hükümet, bu küçük dünyaya yardım edecekti. İhtiyarları istihdam etmeyi kabul eden işletmelere para yardımı yapılacaktı.

“Onları ilgilendiren şey, benim deneyimim değil; vergilerden muaf tutulmak ve teşvik almak.”

Nicole bazen şüphesini mimiklerle göstermek için ağzıyla bir hareket yapar; çenesini biraz öne doğru çıkarır. Bu hareketini de çok severim.

“Ben,” dedi, “düşünüyorum ki bu tür şirketlerin para sıkıntısı yoktur ve hükümetin verdiği teşvikler umurlarında bile değildir.”

Akşamın ikinci kısmını bu prim hikâyesini netleştirmeye ayırdım. Ve Nicole bir kez daha haklı çıktı; bu argüman pek akılcı değildi: Primlerden ancak birkaç ay muaf tutuluyorlardı ve prim, bu düzeyde bir kadronun alacağı maaşın sadece küçük bir kısmına karşılık geliyordu. Ve üstelik prim giderek azaltılıyordu.

Hayır, birkaç dakika içerisinde Nicole benimle aynı sonuca ulaşmıştı: Eğer BLC beni mülakata çağırıyorsa, demek ki benim tecrübelerim ilgilendiriyordu onları.

Dört yıldır işverenlere şunu açıklamak için canımı dişime takıyordum: Benim yaşında bir adam, bir delikanlı kadar aktiftir ve tecrübesi, şirketin tasarruf etmesini sağlar. Ama bu, bir gazeteci argümanıdır; büyük dergilerin “İnsan Kaynakları” ekleri için iyi gider. İşverenleri ise sadece eğlendirir. İlk kez, birinin başvuru mektubumu gerçekten okuduğu ve adayığımı incelediği izlenimine kapılmıştım. Bunu düşündüğümde, bu kez şeytanın bacağına kıracağı hissediyordum.

Mülakatın derhal, buracıktaki yapılmasını istiyordum; çılgılık çılgılığa haykırasım vardı.

Ama kendimi dizginledim.

“Kızlara bu konudan bahsetmiyoruz, tamam mı?”

Nicole de böylesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Babalarını ekmek parası peşinde koşarken görmeleri onları kötü etkilerdi. Bu konuda hiçbir şey söylemiyorlardı ama şunun farkındaydım ki hakkımdaki fikirleri zedelenmişti. İşsizlikten dolayı değil, hayır, işsizliğin benim üzerimdeki etkilerinden dolayı. Yaşlandım, tıknaz bir adam oldum, kederliyim. Kafa ütüleyen birine dönüştüm. Ve Messageries'deki işim hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bir işe gireceğimi umut etmelerine neden olmak, ardından bu sefer de işi ıskaladığımı açıklamak, sonuçlarını kaldıramayacağım bir hareket olur.

Nicole beni öptü. İşaret parmağını hafifçe alnıma dayadı.

“Bana bunun sebebini açıklayacak mısın?”

Anekdotu hoş bir tat katmak için elimden geleni yaptım. Hatta, çok eğlenceli olduğumdan da eminim. Ama, Mehmet tarafından kıçıma tekme atıldığı fikri, Nicole'ü hiç de güldürmedi.

“Şu enayi Türk hiç de iyi biri değilmiş!”

“Pek Avrupalı bir tepki sayılmaz.”

Ama yaptığım esprinin de çok etkili olmadığını sanıyorum.

Nicole, düşünceli bir edayla yanağıma elini götürdü. Benim duruma üzüldüğünü görebiliyordum. Kendimi bir filozof gibi göstermeyi denedim. Olsun, önemi yoktu; ben de duruma üzül müştüm ve elinin

tek bir temasıyla bile hassas bir duygusal durumun içine girdiğimizi anlamıştım.

Nicole alnıma bakıp şöyle dedi:

“Bu meselenin burada biteceğinden emin misin?”

Karar almıştım, bir dahaki sefere aptal bir kadınla evlenecektim.

Ama Nicole dudaklarını dudaklarıma dayadı.

“Boş verelim,” dedi. “Bu işin senin için biçilmiş kaftan olduğundan eminim. Bundan eminim.”

Gözlerimi kapayıp umut ve şeytan hakkındaki hikâyeleriyle, arkadaşım Charles'ın uğursuz bir aptal haline gelmesi için dua ettim.

4

BLC Danışmanlık'ın bana yaptığı davet, gerçek bir bomba etkisi yaratmıştı. Artık hiçbir şekilde uyku uyuyamıyor, mutlulukla karamsarlık arasında gidip geliyordum. Ne yaparsam yapayım, muhakeme gücüm sürekli devreye giriyor, türlü türlü senaryo üretiyordu ve tüm bunlar gücümü tüketiyordu.

Nicole, cuma gününün bir kısmını dokümantasyon merkezinin internet sitesinde geçirdi ve benim için onlarca sayfa hukuksal bilginin çıktısını aldı. Dört yıldır sektörden uzak kalmıştım. Çalıştığım alandaki mevzuat hayli ilerlemişti; özellikle de işten çıkarmayla ilgili kurallar aşırı derecede esnetilmişti. Yönetim alanında da çok fazla yenilik vardı. Yönetim biçimleri son derece hızlı değişir. Beş yıl önce herkes uzlaşmacı analizin hastasıyken, bugün bu konu Nuh Nebi'den kalma bir hal almıştı. Şimdi moda olan şeyler, “geçiş dönemi yönetimi”, “sektörel tepkisellik”, “kurumsal kimlik”, “kişiler arası ağların gelişimi”, “eşik değer getirme”, “şebekelendirme”... Ama her şeyden önce, şirket “değer”lerinden söz eder olduk. Çalışmak artık yeterli değil, şirkete “katılmak” da gerekiyor. Daha önceleri, şirkete uyum sağlamak yeterliyken, şimdilerde şirketle bütünleşmek gerekiyor. Tek

beden olmak. Bense daha fazlasını istemiyorum: Beni işe alsınlar, ben de şirketle bütünleşeyim.

Nicole belgeleri araştırıp içlerinden bazılarını seçti, bense küçük notlar hazırladım. Sabahdan beri bana sorular soruyordu. Birlikte teste hazırlanıyorduk. Çalışma odamda volta atarak konuya odaklanmaya çalışıyordum. Belleğe yardımcı araçlar icat ederken, en sonunda her şeyi çorba ediyordum.

Nicole çay yapmış ve etrafını çepeçevre saran kâğıtlar arasında kanepeye kıvrılmıştı. Üzerinde sabahlıkla kalmıştı. Özellikle kış döneminde bazen böyle yapardı; hele ki tüm gün yapacağı hiçbir işi yoksa. Demode bir tişört, takımı bozulmuş eski ve kalın kışlık çoraplarla Nicole uyku ve çay kokuyordu; bir ayçöreği gibi sıcak ve gün gibi güzeldi. Onun bakımsız haline bayılıyorum. Bu meseleden dolayı bu denli gergin olmasaydım, derhal onun üzerine atlardım. Cinsellik konusundaki güncel karnemi hatırlayınca bundan vazgeçtim.

“Dokunma ona,” dedi Nicole, şişliği elimle yokladığımı gördüğünde.

Bu şişliği pek aklıma getirmiyordum ama kendimi ayna karşısında bulur bulmaz acımasızca anımsatıyordu varlığını bana. Bu sabah, çirkin bir renk almıştı. Ortası ebegümeci rengi, kenarları ise sarı. Bir erkeğe yakışır bir hal almasını umuyordum ama daha ziyade çirkin görünüyordu. Ambulans doktoru, sekiz gün dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söylemişti. Burnu kırılan Mehmet ise, on gün istirahat almıştı.

Gündüz-gece vardiyası ekipleri yokluğumuzu telafi etmek için derhal değiştirildi. Meslektaşım Romain'i telefonla aradım. Karşıma Charles çıktı.

“Bu durum, planlamaları altüst ediyor,” diye açıkladı bana. “Romain gececi, bense iki üç gün boyunca öğleden sonra geleceğim.”

Mehmet'in yerini doldurmak için bir denetmen ek mesai yapıyordu. Mehmet ise, işe söylenenden daha erken dönmeyi umduğu konusunda şirketi çoktan bilgilendirmişti. İşte, değerlerle bütünleşmek için yönetim seminerlerine ihtiyacı olmayan biri. Geçici olarak onun yerine geçen ustabaşı ise, Charles'a, Yönetim'in işyerinde kavgalara

müşamaha gösteremeyeceğini açıklamıştı. “Ekip şefleri astlarını azarlarken kendilerini tekme tokat bir kavganın içinde bulurlarsa, diğerleri n’apsın?” demişti adam. Bunun ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordum ama pek de önemli gelmiyordu. Onu endişelendirmemek için, Nicole’e bu konudan bahsetmedim. Eğer şans eseri BLC’nin önerdiği işi kaparsam, daha önce yaşadığım can sıkıntılarına gülerek meydan okuyacaktım.

“Yarın sana biraz fondöten süreceğim,” diye eğleniyordu Nicole alnıma bakarken. “Evet, cidden! Çok az süreceğim, göreceksin iyi olacak.”

Görecektik. Kendi kendime, yarın testin yapılacağını, mülakatın olmayacağını telkin ediyordum. O zamana kadar şişlik kendiliğinden yok olacaktı. Eğer o noktaya varırsam, elbette.

“Elbette ki o noktaya varacaksın,” diye güven veriyordu Nicole.

Hakiki inanç, insanı allak bulak eder.

Gizlemeye çalışıyordum ama heyecanım zirve noktasındaydı. Dünyaya evvelki günden farklı bir durumdu bu: Test saati yaklaştıkça tedirginliğim de artıyordu. Revizyonlara başladığımız cuma günü, gecikeceğime dair herhangi bir fikir yoktu aklımda. Bunun bilincine vardığımdaysa paniğe kapılmıştım. Kızların geişi bir anda dikkatimi dağıtmıştı ve bu durum hazırlık sürecimde bana vakit kaybettiriyordu.

Gregory içeri girer girmez alnımı kastederek şöyle dedi:

“Hey, babacık, yoksa artık bacaklarının üzerinde duramıyor musun?”

“Babacık”, aramızda bir şakadır. Genellikle bu tür durumlarda büyük kızım Mathilde, onu dirseğiyle dürter çünkü alıngan olduğumu düşünür. Bana göre, onun yerine, oğlanın suratına esaslı bir sille indirse daha iyi olur. Böyle diyorum, çünkü onunla dört yıldır evli ve dört yıldır o tokadı onun yerine indirmeyi o kadar çok istiyorum ki! Her şey bir yana, ismi Gregory olan bir tipten söz ediyoruz. Üstelik, saçlarını inek yalamış gibi geriye doğru tarıyor; bu da insanı hiç boşa çıkarmayan bir işarettir. Kızım, onun gibi pabuç suratlı biriyle sevişmekten rahatsızlık duymuyor ama üzgünüm, bu durum benim

canımı çok sıkıyor. Nicole haklı. Alınan bir adama dönüştüm. Çalışmamak yüzünden olduğunu söylüyor. Bu kelimeyi seviyorum; kıcıma tekme yemek için sabahın 4'ünde kalktığımda aklıma ilk gelen kelime olmasa da...

Mathilde İngilizce öğretmeni; çok normal bir kız. Gündelik yaşantıya açıklaması olmayan bir tutkuyla bağlı. Alışveriş yapmak, yemek için ne hazırlayacağını hayal etmek, düşünmek, sekiz ay öncesini düşünmek, tatil için gidilecek bir yer bulmak, tüm arkadaşlarının çocuklarının ismini, herkesin doğum tarihini anımsamak, hamileliklerini planlamak ona heyecan veriyor. Yaşantısını doldurma konusundaki rahatlığı beni şaşkına çeviriyor. Sıradanlığı yönetmenin ona verdiği coşkunluk hali, gerçekten büyüleyici bir yan barındırıyor.

Kocası Gregory, tüketici kredisi veren bir şirketin müdürü. Aspiratör, araba, televizyon gibi ıvır zıvır alan, bahçesini düzenleyen insanlara ödünç para veriyorlar. Broşürlerde yazan faiz oranları çok uygun görünüyor ama bazen ödünç alınanın üç-dört katını geri ödemek zorunda kalıyorlar. Ve geri ödemede sorun olduğunda çözüm çok kolay: Size yeniden ödünç para veriliyor ama bu kez ödünç aldığınızın otuz katını geri ödemeniz lazım. Normal. Damadıyla kaç akşam kanlı bıçaklı olacak şekilde tartıştık. Neredeyse nefret ettiğim her şeyi kendinde barındırıyor. Bu, gerçek anlamda bir aile dramı. Nicole de bunun farkında ama o benden daha terbiyeli ve tüm gün çalıştığı için kafasında sürekli bu konuyu kurmuyor. Damadıyla geçirdiğim bir akşam, üç gün boyunca köşeme çekilip öfke nöbetine kapılmam anlamına geliyor. Başkalarının bir gün önceki maçı değerlendirmesi gibi, ben de bir akşam önceki sohbetin üzerinden geçiyorum.

Mathilde eve geldiğinde genellikle benimle mutfakta konuşuyor, ben de o sırada hazırlıkları yapıyorum. Genellikle o süre zarfında evyede duranları yıkıyor. Engelleyemiyor kendini. Sanki kendi evindeymiş gibi. Kuşkusuz arkadaşlarının evine gittiğinde, bardakların hangi dolapta, örtülerin hangi çekmecede olduğunu aramaksızın buluyor olmalı. Bu, altıncı his gibi bir şey. Tüm samimiyetimle itiraf etmek isterim ki, bu özelliğine hayranlık duyuyorum.

KARANLIK KADROLAR

Benim ardımda durup kulağımın arkasına, bir âşık gibi, öpücük kondurdu.

“Başımı bir yere mi çarptın bakalım?”

Acıyan tavrı beni rahatsız edebilirdi ama bunu öylesine iyilikle ifade etmişti ki, tam tersine iyi geldi.

Tam yanıt verecektim ki kapı çaldı. Gelen Lucie'ydi. İkinci kızım. Göğüsleri çok küçüktür ve bundan çok fazla rahatsızlık duyar. Tüm duyarlı erkekler bunu heyecan verici bulurlar ama kolaysa bunu yirmi beş yaşındaki bir kıza anlatın! Narin, asabi ve sabırsız bir görüntüsü vardır. Mantiği her zaman ağır basmaz; tutkuyla hareket eden bir kızdır. Öfkelenir ve pişman olacağı sözcükler çok çabuk çıkar ağızından; kimseye kızmayan kız kardeşiyle kıyaslandığında çok daha fazla eski arkadaşı vardır. Lucie, Mehmet'e bir yumruk savurabilecek türden bir insandır. Mathilde ise, daha ziyade ona fondöten sürmesini tavsiye edebilececek biri.

Lucie bu akşam yalnızdı. Karmaşık bir yaşantısı var. Annesini öpüp bir kaşırğa misali mutfığa girdi. Tencerenin kapağını kaldırdı.

“Limon koydun mu buna?”

“Bilmem. Bu et yemeğini annen yaptı.”

Lucie burnunu tencereye daldırdı. Limon yoktu. Beşamel konmasını tavsiye etti. Kibarca reddettim.

“Ben olsam koyardım.”

Ashnda herkes bilir ki, ben sadece beşamel sosu hazırlamayı bilirim.

“Sanırım en sonunda bulduk,” dedi Mathilde, iştahlı bir ses tonuyla.

Lucie, şaşkınlığını göstermek için bir kaşını kaldırdı. Neden bahsettiğimizi hiçbir şekilde anlamamıştı. Ona biraz soluk alma zamanı tanımak için heyecanlanmış gibi yaptım.

“Gerçekten miiiiiiii?”

Lucie, kederlenmiş gibi yaptı ama içinden kıs kıs gülüyordu.

Kızlarımız, ebeveynleri arasında gerçek bir çapraz gen aktarımının sonuçlarıdır. Lucie fiziksel olarak bana benzer ama annesinin mizacına sahiptir. Mathilde ise, tam tersi. Lucie canlı ve maceraperesttir. Mat-

hilde, çalışkandır ama hemen pes eder. Cesareti ve enerjisi vardır ama hayattan çok fazla bir beklentisi yoktur. Kocasını görsün yeter ona. İngilizce konusunda yetenekliydi; kendine çok fazla ideal belirlemedi ve İngilizce öğretmeni oldu. Hık demiş burnumdan düşmüş. Lucie ise, çok daha kaprislidir. Sanat tarihi, psikoloji, Rus edebiyatı ve daha bilmediğim kimbilir neler okudu ama neye yönelmesi gerektiğini bilemedi, zira her şeye büyük bir tutkuyla bağlıydı. Çalışmalarında başarılar elde eder ama hiçbir zaman sonunu getiremez, sevgili değiştirir gibi değiştirirdi projelerini. Mathilde ise derslerinde başarı elde ederdi, çünkü bir kere başlamıştı ve okulu bitirir bitirmez erkek arkadaşıyla evlenmek istiyordu.

Onun kesinlik ve titizlik isteyen entelektüel işlere pek yatkın olmadığını sanmamıza rağmen (veya tam da bu yüzden), Lucie hepimizi şaşırtıp avukat oldu. Özellikle şiddet görmüş kadınların davalarını savunuyor. Bu alan, cenaze alayları veya vergi toplamak gibi bir şey; her zaman bir iş çıkıyor, ama henüz servet yapacak durumda değil.

“19.bölgede üç oda bir salon bir ev,” diye devam etti Mathilde, konuyu kendine çekerek. “Jaures’e yakın. Tam olarak istediğimiz yerde değil ama ne yapalım. Bence ev çok aydınlık. Ve Gregory’nin işine giden hat üzerinde, onun için pratik olacak.

“Fiyatı ne kadar?” diye sordu Lucie.

“Altı yüz seksen bin.”

“Ah, öyle mi...”

Ortak sermayelerinin sadece 55.000 avro olduğunu öğrenmiştim ve Gregory’nin banka sektörüyle olan ilişkilerine rağmen borçlanma prosedürlerini gerçekleştirmek onlar için zor olacaktı.

Bunlar beni rahatsız eden şeylerdi. Eskiden, “yardım eden bir baba” idim. Benden kolayca para isterlerdi, ben de önce soğuk bir hava takınır, sonra, yalvar yakar para istemelerine boyun eğer, bana asla verilmeyecek meblağları verirdim onlara. Bundan mutluluk duyduğumu bilirlerdi. Yararlı biri olmak iyi bir şey. Şimdiyse Nicole ve ben harcamalarımızı asgariye indirmiştik ve bunun sonuçlarını her

yerde görmek mümkündü: Elimizde avucumuzda ne varsa, üzerimize ne giyiyorsak, tencerede ne pişiriyorsak... İki otomobilimiz vardı, çünkü bu bize daha pratik geliyordu, çünkü bunu sorgulamıyorduk bile. Yıllar içerisinde yaşam düzeyimiz işimizdeki terfilerle birlikte yükselmiş, ikimizin de maaşları artmıştı. Nicole, dokümantasyon merkezinin eş müdürüydü, bense Bercaud şirketler grubu ve şubelerinin insan kaynakları müdürü olmuştum. Gelecek yıllara güven içerisinde bakıyorduk; oturduğumuz dairenin kredisini ödeyecektik. Örneğin, kızlarımız evden gittiğinden beri, Nicole daire içerisinde tadilat yapmak istiyordu: Misafirler için sadece bir oda ayırıp salonun duvarını kırarak genişletmek, iki tane oturma odası oluşturmak ve evyenin pencere altında olması için su tesisatının geçtiği sütunun yerini değiştirmek vs. İşte tüm bunlar için kenara köşeye biraz para koymuştuk. Plan basitti. Dairenin kredisini bitirecek, bu tadilatı nakit parayla ödeyecek ve tatil çıkacaktık. O kadar kendimize güveniyorduk ki bu plana el atmıştık bile. Dairenin kredisini bitirmek için birkaç senemiz daha vardı ama elimizde paramız da olduğu için tadilat işlerini başlatmıştık. İlk önce mutfakla işe başlamıştık. Zamanlamasını çok iyi anımsıyordum. İşçiler yıkıma 20 Mayıs günü başlamışlardı, ben ise 24 Mayıs günü işten kovulmuştum. Tadilat işlerini hemen durdurmuştuk. Ardından her şey kötüye gitmeye başlamıştı; burnumuz sürtmüştü ve bu süreç hiç durmaksızın devam etmişti. Mutfak, sıhhi tesisattan taş döşemelere kadar tamamen söküldüğü için kendi başıma onarmak zorunda kalmıştım. Alçıdan yapılmış iki yan dikme üzerine evyeyi yeniden yerleştirip sıhhi tesisatını derme çatma bir şekilde yeniden kurmuştum. Ve tüm bunlar geçici olduğu için, mutfaka üç beş raf almış ve onları da duvara sabitlemiştik. En ucuzlarını, dolayısıyla en çirkinlerini almıştık. Ama çok da sağlam çıktılar. İçlerine çok fazla çanak çömlek koymaktan hep korktum. Ayrıca çimentonun üzerine bir muşamba da yaydım. Muşambayı her sene değiştiriyoruz. Genellikle Nicole'e sürpriz yapıyordum. Heybetli bir hareketle kapıyı açıyor ve şöyle diyordum: "Mutfak değiştirildi." Genellikle bana şu şekilde yanıt veriyordu: "O zaman şampanyayla ıslatalım bu güzel haberi!" İkimiz

de biliyorduk ki ortada mizah unsuru olabilecek bir şey yoktu, ama yine de eğlenirmiş gibi yapıyorduk.

İşsizlik ödeneği dairemizin borcunu ödemeye yetmeyince, tadilat için ayırdığımız birikimlerimizi kullanmaya başladık. Ve o birikimler de tükenince, dairenin bize ait olması için dört yıl daha kredi ödememiz gerektiğini fark ettik. Nicole, bu daireyi satıp peşin ödemesini yapabileceğimiz daha küçük bir daire almamız gerektiğini söyledi. Bunu reddettim. Bu daireye sahip olabilmek için yirmi yıl çalışmıştım ve her şeyden vazgeçip onu satmaya yanaşmıyordum. Zaman geçtikçe, Nicole artık bu konuyu yeniden açmaktan çekinir oldu. En azından şimdilik. Ama en sonunda haklı çıkacak. Özellikle de Messageries şirketi ile olan meselemin boku çıkarsa. Çocuklarımızın gözünde saygınlığımızı korumayı başarıp başaramayacağımızı bilmiyorum. Bugün kendi başlarına hayatlarını sürdürüyorlar. Artık benden para istemek gibi tatlı bir hediye vermezler.

Beşamel yapmayı başardım. Her zamanki gibi oldu. Ve hepimiz masaya oturduğumuzda, her şey her zamanki gibiydi. Önceleri sohbetlerimizin nereye gideceği önceden kestirilirdi; esprilerimiz birbirini tekrar eder nitelikteydi. Ve bu durum benim hoşuma gidiyordu. Ama birkaç yıldan beri hiçbir şeye tahammül edemez olmuştum. Ben de farkındaydım artık hiç sabrım kalmamıştı. Tıpkı bu akşam olduğu gibi, kızlarıma şunu söylemek için sabırsızlıktan yanıp tutuşuyordum: *Tamamen benim niteliklerime uygun bir iş için teklif aldım, dört yıldır elime böyle bir fırsat geçmemişti, iki gün içerisinde mesleki testi geçip mülakata gireceğim, şeytanın bacağını kıracağım. Çocuklarım, bir ay içinde, sizi üzen babanız artık mazide kalacak.* Ama tüm bunları söylemek yerine susup kaldım. Nicole bana gülümsedi. O batıl inançlıdır. Ve mutlu bir kadındır. Gözlerinde her zaman için bir güven vardır.

“İşte o bahsettiğim çocuk,” diye açıkladı Gregory, “hukuk bölümüne yazıldı. Ve yaptığı ilk şey neydi, biliyor musunuz?”

KARANLIK KADROLAR

Kimse bilmiyordu. Mathilde haricinde, ama o da kocasının heyecanını bozmak istemiyordu. Ben ise, gerçekten tek bir kelime dinlememiştim ve tek bildiğim damadımın enayinin teki olduğuydu.

“Fakültesini dava etti!” diye açıkladı hayranlıkla. “Kayıt ücretini geçen yılkiyle karşılaştırdı ve artışın yasal temellere dayanmadığını ileri sürdü, çünkü ‘öğrencilere sağlanan ödeneklerde ciddi bir artış’ söz konusu değildi.”

Ardından, anekdotun tadının damağında kaldığını göstermek istercesine kocaman bir gülümseme takındı suratına.

Sağcı inançlarla solcu fantezilerin sıkı fıkı bir karışımına sahip olan damadım bu tür hikâyelere bayılır. Hastaların psikanalistlerine anlattıkları, ikiz kardeşlerin mahkeme önünde kozlarını paylaştıkları veya kalabalık ailelerden gelen annelerin çocuklarına dava açtıkları anekdotlarla doludur beyninin içi. Bazı değişik anlatılarda, müşteriler büyük gıda mağazaları karşısında davalarını kazanır veya bir otomobil üreticisinden tazminat alırlar. Ama damadım, kullanıcıların bir kamu idaresi karşısında kazandıkları durumlarda neredeyse orgazm olurcasına bir mutluluk duyar. SNCF² bozuk bir zımbadan dolayı mahkûm edilmiş, Vergi İdaresi bir vergi beyanatında kullanılan pulun bedelini iade etmek zorunda kalmış, Milli Eğitim Bakanlığı, öğrencilerin notları arasında bir kıyaslama yaptıktan sonra oğlunun Voltaire hakkındaki bir yazılı ödevde ağır bir ayrımcılığa maruz kaldığını iddia eden bir ebeveyn karşısında davayı kaybetmiş... Gregory'nin neşesi, bahanenin önemsizliğiyle orantılıdır. Böylelikle, hukukun, Davut'un Goliath karşısındaki haklı mücadelesini sürekli olarak yenilemeye yardımcı olduğunu gösterir. Ona göre bu, yüce bir mücadeledir. Hukukun, demokrasinin silahlı kolu olduğuna ikna olmuştur. Onu biraz tanıyan biri, bankada çalışmasından son derece memnun olur. Hâkim olsaydı, bu türden insanlar akla hayale gelmeyen zararlara sebep olabilirlerdi çünkü...

“Ben bunu endişe verici buluyorum,” diye yorum yaptı Lucie.

2 Fransa'da devletin işlettiği ulusal demiryolu şirketi. (ç. n.)

Avukat olan Lucie karşısında bir hukuk konferansı vermekten hiç de gocunmayan Gregory ise, beraberinde getirdiği Saint-Emillion ile dolu kadehini yeniden eline aldı. Bu vesileyle, tartışmasız üstünlüğünü ortaya koyacağı tutkulu bir sohbetin tam merkezinde olmaktan bariz şekilde mutluydu.

“Tam tersine,” dedi bilgiçlik taslayarak. “En zayıf halka olmasına rağmen birinin bu tür davaları kazandığını görmek insanın içini ferahlatıyor.”

“Yemeğin tuzsuz olduğunu düşündüğün için bana dava açabilirsin demek mi oluyor bu?”

Herkes bana döndü. Belki de onları harekete geçiren şey, ses tonum olmuştu. Mathilde, konuyu uzatmamam için sessizce rica etti. Lucie'nin ise ağzı kulaklarına varmıştı.

“Yemeğin tuzu mu eksik?” diye sordu Nicole.

“Sadece bir örnek.”

“Başka bir örnek seçebilirdin.”

“Yemek konusunda biraz zor olabilir,” diye onayladı Gregory. “Ama önemli olan ilkelerdir.”

Nicole'ün açıkça endişeli olan tutumuna rağmen geri adım atmamaya karar verdim.

“Beni de işte tam bu ilkeler rahatsız ediyor. Tamamen saçma buluyorum çünkü.”

“Alain...” diyerek bir denemede bulundu Nicole ve elini elimin üzerine koydu.

“Ne var, ne Alain'i?”

Çok sinirlenmiştim çünkü kimse söylemek istediğim şeyi anlamıyordu.

“Haksızsın,” diye sözüne devam etti Gregory, üstünlüğün onda olduğunu hissettiği bir konuyu yarıda bırakacak türden bir adam değildi. “Bu mesele, her kim olursa olsun...” (“Her kim olursa olsun” kelimelerini özellikle vurgulamıştı, böylelikle herkesin varacağı so-

nucun öneminin bilincinde olmasını istiyordu), “yeterli enerjisi olan herkesin kazanabileceğini gösteriyor.”

“Neyi kazanacaklarmış?” diye sordu Lucie, sohbeti biraz sakinleştirmek için.

“Eh, yani,” diye mırıldandı Gregory, bu denli alçak bir saldırıya hazırlıklı değil gibiydi. “Kazanmak işte...”

“Bir pul veya otuz avroluk üniversite kayıt harcı konusundaki enerjinin neye yarayacağı konusunda endişelerim var. Aslında çok daha cömertçe hedefler için harcamamız gerekmez mi enerjimizi?”

İşte şemanın geneli bu şekildeydi. Bu noktadan sonra Mathilde enayi kocasının yardımına koştu; Lucie ise ayak diretti ve birkaç dakika sonra iki kız kardeş şiddetli bir kavgaya tutuştular. Nicole en sonunda yumruğunu masaya vurdu ama her zaman olduğu gibi doğru zamanda biraz daha geç yaptı bunu. İkimiz yeniden baş başa kaldığımızda, bana surat astı; ta ki surat asmaktan da sıkılana kadar. Şimdi patlama sırası ondaydı ve çocuklardan sonra birbirine girme sırası ebeveynlere gelmişti.

“Sen gerçekten insana rahatsızlık veriyorsun!” dedi Nicole.

Üstünde iç çamaşırlarıyla, odadaki dolabın kapısını çarpıp banyoya girdi. Slip külotunun etrafından taşan poposunu gördüm sadece ama bu bile çok iyiydi.

“Tam formumdaydım, farkındayım.”

Ama skeçlerim onu yaklaşık yirmi yıldır güldürmüyordu.

Odaya geri döndüğünde yeniden notlarımın arasına gömülmüş şekilde buldu beni. Nicole gerçek dünyaya geri dönmüştü. Bu mucizevi iş duyurusuyla birlikte esaslı bir kumara giriştiğimizi biliyordu. Bana göre, bu şans, elimde kalan neredeyse tek şeydi. Beni yatakta notlarımı gözden geçirirken görünce sakinleşti. Yeniden gülümsedi.

“Büyük an için hazır mısın?”

Yanıma uzandı.

Oldukça nazik bir tavırla elimdeki notları aldı, uyuyakalan bir çocuğun gözlüklerini çıkarırcasına onları usulca uzaklaştırdı. Ardından yorganın altına doğru elini kaydırıp bana dokunuverdi.

Büyük an için hazırdım.

5

Kimden: Bertrand Lacoste (b.lacoste@BLC-Consulting.fr)

Kime: Alexandre Dorfmann (a.dorfmann@Exxyal-Avrupa.com)

Tarih: 27 Nisan, Pazartesi – 9:34

KONU: Seçim ve İşe Alım

Sayın Başkan,

Son mülakatımızdaki temel noktaların üzerinden yeniden geçiyorum.

Grubunuz, Sarqueville şubesini kapatmak ve bunun ardından kapsamlı bir işten çıkarma planını devreye sokmak üzere ilgili süreci önümüzdeki sene başlatmak zorundadır.

Bu zorlu görevin sorumluluğunu alacak kadroyu belirlemek istiyorsunuz.

Bunun için benden en sağlam, en güvenilir ve kısacası en yetkin elemanları seçmek amacıyla bir değerlendirme testi tasarlamamı talep etmişsiniz.

Kadro adaylarının önlerine habersiz bir şekilde çıkıveren silahlı teröristler karşısında nasıl davranacaklarının değerlendirileceği Esir Alma Simülasyonu projemi beğenmişsiniz.

Burada geçecekleri test, onları esir alan kişilerin şirketlerine ihanet etmelerini istemeleri durumunda, bu kişilerin soğukkanlılıklarını, yoğun stres altında nasıl davrandıklarını ve şirket değerlerine olan sadakatlerini ölçmeye yarayacak.

Sizinle hemfikir bir şekilde, bu operasyonu bir İnsan Kaynakları asistanı işe almanızla bağlantılandıracağız: Rol oyununu ger-

KARANLIK KADROLAR

çekleştirmekten sorumlu kişiler, bu insan kaynakları pozisyonuna aday olan kişiler olacak; böylelikle onların mesleki niteliklerini de değerlendirmiş olacağız.

Bu iki operasyonu birleştirmek avantaj sağlayacak: Hem kadronuzu değerlendirmiş olacaksınız, hem de insan kaynakları mevkiine aday olan kişiler, değerlendirme yeteneklerini sergilemiş olacaklar.

İhtiyaç duyacağımız kişileri işe alma ve rol oyununu maddi açıdan hazırlama sorumluluğunu üstleniyorum. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, bu oldukça karmaşık bir durum: Silahlara, aktörlere, bir mekâna, sağlam bir senaryoya, maddi bir mekanizmaya, davranış denetleme araçlarına ihtiyacımız var.

Ayrıca, tartışmaya açık olmayan bir iş ilam bulmahıyız. Bunun için ise, Sayın Başkan, sizin yetenekli beyinlerinize ve suç ortaklığınıza ihtiyacımız olacak. Zamanı geldiğinde...

Bu çifte operasyonu 21 Mayıs, Perşembe günü programlamayı öneriyorum (büroların kapalı olduğu bir günü seçmemiz gerekiyor ve perşembe gününe denk gelen Ascension³, siz de uygun görürseniz, bence isabetli bir gün olabilir.)

Size teklif dosyayı daha sonra sunacağım.

Saygılarımla,

Bertrand Lacoste

6

Nicole, benim çok olumsuz biri olduğumu ve aslında işlerin her zaman öngörülenden daha iyi sonuçlandığını söyler. Bir kez daha haklı çıktı. İki gün önce tamamen çökmüş durumdaydım. Şu şekilde açıklayayım: Bir odada on bir yetişkin, okuldaymışçasına sözlüye kaldırıldık. Ashnda bunun hiçbir önemi yoktu (son tahlilde, yaşamda birileri bizi sürekli değerlendirmeye alır). Beni bir anda şaşırtan şey,

3 Hıristiyanlıkta Hz. İsa'nın göğe çıkarılması vesilesiyle kutlanan bayram. (ç. n.)

odaya girer girmez aralarında en yaşlı kişinin ben olduğumu fark etmemdi. Hatta tek yaşlı kişi bendim. Yirmi beş ila otuz beş yaşlarında üç kadın ve yedi adam, sanki oyuncu kadrosu içindeki bir hataymışım gibi veya bir fosilbilimci merakıyla beni süzdüler. Aslında beklediğim bir durumdu ama yine de insanın moralini bozuyor.

Polonyalı olduğu isminden –Olenka gibi bir şeydi– belli bir kız tarafından karşılandık. Güzel bir kızdı, tam Polonyalı tipindeydi, çekiciydi. Soğuk biriydi. Ve ilgisiz. BLC'deki görevinin ne olduğunu bilmiyordum; hiçbir şey açıklamadı. Ama otoriter tavrına, emir veren tarzına bakılırsa, ikna edici olmak için elinde avucunda ne varsa ortaya serebilecek, ruhunu bile satabilecek biriymiş gibi bir izlenim doğuruyordu. Parasız stajda olmalıydı. Ardında, üst üste yığılmış dosyalar vardı: Birkaç dakika içerisinde dağıtacağı sınav kâğıtları.

İlk önce bize bir söylev çekmekle işe başladı: Yüz otuz yedi aday içerisinde seçilmiş on bir kişi arasındaydık. Saniyenin binde biri kadar bir süre içerisinde odaya ağır bir sessizlik çökmüştü. Baş döndürücü bir sessizlik. Ardından, işe alan şirketin ismini açıklamaksızın öngörülen işin tanımını yaptı. Anlattığı işi o kadar çok benimsedim ki kısa açıklaması sırasında kendimi “işe seçilmiş mutlu kişi” olarak hayal ettim.

Ama açık, kapalı, yarı açık, yarı kapalı, dörtte üçü kapalı sorularla dolu otuz-kırk sayfalık bir dosyayı bize dağıtmaya başladıklarında derhal gerçek dünyaya geri döndüm (tüm bu yanıtları nasıl inceleyeceklerini bilmiyordum). Yanıtlamak için önümüzde üç saat vardı.

Hazırlıksız yakalanmışım.

Mevzuatı sular seller gibi öğrenmişim ama bu sorular büyük oranda “yönetim, formasyon ve değerlendirme”ye yönelmişti. Belleğimi yoklamam gerekiyordu. Nuh nebiden kalma bilgilerime geri dönmeliydim. Kızağa çekilmiş bir şekilde beklediğim dönemden beri reflekslerim zayıflamıştı. İki gün önce Nicole ile keşfettiğim yeni yöntemleri henüz özümseyememiştim. Onları, bizim önümüze soru olarak getirilen gerçek ve somut olgularla bir araya getiremiyordum. Bazı

yanıtları verirken, seçenekler arasında bana en mantıklı gelen ifadeye yönelmiştim; elimden gelen tek şey buydu. Seçenekleri elemek.

Sınav sırasında fark ettim ki el yazım kötüydü ve zar zor okunuyordu; seçenekli sorulara yönelmem gerekiyordu. Çarpı işaretiyle yanıt vermemiz gerektiğinde içim ferahlamıştı. Gerçek bir şempanzeydim. Ayrıca, yaşlı bir şempanzeydim.

Sağımda, biraz Lucie'ye benzettiğim, otuz yaşlarında bir kız vardı. Başlarda suç ortaklığında bulunurcasına gülümsemeyi denedim. Sanki onu sevişmeye davet etmişim gibi beni uzun uzun süzdü.

Testin sonunda pilim tükendi. Tüm adaylar dışarı çıkarken, kazara karşılaşmış, birbirlerine mesafeli komşular gibi birbirlerine baş selamı verdiler.

Đışarıda hava güzeldi.

Arabayla gezişme havasıydı tam.

Metro istasyonuna doğru yürüdüm ve her adımında bilincim biraz daha tazelandı. Onlarca soruyu yanıtsız bırakmıştım. Diğerleri için de doğru yanıtları ancak şimdi anımsıyordum ve hepsi benim verdiğim yanıtlardan farklıydı. Bu tür yarışmalarda en gençler tıpkı sudaki balıklar gibidirler. Benim gibi değil. Bu, ait olmadığım bir yaş kategorisine yönelik bir yarıştı. Hata yaptığım soruların sayısını net olarak belirlemeye çalıştım, ama ipin ucunu kaçırdım.

Dışarı çıktığımda tek hissettiğim şey yorgunluktu. Metroya vardığımda, yeniden korkunç bir mutsuzluğun içine düşmüştüm. Ağlıyordum. Bu durumdan asla çıkamayacağımı anlıyordum. Son olarak, Mehmet'in kışına tekme basmak, başıma gelen her şey karşısında tek iyi ve uygun çözüm gibi geliyordu. Teröristler patlayıcılarla yüklü kamyonları okulların üzerine sürerler, diğerleri parçalara ayrılmış bombaları havaalanlarına yerleştirirler; onlarla tuhaf bir suç ortaklığı içerisinde hissediyordum kendimi. Ama bu hisse kulak asmak yerine, kendimi aldattım. Her defasında onların oyununu oynuyordum. Bir iş ilanı mı var? Yanıt veriyordum. Sınav mı yapacaklarmış? Sınava giriyordum. Mülakat mı var? Mülakata gidiyordum. Beklemem mi

gerekiyor? Bekliyordum. Tekrar gitmek mi gerekiyor? Tekrar gidiyordum. Uzlaşmacı biriydim. Benim gibiler oldukça bu sistem sonsuza dek devam eder.

İşte metrodaydım, tamamen mağlup bir biçimde... Akşamüstü saatleri sona eriyordu; metro vagonları henüz çok kalabalık değildi. Genellikle, otomatik bilet makinelerinin yanından ilerleyerek istasyona çıkarım. Sebebini bilmiyorum ama bu kez peronun öteki kısmından, gelen trenin altında kalmamak için geçilmemesi gereken beyaz bandın üzerinden yürüdüm. Sarhoş gibiydim, başım dönüyordu. Bir anda sol tarafımda bir esinti duyumsadım. Trenin gara giriş yaptığını duymamıştım. Birkaç santimetre kala tüm vagonlarıyla birlikte durdu tren. Kimse beni uyarmaya çalışmamıştı. Burada herkes tehlike içinde yaşıyordu. Telefonum cebimde titreşti. Beni üçüncü kez arayan Nicole'dü. Havadisleri almak istiyordu ama ona yanıt verecek gücüm yoktu. İstasyondaki bir bankın üzerinde bir saat geçirdim; evlerine dönmek için akın eden binlerce yolcuyu gözlemlerdim. En sonunda bir trene binmeye karar verdim.

Gencecik bir adam hemen ardımdan vagona girmişti ama ayakta duruyordu. Hareket eder etmez, virajlarda vızıldayan trenin gürültüsünü örtmek istercesine bağırarak şarkı söylemeye başladı. Hikâyesini o kadar hızlı anlatıyordu ki sadece birkaç kelime seçilebiliyordu aradan. "Otel", "iş", "hastalık" kelimeleri duyuluyordu ve alkol kokuyordu. Restoranlardaki yemek fişlerinden, metro biletlerinden söz ediyordu; bir işe girmek istediğini, ama işlerin onu istemediğini söylüyordu. Hızlı konuşmasından başka kelimeler de işitiliyordu: Çocukları vardı, "dilenci" değildi. Yolculuk eden kişiler sabit gözlerle kendi ayakkaabalarına bakıyorlar veya adam elinde Starbucks amblemlili termosla önlerinden geçerken, bir anda metroda dağıtılan parasız gazeteyle gömüyorlardı kafalarını. Adam daha sonra bir sonraki vagona geçerek ayrıldı.

Ona yapılan para yardımına aklım takılmıştı. Bazen sadaka verilir, bazen verilmez. Tüm evsiz barsızlar arasında, bizi en çok etkileyen, heyecanlandıran kelimeleri söyleyen kişilere para veririz. Vardığım sonuç beni oldukça etkilemişti: Son kertede, toplumdan dışlanmış

KARANLIK KADROLAR

bu kesimler arasında bile hayatta kalanlar, rekabetçiler olmuştur, çünkü rekabetten birinci olarak çıkabilmektedirler. Günün birinde evsiz barksız kalırsam, hayatta kalabilenlerden biri –yani Charles gibi– olmayacaktım hiç kuşkusuz.

Akşam eve geldiğimde kendimi çok yorgun hissediyordum, çünkü sabahın 4'ünde kalkmış ve BLC Danışmanlık'taki teste girmeden önce Messageries'ye gitmişim. Aslında, bunu Nicole'e söylememiştim ama şirkete artık gitmeyecektim. Mehmet'in tekmesinin ardından gelen pazartesi günü ve iki günlük izin döneminden sonra, "imza üzerine elden teslim edilecek" ibareli bir mektup geçmişti elime. Kovulmuş-tum. Aksilik işte, o paraya o kadar ihtiyacımız vardı ki!

Danışmanımın bana önerebileceği bir iş var mı diye derhal İş Bulma Kurumu'na başvurudum. Normal koşullarda Kadro Kurumu APEC'e başvurmanın gerekiyordu ama orası küçük işler bulan bir kurum değil. İşçiler ve memurlar birimini tercih ediyordum. İki kademe daha alta bir birimdi, bu ve o düzeyde hayatta kalınması daha mümkündü.

Randevum yokmuş gibi, bekleme odası ile çalışma odası işlevi gören dairelerin arasındaki alanda beni karşıladı. Messageries'nin artık bana ihtiyacı kalmadığını açıkladım ona.

"Ama beni aramadılar," dedi şaşırılmış bir şekilde.

Oğlum olacak yaştaydı. Sanki babasıymışım gibi bana iyi davranıyordu.

"Sizi arayacaklar. Bu sırada bana hızlı bir şekilde bulabileceğiniz bir iş var mı?"

Küçük ilanların bulunduğu panoları gösterdi bana.

"Her şey burada. Şu an için neredeyse hiç iş yok elimizde."

Eğer bir hamal veya aşçı olsaydım, iş bulmakta çok daha az sorun yaşayacaktım. Vasıflı eleman istemeyen işler arasında araştırma yapmam lazımdı, ama nadir iş ilanlarında siyatiğimden dolayı dis-kalifiye oluyordum. Ayrılırken ona bürosunun camından küçük bir işaret yaptım. Yirmili yaşlarda bir kızla görüşme halindeydi. Yanıt

olarak bana biraz rahatsız olmuş gibi bir bakış fırlattı; sanki beni pek tanıyormuş ve beni hemen hatırlayamamış gibi.

Ertesi gün Messageries'nin avukatından bir mektup aldım. Meseleyi anlamak için metni inceledim. Karmaşık bir şey yoktu: Kıcıma tekme attığını inkâr eden şefime vurmuştum. Söylediğine göre benim çok yakınımından geçmişti ve geçerken de hafifçe dokunmuştu. İşten kovulmak, işin en acıklı yanı değildi; asıl önemli olan mesele, kasıtlı şiddet uyguladığım için mahkemeye çıkmam gerekmesiydi. Mehmet'in elinde, ciddi bir sakatlığa yol açan türden ağrıları ve ardından yaşanan olası sıkıntıları ayrıntılandıran inandırıcı bir belge vardı. Denge ve oryantasyon zorluklarından ve sonuçlarını değerlendirmenin zor olduğu ciddi bir posttravmatik şoktan bahsediliyordu.

Zararının tazmini için 5000 avro talep ediyordu.

Altmış yaşına merdiven dayamış biri olarak, şef tarafından kıcıma tekme vurulmuştu ama görünen o ki "şirketteki hiyerarşi prensibine ciddi bir zarar" vermiştim. Üstelik sosyal düzeni bozmuştum. Messageries'ye gelirsek, onlar da zararlarının tazmini için 20.000 avro talep ediyorlardı. Artık elime geçmeyen 50 aylık maaşım yani...

Nicole, aşkım, benimle zorlu bir sınavdan geçiyordu. Zaten yeterince derdi varken bir de bundan söz etmemeye karar verdim. İşe alım sınavı hakkında kendisine anlattıklarım, sonuçları beklemem için beni teşvik etmek üzere son birikimlerini de harcamaya mecbur bırakmıştı onu. İnsan kendi kendisinin yargıçı olamıyor. Her şeyden önce, en gençlerin her şeyi daha iyi yapıp yapamayacağını bilemiyoruz; sırf kendilerinden daha emin göründükleri için daha iyi yanıtlar verdiklerini iddia etmek zor. Dahası, açık sorularda fark yaratacak şey "deneyimdir". Ve onlarda da deneyim yok. Zaten işe alacak olan kişiler seni çağırmışlarsa, üzerinde daha etraflıca düşünülmüş, daha net bir yaklaşım bekledikleri içindir. Tüm bu kelimeleri ezbere biliyordum. Nicole'ü deli gibi seviyordum ama bu kelimelerden de nefret ediyordum.

Nicole en sonunda uyuyakalmıştı. Onu uyandırmamak için hafifçe yataktan kalktım. Uyuyamadığım zamanlarda hep yaparım: Giysi-

lerimi giyip dışarı çıkar ve mahallede bir tur atarım. Son yıllarda bu bir ritüele dönüşmüştü. Bu kez her zamankinden daha uzak bir noktaya gittim. Bilinçaltım travmatik sahneleri hatırlatıyor olmalıydı. Belki de o akşam metroda yaşanan sahneyi: Evden uzak bir noktada buldum kendimi, RER garının yakınlarında. Küçük kapılar hafifçe açıldı; soğuk, yolcu tünellerini kaplamış, ufak bira şişeleri her yere saçılmıştı. Gar neon ışıklarla aydınlanıyordu. Üzerinde “Hizmetlilerin Kullanımına Aittir” yazan küçük bir plakayı elimle itip küçük bir merdivenden aşağı indim. İşte, apaydınlık haldeki yan makastaydım. Ağlamak gibi bir niyetim yoktu ama gözyaşlarımın süzülmesine engel olamıyordum. Ayaktaydım. Bacaklarımı iki yana açmış şekilde... Treni bekliyordum.

Ve tüm bunlar bir hiç uğrunaydı.

O sabah, BİÇ Danışmanlık'tan gelen antetli mektubu gördüğümde şok geçirdim. Bir haftadan önce herhangi bir şey beklemiyordum ve henüz üç gün bile olmamıştı. Zarfı öylesine hızlı açtım ki mektubun bir kısmını yırtıverdim.

Lanet olsun bu orospu çocuklarına...

Eve geri dönmüş olmama rağmen koşarak yeniden dışarı çıktım. Zaman ne kadar da hızlı geçip öğlen olmuştu. Sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyerek neredeyse bir saat geçirdim. Bir kedi gibi gergindim. Nicole en sonunda işten çıktı; beni uzaktan görmüştü. Hal ve tavrım, havadisi önceden sezdirmişti ona. Yaklaşırken bana gülümsedi; bense mektubu uzattım. Mektubu hemen okuyup, “Ah aşkım,” dedi hemen bana. Susuverdi ardından. Hayatımızda bir mucize olduğuna dair mutlak bir inanç beliriverdi içimde. İkimizin de gözleri yaşlıydı. Kendimi zapt edecektim, ama kızları arayıp havadisi vermeyi o kadar çok istiyordum ki! Özellikle de Mathilde'i, bilmem niçin. Kuşkusuz her ikisi arasında, en normalinin ve en hızlı değerlendirme yapmanın o olmasından dolayı.

Tüm bekleyişlerin sonunda, sınavı geçmiştim.

Kalifiye biri olmuşum.

Kişisel mülakat, 7 Mayıs Perşembe günüydü.

İnanılmaz bir şeydi bu: Ben kalifiyeydim!

Nicole beni kollarına alıp öptü ama çalıştığı dokümantasyon merkezinin kapısında insanlara malzeme vermek de istemiyordu. Öğle yemeğine çıkan birkaç meslektaşına el salladım, onun ellerini tuttum. Herkes iş aradığını biliyordu. Dolayısıyla oraya gittiğimde düzgün bir surat takınmam lazımdı, her şeyin yolunda gittiği izlenimi vermeliydim. Bir işsiz açısından insanların iş çıkışlarına gitmek her zaman zor bir durumdur. Kıskançlıktan dolayı değil elbette. Zor olan işsiz olmak değil; iş ekonomisi üstüne kurulu bir toplumda yaşamaya devam etmek. Yüzünüzü nereye çevirirseniz çevirin, sizde eksik olan şeyi fark edersiniz.

Ama burada, durumum tamamen aynı değildi. Artık göğsümdeki ağırlığın kalktığını, dört yıldır ilk kez nefes aldığımı hissediyordum. Nicole hiçbir şey söylemiyordu; mutluluktan ağzı kulaklarına varmış durumdaydı. Kolumu tutmuş ve sokakta yürürken koluma girmişti.

Akşam, açıkça konuşmasak da bunun büyük bir harcama olduğunu bilmemize rağmen *Paul'un Yeri*'nde kutladık bu haberi. Sanki bunun bir önemi yokmuş gibi davrandık ama yine de menüdeki fiyatlara baktıktan sonra yiyeceklerimizi ısmarladık.

"Ben tatlı tabağı alacağım," dedi Nicole.

Ama garson geldiğinde iki antre, iki etli jöle ısmarladım. Nicole'ün buna bayıldığını biliyordum. Ve bir şişe de Saint-Joseph. Nicole yutkundu, ardından "başa gelen çekilir" dercesine gülümsedi.

"Sana büyük bir hayranlığım var," dedi.

Niçin böyle bir şey dediğini bilmiyorum ama iltifat her zaman iyidir. Bana göre esas önemi olan şeyden söz etmek için sabırsızlanıyordum.

"Mülakatı nasıl yürüteceğim konusunu düşündüm. Bence, üç-dört kişiyi çağırırlar. Aralarında fark yaratmalıyım. Bence..."

İşte başlamıştım konuşmaya. Bir yetişkin karşısında ilk zaferini anlatacak ergenler gibi heyecanlıydım.

KARANLIK KADROLAR

Zaman zaman aşırı yüksek sesle konuştuğumu bana anımsatmak üzere, Nicole elini elimin üzerine koyuyordu. Sesimin tonunu düşürüyordum ama beş dakika sonra yeniden eskiye dönüyordum. Bu durum onları güldürüyordu. Tanrım, o akşam olduğu gibi mutlu olamamıştık yıllardır. Akşam yemeği sonlandığında, neredeyse bir saniye bile susmadığımı fark edecektim. Susmaya çalışmışım ama konuşma isteği baskın geliyordu.

Lapp yolu, tıpkı yaz günlerini anımsatırcasına tıklım tıklım doluydu ama âşıklar gibi birbirimize sarılmış halde yürüyorduk. Sakin bir ifade takınmaya çalışıyordum ama ödüm pathyordu. Bu kez de işe alınmazsam ve kendimi ödemem gereken 25.000 avroluk tazminat eşliğinde mahkeme önünde bulursam nice olurdu halim... Ama Nicole hiçbir şeyi fark etmemişti.

Bastille'e gitmek için metroya binmek yerine, nedenini bilmediğim bir şekilde yürümeye devam etti, ardından bir bankın önünde durup oturdu. Çantasını karıştırıp içinden çıkardığı küçük bir paketi bana uzattı. Açtım. Turuncu motiflerle süslü, kumaştan küçük bir toptu. Çevresini saran küçük kırmızı ipin diğer ucunda ufacık bir çingirak vardı.

"Uğur getirir. Japonlara özgüdür. Sınava girmek için çağrıldığın gün almıştım. Gördüğün gibi çok etkili oldu."

Aptalcaydı ama yine de beni heyecanlandırmıştı. Hediyenin kendisi değildi heyecanlandırıcı. Aslında nedenini pek bilmiyordum ama heyecanlanmışım. Bir şişe Saint-Joseph'i neredeyse tek başıma bitirmiş olmalıydım. Beni heyecanlandırıcı şey, birlikte hayatımızdı. Başımıza gelen onca şeyden sonra, bu kadın tüm mutlulukları hak ediyordu. Tılsımı pantolonumun cebine yerleştirirken kendimi yenilmez hissediyordum.

O andan itibaren en sol şeride girmiştim.

Kimse beni yolumdan çeviremezdi.

Charles sık sık şöyle derdi: “Kesin olan bir şey varsa, o da hiçbir şeyin bizim öngördüğümüz şekilde gerçekleşmeyeceğidir.” Charles böyle biriydi, tarihsel geçmişi olan, beylik cümleler söylemeyi tercih ederdi. Her neyse. Şu mülakat konusunda öyle rüyalar görüyordum ki tüylerim ürperiyordu ama aslında her şey çok iyi gidiyordu.

BLC Danışmanlık'ın La Défense'taki merkezine çağrılmış, bekleme salonunda yerimi almıştım. Burası, koltukların lüks bir kadifeyle kaplı olduğu, loş bir ışıkla aydınlatılan, sıkıcı bir mekân için çok iyi seçilmiş bir müziğin işitildiği ve insanı günaha sürükleyecek güzellikte Asyalı bir resepsiyonistin bulunduğu bir yerdi. On beş dakika erken gelmiştim. Nicole, şişliğin izlerini örtmek için alnıma hafifçe fondöten sürmüştü. Fondöten her an alnımdan akacakmış gibi hissediyordum, dolayısıyla sürekli alnımı yokluyordum. Cebimde Japon işi tılsımım vardı.

Bertrand Lacoste hızlı adımlarla gelmiş ve elimi sıkıyordu. Ellili yaşlarındaydı, kendisinden oldukça emin ve zarif biriydi.

“Kahve ister misiniz?”

“Hayır,” dedim, halimden memnundum.

“Gergin misiniz?”

Bunu hafif bir gülümsemeye sordu. Kahve makinesine bozuk para atarken de ekledi:

“Evet, iş aramak her zaman çok zordur.”

“Zor ama şerefli bir iş.”

Bakışlarını sorgularcasına bana yöneltti, sanki bana gerçekten ilk kez bakarmış gibi.

“Kahve istemiyorsunuz demek?”

“Hayır, teşekkürler.”

Ve orada kalakaldık, kahve makinesinin önünde, beyefendi espressosunu yudumlarken. Sırtını dayamış, bekleme odasını kaderci ama üzgün bir havayla süzüyordu.

“Kaltak dekoratörler, onlara asla güvenmemek gerek!”

KARANLIK KADROLAR

Bu sözler bende derhal tehlike çanlarının çalmasına sebep oldu. Nedenini tam olarak bilmiyordum. Bir anda içim sıkılmıştı. Birkaç saniye bekledim, ardından gevşedim.

“Anlıyorum.”

Yerinden sıçradı.

“Neyi anlıyorsunuz?”

“Benimle gayriresmî bir ortamda oyun oynayacaksınız.”

“Anlamadım?”

“Şunu diyorum: Benimle ‘gevşek’ bir ortamda oyun oynayacaksınız; tıpkı ‘bulduğumuz koşullar profesyonel ama her şeyden önce bizler insanız’ der gibi. Haksız mıyım?”

Bana sert sert baktı. Gerçekten de öfkeli gözüküyordu. Doğru yolda olduğumu telkin ettim kendime.

“Sizinle senli benli konuşma tuzağına düşmemi sağlamak için aşağı yukarı aynı yaşlarda olmamızdan yararlanıyorsunuz. Ve fark ettiğim kadarıyla, paniğe kapılıp geri adım atıp atmayacağımı görmek için bakışlarınızla beni sersemletmeye çalışıyorsunuz.”

Yüzü aydınlanmıştı. Kocaman gülümsedi:

“Peki... Zemini iyi hazırladık, değil mi?”

Hiçbir yanıt vermedim.

Kahve bardağını büyük çöp kutusuna fırlattı.

“O zaman ciddi şeylere geçelim.”

Acele adımlarla koridorda önümden ilerledi. Birkaç dakika sonra düşmanına göğüs germek üzere tüm gücünü toplamış bir askerin ruh haline bürünmüştüm.

İşini iyi biliyordu ve dosyalarını titizlikle inceliyordu. CV’lerden birinde bir zayıflık görür görmez bunu fark ediyor, adayda herhangi bir zayıflık hissederse bunu sonuna kadar kullanıyordu.

“Beni sınamaya devam etti, ama eskisi gibi değildi artık.”

“Kimin için işe aldığını söyledi mi?” diye sordu Nicole.

“Elbette ki hayır... Elimde birkaç bilgi var sadece. Son derece muğlak ifadeler kullandı ama umarım öğreneceğim. Çünkü sezgilerime güvenirim. Anlayacaksınız. Mülakatın sonunda ona şöyle dedim: ‘Benim yaşımda birinin adaylığının sizi ilgilendirmiş olmasından yine de etkilendim.’

“Lacoste, şaşırması rolü yapmak konusunda tereddütte kaldı, ama son kertede dirseklerini çalışma masasına dayayıp dik gözlerle bana baktı.

“‘Bay Delambre,’ dedi bana, ‘her birimizin katkıda bulunması gereken, tamamen rekabetçi bir şirkette çalışıyoruz. Siz, işverenlerinize karşı, ben de müşterilerime karşı sorumluyuz. Siz benim joker kartımsınız.’”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Nicole.

“Müşterim, genç mezunlar istiyor, sizin gibi bir aday beklemiyor ve onu şaşırtacağım. Ardından, bence eleme süreci son derece hızlı bir şekilde gerçekleşecek,’ dedi.”

“Başka bir eleme de mi var?” diye sordu Nicole. “Ben sanıyordum ki...”

“Kısa listede dört kişisiniz. Son sınavda aranızdan nihai tercih yapılacak. Sizden gizlim saklım yok: Dört kişi arasında en yaşlı olan sizsiniz ama deneyiminizle öne çıkmanız imkânsız değil,’ dedi.”

Nicole kuşkulananmaya başlamıştı. Başını yana eğdi.

“Peki elemeye kastedilen nedir?”

“Müşterimiz, üst kadrolarında birkaç kişiyi değerlendirmeye alacak. Sizin göreviniz de bu değerlendirme çalışmasını gerçekleştirmek. Yani, insanları değerlendirme kapasitenize göre değerlendirileceksiniz.”

“Ama...” (Nicole, adamın sözü nereye getirmek istediğini hâlâ anlamıyordu) “Bu kapsamda yapılacak olan nedir?”

“Esir alma simülasyonu yapacağız.”

“Ne?” diye sordu Nicole.

Soluğu tıkanacak sandım.

KARANLIK KADROLAR

“Ve sizin misyonunuz, söz konusu çalışanları oldukça yoğun bir stres altına sokmak. Böylelikle de soğukkanlılıklarını, şiddetli baskılara direnme kapasitelerini, ait oldukları şirketin değerlerine sadakatlerini ölçmemiz mümkün olacak.”

Nicole şaşkına dönmüştü.

“Ama bu çok saçma!” diye haykırdı. “İnsanları esir alındıklarına mı inandıracaksınız? İş başındayken? Durum bu mu?”

“Terörist rolü oynayacak olan, kurusıkı tabancalarla donatılmış aktörler ve tepkileri ölçmek için kameralar olacak; teröristlerin eylemlerini yönlendirmek suretiyle sorguları gerçekleştireceksiniz. Hayal gücünüzün sınırlarını zorlamanızı tavsiye ediyorum.”

Nicole ayağa kalkmıştı, çok kızgındı.

“Bu rezilce bir şey,” dedi.

Bu tamamen Nicole'e özgü bir tepkiydi. Yaşı ilerledikçe hoşnutsuzluk kapasitesinin körelmesi beklenirken, hiç de öyle olmamıştı.

Bir şey karşısında kanı donduğunda, bu duyguyu bastıramazdı ve onu kimse durduramazdı. Bu tür durumlarda, olay çok büyümeden onu derhal sakinleştirmeye çalışmak gerekirdi.

“Oylara bu şekilde bakmamak gerekir, Nicole.”

“Peki nasıl bakmak gerekir? Silahlı teröristler bürona giriyor, seni tehdit ediyor, seni sorguluyor ve kimbilir ne kadar zaman sürüyor tüm bunlar? Bir saat mi? İki saat mi? Belki de öleceğini, seni belki de öldüreceklerini düşünüyorsun. Ve tüm bunlar patronunu eğlendirmek için mi?”

Sesi titriyordu. Onu bu şekilde görmeyeli yıllar olmuştu. Sabırlı davranmaya çalışıyordum. Tepkisi normaldi. Ashında ben de on gündür bu meseleyi gerçek anlamda düşünmemiştim. Karşımda tek bir somut gerçeklik vardı: Ne olursa olsun bu sınavı geçmeliydim.

Tartışma konusu olabilecek unsurları törpülemeye çalıştım.

“Ben de farkındayım, bu pek de... Ama, durumu diğer yönden de görmek lazım, Nicole...”

“Yani sen yöntem olarak bunu normal mi buluyorsun? Peki sırf gülmek için neden onları kurşuna dizmiyorlar?”

“Bekle...”

“Veya daha iyisi de var! Yaya kaldırımlarının üzerine şilteler yerleştirsinler ama onlara bir şey söylemesinler! Ardından da onları pencereden aşağı itsinler. Nasıl tepki vereceklerini görmek için! Alain, kendine gel, aklını mı kaçırdın?”

“Nicole, böyle söyleme...”

“Yani sen buna razı mı olacaksın?”

“Yaklaşımını anlıyorum ama senin de beni anlamam lazım.”

“Söz konusu bile değil, Alain. Her şeyi anlayabilirim ama her şeyi affedemem!”

Harap durumdaki mutfakta ayakta duruyordu.

Onlarca aydır evyeyi idareten ayakta tutan iki alçı ayağı inceliyordum. Bu seneki muşamba, geçen senekinden daha az dirençli çıkmıştı ve köşeleri acınası bir şekilde kabarmaya başlamıştı. Öfkelenen ve kendini bu felaketin ortasında bulan Nicole, yerine yenisini alacak parası olmadığı için değiştiremediği, dapdaracak, eskimiş yün eteğiyle duruyordu. Acınası bir hali vardı. Ve bunun farkında bile değildi. Bunu kişisel bir hakaret gibi alıyordum.

“Bildiğim tek şey, lanet olsun, ne yapmam *gerektiği!*”

Bağırmağa başlamıştım. Öfkem onu olduğu yere mıhladı.

“Alain...” dedi, paniğe kapılmış bir halde.

“Ne Alain’i? Lanet olsun, anlamıyor musun, sonunda birer berduş olacağız! Dört yılda sıfır tükettik ve en sonunda açlıktan gebereceğiz! Evet, bu iğrenç bir şey ama hayatımız da iğrenç! Evet, o insanlar ko-kuşmuş haldeler ama bu işi yapacağım, anlıyor musun? İstediklerini yapacağım. İstedikleri her şeyi yapacağım! Bu işi kapmak için onlara ateş etmem gerekirse, onu da yapacağım çünkü artık açlıktan nefesimin kokmasından bıktım. Ve altmış yaşına merdiven dayamışken kıcıma tekme atılmasından bıktım!”

Kendimi kaybetmiştim.

Sağımdaki rafı kavradım ve o kadar sert bir şekilde çektim ki yerinden çıktı. Tabaklar, bardaklar korkunç bir gürültü eşliğinde yere devrildi.

Nicole bir çığlık atıp yüzünü avucunun içine alarak ağlamaya başladı. Ama onu teselli edecek gücüm yoktu. Yapamadım. Zaten korkunç olan da aslında buydu. Dört yıldır başımızı dik tutabilmek için birlikte mücadele ediyorduk ve günün birinde her şeyin bittiğini anlıyorduk. Fark etmesek de içimize kapanmıştık. Çünkü en iyi çiftlerde bile herkes gerçekliği kendi penceresinden görür. İşte ona söylemeye çalıştığım şey buydu. Ama bunu öylesine öfkeli bir şekilde ifade etmiştim ki, canını yakmıştım.

“Bir işin olduğu için, endişe duymak ve bu işe ahlaki yönden bakmak gibi bir lüksün var ama benim durumum tam tersi.”

Hiç de uygun bir cümle değildi ama o anda daha iyi bir cümle kuramamıştım. Nicole’ün ne demek istediğini genel hatlarıyla anladığımı düşünüyordum, sözlerimi düzeltmekle uğraşmadım. Kapıyı çarpıp çıktım.

Binanın girişine geldiğimde, ceketimi almayı unuttuğumu fark ettim.

Yağmur yağıyordu ve hava oldukça soğuktu.

Gömleğimin yakasını kaldırdım.

Berduşlar gibi.

7

Günlerden 8 Mayıs’tı; tatil günü. Bizde ise, Anneler Günü kutlanıyordu, çünkü bir sonraki pazar günü Gregory kendi annesine gitmek istiyordu. Nicole, Mathilde’e Anneler Günü’nü hiçbir şekilde umursamadığını yirmi bin kez anlatmıştı ama anlayana... Mathilde bu güne önem veriyordu. Bence ileride kendi çocuklarının da bu günü unutmamasını istiyordu. Bunun için şimdiden alıştırtma yapıyordu.

Kızlar öğlene doğru gelecektirdi; ama saat dokuz olmasına rağmen Nicole hâlâ yataktaydı, yüzünü duvara dönmüştü. Hazırladığım seçme sınavı karşısında dehşete düşmüş bir şekilde tepki verdiği günden beri iki kelime konuşmamıştık. Nicole açısından değişen hiçbir şey yoktu.

O sabah ağlamakta olduğunu düşünüyordum, o yüzden de ona dokunma cesareti gösteremedim. Ayağa kalktım, mutfağa kadar gittim. Dün akşam kırılan tabak çanakları kaldırmamış, mutfağın bir köşesine hepsini yığılmıştı. Oldukça büyük bir yığındı, muhtemelen evdeki çanak çömleğin önemli bir kısmını kırmış olmalıydım. Şimdi onları toparlayamazdım, mahşeri bir gürültü çıkarabilirdi.

Geri dönüp ne yapacağımı pek bilmeden başka şeyler düşünmeye başladım. Bilgisayarımı açıp mesaj gelip gelmediğine baktım.

Aldığım elektronik postaların sayısıyla toplumsal değerimi ölçüyordum. Başlarda, Bercaud'daki eski meslektaşlarım bana kısa mesajlar gönderirlerdi, ben de derhal yanıt yazardım onlara. Gevezelik ederdik. Ardından anladım ki bana hâlâ yazmaya devam edenler, kapı dışarı edilenlerdi. Kader ortaklarım bir nevi. Onlara yanıt vermeyi kestim. Onlar da yazmayı kestiler. Zaten genele bakıldığında etrafımızdaki insanların sayısı da azalmıştı. İki eski arkadaşımız vardı: Nicole'ün Toulouse'da yaşayan, liseden bir arkadaşı ve arada sırada akşam yemeğine çıktığım bir askerlik arkadaşım. Diğerleri işten veya tatilden tanıdığımız, kızların evde yaşadıkları dönemde karşılaştığımız ebeveynlerdi. İnsanlar belki de bizden biraz yorulmuşlardı. Ve biz de onlardan. Aynı endişeleri taşımadığımız zaman, aynı şeylerden zevk almıyoruz. Şimdiyse, Nicole ile yalnız kalmıştık. Bana hâlâ e-posta gönderen sadece Lucie'ydi. Haftada en az bir kere. İçleri biraz boş mesajlar oluyordu bunlar ama hâlâ beni düşündüğünü göstermesi açısından anlamlıydı. Mathilde annesine telefon açar; onun tarzı farklıdır.

Elektronik posta kutumda, ANPE'den ve APEC'ten bilgilendirme mektupları ve üç yıldan uzun zamandır abone olmadığım birkaç yönetim veya insan kaynakları dergisinden tanıtım mektubu vardı.

İnternet tarayıcım bana gezegenden haberler verir: *"Güzel haber: ABD'de bu ay sadece 548.000 kişi işini kaybetti."* Herkes daha kötü

bir sonuç bekliyordu. Buna bile sevinmiştik. “*Finans suçları başdöndürücü zirvelere ulaşıyor. Sorumlular, bunun normal bir sonuç olduğunu söylüyorlar.*” Hemen değiştireyordum; endişeli değildim, ekonominin etkilerini açıklamakla sorumlu olanların kapasitesine güveniyordum.

Odadan bir gürültü geldiğini işitince, oraya doğru yöneldim. Nicole en sonunda ortaya çıkmıştı.

Tek bir kelime etmeden, Duralex logolu bardakta kendisine bir kahve koydu. Fincanlar, giriş kapısının yanına paramparça halde yığılmıştı, üzerlerinde de bir süpürge vardı.

Davranışı beni sinirlendirmişti. Bana moral vermek yerine moralimi bozuyordu.

“Dairenin borcunu ödemek için moral yetmiyor.”

Nicole yanıt vermedi. Yüzü asıktı ve aşırı derecede yorgundu. Kahretsin, neler oluyordu bize...

Bârdağını evyenin üzerine koydu, büyük çöp torbalarından çıkardı ve dört tanesini doldurdu, çünkü her biri hemen ağırlaşıyordu. Porselenin kesici kenarları, torbanın kenarlarında delik açıyordu. Ev işi yaparken kırılan çanak çömlekler genellikle vodvillerde olurdu ve bu insanları güldürme amacıyla yapılırdı. Buradaysa korkunç bir durum söz konusuydu.

“Yoksul olmak umurumda değil. Pis olmayayım yeter.”

Bu sözünün ardından herhangi bir karşılık vermedim. Nicole duş alırken ben de çöp torbalarını aşağıya indirdim. İki yolculuk. Yollarımız yeniden kesiştiğindeyse dakikalarca konuşamadık. Çocuklar gelecekti ve önlerine konacak tabak yoktu. Gidip çanak çömlek satın almak gerekiyordu. Hem zaman yoktu buna, hem de bu gergin ortamda kimse cesaret edemiyordu.

Nicole gergin bir şekilde oturmuştu; dışarıda görülecek bir şey varmış gibi dışarıya bakıyordu.

“Pis olan toplum,” dedim. “İşsizler değil.”

Kızlar kapıyı çaldıklarında, bir diğerimizin ayağa kalkmasını bekledik. Önce ben pes ettim. Kızların daha fazla şey öğrenmek istemeyeceği türden birkaç açıklama yaptım usanmış bir şekilde... Herkesi restorana götürdük. Çocuklar şaşırılmışlardı ve annelerinin pek de eğlence havasında olmadığını fark etmişlerdi. Nicole mutluymuş gibi rol yaparken daha da kötü oluyordu. Neşelerinin kaçtığını hissettim. Hayır, neşeleri kaçmamıştı. Başımıza gelen şeyin onları etkileyebileceğini hissetmişler ve bizden korkmuşlardı. Mathilde annesine bir etek almıştı. Kaltak, hem de etek almış. Birkaç aydan beri bize işimize yarayan hediyeler veriyorlardı. Çanak çömlekleri benim kırdığımı fark ettilerse, kesinlikle yağşunümde bana altı adet derin tabak alacaklardı.

Tatlılara geçtiğimizde, Mathilde, daireleri için bir satın alım sözleşmesi imzaladıklarını açıkladı gururla. Banka tarafında hâlâ bir nebze belirsizlik vardı, ama Gregory işleri yoluna koyduğunu belli eden o gülümsemesini takınmıştı. O, işini bilirdi. Noter dosyayı onayladığında, tatili kendi evlerinde geçireceklerdi. Paralarının dekorasyonu karşılamaya da yeteceğini umuyordum.

Hesabı ödemek üzere bir hamle yaptığımda, kimse fark etmeden Lucie'nin benden önce ödediğini gördüm. İkimiz de bu gayet normal bir şeymiş gibi davrandık.

"Her konuda sana yardımcı olabilirim, Alain," dedi Nicole uyumadan önce. "Ama bu meselede, bu esir alma meselesinde, benim değerlerimle uyuşmayan bir durum söz konusu. Senin bu konudan bahsettiğini duymak dahi istemiyorum. Bununla yaşamaya mecbur bırakma beni."

Ve hemen duvara doğru döndü. Üzgündüm ama onu ikna etme umudum yoktu.

Zaten mesele burada da bitmedi. Şu son sınav hakkında düşünmeye başladım. Çünkü eğer bu sınavı geçerse, Nicole'ün karşı çıktığı yöntemlere rağmen, aramızdaki çekişmeler mazide kalacaktı.

Olaylara bu şekilde bakmak gerekir.

8

David Fontana

Bertrand Lacoste'un dikkatine

Konu: Rol Oyunu "Esir Alma" – Müşteri: Exxyal

Öngörüldüğü üzere, durum özeti aşağıdadır.

Terörist olarak, daha önce birçok kez birlikte çalıştığım ve son derece güvendiğim iki iş arkadaşımı görevlendirdim.

Exxyal'in müşterileri rolünde iki erkek var; genç bir Arap ve ellili yaşlarında, Belçikalı bir aktörden oluşan bir kadro.

Silah olarak şunları tercih ettim:

– üç adet Uzi marka hafif makineli tüfek (üç kilodan az ağırlıkta, 9x19 mm mermilerle dakikada 950 el ateş açabilir);

– iki adet Glock 17 Basic marka tabanca (635 gram, aynı kalibrede, 31 kartuş şarjörlü);

– iki adet Smith & Wesson marka tabanca.

Tüm silahlar tamamen kurusıkı olacak.

Size önerdiğim mekân, oldukça prestijli bir yerdir, çünkü Exxyal oraya genellikle önemli müşterilerini davet eder. Bir toplantı salonu, beş çalışma odası, tuvaletler vs vardır. Bina Paris'in tam göbeğinde, geniş camları Seine nehrine bakıyor. (fotoğraflar ve plan için, bkz Ek-3)

Mekân, projeniz için oldukça uygun bir ortam sunmaktadır. Birçok kez prova yapmamız gerekiyor; dolayısıyla ilk senaryoyu derhal hazırlamamız lazım. Önerimi 4 numaralı ekte bulacaksınız.

Şematik plan: Müşterinizin çalışanları, çok önemli ama gizli bir toplantıya davet edilecek. Dolayısıyla, bir tatil gününde toplantı yapılması bu şekilde açıklanacak. Ve son dakikada haberleri olacak.

Önemli yabancı müşterilerle görüşmeye geldiklerini sanacaklar.

Teröristler toplantının başında devreye girecek.

Exxyal-Avrupa'nun patronu, Bay Dorfmann derhal dışarı çıkarılacak; bu da sınavınız için gereken güçlü stres etkisini yaratacak ve bundan sonraki eylemlerin gidişatına dahil olmalarını sağlayacak.

Geriye kalan çalışanların elinden kişisel eşyaları ve cep telefonları alınacak, bir büroda tutulup sırasıyla sorguya çekilecekler. Senaryoda, esir alınanlar birkaç dakikalığına yalnız bırakılabilir. Böylelikle, tıpkı sizin istediğiniz gibi, kendi kendilerini örgütleme kapasiteleri ve hatta direnme güçleri ölçülebilir. Teröristlerin şefi, değerlendiricilerin tavsiyelerini izleyerek kişileri birer birer sorgulayacak.

Kameralar ise, rol oyununun gidişatını takip etmeye yarayacak.

Bana ilettiğiniz şartnameye tamamen uyulduğunu düşünüyorum.

Güveniniz ve Bayan Olenka Zbikowski'nin bana sunduğu çok değerli yardım için teşekkür ediyorum.

Saygılarımla,

David Fontana

9

Artık Messageries'de çalışmadığım için sabahın 4'ünde kalkmanın zor geleceğini düşünüyordum ama hiç de öyle olmadı. Aslında uyumakta güçlük çekiyordum; gerçek anlamda kurulmuş saat gibiydim ve yataktan çıkmak, benim için neredeyse acılarımın yatışması anlamına geliyordu. Genellikle Nicole uykusunda bana sarılır; bana dokunmak ister. Bu, aramızda bir oyun haline gelmiştir. Birbirimize dokunuruz, birbirimizin elinden kaçarmış gibi yaparız, sonra yeniden sarılırız. Bu konuda daha önce hiç konuşmadık ama yirmi yıldır aynısını yapıyoruz.

O sabah, onun uyumadığını, uyur numarası yaptığını adım gibi biliyordum. Ama herkes kendi köşesinde kaldı. Ağız birliği etmişçesine birbirimize dokunmadık.

Öngörüldüğü üzere, Messageries'ye biraz erken geldim. Diğer ekip-lerde çalışanları taniyordum ve onların ne sorularıyla ne de acıma-larıyla muhatap olmak istiyordum. Kimseye kendimi göstermeksizin içeri girenleri görebileceğim bir köşe bulup Romain'ın kocaman ve sarsak gövdesinin ortaya çıkmasını bekledim. Ama sokağın köşesinde beliren, Charles'ın zayıf bedeni oldu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyor-dum, uyurken bile içki içiyor olmalıydı: Saat henüz sabahın 5'i bile olmamasına rağmen, nefesi leş gibi alkol kokuyordu. Ama Charles'ımı iyi tanırım, o halde bile aklı yerindedir. Yine de o sabah farklıydı. Beni tanımakta zorlandığını hissettim.

“Şayet beni bekliyorsanız...” dedi, bana hayalete bakar gibi bakarak.

Kızılderililere özgü bir hareketle, hafifçe sol elini kaldırdı. Hep yaptığı bir çekingenlik jestiydi bu. Çekingen Kızılderili selamı. Bu hareketle kolundaki devasa saat, dirseğine kadar inerdi.

“Nasılsın, Charles?”

“Güzel günler geride kaldı.”

Charles bazen biraz gizemli bir insana dönüşürdü, bunu kabul etmek gerekirdi.

“Romain'i bekliyorum.”

Charles'ın yüzü aydınlandı. Bir işe yaramaktan dolayı açıkça mutlu-lydu.

“Ah, Romain vardiya değiştirdi!”

Dört yıldır can sıkıcı durumlar konusunda eğitimliydim. Tek bir kelime yetiyordu, can sıkıntısı yaratacak durumları hissediyordum. Neredeyse içten gelen bir refleks halini almıştı.

“Yani?”

“Artık tüm gece vardiya yapıyor. Çünkü denetmen oldu.”

Charles gibi birinin aklından gerçek anlamda neler geçtiğini öğ-renmek çok zordur. Sürekli olarak yaşadığı anormal durumlar ona

akıl ermez bir boyut verir. Zararsız gibi görünen bu haberin onda bazı düşünceleri harekete geçirip geçirmediğini ya da alkolün beynini tamamen bitirip bitirmediğini anlamak mümkün değildir.

“Bunun anlamı ne, Charles?”

Kuşkusuz benim endişemi hissetmişti. Cılız omuzlarını havaya kaldırarak filozof gibi bir havaya büründü.

“Romain terfi aldı. Denetmen oldu ve biz...”

“Tam olarak ne zaman?”

Charles, sanki kaçınılmaz bir sınıra varmışız gibi dudaklarını büzdü.

“Senin gidişinin ardından, pazartesi günü.”

Önsezilerimden dolayı kendimi kutlamalıydım. Ama her şeyden önce, korkunç bir can sıkıntısına kapıldım. Charles içimi ferahlatmak istercesine omzumu sıvazladı; sanki bana başsağlığı dilermiş gibi... Tahmin edilenden çok daha hızlı düşünüyordu. Örneğin:

“Eğer bana ihtiyacın olursa...” dedi. “Ben de oradaydım ve her şeyi gördüm.”

Bunu hayal etmemiştim. Charles, beni cesaretlendirmek üzere, bir vecize söylemeye hazırlanmışçasına işaret parmağını havaya kaldırdı.

“Oduncu omzunda baltayla ormana girdiğinde, ağaçlar der ki, baltanın sapı bizden yapılmıştır.”

Bu balta hikâyesini daha önce de söylemişti ama hangi hikâyeyi anlatırsa anlatsın, teklifinin samimi olduğunu anlamak için Charles’a bakmak yeterliydi.

“Çok iyi kalplisin, Charles, ama elindeki işi benim yüzümden kaybetmeni istemem.”

Charles’ın yüzünde bir anda bezginlik ve pişmanlık belirdi.

“Beni tanık olarak göstermek için yeterince uygun görmüyorsun, değil mi? Peki sana şunu söyleyeyim; aslında çok haklısın. Tek tanık olarak benim gibi bir paçavrayı mahkemeye götürürsen, şöyle bir risk doğar... Şöyle...”

Doğru kelimeyi arıyordu. Kelimeyi ben önerdim:

“Ters etki yaratmak mı?”

“Evet,” diye atıldı Charles. “Ters etki yaratmak!”

Mutluluktan çıldırmıştı. Bellekten çekip çıkarılan bir kelime, gerçek bir zaferdi. Öyle ki, bana karşı beslediği tüm merhameti de tamamen unuttu. Başını sallıyordu; bu kelimenin edebi büyüüne kapılmıştı.

Oradan ayrılmaya hazırlanıyordum ki Charles beni kolumdan tuttu.

“Bir akşam eve gel de bir şeyler içelim. Eğer istersen. Yani...”

“Ev” ile kastettiğinin ne olduğunu ve bu davetin anlamını hayal etmeye çalıştım. Charles, çoktan dans eder gibi adımlarla uzaklaşmıştı bile.

Tüm bunları eve dönüş yolunda evirip çevirip düşündüm.

Metroda giderken, Romain’in cep telefonunun bende hâlâ olduğunu teyit ettim. Görünen o ki, Messageries bu meseleyi epey ciddiye alıyordu. Dosyalarını sağlam hazırlıyorlardı. Donuma kadar alacaklardı.

• Hızlı bir hesaplama yaptım. Eğer gece vardiyası yapıyorsa, Romain belki de henüz yatmamıştı.

Onu aradım.

Telefon hemen açıldı.

“Merhaba, Romain.”

“Ah, merhaba!”

Beni hemen tanımıştı. Sanki onu aramamı bekliyordu. Sesi neşeli ama boğuktu. Sesinden bir rahatsızlığı olduğunu sezinliyordum. Nicole, işsizliğin beni paranoyak yaptığını söyler; mümkündür. Romain, terfi ettiğini söyledi hemen.

“Peki ya sen, ihtiyar?” diye sordu hemen ardından.

“İhtiyar” kelimesine, zaman geçtikçe daha az tahammül edebiliyorum. Nicole, işsizliğin beni alıngan yaptığını söyler.

Messageries’den, avukatın mektubundan bahsettim ona. Beni dava açmakla tehdit ettiklerinden söz ettim.

“Ama bu olamaz!” dedi Romain, şaşkına dönmüş şekilde.

Çok ileriye gitmeye gerek yoktu. Herkesin bildiği ve kuşkusuz üzerinde üç gündür yorumlar yaptığı bir havadis karşısında şaşırması numarası yapıyordu.

“Eğer beni mahkemeye verirlerse, görgü tanıklığına ihtiyacım olacak.”

“Elbette, ihtiyar!”

Sonuç belliydi. Romain kararını vermişti. Tanıklığından iki gün önce ortalıktan tüyecekti. Yine de onun ağzından teyit etmek istemiştim.

“Teşekkürler, Romain. Gerçekten teşekkürler, çok hoş bir davranış!”

Sözlerimdeki ironiyi hissetmiş ve etkilenmişti. Saniyenin binde biri kadar bir süre sessizlik yaşandıktan sonra verdiği yanıt ise, tüm endişelerimi teyit eder nitelikteydi.

“Ne demek, ihtiyar!”

Telefonu kapadım, biraz uykum vardı. Bir an için Charles'dan istemeyi bile düşündüm. Eğer ondan böyle bir şey istersem işini kaybedecekti ama yine de gelecekti. Yine de en ufak bir inandırıcılığı dahi olmayacaktı ve tanıklığı hiçbir şeye yaramayacaktı. Ama elimde başka bir şey olmayacaksa onu çağırarak zorundaydım.

Başımın üzerinde Demokles'in kılıcı sallanıyordu ve kılıç ne kadar havaya yükselirse, aşağı indiğinde o denli büyük bir zarar verecekti. Beynimin içinde sürekli çılginca düşünceler dönüyordu.

Benimle niçin uğraşıyorlardı?

Beni mahvetmeye niçin bu denli gereksinim duyuyorlardı?

Romain'in durumunu anlıyordum. Ona kızmıyordum. Onun yerinde olsaydım ve bir arkadaşına yardım etmek ile işimi korumak arasında tercih yapmam gerekseydi, bir an olsun tereddüt etmezdim. Peki, ama ya Messageries?

O gece, birçok olasılık geçirdim aklımdan. Koşullar böyle olduğu için, pişman olduğumu gösteren bir tavır sergilemeye karar verdim. Bir özür mektubu yazacaktım. Eğer istiyorlarsa onu her ofise asacak, tüm çalışanlara bizzat gönderecektim; hiç sorun değildi. Bu işi kaybetmek

KARANLIK KADROLAR

zaten ağır bir darbe indirirken, tüm bunların, elimde avucumda ne varsa kaybetme riski taşıdığım bir davanın yanında hiçbir önemi yoktu.

Eve gelir gelmez çalışma odama koştum. Az önce kurye gelmiş ve Nicole'ü evde yakalamış olmalıydı. Benim adıma, BLC Danışmanlık antetli ve hayli kabarık bir mektup bırakmıştı. Kalbim yerinden çıkarcasına çarpmaya başlamıştı.

Normal koşullar altında birbirimize bir şey bıraktığımızda, eğer iyi bir günümüzdeyse mizahi şeyler, eğer çok mutlu bir anımızsa açık saçık cümleler eklerdik. Veya sadece aşk sözcükleri iliştiirdik. Nicole, mektubu herhangi bir yorum yazmaksızın çalışma ofisinin üzerine bırakmakla yetinmişti.

Mektubu açmadan önce, Messageries'den gelen ve masamın bir yerine gizlediğim avukat mektubunu alıp ilgili numarayı aradım. Bir kız beni bir başka kıza bağladı, o da bir oğlana bağladı, o oğlan da bana avukatın şu anda bana yanıt veremeyeceğini söyledi. Avukatın asistanıyla telefon üzerinden bir randevu almak için on dakikadan fazla açıklamada bulunmam gerekmişti. Öğleden sonra saat 3.30 gibi aramamı söyledi, bana beş dakikalığına bir görüşme ayarlayacaktı.

10

BLC Danışmanlık'tan gelen zarfta "İnsan Kaynakları asistanının işe alımı hakkında" başlıklı bir dosya vardı. İçinde ise "Rol oyununa katılım: Çalışma yerinde esir alma" başlıklı bir belge...

İlk sayfa, hedefe ayrılmıştı: "Göreviniz: Şiddet içeren durumlarda ve değişken stres seviyelerinde, çalışanları test etmek."

İkinci sayfada senaryonun ana hatları ayrıntılandırılıyordu. Esir alma işlemi insan kaynakları görevine aday olanlar (yani ben ve rakiplerim) tarafından gerçekleştirileceği için, belge, aramızda fırsat eşitliğini sağlamaya yarayacak olan bir protokolü detaylandırılıyordu.

Bir göreve aday olanlar, bir diğer göreve aday olanları seçiyordu: Müteşebbislik sisteminin gerçekten de çok tuhaf olduğunu söyledim kendi kendime. Sistem, belli bir otorite uygulamaya bile gereksinim duymuyordu; bunu maaşlı çalışanlar kendiliğinden üstleniyorlardı. Bu noktada üstlerinde oldukça güçlü bir etki söz konusuydu: İşe alınmadan önce, performansı en düşük adayları saf dışı bırakabiliydik.

Birileri işe girer, birileri çıkar. Kapitalizm, bu daimi hareketliliği icat etmiştir.

Dosyayı hızla inceledim, ama tam da korktuğum gibi tüm belgeler sıkıcı ve isimsizdi. Yani, ne hangi şirketten söz edildiğini ne de bu sınava hangi çalışanların tabi tutulacağını tahmin edebiliyorduk. Zira bu şekilde, onları değerlendirmekle yükümlü olan insan kaynakları makamı adayları tarafından her türlü pazarlığa kapı aralanabilirdi.

Sistemin de kendi içinde bir ahlakı vardı.

Değerlendirmemiz gereken eleman sayısı beşti. Yaşları aşağı yukarı aynıydı.

Üç erkek:

- Otuz beş yaşında, hukuk alanında doktorası var, hukuki hizmetler
- Kırk beş yaşında, ekonomi doçenti, finans sorumlusu
- Elli yaşında, maden mühendisi, projelerden sorumlu.

İki kadın:

- Otuz beş yaşında, yüksek ticaret lisesi mezunu, ticaret mühendisi
- Elli yaşında, Ponts et Chaussées'de mühendis, projelerden sorumlu.

Önemli sorumluluklara sahip üst düzey kadrolardı bunlar. Şirketin seçkin kesimi. Günümüz şirketlerinin iki sacayağı olan P&Y (Pazarlama & Yönetim) sisteminin şampiyonları. Prensibi biliyoruz: Pazarlama, bunu istemeyen insanlara bir şeyler satmaktır; yönetim ise artık işi beceremeyen kadroların operasyonelliğini sürdürmektir. Kısacası, sistemde çok aktif haldeki, şirketlerinin değerlerine sıkı sıkıya bağlı (yoksa uzun zamandır şirkette çalışıyor olamazlardı) insanları içerir.

Neden diğerkleri değil de bu beş kişiyi değerlendirdiğimizi sordum kendi kendime. Bunu gün yüzüne çıkarmak gerekiyordu mutlaka.

Dosyada çalışmaları, kariyerleri, izlenecek yol, sorumlulukları ayrıntılandırılıyordu. Yıllık maaşlarınının 150.000 ila 210.000 avro olduğunu tahmin ediyordum.

Düşünmek için yürüyüşe çıkacaktım. Genelde öyle yaparım. Kanım kaynar benim. Yürümek beni yatıştıracağı yerde daha da hareketlendirdi. Bir an için durdum, şu düşüncenin ağırlığı altında kaskatı kalmıştım: Etrafımda işler son sürat kötüye gidiyordu. Nicole, Romain, Messageries... Bu işi elde etmek giderek daha da gerekli hale geliyordu. Beni teskin eden şey ise, otuz yılı aşkın süre çalışmış olmam ve işimde her zaman iyi olduğuma inanmamdı. On gün daha iyi olmaya devam edersem tüm rakiplerimi alt edebilirdim. Bu düşünce sayesinde yeniden konuya odaklandım. Yürümeye devam ettim ama o küçük ses sürekli olarak beynimin içinde yankılanıyor ve başımı döndürüyordu. Nicole'ün sesi. Aslında tam da onun sesi değil, kelimeleri. Onun fikirlerine muhalif şekilde hareket etmekte çok büyük bir zorluk çekiyordum ve bu konuda benimle aynı fikirde olmadığını net bir şekilde ifade ettiği andan beri şüpheler bir türlü yakamı bırakmamıştı. Kullanılacak yöntemler konusunda herhangi bir endişem yoktu; bu onun asla anlamayacağı bir şeydi. Onun şirket hayatı, son derece rahattı. İşinde keyfi yerinde olan Nicole, rekabetçi bir endüstriyel alanda ayakta kalabilmek için hangi noktaya kadar gidilmesi gerektiğini asla bilemeyecekti. Verdiği tepkide beni tedirgin eden şey, bu işe inanmayışı ve son kertede belki de olmayacak bir iş için kendi kendimi heyecanlandırmış olma olasılığımı. Eğer iç sesimi dinlersem, birkaç dakika içerisinde kendimi bir kavganın içinde bulabilirdim. Ve öyle olursa...

Tüm bunları tekrar tekrar düşünüyordum; başka bir şey düşünmem imkânsızdı. Endişelerim, haciyatmaza benziyordu; her zaman optimum pozisyonuna geri dönüyordu. Kendi kendime karar verdim.

Telefonu açan Polonyalı genç kızcağız oldu. Biraz boğuk olan ses rengini seviyordum. Bunu son derece seksi buluyordum. Kendimi tanıtt-

tım. Hayır, Bertrand Lacoste benimle Şu anda telefonla konuŐamazdı, kendisi bir toplantıdaydı. Bana yardım etmek için ne yapabiliirdi?

“Durum biraz karışık.”

“Anlatın dilerseniz.”

Aslında biraz da sıkıcı bir meseleydi.

“İŞe alıma yönelik final sınavına hazırlanıyorum.”

“Biliyorum, evet.”

“Bay Lacoste, tüm adayların Őansının eşit olduğunu söylemişti bana, ama...”

“Ama siz bundan Şüphe duyuyorsunuz.”

Kız benimle pek empati kurmuyordu. Bir bataklığa saplanmak üzereydim. Bunun zerine, sözlerime devam ettim.

“Evet, tam da bu Şekilde. Bunu tuhaf buluyorum.”

Lacoste’un toplantıda oluşu pek işe yaramamıştı, kız onu yine de rahatsız etmek zorunda kaldı. Manevram pek de kötü niyetli sayılmazdı aslında. Çalışanların değerlendirilmesi ve işe alınmasından sorumlu bir Şirket, imajını dürüstlüğünden kazanır. Bu da patronunu rahatsız etmeye değer. Sonuç olarak, Lacoste telefonuma ıktı.

“Nasılısınız?”

Benim aramamı bekliyormuŐ da benimle konuŐunca sevinçten havalara uçmuŐ gibi bir hali vardı. Sesine hemen bir ayar verdi.

“Toplantıdayım ama asistanımdır. ÖĞrendiğime göre bazı endiŐeleriniz varmış.”

“Evet, birkaç endişem var. Hayır, aslında bir tane var. Bu düzeyde bir işe alımda benim yaŐımdaki bir adamın Şansı olması konusunda Őphelerim var.”

“Bu soruyu bana daha önce de sormuŐtunuz, Alain. Ve ben de size yanıt vermiştim.”

Bu adam tilki gibi kurnazdı. Dikkatli davranmak lazımdı. “Alain” diye hitap etmesi de klasik bir edepsizlikti ama her zaman çok etkili

olurdu: Bana arkadaşça yaklaşıyordu, oysa ki o da ben de biliyorduk ki ona “Bertrand” diye hitap edemezdim.

Sessizliğim anlamlıydı.

Benim anladığım şeyi o da anlamıştı. Son kertede birbirimizle iyi anlaşıyorduk.

“Dinleyin,” diye devam etti. “Sizinle açık konuştum ve yine öyle konuşacağım. Çok kalabalık bir grup olmayacaksınız. Birbirinizden oldukça farklı profillere sahipsiniz. Yaşınız bir engel ama deneyiminiz bir artı değer. Size daha başka ne söyleyebilirim ki?”

“Müşterinizin niyetini.”

“Müşterim dış görünüşe bakmıyor; deneyim arıyor. Eğer kendinizi sınavda elde ettiğiniz notların da gösterdiği gibi yetenekli hissediyorsanız adaylığınızı devam ettirin. Aksi takdirde...”

“Anlıyorum.”

İhtiyatlı tavrımı hissetmişti.

• “Sizi başka bir pozisyon için önereceğim. Bir dakika...”

Telefonda beni beklemeye aldı ve kırk saniye boyunca müzik dinledim. Yivaidi'nin *İlkbahar*'ının bu versiyonunu işitince, yazın güzel geçeceğini hayal etmek zorlaşıyordu.

“Özür dilerim,” diyerek geri geldi Bertrand Lacoste.

“Rica ederim.”

“Dinleyin, Bay Delambre.”

Artık Alain yoktu. Maskesini düşürmüştü.

“İşe alım yapacak olan şirket, benim en esaslı müşterilerimden biridir ve onlara karşı en ufak bir hata yapmamam gerekir.”

Sesi yılışık değil, ciddiydi. Samimiyet kartını oynuyordu. Onun düzeyinde bir yöneticinin hangi noktaya kadar yalan söyleyebileceğini öğrenmek imkânsızdır.

“Bu mevki, yüksek düzeyde profesyonellik gerektiriyor ve GERÇEKTEN bu düzeyde adaylara pek rastladığımı söyleyemem. Sonucu şimdiden tahmin etmem imkânsız, ama aramızda kalsın, eğer bu

rekabete girmezseniz hata edersiniz. Yeterince açık konuştum mu, bilemiyorum.”

İşte bu noktada yeni bir şeyler söylemişti. Hatta oldukça yeni bir şeyler. Sözlerinin devamını dinlemeye değerd. Keşke sonradan Nicole'e dinletebilmek için kaydedebilseydim...

“Bilmek istediklerim bu kadar.”

“Görüşmek üzere,” dedi ve telefonu kapadı.

Hızlıca vedalaştığımız.

Kalbim güm güm çarpıyordu. Yeniden yürümeye başladım. Aşırı ısınan nöronlarımı havalandırmam gerekiyordu. Ve yeniden işimin başına geçtim. Ah, ne kadar da iyi gelmişti!

Öncelikle nesnel unsurlar:

Bence üç-dört adaydık, yoksa işin içinden çıkılmazdı. Temel olarak üç kişi olduğumuzu düşünüyordum, çünkü sonucu çok fazla değiştirmeyecekti.

Dolayısıyla bu görevi elde etmek için diğer iki rakibi alt etmem gerekiyordu. Ve bunun için de bu beş kişilik kadronun seçiminde en iyi ben olmalıydım. En kötülerini bertaraf etmek gerekiyordu. Aramızda en çok avlanan kişi en iyi kişi olacaktı, çünkü en seçici kişi o olacaktı. Nesnel açıdan bakıldığında, onlar beş kişiydi, içlerinden dördünü alt etmek gerekecekti. Tablo genel itibarıyla bu şekildeydi. İşte odak noktası da buraya yönelik olmalıydı.

İçlerinden biri pes edip kendi işini kaybederse ben işe alınacaktım.

Ve mümkünse içlerinden birçoğu.

İstem dışı olarak sola döndüm ve tüm bu fikirler aklımdan geçerken kendimi metroya inerken buluverdim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Adımlarım beni oraya yönlendirmişti. Gözlerimi metro hattı planına çevirdim. Oturduğum yerden nereye gidersek gidelim öncelikle République istasyonuna ulaşmamız gerekiyordu. Rengârenk hatları gözlerimle takip ettim ve gülümsemekten kendimi alamadım: Bilinçaltım adımlarımı yönlendiriyordu. Aktarma yapacağım istasyonu oturarak bekledim.

Tüm şansları kendi lehime çevirmem gerekiyordu. Ve bunun için de en iyi stratejiyi seçmeliydim. Mümkün olduğunca daha fazla insanın yenilgisini sağlayacak stratejiyi...

République durağını geçip Chatelet'ye kadar gittim.

Yönetimin 1 numaralı ilkesini uyguluyordum: Bir çalışan, öngörülerde bulunmayı bildiği zaman "yetkili" olarak tanımlanır.

İki olası strateji görüyordum.

Birincisi, dosyada bize sufle edilenlerdi: İsimsiz dosyaları okumak, senaryoyu incelemek ve mutlak veya neredeyse mutlak bir şekilde bu kadroların teröristlerin taleplerine boyun eğmesinin, kontrolden çıkmalarının, korkakça davranmalarının, şirketlerine, meslektaşlarına ve hatta kendilerine ihanet etmelerinin nasıl sağlanacağını hayal etmek. Klasik. Herkes kendi iç sesine kulak verecekti ve herkes şunu bilecekti ki, böyle bir durumda mesele, onların (şakaklarına silah dayanmış bir haldeyken) ihanet edip etmeyeceklerini bilmek değil, ihaneti nereye, kadar vardıracıklarını öğrenmekti.

Daha gençken işlerimi bu doğrultuda hazırlardım. Lacoste'tan öğrendiğime göre, rakiplerimin tümü benden daha gençti ve tam da bu şekilde davranacaklardı.

Benim de tek çıkar yolum, ikinci stratejiye yönelmek olacaktı, zira bu şekilde diğerleriyle aramda bir fark yaratabilecektim. Zihnimde ellerimi ovuşturuyordum şimdiden...

Yönetim ilkeleri şunu der: Bir hedefe ulaşmak için ara hedefler belirleyin. Burada üç ara hedef görüyordum. BLC Danışmanlık'ın müşterisinin kim olduğunu kesin olarak öğrenmem gerekiyordu; ardından bu beş elemanın isimlerini öğrenmeliydim. En son olarak da her biri hakkında bir araştırma yapıp geçmiş yaşantılarını, umutlarını, beklentilerini, güçlü ama özellikle de güçsüz yanlarını öğrenmeliydim ki bu şekilde diğerlerini nasıl daha kolay yere serebileceğimi çözeyim.

Ve önümde en fazla on gün vardı ki bu oldukça kısa bir zaman dilimiydi.

Bilinçaltım beni bu noktaya kadar getirmişti. BLC Danışmanlık'ın merkez ofisinin kapısına kadar.

La Défense'in tam orta yerinde, çevresi diken gibi binalarla çevrili, otoyol ve metro tünelleriyle doldurulmuş, benim damadım gibi sayısız miktarda karıncanın sersem gibi dolanıp durduğu meydanlarla kaplı devasa bir alanda yer alıyordu. Eğer sınavı kazanırsam kariyerimi sonlandırma şansı bulacağım türden bir ortam. Binanın devasa hollünden içeri girdim; çevremi hızla inceledim ve tercihim asansörden çıkanları gözetleyebileceğim bir koltuk grubundan yana kullandım.

Zaman oldukça kısa olduğu için, saatler boyunca birinin gelmesini bekledim durdum ama nafile. Bu iyi bir strateji değildi, yine de asgari düzeyde olsa bile benim işime yarama ihtimali olan bir mekânda olduğu sürece, düşünmek için zaman kazanmaya değerdi. Asansörden çıkan birinin bakışları derhal bana çevrilmesin diye yanlamasına oturup elime de not defterimi almıştım. Yirmi saniyede bir asansörlerin bulunduğu tarafa göz atıyordum. Günün o saatinde asansörlerde bu kadar hareketlilik olacağını düşünememiştim.

İlk hedefe odaklanmaya çabalıyordum. BLC Danışmanlık'ın müşterisi büyük bir şirketti (çok önemli araçlar vardı ellerinde); stratejik bir sektörde bulunuyordu (eğer kadrosu düzenli olarak bir değerlendirmeden geçiriliyorsa, demek ki onları bile aşan sorumlulukları vardı). Stratejik sektörden de geçilmiyordu günümüzde: Askeriyeden çevreye, devlet veya uluslararası örgütlerle çalışan tüm iş kollarına dek her şey savunma, endüstri, eczacılık, güvenlik sırları içeriyordu. Çok engin bir alan. Defterime bir şeyler karaladım. Elimde iki ipucu vardı: Çok büyük bir şirket ve stratejik bir sektör.

İnsanlar, dur durak bilmeden çalışan bu asansörlere ışık hızıyla girip çıkıyorlardı. Bir saat geçti. Notlar almaya devam ediyordum.

Esir almaya dair bir rol oyununu düzenlemek pek de basit bir iş değildir. Aktörler, yalancı teröristler gerekir; peki ya başka? Televizyonlarda izlediğim filmlerdeki birkaç muğlak görüntü geliyordu aklıma: bir bankaya giren tipler, dışarıdan işitilen polis sirenleri, çılglık çılgıça geçişi kapatılan kapılar, çalışanların ve birkaç müşterinin dehşet dolu

bakışları altında kasanın diğer yanına geçen adamlar. Herkes yere uzanmış halde. Peki ya sonra?

İkinci saat geçti. Ve sonunda stajyer geldi. Gerçekten de çok güzeldi; akla hayale sığmayan bir sarışınlığı vardı. Kararlı adımlarla asansörden dışarı çıktı, etrafına bakmıyordu bile. Dışarıya göstermek istediği imaj, yolundan hiç şaşmayan kız imajıydı. Açık gri bir tayyörü ve baş döndürücü yükseklikte topuklu ayakkabıları vardı. Holden geçip döner kapıya ulaştı. Tam o geçerken yarım düzine erkek dönüp ona baktı. Kendimi saymıyorum bile. Birkaç saniye sonra ayağa kalktım, ona ayak uydurdum ve ardından kaldırıma vardığımda insanın ruhunu fetheden güzel yürüyüşüyle metroya kadar ilerlemesini seyrettim. Aslında beni biraz korkutuyordu. Esir alma günü orada olup olmayacağını ve bu işlerle ilgilenip ilgilenmeyeceğini bilmiyordum. En azından onun düzeyinde bir rakibim olmayacağını umuyordum, çünkü bu kız malın gözüydü. Yapabileceği bütün muzırlıkları yapması için henüz çok gençti, ama bunları yapacağı zamanlar yaklaşıyordu.

Hole geri dönmek için döner kapıdan geçtiğim anda, tam karşımdaki asansörden çıkan Bertrand Lacoste'u gördüm.

Panik halinde başımı eğdim ve tam bir tur yapmak için döner kapının içinde kalıp sokağa çıktım. Kalbim güm güm atıyor, bacaklarım ise tir tir titriyordu. Eğer beni görüp tanıdıysa, umutlarıma veda edecektim. Ama öyle olmamıştı. O telaş içinde ayrıntılara dikkat etmemiştim. Aslında Lacoste asansörden çıkarken yanında ellili yaşlarda, çok uzun boylu olmayan, tıknaz bir adam vardı. Hareketleri o kadar akıcıydı ki sanki suyun içinde ilerliyormuşçasına bir hali vardı.

İki adam holde ilerlerken bir yandan da aralarında konuşuyorlardı.

Bulduğum noktadan beni görmeleri mümkün değildi. Birkaç saniye sonra kaldırıma vardılar ve el sıkıştılar. Lacoste binaya geri dönüp asansöre bindi. Diğer adam ise sessiz sedasız bir şekilde kaldırımda kaldı.

Otomatik olarak sağına soluna baktı.

Dikdörtgen bir suratı, ince dudakları ve düzgün taranmış saçları vardı.

Bacakları hafif parantezdi. Son derece sağlam bir duruşa sahipti.

Aşağıdan yukarıya süzdüm onu. Tam orta noktasına, göğüsleri ve koltukaltlarına gelince durdum. Bir silah taşır gibiydi. Bu konularda bildiğim tek şey, sinemada gördüklerimden ibaretti. Gördüğümün bir silah şişkinliği olduğunu düşünüyordum. Yavaş adımlarla sağ cebini karıştırıp bir sakız çıkardı, ardından çevresine bakarak yavaş yavaş çiğnemeye başladı.

Birinin ona baktığını hissetmişti. Gözleri etrafı kolaçan etti ve bir saliselğine gözleri benim üzerimde kalakaldı. Ardından, sakızının kâğıdını cebine soktuğu gibi metro istasyonuna doğru ilerlemeye başladı.

O kısa zaman diliminde donup kalmıştım.

Bu adam kimbilir neyin nesiydi. Ve alelade biri olmadığından emin olmak için kısa bir süre yeterliydi.

Onun gibi bir adamı daha önce görüp görmediğimi anımsamak için mesleki belleğimi kolaçan ettim. Onun gibi etten kemikten kurutulmuş, hareketlerinde temkinli, kısacık kesilmiş beyaz saçları olan ve onun gibi hareket eden biri....

Zihinimin derinliklerinden eski bir asker çıkardım. Üst rütbelerde biri. Ve bulduğum yanıt karşısında nutkum tutuldu: Paralı asker.

Eğer yanılmıyorsam, Lacoste bu tür esir alma işlerini düzenlemesi için uzman birini işe almıştı.

Oradan ayrıldım.

Avukatı arama vakti gelmişti.

Ona neler diyeceğimi not defterime ana hatlarıyla yazdım. Saatim tam tamına 15:30'u gösteriyordu. Bir kız tok bir sesle yanıtladı :

“Bay Delambre? Ben Stephanie Gilson. Sizin için ne yapabilirim?”

Kız gençti. BLC Danışmanlık'ın stajyerinin sesini işittiğimi sanmıştım. Kısa bir süreliğine avukat giysileri içerisinde kızım Lucie'nin benim gibi bir işsize aynı keskin tonda ve hatta sinirli bir somurtkanlık içerisinde yanıt verdiğini hayal ettim. Niçin şu gençler hep birbirlerine

benzerlerdi ki? Belki de bunun sebebi benim gibi beceriksizlerin de birbirlerine benzemesiydi.

Birkaç saniye içerisinde kabahat sebebiyle işten kovulduğumu bana teyit etti.

“Kabahat neymiş peki?”

“Amirine vurmak, Bay Delambre. Hangi şirket olursa olsun sizi bu yüzden kapı dışarı ederdi.”

“Peki hangi şirket olursa olsun, bir amirin aslarına tekme savurma hakkı var mıdır?”

“Ah, evet, bunu sizin beyannamenizde okudum. Ne yazık ki, olaylar bu şekilde cereyan etmemiş.”

“Siz ne biliyorsunuz ki olanlar hakkında? Sabahın beşinde kıcıma tekme atıldı. Siz o saatte ne işle meşguldünüz, söyler misiniz?”

Çok sinirlenmiştim. Ardından gelen kısa sessizlik, görüşmenin hızla sonlandırılacağını doğrular nitelikteydi. Çıtayı yeniden ayarlamam, bir açılıma gitmem lazımdı mutlaka. Notlarıma bir göz attım.

“Bayan, Gilson, sorumu mazur görün ama... yaşınızı sorabilir miyim?”

“İki konu arasında bir alaka göremiyorum.”

“Beni rahatsız eden tam da bu. Görüyorsunuz ya, elli yedi yaşındayım. Dört yıldır işsizim. Ve...”

“Bay Delambre, sızlanmanın sırası değil.”

“... ve elimdeki tek işi kaybettim. Beni mahkemeye veriyorsunuz, ve...”

Ses tonum yine yükselmişti.

“Tüm bu söylediklerinizin muhatabı ben değilim.”

“Ve dört yıllık maaşıma karşılık gelecek şekilde bir tazminat talep ediyorsunuz benden! Yoksa siz beni öldürmek mi istiyorsunuz?”

Kızın beni dinleyip dinlemediğini bilmiyordum, ama sanırım dinliyordu. Ve B Planı'na geçtim.

“Özür dilemeye hazırım.”

Kısa bir sessizlik.

“Yazılı olarak mı?”

İlgilenmişti. Demek ki doğru yoldaydım.

“Elbette. İşte, size önerdiğim şey şu: Olaylar tamamen bu şekilde gerçekleşmedi ama ne önemi var! Özrümü dilerim. İşe yeniden alınmak gibi bir derdim de yok. İstedğim tek şey, bu defterin artık kapanması. Anlıyor musunuz beni? Ne dava ne bir şey.”

Kız hızlı bir şekilde düşündü.

“Özrünüzü kabul edebileceğimizi düşünüyorum. Bu özür yazısını hızlı bir şekilde bize göndermeniz mümkün mü?”

“Yarından tezi yok. Sorun değil. Siz de dava sürecini durduracaksınız.”

“Sırası gelince, Bay Delambre. Bay Pehlivan’a ve eski patronunuza yönelik özür kaleme alacaksınız. Daha sonrasını biz düşünürüz.”

Tüm bunları ölçüp biçmem gerekiyordu ama biraz zaman kazanmıştım. Telefonu tam kapatacakken, aklıma bir soru daha takıldığını fark ettim.

“Peki, Bayan Gilson, olayların Bay Pehlivan’ın beyan ettiği gibi gerçekleştiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

Kız, bülbül gibi şakımanın gerekli olup olmadığını ölçüp biçti. Sessizliğe bürünmesi manidardı. En sonunda konuşmaya başladı.

“Elimizde bir görgü tanıklığı var. İş arkadaşlarınız arasından olaya şahit olan biri, Bay Pehlivan’ın size hafifçe dokunduğunu söyledi, ve ardından kızılca kıyamet kopmuş.”

Romain.

“Tamam, tamam, bu konuyu unutalım. Size özür mektubumu iletiyorum ve olay kapanıyor. Tamam mı?”

“Mektubunuzu bekliyorum, Bay Delambre.”

Üzerinden on dakika bile geçmeden metrodaydım.

Birkaç ay önce Romain bana bilgisayarım için sağlam bir disk ödünç vermişti ve onu almak için evine gitmiştim. Adresi tam olarak hatırlamıyordum ama sanırım bulabilirdim. Caddeyi iyi anımsıyor-

dum. Köşesinde bir eczane vardı ve bina yolun sağında biraz uzak bir noktadaydı. Binanın numarası aslında bana pek yabancı değildi. Hatırlamıştım işte: Tam da benim yaşıam olan 57 numaraydı. Girişteki kapı otomatında, üzerinde Romain Alquier yazan düğmeye bastım. Uykulu bir ses yanıtladı.

Aslında, Romain hiç de uykulu sayılmazdı. Yüzünü solgun, endişeli buldum, elleri de biraz titriyordu. Evinin ne kadar küçük olduğunu fark etmemişim daha önce. Tek odalı bir daireydi. Sürgülü bir kapı, “mutfak bölümünü” kısmen gizliyordu. Mutfak, üzeri gömme dolaplarla baştan aşağıya doldurulmuş el kadar bir evyenin bulunduğu yarım metrekaare bir yerdi. Ana mekânda çalışma masası duvara yaslanmıştı. Üzerinde bilgi işlemle ilgili onlarca aygıt vardı ve odanın yarısını kaplıyordu. Odanın diğer kısmındaysa, geceleri açılıp yatak olan bir kanepede vardı. Romain tam da o kanepeye oturdu ve bana muhtemelen puf işlevi gören kırmızı plastikten bir şeyi işaret etti. Ayakta kalmayı tercih ettim. Romain de ayağa kalktı.

“Dinle,” diye başladı, “sana açıklamam gerek...”

Net bir hareketle onu durdurdum. Kafes içindeki iki çiftlik tavşanı gibi bu küçücük mekânda karşı karşıya kalmıştık. Sustu ve gözlerini kırparak bakışlarını bana sabitledi. Başına geleceklerden korkar gibi bir hali vardı ve haklıydı da, çünkü bulmaya geldiğim şeyi mutlaka elde etmem gerekiyordu. Her şey ona bağlıydı ve bu durum beni sinirlendiriyordu. Saç diplerinin biraz terlediğini fark ettim. Başımı iki yana salladım. Sakin olmaya çabalıyordum. Aramızdaki küçük meselelerin büyük bir tarihe, hayatımızın tarihine yazıldığını biliyordum. Onun hikâyesini çözmek kolaydı. Romain, bir çiftçi çocuğuydu ve bu zihinsel çerçeve, tüm eylemlerini ve tepkilerini şekillendiriyordu. Elindekini muhafaza etmeyi iyi öğrenmişti. Büyük bir kıskançlıkla. İşini de diğer şeyleri de. Sevse de sevmese de, her şeyi mülk olarak görürdü. Ve her ne kadar onunla tamamen hemfikir olsam da başımla “hayır” işareti yapmıştım.

Konuyla ne kadar ilgisiz olduğumu ona göstermek için üzerinde devasa bir bilgisayar ekranının bulunduğu çalışma masasına doğru

hayran bir edayla döndüm. Bir tavşan kafesinin içerisinde böylesine bir teknoloji... Yüzümü yeniden ona çevirdim. Gözlerini kırıştırtıyordu. Her türlü dalavereyi çevirmeye uygun olan kocaman elleri, kollarından aşağı doğru sarkıyordu. Aslında kendisi için hiçbir önemi olmayan bir şeyden vazgeçmek yerine oracıkta öldürülmeyi tercih ederdi. Umurumda bile değildi. Benim de kendi dertlerim vardı.

“Romain, insanın işini koruması kutsaldır. Seni anlıyorum. Ve sana kin beslemiyorum. Ben de yerinde olsam senin gibi davranırdım. Ama senden bir şey rica ediyorum.”

Kuşkulu bir şekilde kaşlarını çattı; sanki ona çok düşük bir fiyata dana almasını öneriyordum. Bir anda büyük ekranı gösterdim ona.

“Bu sadece bir iş için. İş arıyorum. Ve benim için küçük bir araştırma yapman gerekiyor.”

Yüzü aydınlandı. O kadar rahatlamıştı ki bana kocaman gülümsedi ve bilgisayarının klavyesine doğru uzandı. Burada yer değiştirmeden istediği her şeye uzanabilirdi insan. Bilgisayarı açtığında, elektronik bir müzik bize ikinci hayata hoş geldiğimizi belirtti. Romain'e ihtiyacım olan şeyi anlattım. Köylülere özgün temkinli hali, kendisinden çok daha güçlüydü.

“Bu belki de düşündüğünden daha karmaşıktır,” dedi.

Ama bunu söylerken parmakları klavyenin üzerinde çoktan gezinmeye başlamıştı. BLC Danışmanlık'ın sitesi açıldı; ekranın köşesinde yerlerini almadan önce karşımıza üç pencere çıktı. Ardından birkaç klikle bir, iki, üç, sekiz pencere taç şeklinde açıldı. Her şey yeni başlamıştı ama ben şimdiden tamamen gevşemiştim.

“Sitelerinde neredeyse hiç koruma yok. Aptal olmaları lazım,” dedi Romain.

“Belki de koruyacak hiçbir şeyleri yoktur.”

Bana döndü. İşte, hiç düşünmediği bir kavram. Sözlerimi netleştirdim:

“Örneğin, ben, bilgisayarımda korunacak herhangi bir şey göremiyorum.”

“Olsun, özel hayat söz konusu yine de...”

Romain abartıyordu. Bir insanın –her ne kadar herhangi bir önemi olmasa da– verilerini korumaması onu rahatsız ediyordu. Beni şaşkına çevirense öfkesiydi.

“Eğer benim özel hayatıma erişimin olsaydı ne yapardın ki? Se-ninkiyle de dünyanın geri kalanıyla da aynı...”

Romain kuşkulu bir edayla başını sağdan sola eğdi usulca.

“Belki de,” diye ekledi tüm dik kafalılığıyla. “Ama sonuçta senin hayatın.”

Sanki bir duvara konuşuyordum. Vazgeçtim.

Parmakları hâlâ son sürat hareket halindeydi.

“Şu, müşterilerine ait dosya...”

Bir liste. Bir saniye sonra masasının üzerinde duran yazıcı çalış-maya başladı. Romain, bana e-postayla onlarca veri gönderdi. Bunu yaparken çok fazla zorlukla karşılaşmaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı sanği.

“Başka ne istiyorsun?”

Elimde aşağı yukarı her şey vardı. Oldukça kısa olan listenin başlığı, “mevcut müşteriler” idi ve sekiz tane alt dosyaya erişim veri-yordu. İsimleri hızla gözden geçirdim. République durağına gelmiştim. Vagondan çıkıp bağlantı geçidinden yürüdüm ama bir yandan da elim-deki listeyi incelemeye devam ediyordum. *Exxyal*. Ansızın durdum. Bir kız bana çarpıp çığlık attı, kenara çekildim. Listeyi hızla yeniden inceleyip teyit ettim. Listede *Exxyal*-Avrupa, ortaklık sözleşmesine uygun düşen tek şirketti. Önem, stratejik sektör, her şey örtüşüyordu. Geçitte yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettim, tüm enerjim bu isim üzerine yoğunlaşmıştı.

Benim gibi petrol endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmeyen biri için *Exxyal*, dört kıtaya yayılan otuz beş bin çalışanıyla, İsviçre'nin bütçesinden yüksek bilançolarıyla ve muhtemelen Afrika'nın borcunu iki kere ödeyecek düzeyde gizli kazançlarıyla o devasa makinelerden birini çağrıştırıyordu. Bu çokuluslu şirkette, *Exxyal*-Avrupa'nın ağır-

lığının ne olduğunu bilmiyordum ama büyük bir rolü olduğu kesindi. Doğru yoldaydım. Listeyi yeniden inceledim: Diğer şirketler, küçük-orta ölçekli işletmeleri ve diğer birkaç büyük işletme de pek önemi olmayan endüstri veya hizmet sektöründe görev alıyorlardı. Ek bir ayrıntı da vardı: Esir alma, araba veya bahçeler için süs cüceleri üreten bir şirkettense petrol alanında çalışan bir şirket açısından daha gerçekçi bir operasyon idi.

Günüm, esaslı bir başarıyla sonlanmıştı. Birinci hedefime erişmiştim: İşe alım yapan şirketin kimliğinden az çok emindim artık.

Kısa bir an için hayal kurdum: Exxyal-Avrupa'nın bir biriminde insan kaynakları müdürü olmak! Mutlak mutluluk. Adımlarımı hızlandırdım ve birkaç dakika sonra kendimi kabıma sığmaz bir halde evde buldum.

Anahtar kilidin içinde döndü ve kapı açıldı. Aniden beni bekleyen zorluğun boyutlarını fark ettim: Saat 19:45'ti.

İçeri girdim.

Mutfak masasının üzerinde, "La Vaisselière-İndirim" amblemli, iki büyük kâğıt torba duruyordu. Nicole sırtından henüz mantosunu çıkarmamıştı. Benimle koridorda karşılaştı. Tek kelime dahi etmedi. Tamamen haksızdım.

"Özür dilerim."

Nicole beni iştmişti ama dinlemedi. Akşam 6 gibi eve gelmiş olmalıydı. Akşam yemeği için hiçbir şey yoktu. Üç gün boyunca hafif yemekler yemiştik, ama bugün tabak çanak alacağıma dair söz vermiştim. O ise dışarı çıkmıştı çünkü alışverişi onun yapması gerekmişti. Karşılaştığımız andan itibaren gergin bir ortam hâkimdi. Nicole, tek kelime etmeden yeni tabakları, fincanları ve bardakları evyenin üzerine yerleştirdi. Hepsi çok çirkindi. Beni tanıyordu:

"Aklından geçenleri biliyorum ama en ucuzu bunlardı."

"İşte tam da bu yüzden iş arıyorum."

Kızılca kıyamet yeniden kopmak üzereydi. Acı olan şey ise, en zorlu dönemlerde bile birbirimize âşıkken ve hiç kopmamamışken, tam

KARANLIK KADROLAR

da bu zorluklardan kurtulabileceğimiz bir anda birbirimizden fersah fersah uzaklaşmış olmamızı. Kahverengi soslu bir turta almıştı; Çin yemeklerini çağırıyordu. Hazır haldeydi, hiçbir şey söylemeden yuttuk. Evdeki atmosfer o kadar ağırdı ki Nicole televizyonu açmak zorunda kaldı. İlişkimizin ardındaki fon müziği gibiydi (“*Tagwell, Reims’teki fabrikasında 800 çalışanını işten çıkaracağını açıkladı.*”) Nicole, doluyken daha da çirkin gözükene tabağına bakarak yemeğini çiğniyordu. Televizyon programını tutkuyla izlemiş gibi yapıyordum; sanki yepyeni şeyler açıklıyorlarmış gibi... (“... *oldukça güçlü bir yük-seliş. Tagwell, kapanışta %4,5 kazandı...*”)

Yemekten sonra, bizi birbirimizden ayıran bu kinden yorgun düşmüş bir halde, hiçbir kelime etmeden birbirimizin yanından ayrıldık. Nicole bulaşıkları yıkadı. İnatçı bir hali vardı. Ardından banyoya geçti, ben ise çalışma odama.

Ekranımda kayda değer bir hareketlilik yoktu; sadece aşağıda açılan ve yer değiştiren pencereler ile Exxyl-Avrupa’ya ait ana sayfadan başka bir şey yoktu. Küçük bir zarf simgesi, Romain’den e-postaların geldiğini gösteriyordu. BLC Danışmanlık’ın müşteri dosyalarında, Bertrand Lacoste ile müşterisi Alexandre Dorfmann arasındaki yazışmaya baktım.

Exxyl-Avrupa Başkan-Genel Müdürü’nden şu yazı gelmişti: “*Açık konuşalım: Öncelikli tahminlerimize göre; Sarqueville’deki 823 çalışanımızın işine son verilmesi, doğrudan ve dolaylı yollardan 2600 kişiyi etkileyecek... Tüm çalışanların bulunduğu havuz da bu durumdan sert ve kalcı şekilde etkilenecek.*”

Biraz sonra: “*İşten çıkarmaya dair bu karmaşık operasyon, son derece önemli. Bu gizli görevi gerçekleştirme şansını bulan kadro, burada sıradışı bir deneyim ve kuşkusuz büyük bir duygusal macera yaşayacak. Psikolojik olarak çok sağlam, hızlı tepki veren bir kişi olmalı ve şoklar karşısında büyük bir direnç kapasitesi sergileyebilmeli. Zaten değerlerimize tamamen bağlı olduğundan emin olmalıyız.*”

Defterime şu notları aldım:

Sarqueville = Exxyl için stratejik bir koz.

· Bu işin yönetimini gerçekleştirmek üzere mutlaka çok etkili bir kadronun seçilmesi

Esir alma, adaylar arasında en iyisini seçmek için bir sınav.

Geriy e adayları belirlemek kalıyordu. Ama Lacoste'un müşteri dosyasını boşuna karıştırıyordum, değ erlendirilecek kadrolara dair hiçbir liste yoktu. Tümünü yeniden en baştan incelemeye başladım; kötü bir şekilde sınıflandırılmış olabileceklerini düşünerek diğ er dosyalardan gelen bilgileri de inceledim. Ama bunun nafile bir ç aba olduğunu baştan beri biliyordum. Kendim bir araştırma yapmam gerekiyordu.

Exxyal'ın sitesinde sadece grubun örgüt ş eması vardı ve en yukarıda, sayfanın orta yerine güzelce yerleştirilmiş şekilde Başkan-Genel Müdür Alexandre Dorfmann'ın portresi bulunuyordu. Altmışlı yaş larındaydı. Tek tük saçları, biraz büyük bir burnu, ç akmak ç akmak bakışları vardı ve objektife belli belirsiz gülümseme şek liyle her şeyin üstesinden gelmiş, iktidar sahibi bir adam olduğunun güvencesini veriyor gibiydi. Öylesine kibirler vardır ki insanda aniden o kişiye bir tokat atma isteğ i doğurur. Fotoğ rafın ayrıntılarını inceliyordum. Biraz yaklaştığımda, sağ tarafta, köş edeki ş öminenin üzerine yerleştirilmiş sabit aynada yüzümü görebiliyordum. Yüzümün aksini inceledim. Elli yedi yaş ındaydım ve her ne kadar oldukça beyazlamış olsalar da saç larım dökülmemişti; yuvarlak bir yüzüm vardı ve kuş kularıma kulak vermek konusunda sınırsız bir yeteneğ e sahiptim. İrade sahibi olmak dışında bu adamla her şeyimiz farklıydı.

Lacoste'un müşteri dosyalarında Exxyal-Avrupa'ya ait bir örgüt ş eması bulup çıktısını aldım. Deneyimsel kriterlerimin izinden giderek araştırmama karş ılık gelebilecek tüm kadroları teker teker araştırdım ve sonunda da on bir potansiyel adaydan oluşan bir liste elde ettim. İyi bir şey yapmış tım ama liste bu haliyle bile çok uzundu ve iş te tam da bu noktada zorlukla karşılaşıyordum. İlk seçim her zaman en kolaydır. Ş u andan itibaren hata yapma hakkım yoktu. Bir adayı her eleyiş imde başarısız olma riskim eğ rinin en üst noktasına varıyordu. Bir dosyayı aç ıyor, kopyalıyor ve on bir ismi yapış tırıyordum; ardın-

dan da rulette oyuna para sürmek üzereymişim gibi parmaklarımı birbirine sürtüyordum.

Kapı açıldı, gelen Nicole'dü.

Aşırı yorgun olduğundan mıydı yoksa gece boyunca tişört giydiğinden mi veya kapının pervazına omzunu dayadığından ve bu pozisyonda başını yana eğdiğinden miydi bilinmez, ama bu tavırları beni her zaman ağlatırdı. Alnıma masaj yaparmış gibi yaptım. Aslında, ekranın köşesindeki saate bakıyordum: 22.40 olmuştu. Tüm bunlarla uğraşırken akşamın geçip gittiğini fark etmemiştim. Başımı yeniden kaldırdım.

Normal şartlar altında, keyfi yerindeyse bu tür anlarda benimle konuşurdu. Eğer mutlu değilse ben ayağa kalkıp ona yaklaşırdım. Bu kez, odanın iki uç noktasından birbirimize bakıyorduk sadece.

Niçin beni anlamıyordu?

Bu, birlikte yaşamaya başladığımızdan beri kendime hiçbir zaman sormadığımı tek soruydu. Bugüne kadar. Asla. Bugünse, bizi bir okyanüs ayırıyordu.

"Aklından geçenleri çok iyi biliyorum," dedi Nicole. "Bu işin senin için ne kadar önemli olduğunu anlamadığımı düşünüyorsun. Benim kendime ait küçük bir dünyam, küçük bir işim olduğunu ve işsiz bir kocayı hak etmediğimi söylüyorsun kendine. Ve seni, kendine yaraşır bir iş bulacak yetide görmediğimi sanıyorsun."

"Evet, biraz öyle. Ama hepsi doğru değil... Biraz doğru..."

Nicole çalışma masama yaklaşıp tam karşımda durdu. Ben oturdum, o ise ayaktaydı. Başımı ellerinin arasına alıp karnına doğru bastırdı. Elimi tişörtünden içeri sokup poposunu kavradım. Bunu yirmi yıldır yapıyorduk ve her defasında hislerimiz muhteşem oluyordu çünkü arzu değişmeden hep aynı kalmıştı. Bugün bile. Sadece bugün bizi ayıran okyanus aramızda değil, içimizdeydi.

Ondan uzaklaştım. Nicole, ekran koruyucuda balıkların dans edişine baktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

“Ne olursa olsun, ama bu değil. Basitçe ifade etmem gerekirse, bu yaptığın iyi bir şey değil. Bunun gibi şeyler yapmaya başladı mı insan...”

Mehmet’in kıcıma attığı tekme yüzünden bu gece bir özür mektubu yazmak suretiyle ilave bir aşağılama yaşamak zorunda olduğumu ona açıklamam gerekiyordu. Ama ona bunu itiraf etmekten utanırdım. ANPE'nin ciddi hata sebebiyle işime son verilmesinden dolayı artık bana daha az iş önereceğini söylemem gerekecekti. Ve bizi bekleyen şeylerin yanında, çirkin ve fazla pahalı olmayan tabak çanak aramak, günün birinde, bizim en mutlu olduğumuz yılların sembolü olan bir sahne gibi gelecekti. Vazgeçtim.

“Tamam.”

“Ne *tamam?*” diye sordu Nicole.

Benden uzaklaşıp omuzlarımdan tuttu. Avucumda hâlâ kalçasını hissediyordum.

“Vazgeçiyorum.”

“Gerçekten mi?”

Bu yalandan biraz utanmıştım ama tıpkı daha önceki yalanlar gibiydi: Gerekli.

Nicole bana sarıldı. Kucaklama biçiminden içinin ne kadar rahatladığını fark ettim. Durumunu açıklamaya çalıştı.

“Mesele sen değilsin, Alain. Senin elinden hiçbir şey gelmez. Ama bu şekilde bir işe alım yöntemi... Eğer bir insan kendisine saygı duymazsa zaten başarılı olamaz, değil mi?”

Aklımda ona yanıt veremeyecek kadar çok şey vardı. Doğru karar vermiştim. Başım la onayladım. Nicole parmaklarını saçlarımla üzerinde gezdirdi; karnı karnımla birleşti, kalçaları sınıksıydı. İşte tüm bunları sürdürmek için mücadele veriyordum. Ama bunu ona anlatmak imkânsızdı. Onsuz başarmak ve sonucu ona sunmak. Yeniden onun kahramanı olmak istiyordum.

“Uyumaya geliyor musun?”

“Beş dakika. Bir e-posta var, onu cevaplandırıp geliyorum.”

Kapıya vardığında geri dönüp bana gülümsedi.

“Çabuk gel, olur mu?”

Bu tür bir öneri karşısında çalışma odalarında kalabilen erkek sayısı binde ikidir. Ve ben de onlardan biriydim. Şöyle dedim:

“İki dakikaya geliyorum.”

Avukata yönelik mektubu yazmayı düşündüm ama bunun için yarın vaktim olacağını söyledim kendi kendime. Enerjim tamamen şu listeye yönelmişti. Bir klikle ekrandaki balıklar yerlerini yeniden Exxyal-Avrupa'nın web sitesine bıraktı.

Potansiyel olarak on bir adayı beşe düşürmem gerekiyordu: üç erkek, iki kadın. Listeyi yaş ve eğitim durumu ölçütlerine bakarak yeniden inceledim. Ardından her birini teker teker incelemeye başladım, kariyerlerini öğrendim. İsimlerini farklı sitelerde buldum: eski işverenlerinin sitelerinde, mezunlar derneklerinin sitelerinde. Bazılarında mesleki geçmişleri de özetleniyordu. Sarqueville'in devasa işten çıkarma sürecini yönetmek için, işe alım konusunda deneyimlerinin olması ve daha önceleri zorlu veya hassas görevleri yerine getirmiş, böylelikle de yönetimin dikkatini üzerlerine çekmiş olmaları gerekiyordu. Elimde hâlâ üç kişi fazlam vardı. İki erkek ve bir kadın. Ama doğru teçcihi yapamıyordum. Eleyeceğim beş kişinin bu sekiz kişi arasında olması zaten çok büyük bir şans olurdu.

Exxyal'in web sitesi ile içerinden bazılarını bulduğum sosyal paylaşım ağları arasında birçok kez gittim geldim ve her biri için bir kimlik fişi çıkardım.

Çalışma masam çok büyük olmadığı için, Nicole bir yaşgünümde bana belgeleri iğnelemek için mantar pano sistemi hediye etmişti. Kapının üzerine altı büyük plaka yerleştirilmişti ve tıpkı devasa bir kitabın sayfaları gibi açılıp kapanıyorlardı.

Yıllardır orada duran ne varsa her şeyi, yanıt verdiğim ve sararmış küçük ilanları, potansiyel işveren listelerini, yaşımdan dolayı kabul edilmediğim staj ilanlarını, diğer şirketlerde çalışan ve artık erişim olanağımın olmadığı bir mesleki kulüpte sık sık karşılaştığım insan kaynakları müdürü meslektaşlarımın listelerini kaldırdım. Ardından,

tüm adayların kocaman portrelerini, kişisel geçmişlerini yazıcıdan çıkardım ve notlarım için büyük bir alan bırakarak tüm bunları mantar panoya yerleştirdim.

Tatmin olmuştum, artık dosyayı karıştırmaya başlayabilirdim. Eserime hayranlıkla bakmak için biraz uzaklaştım. Dış yüzeylere hiçbir şey iliştiirmemiştim; böylelikle hepsini kapatıp kimsenin bir şey görmemesini sağlayacaktım.

Kapı, ben fark etmeden ardından açılmış olmalıydı. Dikkatimi çeken Nicole'ün hıçkırıkları oldu. Ardıma döndüm. Oradaydı, kocaman beyaz tişörtünün içinde. Yanına gelmeye söz vermemin üzerinden iki, belki de üç saat geçmişti. Her şeyi bir kenara bırakmaya söz vermiştim. Yan yana asılmış renkli portreleri ve büyütülmüş CV'leri fark etti. Hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı. Karşındakini ezme için elinden gelen en büyük şeydi bu.

Ağzımı açtım ama bir anlamı kalmamıştı.

Nicole çoktan gitmişti. Romain'in bana gönderdiği belgelerin olduğu bir USB'yi derhal yükledim; taşınabilir bilgisayar bataryasını şarj etmek için elektriğe bağladım. Bilgisayarımı kapatma vakti gelmişti. Mantar panodaki sayfaları da kapatıp banyoya geçtim; ardından da yatak odasına gittim. Ama içeride kimse yoktu.

"Nicole!"

Sesim gecenin bu vakti tuhaf bir şekilde çınliyordu. Yalnızlığı çağırıyordu. Mutfağa, salona gittim, kimse yoktu. Yeniden seslendim ama Nicole yanıt vermiyordu.

Birkaç adım daha atıp misafir odasına geldim. Kapı kapalıydı. Kapı tokmağını kavradım.

Kilitliydi.

Bir yalanla katmerlenen bir hata yapmıştım. Kendime çok kızılıyordum. Ama insan yaşama bilgece bakmalıydı. Bu işi kaptığımda benim haklı olduğumu anlayacaktı.

Ben de yatmaya gittim. Yarın önümde kocaman bir gün vardı.

11

Tüm gece aklımdan sürekli aynı sorular geçti. Lacoste'un yerinde olsaydım, beni nasıl işe alırdım? Böylesi bir rol oyununa karar vermekle onu organize etmek arasında kutsal bir boşluk vardı. Nicole'ün soruları aklıma geldi: bir terörist, silahlar ve sorgulamalar...

Birazdan saat sabahın 5'i olacaktı. Tıpkı Messageries'ye gidermiş gibi kalktım, Doğu garında kocaman bir kafede yerimi aldım. Tezgâhın üzerindeki *Parisien*'in manşeti çarptı gözüme: "*Paris borsası çok güçlendi. Yükselişle geçen dokuzuncu hafta.*" Kahvemi beklerken gazeteyi karıştırdım: "*Tansonville fabrikası polis tarafından boşaltıldı. Binaları işgal eden 48 ücretli...*"

Salonun en ucunda bir masaya yerleşmiş, önüme taşınabilir bilgisayarımı açmıştım. Sistem açılırken zehir gibi acı bir kahve içtim, garın içindeki bir büfedeydim. Bu saatte, birbirleriyle matrak geçerek mola yeren birkaç Togo'lu çöpçü dışında, uyku tutmayan sarhoşlar, gece vardiyasından çıkan işçiler, taksi şoförleri, bitkin çiftler, yüzleri çukurlarla dolu gençler vardı. Yeni günün açılışını yapan topluluk, gerçekten de insanın moralini bozuyordu. Bu salonda inekleyen tek kişi bendim ama tehlikeli bir durumda olan tek kişi değildim. Bir akşam önce USB'ye yüklediğim dosyaları açtım.

Lacoste'un yazışmasında, David Fontana isimli biri tarafından yazılmış iki not buldum. Belki de, BLC ofisinde gördüğüm tipti bu. Notlardan biri, Arap aktörlerin işe alımından ve kurusıkı silahlar satın alınmasından bahsediyordu. Diğer nottaysa, esir alma işleminin nerede gerçekleşeceğine dair bir mekân planı vardı. Tarzı ve faaliyet alanına bakıldığında, şu David Fontana denen kişi eski bir ordu mensubu olmalıydı. İnternete bağlanmak için bulunduğum kafenin kablosuz ağını kullanarak Fontana'yı araştırdım. Onu bulamamak ise, düşüncelerimin neredeyse bir teyidi oldu. Hiçbir yerde ortaya çıkmayan –en azından bu isimle– gizli bir kişilik. Zihnime bir post-it yapıştırdım: Şu tipin kimliğini bul ve nereden geldiğini öğren.

En başından beri yardıma ihtiyacım olacağını biliyordum. Yetenekleri bir araya getirmeyi bilmek, sorumluluk sahibi bir insan kaynakları müdürünün en çok talep edilen ikinci özelliğidir.

İnternete bayılıyordum. Burada her şey bulunuyordu. Ne ararsanız arayın, onu bulacağınızdan emin olduğunuz tek yer. İnternet, Batılı toplumların bilinçaltına benziyor.

Bana uygun siteyi bulmak için bir saatten biraz uzun zaman geçirmem gerekti. Çevrimiçi olan bazı internet kullanıcılarıyla uzun uzadıya yazışmıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Bu saatte sadece işsizler ve sefiller vardı. Alakasız kişiler. En güvenilir olanı, bir duyuru yapmaktı: Esir almak konusunda oldukça somut bilgiler arayan bir romancıydım. Bu tür bir durumu daha önce deneyimlemiş bir internet kullanıcısı arıyordum. Sırf bunun için açtığım elektronik posta adresini veriyordum. Zamanım daralıyordu: Cep telefonumu yazdım ve bloknotumun ilk satırını karladım.

Araştırmalarımın devamı, bana çok kötü bir haber getirdi. Özel dedektiflerin tarifesi, saat başına 50-120 avro arasında değişiyordu. Bir hesaplama yaptım. Korkunç bir rakam çıktı ortaya. Ama bundan başka bir çözüm de göremiyordum. Bu sekiz kişilik kadro hakkında, özel yaşantıları, profesyonel geçmişleri hakkında bir araştırma yapmam gerekiyordu. Dedektiflik şirketleri arasından şirketlere hizmet sunan ve ne çok prestijli ne de yeteneksiz olan üç dört tanesinin adresini topladım. Ve tamamen rastlantısal bir şekilde bulunduğum yere en yakın olanların adreslerini seçtim. İşimi bitirdiğimde saat neredeyse sekiz olmuştu; yola koyuldum.

Kimbilir hangi şirketin hangi bürosuydu ve beni kabul eden yetkili, eskiden benim olduğum mevkide biriydi. Yeteneğimden emin olduğum ve bu yeteneği uygulamak için hâlâ alanım olduğu zamanlarda...

“Anlıyorum,” dedi bana.

Philippe Mestach. Kırklı yaşlarını geride bırakmış, sakın, düzenli, derli toplu ve kapı komşusu fiziğinde biriydi. İnsanın hiç gözüne çarp-

mayan bir tip... Onunla oyunu açık oynamaya karar verdim. İşe alımdan söz ettim ama rol oyununun tabiatından söz etmedim; beş çalışan üzerinde yapılacak testin hedefini açıklamakla yetindim. Yöntemimi çok iyi anlıyordu.

“Böylelikle tüm şansları kendinizde topluyorsunuz,” diye teyit etti. “Ama zamanlama uygun değil. Şirketler adına, çalışanları sık sık araştırıyoruz; bu giderek yaygınlaşan bir pazar. Ne yazık ki bizim mesleğimizde sonucun niteliği genellikle bu sonucu elde etmek için geçen zamana endekslidir.”

“Ne kadar zaman alır?”

Gülümsedi. Pragmatik insanlar arasındaydık.

“Haklısınız,” diye teyit etti bana. “Doğru soru. Yeniden başlayalım ister misiniz?”

Anlattığım unsurları bir araya getirdi, ceketinin iç cebinden çıkardığı küçük bir makinede birkaç hesap yaptı ve uzun bir süre düşündü. Rakamı netleştirdi, hesap makinesini cebine geri koyup bana döndü.

“Toplamda 15.000 avro. Vergiler dahil. Ek ücret yok. Nakit öderseniz 13.000.”

“Bana neyin garantisini veriyorsunuz?”

“Tam zamanlı çalışacak olan dört araştırmacı ve...”

Sözünü kestim.

“Hayır, beni ilgilendiren sonuçlar! Bana neyin güvencesini veriyorsunuz?”

“Siz ‘müşterilerinizin’ ismini vereceksiniz, biz de onların adreslerini bulacağız ve kırk sekiz saat içerisinde size her biri hakkında şunları temin edeceğiz: medeni durumu, ayrıntılı anne ve baba bilgileri, özel ve mesleki hayatındaki başlıca tarihler ve güncel finansal durumuna dair temel bilgiler (borçları, tasarrufları vs.)”

“Bu kadar mı?”

Bir kaşını endişeli bir edayla havaya kaldırdı. Sözlerime devam ettim:

“Böyle genel bilgiler karşısında benim ne yapmamı bekliyorsunuz? Bana Bay Herkes’in profilini vereceksiniz.”

“Ülke, tamamen bu tür insanlarla dolu, Bay Delambre. Ben, siz, diğerleri, herkes.”

“Çok daha özgün bir şey arıyorum.”

“Nasıl bir şey?”

“Borçlar, önceki işinde yaptığı bir hata, sorunlu aile, akıl hastası bir kız kardeş, alkolik eş, kötü alışkanlıklar, hız aşımı, âlemler, sevgililer, metresler, gizli hayat, kusurlar... Bu tür şeyler...”

“Her şey mümkün, Bay Delambre. Ama yine bu noktada zaman bizim aleyhimize işliyor. Ayrıca bu tür derinlemesine bilgiler için çok özgün ağırları kullanmanız, insanların sempatisini toplamanız, birini gizlice izlemeniz ve şanslı olmanız gerekiyor.”

“Ne kadar?”

Adam yeniden gülümsedi. Talebin bu kadar net ifade edilmesi hoşuna gitmişti.

“Bir yöntemimiz olmalı, Bay Delambre. Bence en iyi yol bu. Ödemenizin ardından iki gün içerisinde size müşterileriniz hakkında temel bilgileri sağlayacağız. Bu sonuçları inceleyeceksiniz, çalışmamızı yönlendirmek için sorularınızı daha odaklı hale getireceksiniz. Size ayrıntılı gider listesi tutmanızı tavsiye ediyorum.”

“Götürü anlaşmayı tercih ediyorum.”

Hesap makinesini yeniden çıkarıp birtakım rakamlar yazdı.

“İki günde bir araştırma ilavesi için müşteri başına 2500 avro. Rüşvetler dahil.”

“Peki ya nakit?”

“Nakit ücreti bu. Fatura kesilirse, şöyle oluyor...”

Hesap makinesine eğildi.

“Önemli değil. Anladım.”

Çok yüksek bir rakamdı. Eğer merak ettiğim kişilerin sadece yarısı hakkında bir ilave araştırma istersem, yaklaşık 23.000 avro

ödemek zorunda kalacaktım. Tasarruf yapmak için sayıyı kıysam da, bu rakamın %95'ini hâlâ ödeyemiyordum.”

“Sakin bir şekilde düşünün ama çok vakit kaybetmeyin. Eğer bu işin yürütülmesi için onay verirsiniz, çok hızlı bir şekilde bir ekip toplamam gerekecek...”

Ayağa kalkıp elini sıktım.

Metroya bindim. Gerçek bir sınavla karşı karşıyaydım.

En başından beri biliyordum. Nicole ile kavgalar, son günlerdeki sinirlilik hali, mesleki testlerin ve Lacoste ile görüşmenin yarattığı gerilim... Tüm bunlar son kertede bu aşamaya varıyordu ve bu aşama da tek bir noktaya, net bir kesinlikle dayanıyordu: Motivasyonumun ölçülmesi. İdare, yirmi yıldır bundan başka bir şey söylemiyordu.

Başarılı olmak için tüm riskleri almam gerekecekti.

Karar veremedim.

Çok bunalmıştım.

Metro afişlerine, sürekli inip çıkan yolculara onları görmeksizin bakıyordum, yürüyen merdivenleri mekanik bir şekilde çıkıp yaşadığımız sokağa doğru ilerledim. Burayı keşfettiğimiz andan beri sevmiştik bu mahalleyi.

Sene 1991'di.

Bizim için her şey iyi gidiyordu. On yılı aşkın süredir evliydik. Mathilde 9 yaşındaydı, Lucie ise yedi. Onlara çok aptalca şeyler söylüyordum: prensesim vs. Nicole çok mutluymuştu; fotoğraflarına bakmak yeterdi bunu görmek için. Sabit bir iş, uygun ve artan bir maaşla tipik bir Fransız çifttik. Banka bir ev alabileceğimizi açıklamıştı. Sorumluluk bilinciyle Paris haritası üzerinde ev aramanın mantıklı olduğu yerleri belirledim ve kendimizi neredeyse bir anda haritanın diğer ucunda buluverdik.

İşte tam da oradaydım. Metrodan çıktım. Anımsıyordum. Sahneyi çok iyi anımsıyordum.

Hemen cazbetmişti bizi burası. Mahalle, küçük bir tepenin üzerine yerleşmişti; yukarı ve aşağı yönlü sokakların yanı sıra, asırlık binalar

ve ağaçlar vardı. Bina temiz ve kırmızı tuğlalıydı. Kendimize bile itiraf etmeksizin, dairenin cumbalı, asansörlü olanlardan biri olmasını istemiştik. Hızlı bir hesaplama yapmıştım: Eve kanepenin dışında tüm eşyalar girebilirdi. Emlakçı oldukça profesyoneldi. Daireyi açınca oldukça aydınlık olduğunu görmüştük, çünkü üst katlardaydı ve ödünç alabileceğimiz paradan sadece %15 daha yüksek bir meblağdaydı. Heyecanlanmış ve paniğe kapılmıştık. Her şey tam anlamıyla baş döndürücü bir hızda gerçekleşmişti. Bankacı ellerini ovuşturmuş ve bize ek krediler önermişti. Evi satın almış, imzaları atmış, anahtarları teslim almış, kızları arkadaşlarımıza bırakmış ve eve ikimiz geri dönmüştük. Daire gözümüze daha da büyük gözüküyordu. Nicole, arka tarafa ve daha ilerideki okulun avlusu ile üç çınara bakan pencereleri açmıştı. Odalar bomboş olduğu için ses yankılanıyordu; gelecek mutluluğun, bizi şımartan hayatın yankısıydı bu. Nicole beni arkamdan kavramış, mutfağın duvarına yapıştırmış ve sert bir şekilde öpmeye başlamıştı. Soluğum kesilmişti. Çok heyecanlıydı. Ve bekleyerek bir şey kaybetmeyeceğimi anlamıştım. O ise, kuşları andıran büyük hareketlerle eve dair projelerini havaya resmetmeye koyulmuştu.

Boğazımıza kadar borca batmıştık ama krizlere rağmen, her ne hikmetse ve bizim bile farkına varmadığımız bir şansla, o yılları rahatça geçirmiştik. O dönemin mutluluk sırrı aşk değildi, çünkü aşkımız her zaman vardı. Kızlarımız da değildi, çünkü onlar da hayatımızda hep varlardı. Mutluluğun sırrı işimiz olmasıydı, bu olağanüstü şansın sayısız olumlu sonuçlarını sorgusuz sualsiz yaşayabiliyorduk: ödenmiş poliçeler, tatiller, yemeklere çıkmalar, fakülteye kayıtlar, arabalar ve işimizin bize hak ettiğimiz ödülü sağladığına dair inanç.

Neredeyse yirmi yıl sonra yeniden buradaydım ama yüz yıl yaşlanmış gibiydim.

Nicole'ün gözyaşlarını işittim, çalışma odamdaydım. Eski eteğini, indirimden alınmış çanak çömleği yeniden gördüm. Bir telefon numarasını araştırdım: Gregory Lippert'i arayacaktım. Telefonu, "Merhaba, ben babalık," diye açtım. Biraz mizahi bir tonla konuşmam gerekiyordu ama sesim niyetimi ele veriyordu: Mutfaktaki evye çok kötü

haldeydi, duvara yerleştirilecek bir mble gerekiyordu. "Ah?" dedi. Onu ender arardım. "Seni görmem lazım," dedim. Yeniden, "Ah," dedi. Beni Şimdiden sınırlendirmişti ama ona ihtiyacım vardı. Israrcı olup "Derhal," dedim. Gerçekten de çok acil bir durum olduğunu anladı ve, "Seni birkaç dakika içinde evden alabilirim. Saat on bir uygun mu?" diye sordu.

12

Kafenin adı Le Balto idi. Herhalde Fransa'da bu isimden iki-üç bin tane kafe vardı. Damadım tam da böyle yerlerin müdavimidir. Muhtemelen her öğlen buraya geliyor, garsonlara isimleriyle hitap ediyor, yumurçaklar hakkında espriler yaparak sekreterlerle kırıştırıyordu. Kafede sigara içme bölümü ile üzerleri çukurlu formika sandalyelerin ye yerlerde parlak karoların bulunduğu büyük bir salon vardı. Terasın camına yerleştirilen menüde, "hot dog" ve "sandviç" yazılarını okuyamayacak kadar aptal müşteriler için hot dog ve sandviç resimleri vardı.

Erken gelmiştim.

Duvarın çok yukarısına yerleştirilmiş büyük bir düz ekranda, süreklili haber yayını yapan bir televizyon kanalı açıktı. Televizyonun sesi en düşük düzeydeydi. Müşteriler yine de gözlerini ekrana kilitlemişler ve haberlerin akıp gitmesini izliyorlardı: "Şirketlerin karları: %7'si ücretlilere, %36'sı hisse sahiplerine – Tahmin: Yıl sonu itibariyle 3 milyon işsiz olacak."

Böylesi bir zamanda bir iş bulmanın yine de çok büyük bir şans olduğunu söyledim kendi kendime.

Gregory kendini beklettirdi. Bunun ardında makul bir gerekçe olduğundan emin değildim; sanırım bu şekilde davranarak ne kadar da önemli biri olduğunu bana göstermek istiyordu.

Yan masada, tıpkı benim damadım gibi banka sektöründe çalışmış izlenimi veren takım elbiseli iki delikanlı vardı ve kahvelerini yudumluyorlardı.

“Evet, evet, seni temin ederim,” dedi biri, “çok tuhaf bir şey! İsmi *Sokakta*. Evsiz barksız birisin. Oyunun hedefi ise, hayatta kalmak.”

“Topluma uyum yok mu?” diye sordu beriki.

“Saçmalamay! Dediğim gibi, hayatta kalmak gerekiyor. Karşı konulamaz üç değişkenin var. Zorunlu olan üç şey! Onlardan kaçamazsın. Sadece derecelerine göre hareket edebilirsin: soğuk, açlık ve alkolizm.”

“Acayip bir şeymiş!” dedi beriki.

“Çok hem de! Sana yemin ederim, çok eğlendiriyor! Bazen oynuyoruz kendi aramızda, ama dikkat et burada strateji konuşuyor! *Restos du coeur*'den⁴ fişler, barınaklarda gece konaklama hakkı, ısıtılmış metro girişlerinde bir yer (evet bunu elde etmek oldukça zor!), soğuk zamanlar için kartonlar, yıkanmak için garlardaki tuvaletlere erişim hakkı kazanabilirsin. Hayır, sana yemin ediyorum, uyduruk bir şey değil bu!”

“Peki, kime karşı oynuyoruz?” diye sordu beriki.

Diğeri bir an bile duraksamadı.

“Kendimiz için oynuyoruz, akıllım! Oyunun güzelliği işte burada!”

Gregory içeri girdi. İki delikanlının elini sıktı (demek ki tahminimde yanılmamıştım). Bu hareket, onlara gitmeleri gerektiği konusunda bir uyarı oldu. Gregory tam karşıma oturdu.

Üzerinde koyu gri takım elbisesi, içinde de mutfaklara konan tabloları andıran pastel renkli gömleklerinden biri vardı. Bu kez bej bir kravatla balmumu sarısı bir gömlek seçmişti.

Bercaud'dan ayrıldığımda dört takım elbisem, çok fazla sayıda gömlek ve kravatım vardı. Giyinmeye bayılıyordum. Nicole bana “ihtiyar kokoş” lakabını takmıştı, çünkü neredeyse ondan daha fazla

4 Fransa'da muhtaç insanlara yemek paketleri ve sıcak öğün dağıtan, 1985 yılında kurulmuş olan yardım kuruluşu. (ç. n.)

KARANLIK KADROLAR

kıyafetim vardı. İki sene üst üste Babalar Gününde kravat alındığı için sitem etmeyen tek babaydım şu yeryüzünde. Asla kullanmayacağı kravatlar, acınacak düzeyde zevksiz olan Mathilde'in hediye olarak aldıklarıydı sadece. Koca seçiminden anlaşılıyordu bu zaten.

Yani, dört takım elbisem vardı. İşten kovulduktan sonra Nicole, eskilerini atmam konusunda ısrar etmeye başladı ama bir türlü karar veremiyordum. İşsiz olduğum ilk günden beri dışarı her çıkışımda bir takım elbise giyiyordum. Ve sadece ANPE'ye veya bana bulunan ender mülakatlardan birine giderken değil, sabahın beşinde Messageries'ye giderken de bu şekilde giyiniyordum. Kravat takıyordum. Kaybettiklerini düşündükleri saygınlığı bir nebze geri kazanmak için her sabah tıraş olan şu mahkûmlar gibi yani... Ama günün birinde, bir akşamüstü, en sevdiğim ceketimin dikişi metrodayken söküldü. Koltukaltından cebine kadar hem de. Yanımdaki iki genç kız kahkahayı bastılar; içlerinden biri ufak bir jestle özür dilemeye yeltendi ama kendisini zapt edemedi, Yine de ağırbaşlı bir tavır takındım. Aniden kahkahalar diğer yolculara da yayıldı. Bir sonraki istasyonda metrodan indim; ceketimi çıkardım ve omzuma attım; tıpkı sıcak bir günde yürüyen soğukkanlı bir işadamı gibi. Tek sorun aylardan ocak olmasıydı. Eve vardığımda dört-beş yıldan daha eski ne varsa hepsini attım. Geriye temiz bir takım elbise ve birkaç gömlek kaldı sadece. Son kuru temizleme ci naylonunu saklamıştım; giysilerim bunun altında antika eşyalar gibi korunaklı şekilde yaşıyorlardı. Bu işi elde edersem yapacağım ilk iş, kendime terzi işi bir takım elbise siparişi vermek olacaktı. İşim olduğu zamanlarda bile kendime bu denli bir lüks sunmamıştım hiç.

Gergindim.

“Gergin bir halin var,” dedi Gregory zeki bir tavırla.

Ama yüzümü incelerken karşısında zaten harap olmuş bir yüz görüyordu ve onu derhal görme talebinde bulunduğumu, beni tanıdığından bu yana daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını anımsamıştı. Boğazını temizleyip sevimli bir gülümseme eşliğinde benimle konuşmaya koyuldu.

“Bana borç para gerekiyor, Gregory. Yirmi beş bin avro. Derhal.”

Onu tanıyordum; bu onun için çok fazla bilgiydi. Ama, konunun etrafında dolanıp durmanın nafile olduğunu söyledim kendi kendime. En iyisi, konuyu doğrudan açmaktı. Etkisi de oldu. Damadım hiçbir şey söylemeden ağzını açtı. Parmaklarımın ucuyla alt çenesini kapatma isteği uyanmıştı içimde, ama kıpırdamadım.

“Acil bir durum, Gregory. Bir iş için gerekli. Tam da benim ayarımda bir iş bulmak için karşıma eşsiz bir fırsat çıktı. 25.000 avroya ihtiyacım var.”

“25.000 avroya iş mi satın alıyorsun?”

“Biraz öyle. Sana ayrıntılı bir şekilde açıklamak zor olacak ama...”

“Mümkün değil, Alain.”

“Bir iş satın almak mı?”

“Hayır, sana o kadar para borç vermem. Mümkün değil. Senin durumunda...”

“Tam da o şekilde, aslanım! İşte bu yüzden de iyi bir müşteriyim. Çünkü bu işle birlikte bu parayı kolaylıkla geri ödeyebileceğim. Çok kısa vadeli bir borç gerekiyor bana. Birkaç aylık. Daha fazla değil.”

Sözlerimi takip etmekte zorluk yaşıyordu. Basitleştirdim.

“Aslında, senin de gayet iyi anladığın gibi, gerçek anlamda bir iş satın almıyorum. Bu, aslında...”

“Rüşvet mi?”

Kederli bir yüz ifadesi takınarak boyun eğdim.

“Ama bu utanç verici bir şey! Bir iş kapacaksın diye sana bu kadar para ödetmeleri mümkün değil. Zaten bu yasak!”

Kanım çekildi.

“Dinle, aslanım. Neyin izinli neyin yasak olduğu başka bir tartışmanın konusu! Ne zamandır işsiz olduğumu biliyor musun sen?”

Bağırılmıştı. Beni sakinleştirmeyi denedi.

“Sen işsiz miydin ki?”

İşte bu noktada kendimi tutamayıp haykırdım. Gregory kafedekilere baktı bir skandala sebep olmaktan korkuyordu. Ben de bu avantajdan

yararlanmak zorundaydım. Sesimin tonunu daha da yükselttim. Bu ödünç parayı istiyordum. Onun derhal bana bu parayı vermesini, prensipte bir anlaşmaya varmamızı istiyordum; ardından da sözümü tutmak için elimden geleni yapacaktım.

“Ahmakça ahlak anlayışınla beynimi ütüleme! Senin işin var ve senden tek istediğim bir iş bulmamda bana yardımcı olman! İstediyim şey o kadar da karmaşık mı? Ha? O kadar da karmaşık mı, soruyorum sana?”

Beni sakinleştirmek için ufak bir hareket yaptı. Bense bir karşı manevra yapmaya yeltendim. Ona yaklaştım. Bir sır vermiş gibi bir ses tonu tutturdum.

“Bana herhangi bir şey için, bir araba veya mutfak tadilatı için 25.000 avro vereceksin. Al işte, çok iyi bir örnek oldu, bizim mutfağın halini gördün. Bana mutfak tadilatı için bu parayı vereceksin. Ben de sana on bir ay içerisinde, her ay 1700 avro ve faizini ödeyeceğim. Hiçbir sorun olmayacak, sana güvence veririm, sizin için herhangi bir riski yok.”

Bir yanıt vermedi ama yüzümü bu kez yeni bir güvence eşliğinde inceliyordu. Mesleki bir güvenceydi bu. Birkaç saniye içerisinde statüm değişmişti. Borç paranın müzakeresini yapıyordum. Ben onun kayınpederiydim. Şimdi de müşterisi olmuşum.

“Alain,” dedi net bir ses tonuyla, “sorun bu değil. Sana böylesine bir meblağı borç verebilmek için teminata ihtiyacımız var.”

“Bir işim olacak.”

“Evet, belki de, ama şu an için bir işin yok.”

“Sorumlu insan kaynakları müdürlüğü. Çok büyük bir şirkette.”

Gregory kaşlarını çattı. Yeniden statüm değişmişti. Beni aptal yerine koyuyordu. İpler elimden kaçmak üzereydi. Sistemi yeniden başlatmayı denedim.

“Peki, sizden 25.000 avro almak için ne gerekiyor?”

“Yeterli bir gelire sahip olmak.”

“Ne kadar?”

“Alain, dinle, iyi bir ilerleme şekli değil bu.”

“Tamam. Peki bir teminatım olursa?”

Gözleri parladı.

“Kim?”

“Bilmem. Siz.”

Gözlerinin ferisi yeniden söndü.

“Ama bu imkânsız! Biz bir daire alıyoruz! Borçlanma faizimiz...”

Masanın üzerinde ellerini tuttum ve avucumun içine alarak sıktım.

“Beni dinle, Gregory.”

Elimdeki son kozu kullandığımı biliyordum ve bu kozu çok iyi kullanabileceğimden pek de emin değildim.

“Senden daha önce hiçbir şey istememiştim.”

Konuya enerji katmak gerekiyordu. Hem de çok.

“Ama bu noktada başka çözümüm kalmadı.”

Kenetlenmiş ellerimize doğru çevirdim bakışlarımı ve oraya odaklandım. Çünkü bu zor bir durumdu, hem de çok zor.

“Senden başka kimsem yok.”

Her kelimenin arasında bir efor sarf ediyor, başka bir şeye odaklanmaya çabalıyordum. Tıpkı mesleğe yeni başlayan ve ilk işini yapacak bir fahişe gibi.

“Bu parayı mutlaka elde etmem gerekiyor. Ölüm kalım meselesi.”

Aman Tanrım, o noktaya kadar düşmeyecektim, değil mi?

“Gregory...”

Tükürdüğümü yalamıştım ama olsun!

“Sana yalvarıyorum.”

İşte, söylemiştim.

O da benim gibiydi; şaşkına dönmüştü.

Tefecilik mesleği, aile içinde sayısız tartışmaya yol açmıştı ve bugün burada tam da onun karşısında kendisinden ödünç para alabilmek için yalvarıyordum. Biz iki sersem, bu şekilde uzunca bir süre

kalakaldık ki bu bile akla hayale gelmeyecek bir şeydi. Sürprizin onu etkileyeceğine bahse girerdim. Ama Gregory başımı salladı.

“Her şey benim elimde değil. Bunu iyi biliyorsun. Bir dosyayı dayatmak konusunda araçlarım da yok. Şeflerim var. Alain, ne senin ne de Nicole’ün gelirinizi biliyorum, ama korkarım... üç veya beş bin gerekecektir, bu rakamın üzerinden her zaman için geçebiliriz, ama...”

Sanırım bundan sonra olan bitenler tek bir sözcükten kaynaklanıyordu. Ona yalvarmamam gerekiyordu. Bunu yaparak, tamir edilemez bir imaj çizmiştim. Bunun bir hata olduğunu derhal anlamıştım ama yine de yapmıştım. Muhtemelen en korkunç savaşlar da tek bir sözcük üzerine patlak vermiştir.

Bir hamle daha yaptım; geri kalan tüm gücümü toplayıp yumruğumu ağzına yapıştırdım. Böyle bir hareket beklemiyordu. Bir anda kızılca kıyameş koptu. Yumruğum yanağı ile elmacık kemiği arasına denk gelmişti; dengesini kaybedip geriye doğru sendelemiş, bir refleksle umutsuzca masaya tutunmaya çalışmıştı. Geriye doğru iki metre uçtu, ardından başka bir masaya çarptı, sonra iki sandalyeye bindirdi; tutunacak yer arayan kolu geçtiği her yeri deviriyordu. Başı ise, içerideki bir sütuna çarpmıştı. Boğazından, hayvansı boğuklukta bir çığlık çıkmıştı. Tüm müşteriler ona doğru dönmüştü: paramparça olan bardak, kırılan sandalye, devrilen masa gürültüsü ve bir şaşkınlık sessizliği. Önümdeki alan tamamen açılmıştı. Yumruğumu karın boşluğuma bastırmıştım, çünkü çok acıyordu. Her şeye rağmen ayağa kalktım ve şaşkın bakışlar altında dışarı çıktım.

Tüm hayatım boyunca böyle bir şeyi ilk kez yaşıyordum ve Türk amirimden sonra, işte şimdi de kendi damadım testere talaşlarının arasındaydı. Birkaç gün içerisinde iki benzer vaka. Şiddet kullanan biri haline gelmiştim ve bu da bir kanıttı.

İşte sokaktaydım.

Hareketimin sebep olacağı zararları henüz tam olarak tasavvur edemiyordum.

Ama bunla uğraşmadan önce tek ve biricik sorunumu çözmem gerekiyordu: Şu 25.000 avroyu bulmak.

13

Damadımı yere sermiştim ve para toplama çalışmalarına kaldığım yerden devam edecektim. Dışarıdan bakıldığında tüm duyarlılığımı yitirdiğim düşünülebilirdi.

Bir dönem kendimi yeterince tanırdım. Yani davranışlarım beni asla şaşırtmazdı. Bu tür durumlar yaşandığında hangi davranışın daha doğru olduğu bilinir. İnsanın kendisini kontrol altında tutmasının gerekli olmadığı durumları bile belirlemek mümkündür (örneğin, benim damadım gibi bir ahmakla aile içinde yaşanan sürtüşmeler). Belli bir yaş geçtikten sonra, hayat artık bir tekrardan ibarettir. Tek bir deneyimle elde edilen (veya edilmeyen) şeyleri yönetim bilimi size iki üç günde öğretiveriyor ve bunu da insanların karakterlerine göre sınıflandırıldığı demir parmaklıklar aracılığıyla yapıyor. Bu pratik, oyun gibi bir şey; insanı fazla uğraştırmadan düşünmeye itiyor, insanda akıllı olduğu izlenimini yaratıyor ve hatta bu sayede insanlar mesleki kadrolarda daha etkin davranışlar sergileyebileceklerini düşünmeye başlıyorlar. Ama son kertede her şey durgunlaşıyor. Yıllar geçtikçe tavırlar değişiyor, demir parmaklıklar birbiri ardı sıra geliyor. Bir yıl, düzenli, enerjik, işbirliğine yatkın veya kararlı olup olmadığını öğrenmek için kendinizi sınırıyorsunuz. Ondan sonraki yıl ise, çalışkan, asi, lider, dirençli, empati kuran veya hayalci biri olup olmadığını anlamanız isteniyor. Eğer koçunuzu değiştirirseniz, aslında korumacı, yönetici, emir vermeyi seven, heyecanlı veya karşısındakine güç veren biri olduğunuzu keşfediyorsunuz. Eğer yeni bir seminere daha katılırsanız aslında eylem, yöntem, fikirler veya usul odaklı biri olduğunuzu ortaya çıkarmanıza yardımcı oluyorlar. Bu, herkesin bayıldığı bir üçkâğıt biçimidir. Yıldız falında olduğu gibi, en sonunda size benzeyen özellikleri keşfediyorsunuz ama aslında

aşırı durumlar altında bulunmadıkça insanın gerçekten de nelere kadir olduğunu bilmesi mümkün değil. Örneğin, şu günlerde kendi kendimi hayrete düşürüyordum.

Telefonum, metrodan çıkarken çaldı. İşlerin aşırı hızlı cereyan etmesi durumunda biraz kuşkuyla yaklaşıyorum ve bu da böyle bir durumdu.

“İsmim Albert Kaminski.”

Sempatik, samimi bir ses tonuydu, ama gerçekten de henüz çok erkendi. Duyurumu henüz bu sabah yapmıştım ve daha şimdiden...

“Sizin aradığınız özelliklere uygun düştüğüme inanıyorum,” dedi bana.

“Peki benim ne aradığımı düşünüyorsunuz?”

“Roman yazarısınız. Esir alma eylemi çerçevesinde dönen bir kitap yazmaktasınız kuşkusuz; somut ve net bilgilere ihtiyacınız var. Doğru bilgilere. Duyuruyu doğru gördüysem şayet...”

Kendisini iyi ifade ediyordu. Doğrudan yönelttiğim sorum karşısında yelkenleri indirmemişti. Sağlam görünüyordu. Kendisini yüksek sesle ifade edemeyeceği bir yerden konuşmuş gibi bir hali vardı.

“Peki bu alanda mesleki bir deneyiminiz var mı?”

“Elbette.”

“Beni arayan herkes aynı şeyi söylüyor.”

“Gerçek anlamda birçok esir alma eyleminde deneyimim var; farklı koşullar altında ve görece olarak yakın zamanda. Birkaç sene önce. Eğer bu tür operasyonların gelişimi hakkında bilgiye ihtiyacınız varsa sorularınızın büyük bölümüne yanıt verebileceğimi düşünüyorum. Eğer benimle görüşmek isterseniz, size cep telefonumun numarasını vereyim: 06 34...”

“Bekleyin!”

Adam gerçekten de yetenekliydi. Kendisini sakince ifade etmiş, benim kasten saldırgan sorularıma rağmen sükûnetini korumuştü ve bir randevu talebinde bulunacak olan kişi ben olmama rağmen iktidarını ele almayı bile başarmıştı. İşte bana gereken adam tam da oydu.

“Bu öğleden sonra müsait misiniz?”

“Saate bağlı.”

“Siz söyleyin...”

“14.00’ten sonra.”

Randevulaştık. Chatelet yakınlarındaki bir kafeyi önerdi.

Peki, oradan ayrıldıktan sonra neler olmuştu? Muhtemelen damadım ayağa kalkmak için belli bir zamana ihtiyaç duymuştu. Onu, dükkânın tam orta yerinde uzanmış şekilde hayal ettim: Kafenin patronu geliyor, başının altına elini dayıyor ve şöyle söylüyordu: “Eh ihtiyar, seni de bayağı silkelemişler! Kimdi o herif?” Son kertede Gregory’yi çok fazla tanıımıyordum. Örneğin, cesur biri miydi bilmiyordum. Ağırbaşlı bir edayla ayağa kalkmış, üstündeki tozları silkelemiş veya tam tersine bağırırmaya başlamış olabilirdi: “O manyağı öldüreceğim!” Ki bu da biraz dokunaklı bir durum olurdu. Kuşkusuz temel mesele, Mathilde’e telefon mu edeceği, yoksa bu akşamı mı bekleyeceğiydi. Tüm stratejim buna bağlıydı.

Mathilde’in İngilizce dersi verdiği lisenin girişi, küçük bir sokak-taydı. Öğle vakti her daim girişin tam karşısında, sokakta gençler olurdu. Şamata eder, bağrıışrlar, birbirlerini itip kakarlar, kızlı erkekli gruplar akkorlar haline gelinceye kadar yanan hormonlar taşardı. Bir binanın girişinde beklemeye koyuldum. Mathilde hemen telefonu açtı. Çevresinde çok fazla gürültü vardı; sanki o da benim çevremde bir yerlerdeydi. Sürpriz. Kocasının onu hâlâ aramadığını anlamıştım. Zaman çok daralmıştı, elimi çabuk tutmalıydım.

Ne? Hemen mi? Annemin başına bir şey mi geldi? Ben neredeydim? Dışarıda, tamam da nerede?

Hayır, anneyle ilgili bir durum yok; rahat ol, ciddi bir şey yok, sadece seni görmeye ihtiyacım var, o kadar, evet acil, sokakta, tam karşıda... Eğer beş dakikan varsa... Evet, hemen.

Mathilde kız kardeşinden daha şirindir. Daha az güzel, daha az cazibeli, ama daha şirin. Üzerinde hoş bir basma elbise vardı; bir kadında ilk bakışta fark ettiğim o elbiselerden biri idi. Biraz Nicole’ün

KARANLIK KADROLAR

kalçasını sallayarak yürüyüşüne benzettiğim güzel bir yürüme biçimi vardı, ama yüzü her an bir felaketin kokusunu alan biri gibi gergindi.

Ona açıklamak o kadar zordu ki. Ama yine de başardım. Talebimi sade bir şekilde ifade edememiştim, ama Mathilde yine de işin özünü derhal kavramıştı: 25.000 avro.

“Ama, baba! Daireyi satın almak için bizim de paraya ihtiyacımız var. Satış sözleşmesini imzaladık!”

“Biliyorum, civcivim, ama satış üç ay içerisinde. O zamana kadar sana bu parayı iade etmiş olurum.”

Mathilde’in kafası çok karışmıştı. Sokakta yürümeye başladı; bir yöne doğru üç gergin adım, diğer yöne doğru üç kararsız adım atıyordu.

“Peki ama bu kadar paraya neden ihtiyacın var?”

Bu meseleyi kocası üzerinde bir saat önce denemiştim ve pek de iyi sonuç almadığımı biliyordum, ama ortaya sürebileceğim yegâne şey de buydu.

“Rüşvet mi? 25.000 avro rüşvet mi? Çok saçma!”

Hüzünlü bir şekilde başımı salladım.

Kaldırımında dört gergin adım attı, ardından geri döndü:

“Baba, üzgünüm, yapamam.”

Bunu, gözlerimin ta içine bakıp yutkularak söylemişti. Tüm cesaretini toplamıştı. Son hamleyi yapmak farz olmuştu.

“Civcivim...”

“Hayır baba, ‘civcivim’ yok! Duygusal şantaj yok, seni uyarıyorum!”

Bu noktada zekice, hem de çok zekice oynamak gerekiyordu. Elimden geldiğince sakın bir şekilde argümanlarımı sıralıyordum ben de...

“Ama bu parayı bana iki ay içerisinde nasıl iade edebilirsin ki?”

Mathilde pratik bir kadındır. İki ayağı yere basar, her zaman doğru soruları sorar. Küçükükken, bir yerden bir yere gitmemiz, bir pikniğe, bir şenliğe katılmamız gerektiğinde, organizasyonu kendi isteğiyle yapardı. Evliliği için altı aylık bir hazırlık süreci gerekmişti. Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar ayarlamıştı; hayatımın hiçbir döneminde

bu kadar kafamı ütölememişlerdi. Belki de bu yüzden Mathilde bana bazen çok uzakmış gibi görünür. Şu anda tam karşımda ayaktaydı. Kendi kendimi sorguladım ansızın: Ben *gerçekten de* ne yapmak üzereydim? Gregory'nin yanağı sütundan ezilmiş halde, bir kafede yere uzanmış görüntüsü düştü zihnime.

“İşe alır almaz sana avans vereceklerinden emin misin?”

Mathilde konuyu tartışmaya açmayı kabul etmişti. Henüz emin olmamıştı, yine de tamamen reddetmiyordu. Hâlâ kaldırımda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, ama giderek daha yavaş adımlarla. Biraz uzaklaşıp derhal dönüyordu.

Acı çekiyordu.

Ve bu durum bende de gerçek anlamda bir acı hissi uyandırmaya başlamıştı. Gereksinimimi yerine getirme telaşı içinde olduğum için ruh halime dair hiçbir şey hissetmiyordum. Sersem kocasını yere sermek gerekiyordu; bunu hiç çekinmeden yeniden yapardım. Ama şu anda ansızın bundan emin olmamaya başladım. Kızım tam karşımdaydı; örtüşmeyen yükümlülükler arasında parçalanmıştı ve karşısında Corneille'e özgü gerçek bir tartışma vardı: Ev mi babası mı? Bu parayı tüm hayatı boyunca tasarruf yaparak biriktirmişti ve bir hayalini temsil ediyordu.

İmdadıma yetişen basma elbisesi oldu. Ayakkabılarıyla çantasının uyumlu olduğunu fark ettim. Muhtemelen Nicole hediye etmişti.

Mathilde zekice tasarruf ederdi; mağazaları indirim döneminden iki ay önce gezmeye başlayan ve bu süreçte hazırlıklar yapıp stratejiler geliştirerek günün birinde hayal ettikleri ama normalde alım güçlerinin oldukça üzerindeki tayyörü alabilen o kadınlardandı. Mathilde, beklenmedik bir genetik sıçramanın sonucu olmalıydı; çünkü ne annesi ne de ben onunki gibi bir performans sergileyebilmiştik. Mathilde, evet. Ve eminim ki kocasının da ilgisini bu çekmişti.

Onu bürosunda hayal ettim. Sekreterlerden birisi muhtemelen bir buz torbası getirmiş olmalıydı. O ise bir yandan kayınpederine dava açmayı ve gergin suratlı bir hâkim tarafından hakkında ağır bir ceza

verilmesini hayal ediyordu. Gregory, bu sahnede büyük bir keyifle hareket ediyordu: Karısını koluna takıp mahkemedен muzaffer bir edayla çıkıyordu. Mathilde ise, kocasının değerlerinin babasınınkinden daha üstün olduğunu kabullenmeye mecbur kalmış şekilde başını öne eğmişti. Yüreği parçalanmıştı. Gregory gülünç bir ağırbaşlılık içerisinde, adalet sarayının merdivenlerinden gözüpek bir edayla iniyordu. Burası adını hiç bu kadar hak etmemişti. Ardında, yenik ve bitkin düşmüş haldeki kayınpederi ise soluk soluğa yalvarıyordu. İşte, aklıma gelmeyen kelime buydu. Yalvarmak. Gregory'ye yalvarmıştım.

Ben.

Konuşmamı sürdürdüm.

“Bu paraya ihtiyacım var, Mathilde. Annen ve benim bu paraya ihtiyacımız var. Hayatta kalabilmek için. Bana borç verdiğin parayı iade edebilirim. Ama sana yalvarmayacağım.”

Bunun üzerine korkunç bir hareket yaptım. Başımı eğip gittim. Bir adım, iki, üç... Oldukça hızlı yürüyordum çünkü elverişli bir ortam yakalamıştım. Bundan utanıyordum ama ikna ediciydim. Bu işi almak, ailemi kurtarmak, karımı, kızlarımı kurtarmak için ikna edici olmalıydım.

“Baba!”

Kazanmıştım!

Gözlerimi kapattım, çünkü namussuzluğumun farkındaydım. Geri döndüm. Sosyal sistemin bende yaratmaya başladığı şeyi asla affetmeyecektim. Tamam, bu bataklıkta battıkça batıyordum, rezil herifin tekiydim, ama bunun karşılığında sistemin tanrısı bana hak ettiğim şeyi veriyordu. Hayata, dünyaya geri dönmemi, yeniden insan olmamı sağlıyordu. Canlı. Ve bana bu işi vermesi gerekiyordu.

Mathilde'in gözleri yaşlarla doluydu.

“Tam olarak ne kadar gerekiyor?”

“Yirmi beş bin.”

Ayin sona ermişti. Artık sadece işi örgütleme safhası kalmıştı. Bu konuyla da Mathilde ilgilenecekti. Galip gelmiştim.

Cehenneme gidiş biletim artık garantiydi.

Soluklanabilirdim.

“Bana söz vermelisin,” diye başladı konuşmaya.

Bende öylesine bir güven seziniyordu ki, gülümsemesine mani olamıyordu.

“İstedğin her şey üzerine yemin edebilirim, civcivim. Ne zaman imzalıyorsun?”

“Henüz net bir tarih yok. İki ay...”

“Sana iade edeceğim, civcivim. Sözüm senettir.”

Yere tükürürmüş gibi yaptım.

Tereddüt etti.

“Çünkü... Bu konudan Gregory’ye bahsetmeyeceğim, tamam mı? İşte bu yüzden senin mutlaka...”

Benim ona yanıt vermemi beklemeden telefonunu eline alıp bankanın numarasını çevirdi.

Çevremizde gençler bağırişiyor, itişip kakışıyor, mutluluk içerisinde, hayat sevincinden sarhoşa dönmüşçesine birbirlerine sövüp sayıyorlardı. Onlara göre hayat devasa bir vaat idi. Burada, onların tam ortasında ayakta duran ben ve kızım ise, hayatta her şeyin kendilerine vaat edildiğini düşünen bu gençliğin heyecan kabarması içinde çalkalanıyorduk. Mathilde gözüme bir anda daha az şirin gözüktü. Sanki elbisesi daha az şık, daha sıradan bir hal almıştı. Nedenini aradım ve buldum: O anda kızım annesine benzemişti. Çünkü yaptığı şeyden korkuyordu, çünkü babasının durumu onun direnişini kırıyordu. Mathilde zayıf düşmüş gibiydi. Zarif endamı, bir anda yorgunlukla gölgelemişti.

Telefonda konuşuyordu. Bir yandan da bana sorgulayıcı gözlerle bakıyordu.

“Evet, nakit olarak,” diye teyit etti.

İşlem sona ermişti. Bana doğru bir kaşını kaldırdı. Gözlerimi kapattım.

KARANLIK KADROLAR

“Orada saat 17.15 gibi olabilirim,” dedi. Evet, biliyorum, yirmi beş bin, nakit olarak çok yüksek bir rakam.”

Banka memuru zorluk çıkarıyordu. Adam, parasını seviyordu.

“Satış iki aydan daha erken olmayacak. Evet, sorun yok. Saat 17.00, tamam, harika.”

Telafi edilemez bir hata yapmış olmanın görünür korkusuyla telefonu kapattı. Kızım bana benziyordu. Yenik bir kadındı.

Orada hiçbir şey söylemeden kalakaldık; gözlerimizi ayakkabılarımıza dikmiş halde. Bir sevgi dalgası beni yukarıdan aşağıya sardı. Hiç düşünmeksizin şöyle dedim: “Teşekkürler.” Mathilde’e bu sözcük, bir elektrik boşalması gibi dokundu. Bana yardım ediyor, benden nefret ediyor, korkuyor, utanıyordu. Onun yaşında, bir baba asla kızına karşı bu denli güçlü hisler beslememeli, hayatında böylesine bir yer işgal etmemeliydi.

Tek bir kelime etmeden omuzları düşük bir halde lisesinin yolunu tuttu.

Bankaya giderken ona eşlik etmek için saat 17.00’de orada olmalıydım. Dedektif Philippe Mestach’ı aradım.

“Yarın sabah bir avans alacaksınız. Büronuzda, saat dokuzda, tamam mı? Ekibi toplayabilirsiniz.”

Chatelet.

Bir tür birahaneydi ama gece kulüplerine özgü koltukları vardı. Albenili. Şık. Bir maaşım olduğu zaman hoşuma gidecek türden.

Onu gördüğümde ilk fark ettiğim şey sesi oldu. Sanki konuşurken rahatsız olurmuş gibiydi. Rölantideymiş gibi neredeyse hiçbir iniş çıkış yoktu sesinde. Zayıftı. Onu hayli tuhaf bulmuştum. İguanaya benziyordu.

“Albert Kaminski.”

Ayağa kalkmamıştı; sadece kısa bir an için doğrulmuş ve bana kayıtsızca elini uzatmıştı. İlk not: -10. Bir başlangıç için çok büyük bir engeldi bu. Benimse kaybedecek vaktim yoktu. Hedeflerim vardı.

Oturdum ama koltuğun en ucunda gergin bir şekilde duruyordum.

Benim yaşlarımdaydı. Garson siparişimizi alana kadar sessiz bir şekilde durduk. Onda beni rahatsız edenin ne olduğunu aradım durdum. Bingo. Bu adam uyuşturucu kullanıyordu. Benim için karmaşık bir şeydi bu, çünkü –şaşırtıcı bir şekilde– hayatımda uyuşturucunun yanından bile geçmemiştim. Benim kuşağımdan bir adam için, bu neredeyse olağanüstü bir şeydi. Bu tür şeylerle hiç ilgilenmedim. Ama, doğru tespitte bulunduğumu düşünüyordum. Kaminski, serbest düşüştüydü. Sanki iki kuzenmiş gibiydik. Düşüşümüz aynı değildi, ama batma tehlikemiz birbirine komşuydu. İçgüdüsel olarak kendimi geriye çektim. Güçlü, yetenekli ve iş bitirici insanlara ihtiyacım vardı.

“Polis şefiydim,” diye başladı.

Yüzü buruştu, ama sert bakışlıydı. Charles ile alakası yoktu. Alkol, onda farklı hasarlar bırakmıştı. Peki niçin çalışıyordu? Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum, ama görünen o ki bu polis şefi saygınlığından vazgeçmemişti.

Not: –8.

“Kariyerimin büyük kısmı, polis baskınlarıyla geçti. İşte bu yüzden de ilanınıza yanıt verdim.”

“Niçin artık çalışmıyorsunuz?”

Gülümsedi, başını eğdi.

“Patavatsızlığımı mazur görün,” diye sordu bana. “Kaç yaşındasınız?”

“Elliye aştım. Altmıştan az.”

“Aşağı yukarı aynı yaşlardayız.”

“Ne ilgisi var?”

“Benim yaşında, hemen tespit ettiğim kategoriler vardır: homoseksüeller, ırkçılar, faşistler, ikiyüzlüler, alkolikler. Uyuşturucu kullananlar. Ve siz de, Bay?..”

“Delambre. Alain Delambre.”

“Siz de benim nasıl biri olduğumu çok iyi görüyorsunuz, Bay Delambre. İşte, sorunuzun yanıtı bu.”

Gülümsedik. –4.

“Uyuşturucu satışında aracı kişiydim. Sekiz sene önce polis kadrosundan çıkartıldım. Mesleki hata.”

“Ciddi hata mı?”

“Birinin ölümü. Aslında, bir kadının ölümü. Umutsuzluğa sürüklenmiş bir kadın. Çok fazla uyuşturucu almıştım. Ekstazi. Kendini pencereden attı.”

Birkaç dakika içerisinde ona verdiğiniz notu 10 puan artıran bir tip. Acıma, yakınlık, benzerlik kartlarını oynayan, kısacası iyi hile yapan biri. Bertrand Lacoste benzeri biri. Veya çok samimi biri.

“Peki sizin gibi birine neden güveneyim?”

Bir anlığına düşündü.

“Ne aradığınıza bağlı.”

Benden daha uzun olmalıydı. Ayağa kalktığında bir metre seksen santim. Omuzları genişti, ama aşağı doğru indikçe tüm vücudu inceliyordu. 19. yüzyılda yaşamış olsaydı göğüs veremine kapıldığı sanılabilirdi.

“Gerçekten yazarsanız ve esir alma konusunda bilgi arıyorsanız, sizin araştırmamıza uygun düşen biri olmalıyım.”

Bunun altındaki ima netti; kandırılmış değildi.

“RAID⁵ ne demek?”

Perişan bir edayla gözlerini kıstı.

“Hayır, gerçekten de...”

“Arama, Destek, Müdahale, İkna. Ben, ikna bölümündeydim. Yaşanan o olaya kadar...”

Pek de fena sayılmazdı. Sanki kolları kırık, kutsal bir ikili olmuştu onunla. Hayatını neyle geçiriyordu? Sefil bir giysi vardı üzerinde. Sağlığı kötü görünüyordu. Kendisine ne iş verilirse yapacak birine benziyordu. Er ya da geç bu adam ya hapsi boylayacaktı ya da bir uyuşturucu tacirinin çöp kutusunu. Bu da demek oluyordu ki onunla

5 “Polis baskını”nın İngilizce karşılığının baş harfleri kullanılarak yeni bir kelime türetilmiş. (ç. n.)

pazarlık yapabilecektim. Mathilde'in görüntüsü yeniden gözlerimin önüne geldi; ardından da artık benimle uyumak istemeyen Nicole'ün. Yorgundum.

Albert Kaminski bana endişeli gözlerle bakmış ve su sürahisini uzatmıştı. Soluk alamıyordum. Çok ileri gitmiştim, her şey çok ileri gidiyordu.

"Ters giden bir şey mi var?" diye ısrar etti.

Bir bardak su içtim. Silkelenip kendime geldim.

"Ne kadar istiyorsunuz?"

14

David Fontana

12 Mayıs

Bertrand Lacoste'un dikkatine

Konu: "Esir Alma" Rol Oyunu – Müşteri: Exxyal-Avrupa

Mekân teçhizatlandırma aşamasında. İki temel mekânımız olacak.

Bir yanda, esirlerin tutulacağı devasa salon (planda A bölümü). Burası, eğer tecrit sınavına geçmek isterseniz teröristlerin geçidi tıkayabileceği aynalı bir bölümle koridordan ayrılıyor.

Diğer yanda, bürolar.

D bölümünde, dinlenme ve sorguya çekme odası. B'de, sorgu odası. Senaryoda öngörüldüğü gibi, çalışanlar sırayla sorgulanacaklar ve sorgu, onların kendi faaliyet alanlarına odaklanacak.

Sorgu, denetim ekranlarıyla C bölümünde bulunacak değerlendiricilerle devam edecek.

Mevcut düzenlemede, insan kaynakları mevkiine aday olanlar (planda gri bölge), denetim ekranlarına karşı oturacaklar.

Birkaç deneme yaptık. Odaların ses izolasyonu yeterli.

İki kamera takımı, denetçiler için görüntüleri alacak. Birinci kamera takımı, esirlerin bulunduğu “bekleme odası”nda olacak, ikincisi ise sorgu odasında. Mekânlar teçhizatlandırıldığında provalara başlayacağız.

En son olarak, şunu özellikle vurgulamam gerekir ki oyuncuların tepkileri hakkında öngörülerde bulunmak her zaman için mümkün değildir.

Her halükârda, bu operasyonun sorumluluğu, sadece organizatörlere aittir.

İmzalanacak veya müşterinize imzalatılacak makbuzları EK-2’de bulabilirsiniz.

Saygılarımla,

David Fontana

15

Saat 17.00’de Mathilde’in liseden çıkarken gördüğü ilk şey babası oldu. İşte ben. Oradaydım, her taraftan sel gibi akın eden, bağırıp çağıran, koşuşan genç insan kalabalığının tam ortasında bekliyordum. Benimle konuşmadı; dudaklarını sıkarak sanki bir mezbahaya gidecekmiş gibi sadece yürüdü.

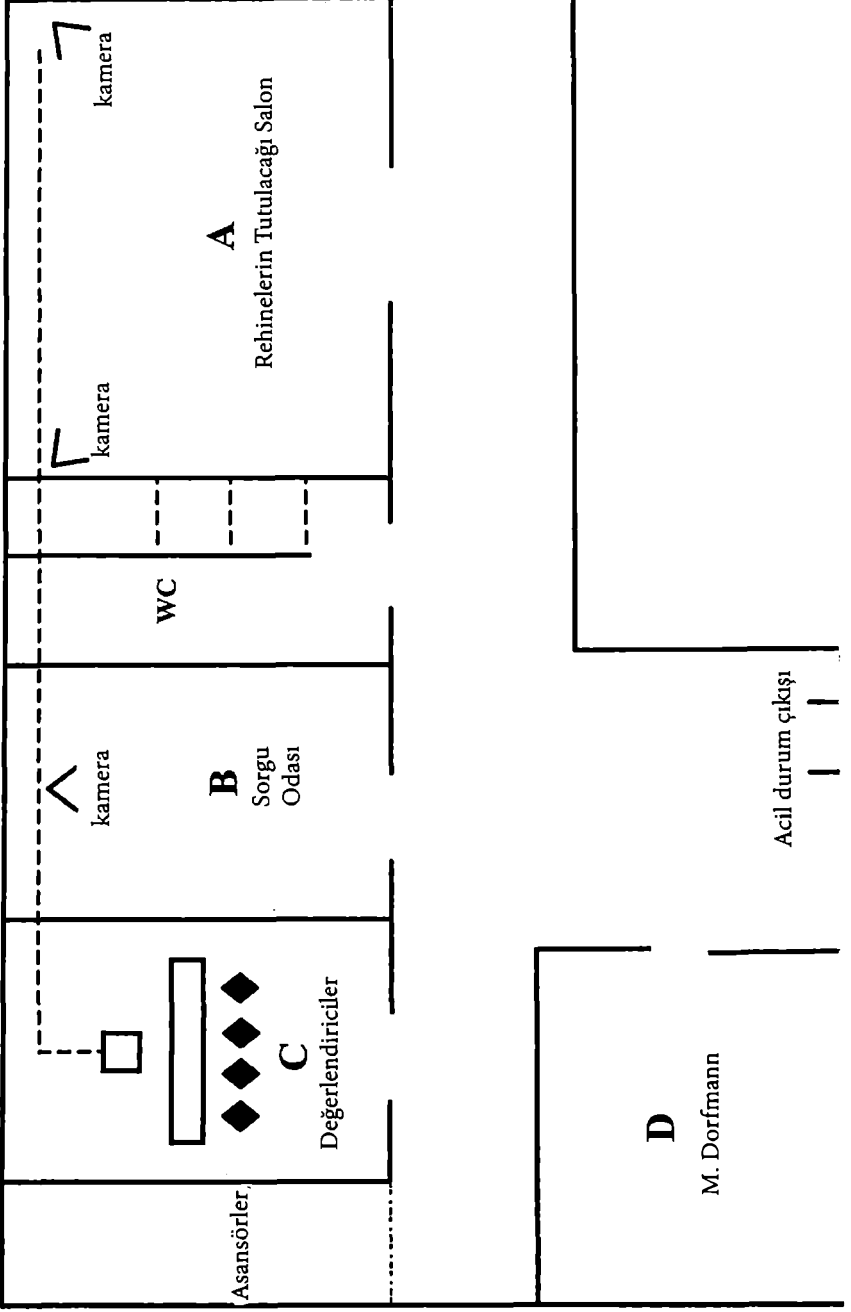
İphigenia⁶.

Olayı biraz abarttığını düşünüyordum.

Ajansa girdik ve işte “müşteri danışmanı”. Damadımın tıpatıp aynısı; aynı takım elbise, aynı saç kesimi, hatta aynı duruş ve konuşma şekli. Şu modelden dünyada kimbilir kaç tane klon yapılmıştır. Ama,

6 Yunan mitolojisinde Agamemnon ve Clytemnestra’nın kızları. Agamemnon, gemilerinin Truva’ya doğru gidebilmesi için kızını kurban verir. (ç. n.)

Rol Oyunu "Rehin Alma" Yerleşim Şeması

Gregory'yi düşünmesem daha iyi olacaktı, çünkü kendisi devasa sorunların habercisiydi.

Mathilde bir an için bankacıyla birlikte yanımdan uzaklaştı ve sonra geri döndü. Tereyağından kıl çeker gibi olmuştu her şey. Kızım bana kabarık bir zarf uzatıyordu.

Onu öptüm. Yanağını mekanik bir hareketle bana uzattı. Bana karşı gösterdiği soğukluktan dolayı pişmandı ama artık çok geçti. Beni incittiğine inanıyor, doğru sözcüğü arıyordu ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Mathilde kolumu tuttu. Elinde avucunda ne varsa bana yarısını teslim etmiş bir halde, içi ferahlamış görünüyordu. Sadece şunu söyledi:

“Bana söz verdin, değil mi?”

Ardından gülümsedi; sanki kendi kendini tekrarlamaktan, bana karşı aşırı güvenşiz bir tavır sergilemekten utanırmış gibi. Veya korkmaktan...

Metronun önünde yollarımız ayrıldı.

“Ben biraz yürüyeceğim.”

Aslında gitmesini bekliyordum, ardından ben de istasyona indim. Bu beraberliği daha fazla devam ettirmeye cesaretim yoktu. Cep telefonumu titreşime alıp pantolonumun cebine koydum. Mathilde yarım saatten kısa süre içerisinde evinde olacaktı. Birbiri ardı sıra istasyonlardan geçtim, metro değiştirdim, istasyonun koridorlarından yürüdüm. Yürürken telefonum kalçama çarpıyordu. Metro değiştiren vagona binmek yerine bir banka oturdum ve oldukça buruşmuş bir *Le Monde* nüshasını yerden aldım. Makaleye göz attım: “İşçiler, bugün, şirketlerin mali güvenliğine karşı ‘temel tehdidi’ oluşturuyorlar.”

Saatime baktım; bir yandan da gazeteyi sinirli bir şekilde karıştırmaya devam ediyordum. Sayfa 8: “Emir Şahit el-Abbasi'nin yatı için yapılan açık artırmada rekor rakam: 174 milyon dolar.”

Huzursuzluktan yerimde duramıyor, konuya zar zor odaklanabiliyordum.

Bekleyecek çok fazla vaktim yoktu. Cebimden aceleyle telefonumu çıkarıp ekranına baktım. Arayan Mathilde idi. Yutkunup kapatmasını bekledim; telesekretere mesaj bırakmamıştı.

Başka bir şeye odaklanmaya çabaladım. Sayfa 15: *“Fabrikalarını dört ay işgal ettikten sonra, Desforges işçileri 300 avroluk götürü primini kabul ettiler ve işgali sonlandırdılar.”*

Ama iki dakika sonra yeniden aradı. Saatime göz atıp hızla bir hesap yaptım. Nicole henüz eve dönmüş olamazdı ama benden önce eve gelecekti ve Mathilde’in telesekreterimize bir mesaj bırakmasını istemiyoordum. Üçüncü aramasında telefonu açtım.

“Baba!”

Kelimeler boğazında düğümleniyordu. Benim de.

“Bunu nasıl yapabildin...” diye başladı.

Ama ancak bu kadar konuşabili. Evine gelmişti. Yüzu gözü dağılmış şekilde bulduğu koçasının kapıyı yüzüme kapamasının ardından onu görmeye geldiğimi anlamıştı.

Mathilde, babasına ihtiyaç duyduğu parayı verdiğini kocasına itiraf etmiş olmalıydı.

İkisi de öfkeliydi; bunu anlıyordum.

“Dinle, civcivim, açıklayabilirim...”

“KAPA ÇENENİ!”

Bağırmişti. Hem de vargüçüyle.

“Bana o parayı geri vereceksin, baba! O parayı bana DERHAL geri vereceksin!”

Cesaretim henüz yok olmadan önce ona söyledim:

“Artık o para bende değil, civcivim. O iş için az önce verdim.”

Sessizlik.

Bana inanıp inanmadığımı bilmiyordum, çünkü o ana kadar onun gözündeki tüm değerim, tahammül edilemez, hayal edilemez olan yeni imajıyla yer değiştirmişti.

Babası hakkında bildiği her şeyi gözden geçirmek zorunda kalması yetmezmiş gibi, bu gerçeklikle yaşamak zorunda da kalacaktı.

Onu yatıştırmak gerekiyordu. Endişelenmemesi gerektiğini söylemek gerekiyordu.

“Dinle, civcivim, sana söz verdim!”

Sesi ciddiymiş, duruydu ve sakindi. Bu kez söylenecek kelimeleri seçmiyordu. Düşüncelerinin özünü birkaç kelimeyle ifade etti.

“Sen salağın tekisin...”

Bu bir düşünce değildi, bir gözlemdi. İstasyondan ayrılırken zarfa sıkı sıkı sarıldım. Aile babaları ve orospu çocuklarının tapınağına giriş biletim buydu.

16

Mathilde beni tekrar aramadı. O kadar öfkeliydi ki doğrudan eve geldi. Aşağıdaki zile öylesine öfkeyle basmıştı ki, daireye gelip annesinin gözleri önünde bana hakaret edişi sırasında da zil sesi duyuluyor gibi gelmişti bana. Parayı derhal iade etmemi talep ediyordu; benim bir dolandırıcı olduğumu söyleyerek bağırıyordu. Parasının içinde olduğu zarfın hâlâ çalışma masamın ilk çekmecesinde olduğunu düşünmesini istemiyordum. Bu konuya odaklanmıştım, tıpkı bir dişçinin zorlu dişlere saldırışı gibi o paraya tutunmuştum.

Her şey kötü geçmişti. Öngörülebilir bir durumdu aslında, ama yine de bana büyük bir acı vermişti.

Neden beni anlamıyordu bu insanlar? Bu bir gizemdi. Aslında pek de gizem sayılmazdı. İlk başlarda Mathilde ve Nicole açısından işsizlik bir fikir, bir kavramdı: Gazetelerde yazan, televizyonlarda hakkında konuşulan bir şey. Ardından, gerçeklikle karşı karşıya kaldılar. İşsizlik yaygınlaştığı için, bu süreçten doğrudan etkilenmiş biriyle veya bir işsizinin yakınıyla karşılaşmak artık pek imkânsız bir şey değildi. Bu gerçeklik yine de müphem kalmıştı. Şüphe götürmez bir durumdu

ama onunla yaşamak mümkündü. Böyle bir şeyin olduğunu biliyorduk ama bu sadece diğerlerini ilgilendiren bir şeydi. Tıpkı dünyada açlığın, evsizlerin veya AIDS'in olması gibi. Basur hastalığına yakalanmış kişiler gibi. Doğrudan etkilenmeyenler açısından işsizlik, geri plandan gelen bir gürültüdür. Ve günlerden bir gün, kimsenin beklemediği bir anda, işsizlik bizim de kapımızı çalmıştı. Tıpkı Mathilde gibi, zile kocaman parmağını dayamıştı. Ama insanlar zilin ne denli uzun süre çaldığını duymamışlardı. Örneğin sabah işlerine gidenler, bu sesi tüm gün dinlemediler, sadece akşam eve geldiklerinde fark ettiler. Veya evlerinde bir işsizle yaşıyorlarsa ya da televizyonda bu konuda bir program başladığında. Mathilde ise, bizi görmeye geldiği bazı hafta sonları veya bazı akşamlarda bu sesi işitti. İşte büyük fark buradaydı. Benim açımdan işsizlik davulları çalmaya başlamıştı ve bir türlü de durmuyordu. Gel de onlara bunu açıkla!

Mathilde bana konuşma hakkı verdiğinde, önümdeki büyük şanslı ona açıklamaya çalıştım (reel anlamda işi kapma şansım vardı) ama ilk sözcükten itibaren yeniden bağırıp çağırmaya başladı. Bağırıyordu ve bir yandan da yumruğunu masaya indirip duruyordu. Yeni aldığı tabak çanağı kırmamasını umuyordum. Nicole hiçbir şey söylemiyordu. Odanın bir kenarına büzülmüş bir şekilde bana bakıyor ve sessizce ağlıyordu. Tıpkı ona daha önce hiç görmediği en acıklı gösteriyi sergiliyormuşum gibi...

En sonunda açıklama gayretinden de vazgeçtim. Çalışma odama geri döndüm ama bu da yeterli olmadı. Mathilde odanın kapısını açıp bana yeniden küfürler yağdırmaya başladı. Hiçbir şey sakinleştiremiyordu onu. Artık onu ikna etmek, bağırması çağırmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, daha yapıcı bir tutum sergilemek gerektiğini, somut olarak neler yapılacağını incelemenin daha mantıklı olduğunu açıklamak için Nicole bile devreye girmeye çalışıyordu. Bunun üzerine Mathilde'in öfkesi annesine döndü.

“Neler yapılacağını’ mı? Ne demek oluyor bu? Benden aldıklarını iade edebilir misin?”

Ardından bana döndü.

“GERÇEKTEN DE bu parayı bana iade etmek gibi bir derdin var mı, baba! Dairemi satın almadan önce bana bu parayı iade etmek gibi bir niyetin GERÇEKTEN var mı?”

Ve tam da bu noktada bıçak gibi kesti konuşmasını.

Öfkeye kapılmış haldeyken şunu anlayamamıştı: Bu noktada elinden hiçbir şey gelmezdi. Eğer ona parayı iade etmezsem, ev alma işi suya düşecekti; bu zamana kadar ödediği paranın büyük bölümünü de kaybedecekti. Bu noktada elden başka bir şey gelmiyordu. Soluğu kesilmişti. Şöyle dedim:

“Sana söz verdim, civcivim. Sana bu paranın tamamını o tarihten önce iade edeceğim. Sana daha önce hiç yalan söyledim mi ben?”

Belden aşağı vurmuştum ama başka seçenek mi bırakmışlardı bana?

Mathilde gittiğinde, ev uzunca bir süre sağır edici bir sessizliğe gömüldü. Nicole’ün bir odadan diğerine geçişini işittim, ardından benim yanıma geldi. Öfkesi, yerini bitkinliğe bırakmıştı. Gözyaşlarını şilmişti.

“Bu para ne içindi?” diye sordu.

“Tüm şansları kendi tarafıma çekmek için.”

Hiçbir şey anlamadığını göstermek için sinirli bir işaret yaptı. Zaten birkaç gün önce misafir odasında uyumaya başladığından beri, bu soruya yanıt verme cesaretimin olup olmayacağını soruyordum kendi kendime. Aklımdan az seçenek de geçmemişti hani. Tüm bu çözümler arasındaki seçimi ise, Nicole bilmeden yapmıştı.

“Mathilde’e, bunun bir ... rüşvet için mi olduğunu söyledin?”

“Evet,” yanıtını verdim.

“Peki ama kime?”

“İşe alım şirketine.”

Nicole’ün yüzü değişmişti. Bir aydınlık görür gibi olmuştum yüzünde. Konunun üzerine atıldım. O noktaya kadar gitmemem gerektiğini iyi biliyordum ama benim de biraz teselliye ihtiyacım vardı.

“İşe alımdan sorumlu olan BLC Danışmanlık. Kişiyi onlar seçecek. Bunun için para ödedim. İşi satın aldım.”

Nicole çalışma ofisimdeki sandalyeye oturdu. Bilgisayarın ekranı açıldı ve açtığı kuyular, helikopterler ve rafinerileriyle Exxyal'in internet sitesi belirdi.

“Peki... Emin misin bundan?”

Bu soruya yanıt vermemek için ömrümden yıllar vermeye hazırdım ama hiçbir tanrı imdadıma gelmedi. Nicole'ün devasa umudu, kocaman açtığı gözleri karşısında tek başıma kalmıştım. Sözcükler ağızımdan çıkamadı. Gülmekle ve yalandan ona güvence vermek için ellerimi iki yana açmakla yetindim. Nicole gülümsedi. Bu durum ona son derece harikulade gelmişti. Yeniden ağlamaya başladı ama bir yandan da gülümsüyordu. Yine de bu işte bir bit yeniği aramaya devam ediyordu.

“Belki de diğer adaylardan da aynısını istemişlerdir?” diye sordu.

“Bu çok saçma olur. Tek bir pozisyon var. Onlara parayı daha sonra iade etmek için bu pozisyonu neden önerirsiniz ki?”

“Saçma! Sana böyle bir şey önermiş olabileceklerini sanmıyorum.”

“Ben önerdim onlara. Profilleri uygun düşen üç aday vardı. Hepimiz eşit düzeydeydik. Aramızda bir fark yaratmak gerekiyordu.”

Nicole serseme dönmüştü. Kendimi biraz rahatlamış hissediyordum; ama bu rahatlama halinin tuhaf bir acılığı vardı: Olayların bu versiyonunu Nicole'e mutlak bir gerçeklik olarak sundukça, planımdaki belirsizlikler bana daha da tehditkâr geliyordu. Kazanamasam bile, hiçbir zaman anlaşılmama ihtimalimin sınırlarında gidip geliyordum.

“Peki Mathilde'e bu parayı bu denli hızlı şekilde nasıl iade edeceksin?”

Herkes bunu bilir: Bir yalan diğerini tetikler. Yönetim biliminde mümkün olduğunca az yalan söylemeyi öğreniriz. Ama bu her zaman için doğru değildir. Burada da yüksekte atmaya başlamam gerekmişti.

“20.000 avroya pazarlık yaptım. Ama 25.000 avro karşılığında, müşterilerini bana maaşım üzerinden bir avans vermeye ikna edeceklerini söylediler.”

Bu yalanları daha nereye kadar götürebileceğimi sordum kendi kendime.

KARANLIK KADROLAR

“Deneme sürecinde sana avans mı verecekler?”

Her pazarlıkta bir düğüm noktası vardır. Ya o noktayı aşarsınız ya da her şey bozulur. Ben de işte o noktadaydım. Şöyle dedim:

“Yirmi beş bin avro, ilk üç aylık maaşım yani.”

Aramızda hâlâ bir kuşku duvarı vardı ama onu ikna etmek üzere olduğumu hissediyordum. Ve sebebini de biliyordum. Umut yüzünden, gerekli umut yüzünden, bu boktan durum yüzünden.

“Peki neden bunu Mathilde’e açıklamadın?”

“Çünkü Mathilde öfkeden kimseyi dinleyecek durumda değil.”

Nicole’e yaklaşıp onu kollarımın arasına aldım.

“Peki,” diye sordu, “şu esir alma meselesi ne demek oluyor?”

. Geriye kalan tek şey, olayın üzerindeki dramatik örtüyü kaldırmaktı. Neredeyse kendi yalanıma inanmak üzereydim.

“Bu bir bahâne, aşkım, başka bir şey değil! Aslında, hiçbir işe yaramıyor, çünkü sonuçlar zaten belli! Ellerin plastik silahlarla iki oğlağı içeri sokacağız; böylelikle birkaç dakikalığına çalışanları korkutacaklar, hepsi bu. Bu, on beş dakika sürecek bir rol oyunu. İnsanların soğukkanlılıklarını tamamen kaybedip kaybetmeyeceklerini görmek için. Müşteri de bundan memnun olacak. Herkes memnun olacak.”

Nicole bir an için düşünceli bir hal aldı, ardından, “Yani sen bir şey yapmayacaksın, değil mi? Paranı verdin ve iş senin yani?” dedi.

Yanıt verdim:

“Evet. Paramı verdim. Artık beklemekten başka yapacak hiçbir şey yok.”

Eğer Nicole bana bir soru daha sorarsa, sadece bir soru daha, gözyaşlarına boğulma sırası bana gelecekti. İşe alınacağımdan emin olduktan sonra şu esir alma meselesine çok daha makul bir şekilde baktığını ona göstermek istedim; ama zaten yalanlar ve hileler sayesinde elime bir şans geçmişti ve kendi kendime gücümü tüketmiştim.

“Senin çok cesur bir adam olduğuna biliyorum, Alain,” dedi. “Bu durumdan kurtulmak için nasıl çabaladığını biliyorum. Senden utan-

mamdan korktuğun için bana asla söz etmediğin ufak işler aldığını da iyi biliyorum.”

Bunu da bildiğini öğrenince şaşkınlıktan donakalmıştım.

“Enerjin ve iradene son derece hayranım, ama kızlarımızı bunun dışında bırakmalıyız. Bu süreçten bizim kendi gücümüzle çıkmamız gerek, onların değil.”

Prensipte aynı fikirdeydim ama çözüm sadece onların elindeyse başka ne yapılabilirdi ki? Dayanışma sadece tek taraflı mıdır? Tüm bunlar hakkında hiçbir şey söylemedim.

“Şu para meselesi, işini satın alman yani, tüm bunları Mathilde’e açıklaman gerekiyor,” diye devam etti Nicole. “Onu teskin etmen lazım. Şuna eminim ki onu araman lazım.”

“Dinle, Nicole, hepimiz öfke, heyecan ve panik hissediyoruz. Birkaç gün içerisinde bir işim olacak ve ona parasını iade edeceğim; o da dairesini satın alacak ve her şey yoluna girecek.”

Derinlerimizde ikimiz de tükenmiştik.

Nicole, alçakça teklifim karşısında teslim olmuştu.

17

Exxyal-Avrupa'nın faaliyetleri hakkındaki çalışmamda oldukça ilerlemiştim.

Avrupalı şirketin örgüt şemasını (ve Amerikalı şirketin başlıca hissedarlarını) ezbere biliyordum; şirketin beş yıllık gelişimindeki kilit rakamlara hâkimdim; başlıca yöneticilere, sermayenin ayrıntılı bileşenine, grubun borsa tarihçesine, projelere (özellikle de rafineri faaliyetleri ile üretim alanlarının yakınlaştırılması ve Sarqueville de dahil olmak üzere Avrupa'daki birçok rafinerinin birbiri ardı sıra kapatılmasına) göz atıyordum. Benim için en zor olanı da, Exxyal'ın faaliyet alanlarını öğrenmek olmuştu. Bu sektörün temel kavramla-

rına aşına olmak için iki tam gece geçirmiştım: maden yatağı, keşif, üretim, kuyu açma, ulaştırma, arıtma, lojistik... İlk başlarda tüm bunlar beni korkutmuştu, çünkü teknik yanım pek güçlü değildir, ama o kadar motive olmuş hissediyordum ki kendimi, oyuna kapıldım. Saçma bir şeydi bu: Arada sırada kendimi o şirkette çalışıyormuş gibi hissediyordum. Hatta bazı çalışanların bu şirketi benden daha az bildiğini bile düşünür olmuştım.

Kendime notlar hazırladım. Yaklaşık seksen adet not vardı. Şirketin iktisat ve borsa bölümü için sarı, teknik bölüm için mavi, ortaklar için beyaz. Nicole'ün yokluğundan istifade salonda bir aşağı bir yukarı yürürken bir yandan da tüm bunları yüksek sesle tekrarlıyordum. Kendimi tamamen bu işin havasına kaptırmıştım.

İşte, dört gündür sınava hazırlanıyordum. Hâlâ en verimsiz aşamadaydım; kavramlar yazılıydı ama çorba olmuştu. İki gün daha vardı ve beynim tüm yararlı bilgileri süzecekti. Sınav tarihine kadar hazır olacaktım. Şu an zaten işler iyi gidiyordu.

Esir alınan çalışanlara, gruptaki misyonları çerçevesinde sorabileceğim ve onların istikrarını bozabilecek türden soruları hazırlamaya başlamıştım. Hukukçular; taşeronlarla, ortaklarla ve müşterilerle yapılan sözleşmeler hakkında gizli bilgilere sahip olabilirler; finansçılar ise önemli pazarlara dair müzakerelerde bazı tüyolara sahip olabilirler. Her şey benim için hâlâ çok bulanıktı; daha fazla derinleşmem, daha çok hazırlanmam, Büyük Gün gelip çattığında en parlak kişi olmam gerekiyordu. Esir alma meselesiyle ilgili de notlar hazırlıyor, ardından da Kaminski ile birlikte üzerinden geçiyordum.

Dün Mestach ajansından gelen ilk araştırma raporları elime geçti.

Okuduklarım beni gerçekten korkuttu: Özel yaşam açısından son derece sıradan insanlardı. Eğitim hayatı, çocuklar, evlilikler, boşanmalar. İnsanlık bazen ne kadar da monoton olabiliyor! Onlar hakkındaki notlara ve hizmet durumlarına bakıldığında, bu insanların ele geçirilmesi imkânsızdı, çünkü herhangi bir ilgi alanları yoktu. Onların eksik gediklerini bulmam, böylelikle yolunmuş tavuğa çevirmem gerekiyordu.

Kaminski'yi bekledim. Her ne kadar şu anda çalışmıyor olsa da, benim durumumun aciliyetini fırsat bilip kendi lehine olacak bir pazarlık yapmıştı. Pahalıydı ve ekonomik olarak dibe vurmuştum ama yine de onu sevmiştim, sağlam biriydi. Roman yazma yalanını uzun süre sürdüremedim. Ona gerçek hikâyeyi anlattım; böylelikle iş ilişkimizi de oldukça basitleştirmiş olduk.

“Esir alma” konulu tuttuğum ama çok yavan bulduğum notlarımı sakın bir şekilde okuyup endişemi fark etti.

“Kendi hakkınızda yazılanları okusaydınız,” dedi bana, “tam da buna benzerdi. Ama siz herhangi bir işsiz değilsiniz: Bir esir alma görevine hazırlanmaktasınız.”

Bunu zaten biliyordum ama Nicole'ün yokluğunda, duymak istediğim tüm bu aptalca şeyleri bana söyleyecek başka kimse yoktu.

Ben de notları tekrar tekrar okudum. Kaminski'nin söylediği gibiydi: “Durup dinlenmeden çalışmak boşuna, son kertede insan her zaman iç sesine teslim oluyor.”

Aritmetik olarak bakıldığında, eğer hazırladığım esir listesindeki olası hataları dikkate alırsam, başarı şansım çok fazla değil ama makul düzeydeydi. Hazırlık aşamasında kocaman hatalar yapsam bile, esirlerin özel hayatı konusunda rakiplerimden hiçbirinin benim kadar bilgili olmaması da elimde bir koz olarak duruyordu.

Açık ara fark yaratmak için onları iki-üç kez diz çöktürmem yeterli olacaktı.

Ve bunu başarmak için elimde “çarpıcı” bilgilerin olması gerekiyordu.

En fazla beş kişi için ilave araştırma yaptırmak üzere para verebilirdim.

Birçok tereddüdün ardından iki adam (kırk beş yaşındaki ekonomi doçenti Jean-Marc Guéneau ve ellili yaşlarındaki proje sorumlusu Paul Cousin) ve iki kadın (güvenlik denetiminden sorumlu olan kırk sekiz yaşındaki Evelyne Camberlin ve büyük hesaplardan sorumlu olan otuz dört yaşındaki Virginie Tràn) seçtim. Onlara, David Fontana

denen kişiyi ekledim; zira Bertrand Lacoste'un elektronik postalarında organizatör olarak görünüyordu.

Paul Cousin konusunda bir an bile tereddüde düşmedim: Banka hesapları, maaşının ne kişisel hesabına ne de ailesinin hesabına yatırılmadığını gösteriyordu! Bu gizemli bir durumdu. Karısının bir hesabı vardı ve o da her ay bu hesaba para yatırıyor. Çok yüksek meblağlar değildi yatırdıkları. Boşanmış bir çift izlenimi veriyorlardı. Veya boşanmamışlarsa, belki de kadın gerçek durum hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Cousin'in maaşı hiçbir yerde gözükmüyordu (ve ellili yaşlarda, yirmi yıldan uzun süredir evde oturan bir proje sorumlusu için tuhaf bir durumdu bu): Muhtemelen para onun adını taşımayan başka bir hesaba yatırılıyordu.

Bu, çok umut verici bir durumdu.

İlave bilgi.”

Jean-Març Guéneau'nun durumunu ise en ince ayrıntısına kadar incelemiştim. Kırk beş yaşındaydı. Boissieu'lü güzel mi güzel bir genç kızla yirmi bir yaşındayken evlenmişti. Yedi çocukları olmuştu. Jean-Març Guéneau'nun ailesi hakkında neredeyse hiçbir şey bula-mamıştım. Buna karşın eşinin babası, Boissieu'nün doktoruydu, sıkı bir Katolik'ti ve oldukça aktif çalışan kürtaj karşıtı bir derneğin de başkanıydı. Bunun sonucunda da, Guéneau'larda kadınlar tavşan gibi doğuruyorlardı. Adamın gözünün dışarıda olduğunu tahmin etmek için çok kurnaz olmaya gerek yoktu. İnsanlar ahlaklarını bir bayrak gibi taşıdıklarında, itiraf edemedikleri ne varsa halının altına süpür-düklerinden emin olabilirsiniz.

İlave bilgi.

Kızlar arasından Evelyne Camberlin'i seçtim. Elli yaşında, bu seviyedeki bekâr bir kadının mutlaka sırları vardır. Onu seçerken fotoğraflarını da kıstas aldım. Sebebini bilmiyorum, ama onu ilginç buluyordum. Bunu Kaminski'ye söylediğimde gülümsedi: “Doğru görmüşsün.”

Listemi Virginie Tràn ile bitirdim. Birçok büyük müşterinin, Exxyal'ın en önemli müşterilerinin hesabından sorumluydu. İddialı, hesap kitap uzmanı, hızlı hareket eden biriydi; bu kadının pek kurnutulu biri olduğunu düşünmüyordum.

Bu ilave araştırmalar muhtemelen herhangi bir yeni şeyi açığa çıkarmamı sağlamayacaktı. Ama doğru yoldaydım yine de...

Şu sefaletten kurtulmak.

Bazen tüm bunlar karşısında başım dönüyordu.

Öyle ki, çevremdeki her şey kapkaranlık oluveriyordu.

Mektubum Messageries şirketinin avukatına ulaştığından beri herhangi bir haber almamıştım. Her sabah posta kutumu sabırsızlıkla yokluyordum ve gelen bir şey olmadığını görünce günde iki-üç kez Bayan Gilson'u arıyor, ama ona bir türlü ulaşamıyordum. Endişe katsayım giderek artıyordu. Postacı bana bir mektup getirdiğinde ve üzerinde Gilson & Fréret şirketinin amblemini gördüğümde omurgamda oldukça nahoş bir karıncalanma hissettim. Bayan Gilson, müşterisinin şikâyetini tutmaya karar verdiğinin ve mahkemenin de ustabaşım Bay Mehmet Pehlivan'a yönelik yumruklarım ve yaralamalı eylemlerimden dolayı beni yakın zamanda duruşmaya çağıracağını bilgisini veriyordu. Bu noktada, bir mucize eseri, Bayan Gilson'a ulaşmada en ufak bir sıkıntı yaşamadım.

"Elimden bir şey gelmiyor, Bay Delambre. Elimden gelen her şeyi yaptım. Benden daha ne istiyorsunuz? Müşterim bu şikâyet konusunda çok hassas."

"Ama aramızda anlaşlığımızı sanıyordum?"

"Hayır, Bay Delambre. Bir özür mektubu yazmayı öneren sizdiniz. Biz sizden asla böyle bir şey talep etmedik. Bunu kendi özgür iradenizle yaptınız."

"Ama... Müşteriniz benim özürlerimi kabul etmişse mahkemeye gitmenin ne anlamı var?"

KARANLIK KADROLAR

“Müşterim özürlerinizi kabul etti, doğru. Bu özürleri Bay Pehlivan’a ulaştırdı; o da –anladığım kadarıyla– bundan çok memnun oldu. Ama bu mektubunuz aynı zamanda ayrıntılı bir itiraf niteliğinde.”

“Yani?..”

“Yani orada yapılan eylemleri kabul ettiğiniz için, müşterim uğradığı zararları tazmin etmek için mahkemede hakkını aramak istiyor.”

Bu özür mektubunu önerdiğimde işin bu noktaya varabileceğini düşünmüştüm, ama bir işverenin ve avukatın, benim durumumdaki biri karşısında bu denli içten pazarlıklı davranabileceklerini düşünmemiştim.

“Kaltağın tekisiniz.”

“Sizi anlıyorum ama bu pek hukuki bir bakış açısı değil, Bay Delambre. Size daha iyi bir savunma şekli bulmanızı öneririm.”

Telefonu kapattı. Tahmin ettiğim kadar öfkelenmemiştim. Elimde oynayacağım tek koz vardı ve onu oynamıştım, kendimi suçlayacak bir durum yoktu.

Onları da suçlayamazdım: Kazanacağından eminken oyunu oynamamak zor olsa gerek.

Yine de cep telefonumu duvara fırlattım ve telefon paramparça oldu. Ama telefona yeniden ihtiyacım olduğunda, yani beş dakika sonra, parçalarını mobilyaların altında birer birer aramak zorunda kaldım. Yapıştırıcıyla üstünkörü onardıktan sonra enkaza benzer bir görünüm aldı. Düşünler yurdundaki bir ihtiyarın gözlüklerine benziyordu.

Mathilde’in bana avans verdiği tüm parayı harcamıştım ve Kaminski iki iş günü için fiyatını 4000 avrodan 3000 avroya indirmeyi kabul etmiş olsa da, 1410 avro kalan tasarrufumuzdan 1000 avro daha çekmek zorunda kaldım. Bu mesele bitene kadar Nicole’ün ortak hesabımızı kontrol etmemesini umuyordum.

En başından beri Kaminski bana bir çalışma planı önermişti: İlk gün, esir almanın maddi koşullarına ayrılacaktı; ikinci gün sorgunun

psikolojik boyutlarını ele alacaktık. Kaminski, Lacoste'un tüm bunları organize etmesi için işe aldığı David Fontana isimli kişiyi tanımıyordu. Mesajlarına bakılırsa, işinin ehli birine benzediğini söyledi. Bertrand Lacoste ve benim birer danışmanımız, uzmanımız, koçumuz vardı; dünya şampiyonasından bir gün önceki iki satranç oyuncusu gibiydik.

Nicole'ün tarafından bakıldığında, bu zamana değin her şey iyi gidiyordu. Sakinleşmişti ve benim lafı sürekli geçiştirmeme rağmen, Mathilde'i arayıp onu teskin ettiğinden ve bu durumun girdisi çıktısını ona açıkladığından şüpheleniyordum.

Yani, Kaminski dün saat ona doğru geldiğinde, felakete bu denli yakın olduğumu bir saniye için bile hayal etmemiştim.

Öngörüldüğü gibi, "karşılıklı pozisyonlar" olarak isimlendirdiği sorgular sırasında durumu gözlemek için yararlanacağımız ayaklı bir kamera getirmiş, onu televizyon ekranına bağlamıştı.

Maddi koşulları incelemek için iki silah, bir adet 4,5 kalibreli Beretta taklidi Umarex 18 markalı tüfek ve Uzi marka hafif makineli tüfeklerin yerine bir adet karabina Cometa-Baykal-QB 57 de getirmişti. Mekân planlarına göre Kaminski, hassas noktaların, manevra eksenlerinin nerede bulunacağını somut bir şekilde göstermek için iki ana mekânda simülasyon yapmayı önerdi. Esirlerin tutulacağı yeri düzenlemek için kanepeyi, masayı, sandalyeleri ittik.

Saat yarımı biraz geçmişti.

Kaminski, teröristlerin duruma hâkim olmak için mekânlarda nasıl manevra yapacağını açıkladı. Bir rehinenin yerini aldı, yere oturdu, sırtını bir perdeye doğru verdi, bacaklarını büktü.

Odanın girişinde ayakta duruyordum; hafif makineli tüfeği çaprazlamasına omuzuma geçirmiş ve namlusunu ona doğrultmuştum. Tam o sırada kapı açıldı ve içeri Nicole girdi.

Gerçekten tuhaf bir sahneydi.

Tam o sırada komşu kızı öpmek üzere olsaydım, muhtemelen komik ve çok basit bir durum olacaktı. Ama o anda... Nicole'ün karşılaştığı durum fazla gerçekçiydi: Kaminski'nin getirdiği silahlar korkunç bir

KARANLIK KADROLAR

şekilde gerçektir. Bu bir tatbikattır. Dizlerini kollarıyla çevrelemiş bir şekilde yerde otururken gördüğü ve gözünü ayırmaksızın onu inceleyen adam, işinin erbabı biriydi.

Nicole tek bir kelime dahi etmedi. Soluğu kesilmiş, şaşkın bir şekilde kalakaldı. Tüm bunların sadece bir formalite olduğunu iddia ettim. Ne kadar ikiyüzlü olduğumu anlamıştı. Gözleri, taşıdığım silaha kaydı, ardından odaya, köşelere doğru itilen mobilyalara... Öylesine bir fiyaskoydu ki bu, ikimiz de söyleyecek tek bir kelime dahi bulamıyorduk.

Yalanlarım o denli yüksek sesle haykırıyorlardı ki kimse beni işitmiyordu. Nicole başını iki yana salladı.

Ve tek bir kelime dahi etmeden dışarı çıktı.

Kaminski çok iyi davranıyordu. Beni rahatlatacak bir şeyler söylemeye çalıştı. Bir taçak yemeği mikrodalgada ısıttım ve ayaküstü atıştırdık. Durumun gülünçlüğünü düşündüm. Nicole öğle yemeğini neredeyse hiç benimle yemezdi. Eğer bunu yılda iki kez yaparsa dünyanın sonu gelmiş demektir. Orada olduğumdan emin olmak için bana önceden hep haber verirdi. Bula bula bugünü bulmuştu. Her şey sanki bana karşı birlik olmuştu. Kaminski, gülümseyerek insanların güçlülere karşı dirayetli olup olmadığını genellikle bu tür durumlarda ortaya çıktığını söyledi.

Öğleden sonra ortam ağırlaştı ve işe koyulmak için biriktirdiğim paraya yeniden başvurmam gerekti. Kapıda duran Nicole'un görüntüsü, bakışları aklımdan bir türlü gitmiyordu.

Kaminski sempatik biriydi. Yoğun bir şekilde çalışıyordu ve olası tüm vakaları öngörmemi sağlayacak yaşanmış anekdotları anlatıyordu. Kendi hayatı konusunda adeta bir sır küpüydü ama bu süreçte onun da yaşam öyküsünü bir nebze öğrenebilmişim. Polis teşkilatına girmeden önce klinik psikoloji okumuştur. Ardından, Baskın Polisi'nde arabulucu olmuştu. O dönemde henüz silah kullanmaya başlamadığını sanıyordum.

Gün ilerledikçe daha da gergin hale geliyordu. Yoksunluk. Yeniden güç toplamak için zaman zaman sigara içme ihtiyacını bahane

ediyordu. Birkaç dakikalığına aşağı iniyor, ardından ıslıl ıslıl gözlerle, sakinleşmiş bir şekilde geri dönüyordu. O sırada aslında ne içtiği ise meçhuldü. Bağımlılığı beni rahatlatmıyordu. Beni rahatsız eden şey, dikkatimizi dağıtmasıydı. En sonunda ona şöyle söyledim:

“Beni bu kadar aptal mı sanıyorsunuz?”

“Sizin canınızı sıkıyorum demek!”

Öfkelenmişti. Ayağa kalkmaya hazırdı. Bir saniyeliğine tereddüt ettim, ardından konuşmaya devam ettim:

“Kafanızın sabahtan akşama kadar kıyak olduğunu biliyordum, ama bu kadar para verdikten sonra karşımda enkaza dönüşmüş bir insan bulacağım konusunda beni önceden uarmamıştınız!”

“Ne değişir ki?”

“Her şey... Bana mal olduğunuz paraya değdiğinizi düşünüyor musunuz?”

“Bu sorunun cevabını siz vereceksiniz.”

“Bence hayır. Öldürdüğünüz kız, siz kafayı bulmaya gittiğiniz sırada pencereden kendini atmıştı...”

“Ee, ne olmuş yani?”

“Sebep olduğunuz tek felaket bu değil! Yanılıyor muyum?”

“Bu sizi ilgilendirmez!”

“Polis teşkilatı, özel sektör gibi değildir. Sizi ilk hatanızda kapının önüne koymazlar. Daha önce kimbilir kaç tane hatanız olmuştur? Onlar sizi kapının önüne koymaya karar verene dek kimbilir kaç tane eks’iniz olmuştur?”

“Sınırı aşılıyorsunuz!”

“Peki ya o kız, onu düşerken gördünüz mü yoksa kaldırımında mı fark ettiniz bedenini? Görünen o ki, söz konusu özellikle genç kadınlar olduğunda korkunç bir gürültü çıkıyor, değil mi?”

Kaminski sandalyesinde geriye yaslandı, cebinden sigara paketini usulca çıkardı. Bana da bir tane uzattı. Teşhisini endişeyle bekliyordum.

“Pek de kötü sayılmaz,” dedi bana gülümseyerek.

Adamakıllı ferahlamıştı içim.

“Gerçekten de kötü sayılmaz: Çizginizden ödün vermiyorsunuz, etki yaratabilecek olan şey üzerine odaklanıyorsunuz. Kısa, iyi seçilmiş ve dokunaklı sorularla ilerliyorsunuz. Hayır, size güvence veririm ki bir amatöre göre hiç de kötü sayılmazsınız.”

Ayağa kalkıp kameraya kadar ilerledi, tam orada durdu. Kameranın çalıştığını bilmiyordum.

“Bunu yarma saklayalım; sorgu konusunda konuşacağımız zaman bu kayıt üzerinde yeniden çalışacağız.”

İyi iş çıkarmıştık.

Evden saat 19.00'a doğru ayrıldı.

Sonra gece oldu.

Evde yapayalnızdım.

Kaminski gitmeden önce mobilyaları yerleştirmeyi önermişti bana. Bense gerekli olmadığını, Nicole'ün eve dönmeyeceğinden emin olduğumu söylemiştim. Son meteliğime kadar harcamıştım; bir şişe İslay ve bir paket sigara almaya gittim. Lucie annesinin eşyalarını almak için eve geldiğinde ikinci viskimdeydim. Pencereleri sonuna kadar açmıştım, zira hava çok güzeldi ve birinci sigaradan aldığım ilk nefesle kafayı bulmuştum. İçeri girdiğinde, tamamen kendini kaybetmiş gibi bir havam vardı muhtemelen. Ama aslında bu doğru değildi. Bununla birlikte, görüntü ortadaydı. Lucie hiçbir yorumda bulunmadı. Sadece şöyle söyledi:

“Kalamam. Annemle ilgilenmeliyim. Belki yarın öğle yemeği yiyebiliriz birlikte?”

“Öğlen gelemem. Yarın akşam olsa?”

Lucie başıyla onayladı. Beni çok nazik bir şekilde öptü. Çok acı vericiydi.

Ama hâlâ yapacak çok işim vardı.

İkinci sigarayı yaktım ve bomboş durumdaki büyük salonda yürürken notlarımı gözden geçirmeye başladım: “Sermaye: 4,7 milyon avro. Hisse Payları: Exxyal Grup: %8, Toplam: %11,5...”

Mathilde iki kısa ve öfkeli mesaj bırakmıştı.

Bir ara şöyle demişti: “Bir babadan beklediğim her şeyin tam tersisin.”

Kalbim kırılmıştı.

18

Olenka Zbikowski

BLC Danışmanlık

Bertrand Lacoste'un dikkatine

Konu: Staj bitimi

Bildiğiniz gibi, ikinci staj dönemim önümüzdeki 30 Mayıs günü sona eriyor. Altı aylık olan bu süre, dört aylık ilk staj döneminin ardından gelmişti.

Bu notun ekinde iliştirilmiş halde bulacağınız tam rapor, bana güveninizi ifade ettiğiniz zamandan beri BLC Danışmanlık bünyesindeki faaliyetlerimi içeriyor. Bana bu on ay boyunca verdiğiniz ve bazıları normal şartlarda bir stajyere verilebilecek sorumlulukların çerçevesini büyük oranda aşan bu görevler için size tüm içtenliğimle teşekkür etmek istiyorum.

Yaklaşık on aylık ücretsiz faaliyet dönemimde her gün işe geldim ve size koşulsuz bir bağlılık gösterdim. Bunun, sizin tarafınızdan nihai bir işe alma kararı gelmesini beklemek için oldukça yeterli bir deneme süreci olduğunu düşünmekteyim.

Bu vesileyle, şirketin faaliyetlerine olan bağlılığımı ve sizinle işbirliğimizi sürdürmek konusundaki güçlü arzumu yeniden ifade etmek isterim.

Saygılarımla,

Olenka Zbikowski

19

Charles bana, "47 numarada oturuyorum," demişti. Bu da, arabasının, 47 numaralı apartmanın tam karşısına park edildiği anlamına geliyordu.

Sokakta zaten sadece 45 ve 47 numaralı apartmanlar vardı ve aralarında da 300 metre mesafe bulunuyordu. İki bina arasında, mahallenin tek ilgi çekici unsuru olarak, kullanımda olmayan bir fabrikanın pütürlü, devasa duvarı görülüyordu. Sokağın diğer yanında ise, çitler ve inşaat iskeleleri vardı. Sokak karşımda dümdüz uzanıyordu ve hüznün kokuyordu. Otuz-kırk metrede bir sokak lambaları vardı.

Charles, sol eliyle yaptığı, Kızıldenizlere özgü selamla beni karşıladı.

"Eskiden," dedi, "orada yaşardım, tam sokak fenerinin altında. Uyumak için elbette! Gölge bir yer boşalsın diye beklemem gerekmişti."

"Onu aradığıma şaşırmıştı.

"Şu içkiyi saklıyor musun hâlâ?"

Günün tüm yorgunluğuna rağmen samimi bir neşeyle yanıt verdi.

"Gerçekten mi? Eve geçmek ister misin?"

Ve işte biz, gecenin neredeyse 11'i olmuşken, onun evinin, yani cart kırmızı bir Renault 25'in önündeydik.

"1985," dedi gururla Charles, elini arabanın "çatısı"na dayayarak. "V6 Turbo, altı silindirli, 2458 cm³!"

Arabanın on yıldan uzun süredir çalışmıyor oluşu onu hiç etkilemiyordu. Araba, lastikleri aşınmasın diye takozların üzerine çıkarılmıştı. Zeminin birkaç yüz metre üzerinde salınıyormuş gibi bir hali vardı.

"Lastikleri iki ayda bir yeniden şişirmek için uğrayan bir dostum var."

"Ne iyi."

İnsanı şaşırtan şey tamponlardı. Önde ve arkada. Kromaj kaplamalı, kocaman, oldukça aşırıya kaçmış ölçülerde boru ağızları vardı

ve yerden bir metre yirmi santim yükseklikteydiler. Tıpkı Amerikan kamyonlarınınkini andırıyordular. Charles şaşkınlığımı fark etti.

“Ön ve arka komşular yüzünden onlar. Kısa bir gezintinin ardından evlerine her dönüşte benim külüstür arabamı yamru yumru ediyorlardı. Ben de günün birinde öfkeme hâkim olamadım. Ve işte...”

Ve işte sonuç ortadaydı. Hiç yoktan iyiydi.

“İleride, daha yukarılarda,” (sokağın en ucunu işaret etti), “bir Renault 25 daha vardı. 84 model bir GTX hem de! Ama adam taşındı.”

Bir dostunu kaybetmiş olmanın hüznüyle söylemişti bu son cümleleri.

Yolun önemli bir kısmı bozuk karavanlarla, içinde göçmen işçilerin, ailelerin yaşadığı ve takozların üstüne çekilmiş arabalarla dolmuştu. Postacı, sanki trafik cezası ilâştirir gibi postaları arabaların sileceklerinin üstüne yerleştiriyordu.

“Mahallede güzel bir ortam var. İnsanın şikâyet edesi gelmiyor,” dedi Charles.

İçeri girip içkilerimizi aldık. Charles'ın dairesi çok iyi ve çok zekice düzenlenmişti.

“Eh, başka seçeneğim mi vardı!” diye yanıtladı, bu noktaya dikkat çektiğimde. İçerisi büyük olmadığı için zekice düzenlemem gerekiyordu.”

“İşlevsel olmuş.”

“Evet, doğru kelime! İşlevsel!”

Charles karşısında elimdeki en iyi koz, dilbilimiydi!

Charles koltukların arasına, şişeyi ve yerfıstıklarını koymamız için bir sehpa yerleştirdi. Hava güzel olduğu için pencereyi açtım ve gecenin rüzgârı enseme okşamaya başladı. Yanımda pek de fena olmayan bir viski getirmiştım: Ne çok kaliteli ne de çok kötüydü. Birkaç paket cips ve kraker.

Charles ile ben hiç konuşmuyorduk. Birbirimize bakıp gülümsüyorduk. Yine de aramızda sıkıntılı bir durum yoktu. Sakin bir ortamdı. Bir aile yemeğinin ardından terasa kurulup sallanan sandalyelerine yerleşmiş iki ihtiyarı andırıyorduk. Hayaller kurmaya başladım ve

bir anda Albert Kaminski düştü zihnime. Charles'a baktım. Viskisini yudumluyordu. Bakışlarıysa, ön camda, devasa tamponların arasında ve ötedeki sakin mahallede yitip gitmişti. Charles'ın bir kurban görünümü vardı. Kaminski ile bense, büyük bir kazanın içinde gibiydik ve her ikimiz de bu süreçten ölü çıkabilirdik. Bu, mantıken olasıydı, çünkü en uç noktalarda geziniyorduk. Charles, her şeyi boşvermişliğiyle, aramızda belki de en sakin olanımızdı.

İkinci viskide Romain'in gölgesi üstüme çöktü. Beraberinde de beni bekleyen can sıkıntısı korteji geldi. Kararımı almıştım. Charles'ın tanıklığını talep etmeyecektim. Şöyle söyledim:

“Sanırım kendi başımın çaresine bakacağım.”

Damdan düşer gibi söyledğim için muhtemelen Charles ne demek istediğimi pek net anlayamamıştı. Bardağının dibine hülyalı gözlerle baktı; ardında onaylanmışçasına birkaç kelime mırıldandı, ama ne söylediği pek net değildi. Düşüncelere daldı ve böylesinin daha iyi olatağını, durumu anladığını ifade eden bir edayla başını salladı. Arabaların oluşturduğu kuyruğa doğru döndürdüm bakışlarımı. Sokak lambalarının sarı beneklerinin altında ışıldayan asfalta, bir hapishane duvarına benzeyen fabrikanın duvarının gölgesine takıldı bakışlarım. Tüm güçlerimi seferber ettiğim Büyük Sınav'dan bir gece öncesiydi. Sanki yarın ölecekmişim gibi, bu huzur anının keyfini çıkarıyordum.

“Düşününce kulağa tuhaf geliyor...”

Charles onayladı, tuhaftı. Şimdiyse, viskinin yardımıyla kendi kendime şu soruyu soruyordum: Benim burada ne işim vardı? Buraya güç toplamak için gelmiş olma fikrinden korkmuştum. Eğer bu kez de başarılı olamazsam, belki de beni bekleyen şey, kuş uçmaz kervan geçmez bir banliyöde, takozların üzerine çekilmiş bir arabaydı. Ama bunu söylersem Charles açısından pek de hoş olmayacaktı.

“Benim açımdan pek de hoş değil...”

Charles, tereddüt etmeden elini dizimin üzerine koydu ve şöyle dedi:

“Kafaya takma.”

Yine de aklımı huzursuz ediyordu. Bir geçiş formülü aradım.

“Peki radyon var mı?”

“Ah, ne sandın!” dedi Charles.

Kolunu uzatıp düğmeyi çevirdi: “... Başkan-Genel Müdür, 3.2 milyon avro işten kovulma tazminatı aldı.”

Charles radyoyu kapattı.

“Her şey tıklarında, değil mi?” diye sordu hayranlıkla.

Radyoda işittiğimiz haberden mi bahsettiğini, yoksa sadece arabanın konforunu mu kastettiğini anlamadım. Orada bir saat kadar kaldım.

Sonra, eve dönmem gerektiğini söyledim. Gözden geçireceğim notlarım vardı, konsantre olmalıydım.

Hiçbir şey söylemedim ama Charles bana şişeyi gösterdi.

“Ufak bir yolluk hazırlayayım mı?”

Düşünürmüş gibi numara yaptım. Aslında düşünüyordum da... Bu pek mantıklı değildi. Hayır dedim, bu mantıklı olmaz.

Ve yine birkaç uzun dakika geçti. Dingin ve hoş geçen dakikalar. Sükûnet. Ağlamak istiyordum. Charles elini uzatıp dizimi sıvazladı. Bardağımın dibine odaklanmıştım. Bomboştu.

“Haydi, cesaret vakti geldi...”

Kapı kolunu çevirmek üzere döndüm.

“Sana eşlik edeyim,” dedi Charles, kendi kapısını da açarak.

Arabanın arkasında el sıkıştık.

Tek kelime dahi etmeden.

Metroya doğru yürürken, aslında Charles'ın bu hayattaki tek dostum olabileceğini düşündüm kendi kendime.

Perşembeye kadar beş gün vardı, artık bu işin geri dönüşü yoktu. Bu geri sayımın insanı hem teskin eden hem de korkutan bir yanı vardı. Ben de kendimi teskin etmek istiyordum.

Akşam içtiğim yarım şişe Islay'e rağmen, tüm gece gözümü kırpmadan sabahı etmiştim. Bir kahveyi alelacele içerken, hazırlık notlarımı artık ezberlemeye başladığımı fark ettim. Pazartesi veya salı günü ek araştırma sonuçları da elime geçecekti ve bir strateji oluşturmak için önümde birkaç gün daha olacaktı. Yeter ki raporda doğru düzgün bilgiler olsun...

Nicole gittiğinden beri ev çok hüzünlüydü.

Mathilde, telesekreter üzerinden bana hakaretlerde bulunmayı kesmişti. Benim hakkımda polise derhal şikâyetçi olmaması için kocasını zor zapt etmiş olmalıydı. Veya bunu çoktan yapmıştı bile.

Her claim iki dirhem bir çekirdek olan Kaminski, kararlaştırılan saatte, dakik bir şekilde geldi. Programda, baskın ajanlarının yetiştirilmesi için kullanılan birçok belgenin okunması ve analizinin yanı sıra, esir almanın psikolojik boyutları ve sorgu yöntemleri vardı.

Öncelikle, –eğer yeterince uzun süre alıkonurlarsa– esir alınan kişilerin yapacakları tüm manevraların ve teröristlerin normal şartlarda alacağı tedbirlerin ayrıntılı listesini oluşturdu. Bu, kurbanların geçecekleri farklı psikolojik aşamaları daha iyi anlamamı ve dolayısıyla ne zaman en hassas olacaklarını önceden hissetmemi sağlayacaktı.

Sabahın bitiminde çalışmamızın bir sentezini oluşturup öğleden sonramızı tamamen sorgu tekniklerine ayırdık. Yönetim alanındaki deneyimim sayesinde, manipülasyon tekniklerine zaten hazırlıklıydım. Esirlerin sorguya çekilmesi, bir işe alım mülakatı gibi değildi. Burada yıllık bir değerlendirme mülakatı ve üstelik silahların varlığı söz konusuydu. Temel fark ise, bir işletmede kadroların gizli bir korku

yaşamaları, oysa esir alma sürecinde kurbanların canlarının açıkça tehlikede oluşuydu. Son olarak, aslında tek gerçek fark, silahlar ve kuluçka dönemi idi.

Akşam, kararlaştırıldığı gibi, Lucie ile akşam yemeği yedik.

Beni o davet etti, restoranı da kendisi belirledi. Er ya da geç, yaşlandıkça hepimiz çocuklarımızın çocukları haline geliyoruz; bizim idaremizi onlar ele alıyorlar. Ama, o raddeye geldiğimi henüz kendime itiraf edemediğim için başka restorana gitmeyi önerdim. İki adım ötedeki *Roman noir*'a gittik biz de... Hava güzeldi, Lucie çok güzel görünüyordu ve bu akşam yemeğinin koşullar gereği olmadığını göstermek istercesine hareket ediyordu. Bir anda, başka bir şeyden söz etme zorunluluğu yüzünden içinde bulunduğumuz durum, bir olay halini alıyordu. Lucie şarabın tadına baktı (bu alanda ailenin en yeteneklisi olduğu her zaman söylenirdi, ama bu yetenek hiçbir zaman kanıtlanmamıştı). Belki de konuya nereden başlayacağını bilmiyordu. Her halükârda, aynı anda her şeyden söz edip hiçbir şey konuşmamayı tercih etti. Yeterince ışık almadığı için çıkmak istediği dairesinden, dernekteki işinden, ucu ucuna yetişmesini sağlayan birkaç komisyondan. Lucie ancak sevgilisi olmadığı zaman aşklarından söz eder. Bu konuyu açmadığı için sordum:

“İsmi nedir oğlanın?”

Gülümsedi, şarabından bir yudum aldı ve istemeyerek açıklamak zorunda kalmışçasına başını kaldırdı.

“Federico.”

“Hiç kuşku yok ki sana egzotizm gerekiyor. Bir öncekinin ismi neydi?”

“Baba!..” dedi gülümseyerek.

“Fusaaki?”

“Fusasaki.”

“Bir de bir Omar'ın vardı, değil mi?”

“Sana kalsa benim yüzlerce sevgilim oldu zaten.”

Gülümseme sırası bana gelmişti. İkimiz de neden burada olduğumuzu unutmuşçasına hareket ediyorduk. Onu rahatlatmak için, tatlılarımızı sipariş eder etmez annesinin nasıl olduğunu sordum.

Lucie hemen yanıt vermedi.

“Korkunç derecede üzgün,” dedi en sonunda. “Çok gergin.”

“Gergin bir dönemden geçiyoruz.”

“Lütfen bana olanları açıklar mısınız?”

Bazen çocuklarınızla görüşmeye bir iş görüşmesine hazırlanmış gibi ön hazırlık yapmak gerekir. Ama bunu yapacak ne enerjim ne de isteğim vardı ve doğaçlama olarak çok genel çerçevede bir yanıt verdim.

“Olaylar somut olarak bu şekilde mi gerçekleşti?” diye sordu Lucie, oldukça sıkıntılı şekilde.

“Somut olarak, annen hiçbir şey dinlemek, kız kardeşin de hiçbir şey anlamak istemedi.”

• Gülümsedi.

“Peki ya ben, o ikisi arasında nasıl bir konumdayım?”

“Benim safımda sana yer var, eğer istersen.”

“Baba, bu bir meydan savaşı değil ki!”

“Hayır, ama yine de bir savaş söz konusu ve şu an için bunu tek başıma yürütüyorum.”

Demek ki açıklamak ve yeniden yalan söylemek gerekiyordu.

Nicole’e söylediklerimi yineleyerek yalanlarımı ne kadar daha üst üste yığabileceğimi görüyordum. Hassas bir dengede duruyorlardı. En ufak bir sarsıntıda hepsi devrilecekti ve ben de onlarla birlikte gidecektim. Duyuru, sınavlar, rüşvet... Olaylar bu noktada düğümleniyordu. Lucie, annesinden çok daha kıvrak bir zekâyâ sahip olduğu için, benim anlattıklarımın bir saniye bile inanmadı.

“Bu denli tanınmış bir işe alım şirketi, birkaç bin avro karşılığında böylesi bir çılgınlıkla uğraşmak ister mi hiç? Çok şaşırtıcı bir durum bu...”

Kuşkuculuğunu fark etmemek için kör olmak gerekiyordu.

“TÜM şirket değil. O herif bunu kendi başına yapıyor.”

“Ama yine de riskli bir durum. İşini kaybetmekten korkmuyor mu?”

“Hiçbir şey bilmiyorum, ama elime sözleşmem geçer geçmez kodesi boylayabilir, umurumda değil.”

Garson kahvelerle birlikte geldiğinde, birkaç saniyelik bir sessizlik oldu; ardından sohbet zar zor yeniden başlayabildi. Sebebini biliyordum. Keza Lucie de. Ona anlattığım tek bir sözcüğe bile inanmıyordu. Bunu bana kahvesini içip iki elini masanın üzerine yerleştirerek ifade etti.

“Gitmem gerekiyor...”

Bu, şüphesiz bir vazgeçme işaretiydi. Beni incitecek şekilde olayları deşebilirdi, ama yapmadı. Kardeşi ve annesine anlatacak birkaç sıradan şey bulacaktı, kendi başının çaresine bakabilirdi. Ona göre, ben pis bir işe bulaşmışım ve olayın ayrıntılarını öğrenmeye hiç de istekli değildi. Lucie kaçmayı tercih etmişti.

Birlikte birkaç adım yürüdük. En sonunda bana doğru döndü:

“Haydi bakalım, umarım her şey istediğin gibi geçer. Eğer bana ihtiyacın olursa...”

Kolumu tutma ve beni öpme şeklinde korkunç bir hüznü vardı.

Zaten bu son hafta sonu, önemli bir günden önceki son hazırlık haftası gibiydi.

Yarın, savaş sırasında, beni düşün...

Ama tamamen yapayalındım. Nicole’ü sadece yalnız olduğum için değil, onsuz yaşamın anlamı olmadığı için özlüyordum. Ona bu meseleyi, olayların nasıl bu hale geldiğini anlatmanın niçin mümkün olmadığını bilmiyordum. Böyle bir şey başımıza daha önce hiç gelmemişti. Nicole niçin hiçbir şey işitmek istememişti? Başarabileceğime neden inanmamıştı? Eğer Nicole bana artık hiç inanmazsa, iki kez ölecektim.

Ve birkaç gün daha dayanmak gerekiyordu.

Perşembe gününe kadar.

Ertesi gün notlarımın üzerinden yeniden geçtim, harcamalarımın hesabını yeniden yaptım. Eğer çuvallarsam başıma gelecekleri düşündükçe başım döndü, sersemledim. Esirlerin fotoğraflarını, özgeçmişlerini ayrıntılı şekilde inceledim. Konsantrasyonumu korumak için yürüyüşe çıkacaktım. Tüm notlarımı, petrol endüstrisi hakkındaki kılavuz kitabımı ve Kaminski'nin bana fotokopi çektiği Baskın Polisi belgesini yanıma aldım.

Eve döndüğümde, Lucie'den üç mesaj geldiğini gördüm. İki cep telefonumdaydı –ve cep telefonumu evde bırakmıştım– diğeri ise sabit telefonda. Dün akşamki yemeğimizin ardından benden havadisler almak istemişti. Biraz endişeli gibiydi, ama sebebini söylemiyordu. Onu aramak istemiyordum; dikkatimi dağıtmamalıydım. Dört gün içerisinde, maça geri dönüş biletimi kazandığımda, bu süreçte onlar-sız ayakta durmanın ne kadar zor olduğunu söyleyebilirdim onlara.

21

Ajan's Mestach, ilave araştırmaların hazır olduğunu söylemek için dün akşam beni aradı. Onlara ücretlerinin yarısını hâlâ borçlu olduğum için, araştırmacılarının çok kısa süreler içerisinde çalıştıklarını, bu kadar çok bilgi elde etmelerinin bir mucize olduğunu bana hatırlatmadan edemedi: Ürünün değerini ortaya koymak için uygulanan eski bir teknikti bu ve ben de bu tekniği anlamayacak kadar saf değildim.

Mestach, büyük bir zarfı bana uzatmadan önce parayı bir kez daha saydı. Çıkışa kadar bana eşlik etmeyi düşünmüştü, bense bürosuna çıkan küçük koridordaki koltuğa yerleştim.

Anladı ki, eğer paramın karşılığını almamışsam, çok yakın bir sürede yeniden görüşecektik.

Bu, kızımın parasıydı ve sokağa atma niyetinde değildim.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar kısa süre için sonuçlar iyiydi. Hatta birkaç açıdan çok iyi de denebilirdi. Ama bunu açık açık gös-

termek istemedim. Sonuçları okur okumaz binayı usulca terk ettim. Birbirimizi yeniden görme fırsatımızın olmayacağını düşünüyordum.

Eve vardığımda masamın üstünü tamamen boşaltıp belgeleri dizdim.

Jean-Marc Guéneau. Kırk beş yaşında.

19. yüzyılda da doğmuş olabilirdi. Ailesinde, kuşaklar boyu Katolikler kendi aralarında evlilikler yapmıştı. İçlerinden generaller, Katolik papazları, profesörler ve sürekli civciv yumurtlayan tavuklara dönüşen ev kadınları çıkmış. Muhtemelen Hanımefendi saat başı ateşini ölçüp haç çıkarırken, Beyefendi de tedbiri elden bırakmamak için kadının içine boşalmamaya başlamıştı. Soyağacı, tropikal bir meyve ağacı gibi çiçeklenmişti. Burjuvazi sınıfına mensup herkes gibi soğuğa hiç dayanamayan bu küçük dünya, işçi sınıfını çağrıştırdığı için küçümsediği endüstri devriminin ilk başlarından bu yana arazi rantları sayesinde temkinli bir şekilde zenginleşmişti. Tahmin edileceği gibi son kuşak da açıkça köktendinci olmuştu. 16. yüzyılda da, 7. yüzyılda da, 8. yüzyılda da her şey aynıydı... Guéneau'cuk yirmi bir yaşındayken evlenmiş ve on yılı aşkın süre boyunca on sekiz ayda bir çocuk sahibi olmuştu. Ve yedinci çocukta durmuştu. Elimde iki fotoğraf vardı: İlki saat 19.30'da, Saint-Maur Sokağı'nda bir gizli odaya girerken, diğeri ise saat 20:45'te oradan çıkarken. Muhtemelen evine 21:15'te varmış olmalıydı. "Jimnastik salonuna" giderken beraberinde bir spor çantası taşıyordu.

Şanslıydım. Mavi kartına bakılırsa, her hafta tercihen perşembe günleri Saint-Maur Sokağı'nda iki saat geçiriyordu.. Bu durum beni eğlendirdi. Bu adam ölü sayılırdı.

Elli iki yaşındaki Paul Cousin ise çok daha tutkulu biriydi, çünkü daha klasik bir tablo sergiliyordu.

Bana göre, onunki gibi bir geçmişe sahip olan biri kolay kolay kandırılmazdı; bu rekabette peşimi bırakmayacaktı. Sorgusu sırasında çuvallaması gerekiyordu. Hedef buydu.

KARANLIK KADROLAR

Fotoğraflarda insanı korkutan bir fiziği vardı: inanılmaz hacimde bir kafatası, yuvalarından fırlayan gözler... Exxyal'de her gün işe gidiyordu, binanın altında kendi adına bir park etme alanı vardı, teknik işlerden sorumlu tutuluyor, seyahatler ediyor, raporlar sunuyor, toplantılara katılıyor, tesisleri ziyaret ediyordu, ama yine de dört seneden uzun süredir APEC'e⁷ kayıtlıydı ve işsizlik maaşı alıyordu. Sicilini ayrıntılı bir şekilde inceledim ve somut veriler, tarihler ve birkaç bulguyu içeren notlarımın yardımıyla, tuhaf geçmişini yeniden ortaya çıkarmayı başardım.

Paul Cousin yirmi iki yıldır Exxyal için çalışıyordu dört yıl önce departmandaki bir personel azaltımı kararından birkaç ay önce etkilenecek işten çıkarılmıştı. O sırada kırk sekiz yaşındaydı. Acaba aklından ne geçmişti o sırada? Aşılmaz bir tıkanmışlık hali mi, yoksa umutsuz bir strateji mi? Sanki hiçbir şey olmamış gibi işe gelmeye devam etme kâfarı almıştı. Üstleri onu toplantıya çağırmış, mesele yönetim kuruluna iletilmiş, onlar da kendisinin lehine bir karar almışlardı: Eğer çalışmaya devam etmek istiyorsa, bir sorun yoktu. Eline maaş geçmeden çalışıp üretkenliğini sergileyecekti. Ama bu durumu ifade etmenin tek karşılığı vardı: Dört yıldır gönüllü çalışıyordu!

Kendisini yeniden kanıtlamak istermiş gibi bir hali vardı. Sanki onu yeniden işe almaları için çalışıyordu.

Paul Cousin burada kapitalizmin en eski rüyasını gerçekleştiriyordu. Hayal gücü en fazla olan patron bile bundan daha iyisini umamazdı. Dairesini satmıştı, çünkü parasını ödemeye devam edememişti; arabasını değiştirmiş ve daha alt segmentten bir araba kullanmaya başlamıştı; geçici işsizlik maaşı almaya başlamıştı ama devasa sorumlulukları vardı. Sarqueville'in fabrikasının tasfiye edilmesiyle niçin ilgilendiğini anlıyordum. Eğer bu işten çıkarılma meselesini yönetir ve başarılı olursa,

7 (Association pour l'emploi de cadres) Fransa'da çalışanların tüm profesyonel kariyerleri boyunca danışmanlığını yapan, üniversite mezunu gençlerin ilk işlerini bulmalarına yardımcı olan, şirketlere de işe alım süreçlerini etkili hale getirmeleri için yönlendirmelerde bulunan demek. (ç. n.)

şirkete yeniden alınacaktı. Bu, bir nevi, Exxyal grubunun stratosferine yeniden giriş anlamına geliyordu. Onun kadar istekli bir adam, gıkını çıkarmadan ölüme razı gelirdi. Durdurulamayan bir kişilikti. Asla eğilip bükülmezdi; bir mitralyözün önünde bile.

Buna karşın, Virginie Tràn, yani küçük Vietnamlı kız, iyi bir müşteriye benziyordu.

Ajans Mestach, onun Hubert Bonneval ile hangi tarihte tanışmış olduğu konusunda bana net bir bilgi veremedi. Telefon görüşmeleri ve mavi kartındaki birkaç ölçümü temel alırsak, ilişkilerinin on sekiz ay öncesine dayandığı tahmin edilebilirdi. Elimde, çiftin Poteau Sokağı'ndaki pazar yerinde iki gün önce birlikte alışveriş yaparken çekilmiş birçok fotoğrafı vardı. Peynir reyonunun önünde bakışlarıyla birbirlerini yerken, dolmalık biberlerin üzerinde öpüşürken. Son fotoğrafsa, onları Bayan Tràn'ın evine girerken gösteriyordu. Bence, on sekiz aydan daha kısa bir süre söz konusu olabilirdi; veya gerçek bir tutku vardı aralarında. Bana ulaştırılan nota bakılırsa, profesyonel bir ortamda, bir tür seminerde veya bir konferans salonunda tanışmış olmalıydılar. Mümkündü. Önemli olan şey ise, Bayan Tràn değil, âşığıydı. Adam otuz sekiz yaşındaydı ve Exxyal'in en büyük rakibinin bir şubesi olan Solarem'de proje şefiydi. Açıkça görülüyordu ki Bayan Tràn, rakibiyle yatıyordu.

Mükemmel.

Hızla internete girdim ve derhal Solarem'in faaliyet gösterdiği temel alanları araştırmaya başladım. Küçük Virginie'yi sarsmak ve insan değerlendirme konusunda nelere kadir olduğumu göstermek için kendisini nasıl bir duruma yerleştirmek gerektiğini çok iyi anlamıştım: Onu, şirketinin yararına duygusal bir aldatmaca içerisine itecek, ondan Solarem'in kurduğu denizötesi petrol platformlarıyla ilgili teknik bilgiler talep edecektim. Muhtemelen arkadaşını arayacak ve işi gereği rakibinin şantiyeleri hakkında bazı gizli verilere "mutlak suretle ihtiyacı olduğunu" ona açıklayacaktı. İşverenine karşı

sadakatini göstermek için, adamı kendi işverenini aldatmaya mecbur bırakacaktı. Mükemmel. Gerçek bir vaka.

Evelyne Camberlin hakkında hiçbir bilgi yoktu. Önemsiz şeyler.
Çöpe atılmış para.

En etkileyici bölüm ise sona saklanmıştı.

David Fontana. BLC Danışmanlık'ın esir alma işini örgütlemesi için işe aldığı ve işinin erbabı olan kişi. Onu fotoğraftan tanımıştım: Lacoste'un yanında gördüğüm adamın ta kendisiydi.

Altı yıl önce güvenlik alanında uzman bir ajans kurmuştu. Hesap denetimi, kurulum ve teftiş. Şirketi oldukça sağlam ve kurallara uygun çalıştırılıyordu; bu konuda paranoyaya varan bir titizliği vardı. Her serie ekipleriyle birlikte çok fazla sayıda kamera yerleştiriyorlardı. İlk başlarda bilançoda artıya geçmemişlerdi: Araştırmacının varsayımına göre, oldukça fazla miktarda kazancını muhasebenin gizli bölümlerinde saklamış ve bu paraları üstü örtülü şekillerde dağıtmıştı. Faaliyetlerinin göz önünde olmayan kısmı daha da, hatta neredeyse geçmiş kadar karanlıktı. Şirketler için araştırma görevleri, alacak tahsilleri, her türlü koruma... Müşterileri karşısında, deneyiminin sadece değerli yüzünü sunuyordu. Kariyerine orduda hâvacı olarak başlamış, ardından DGSE'ye⁸ uzun bir geçiş dönemi yaşamıştı. Resmî açıdan, müşteriler açısından soyağacı burada sonlanıyordu. "Otonom" biri –yani "paralı asker"– olarak edindiği deneyimlerden hiç söz edilmemişti. Konuyu biraz deşersek, son yirmi sene boyunca David Fontana'nın Birmanya, Kürdistan, Kongo ve eski Yugoslavya'da bulunduğu görülüyordu. Seyahat etmeyi seviyordu. Ardından, müşterileri arasında hükümetler, çokuluslu şirketler, uluslararası örgütler ve elmasçıların bulunduğu farklı askerî şirketlere katılarak moderniteye geçiş yapmıştı. Esas olarak muharebe tatbikatlarıyla ilgileniyordu. En ünlü ajanslar onun tecrübelerine başvuruyordu: Military Professional Resources

8 Direction Générale de la Sécurité Extérieure (DGSE) (Dış Güvenlik Genel Müdürlüğü), Fransa'nın istihbarat teşkilatıdır. (ç. n.)

Inc, Dyncorp, Erynis... Farklı operasyon alanlarına bulaşmaktan çekinmiyordu. Adamın pek iyi niyetli olduğu hissediliyordu.

Son olarak, Fontana, karşılaştığı hafif bir zorluk karşısında meslek değiştirmişti: Onu istihdam eden şirketin, hükümetin desteklediği milislere, Janjawid'lere omuz verdiği dönemde, kendisinin de Güney Sudan'da yetmiş dört kişinin katliamına katıldığı şüphesiyle suçlanmıştı.

Bunun üzerine düşünmüş taşınmış ve artık hak ettiği emekliliğe adım atma vaktinin geldiğine karar kılmıştı. Bunun üzerine, denetim ve güvenlik alanında çalışan kendi şirketini kurmuştu.

Bertrand Lacoste, kuşkusuz tüm bunları bilmiyordu. Exxyal de. Şirketinin broşürü oldukça temizdi; özgeçmişi de oldukça özenli bir şekilde yumuşatılmıştı. Zaten bilmiş olsalar bile bundan rahatsız olmazlardı: Hangi alanda çalışırlarsa çalışsınlar, bunlar yetkin insanlardı ve David Fontana da, tartışmasız bir şekilde, bir uzmandı.

Geriye dönüp baktığımda, BLC Danışmanlık'ın binasının hemen önünde durduğumu fark ettiğinde yaşadığım korkuyu anımsadım. İçgüdülerim pek o kadar da kötü sayılmazdı.

Üç elemanın her biri için bir fiş oluşturdum ve üzerine kişisel notlarımı yazdım. Onlara soracağım soruları ve mülakatı yürütme biçimini hayal ettikçe endişeleniyordum. Onları deneysel olarak belirlemiştim. Ama değerlendirme gününde karşıma çıkacak olanlar bu seçtiğim ve haklarında bu kadar anket hazırlatıp yatırım yaptığım kişiler olmazsa, işte o zaman felaket olurdu ve her şeye sıfırdan başladım.

Bu düşünce beni öylesine boğuyordu ki, zihnimden derhal kovuyordum. Hayatta insana şans da gereklidir. Birkaç senedir talihsizlik kotamı yeterince doldurduktan sonra, artık talihimin dönme vaktinin geldiğini düşünmeye başlamıştım. Yine de seçim ölçütlerimin üzerinden tekrar geçtim ve büyük bir mutluluk içerisinde tercihlerimin sağlamasını yaptım. Daha rahat düşünmek için kendime bir viski koydum. Daire boşalmışken ve çevremde hiç kimse kalmamışken, artık kutlamamı da kendi kendime yapmam gerekiyordu.

22

Bertrand,

Stajımın tamamlanması ve bana vaat ettiğin sınırsız süreli sözleşme konusunda herhangi bir yanıt vermezken, benimle aynı okuldan mezun olan Thomas Jaulin'in yanında ücretsiz staja başladığımı öğrendim.

Şunu fark ettim ki, kendisine önerilen görev, on aydır BLC'deki pozisyonumla tıpatıp aynı (görünen o ki onunkini hazırlarken benim sözleşmemi kopyala-yapıştır yapmışsın!).

Sana "kurumsal" bir sözcük sarf etmek isterdim, ama umarım duyduğum bilgiyi yanlış yorumlamışımdır!

Bu akşam beni evden ara, LÜTFEN.

Saatin kaç olduğu önemli değil.

Olenka

Not: Banyoda kolyemi unutmuşum, geri getirirsen sevinirim...

23

Bertrand Lacoste

BLC Danışmanlık

18 Mayıs

Olenka Zbikowski'nin dikkatine

Konu: Stajınız

Hanımefendi,

Sizinle yaptığımız farklı görüşmelere istinaden, şu anda işe alınmanızın kati suretle mümkün olamayacağını teyit etmek isterim.

Son dönemde gelen bazı talimatlar, şirketimizin kısa vadeli geleceği konusunda bize güvence veriyor ama kalıcı olarak yeni çalışanlar istihdam etmemizi sağlayacak kadar sürekli değil.

BLC Danışmanlık'taki göreviniz, genel itibariyle tatmin edici bir şekilde gerçekleşti ve birkaç anlık zorluk dışında size değerli bir deneyim edinme fırsatı verebilmiş olmaktan dolayı mutluyuz; ileride olası işverenler karşısında kariyerinizi anlatırken elinizde böylesine bir koz olacak.

Bay Thomas Jaulin'i BLC Danışmanlık'ta beş aylık ücretsiz staja kabul etmemiz karşısındaki şaşkınlığınızı anlıyorum. Söz konusu dosyayı kabul etmemiz, stajınızı 30 Mayıs'tan sonra uzatmak isteyeceğinizden emin olmamızdan kaynaklanıyordu; ama faaliyetlerimizi bilmeniz ve ekiple yeterince uyumlu çalışmanız göz önüne alındığında, eğer stajınızı sürdürmek istiyorsanız, Bay Jaulin'e yaptığımız teklifi derhal geri çekebiliriz.

Yanıtınızı bekliyorum olacağım.

Saygılarımla,

Bertrand Lacoste

24

Durum açık ve son derece lehteydi.

Bence, en donanımlı kişi ben olacaktım.

En iyisi ben olacaktım, çünkü çok çalışmıştım ve hiç kuşku yok ki diğerlerinden çok daha güçlüydim.

Saat 19.00'a yaklaşırken telefon çaldığında tam da bu düşüncelere dalmıştım.

Telefonu hoparlöre aldım.

Arayan Lucie değildi. Bu sesi tanıyordum. Bir kadın. Genç.

"İsmim Olenka Zbikowski."

Ne yapacağını bilemez bir halde ve kuşkuyla hoparlöre yaklaştım.

"Kısa süre önce BLC Danışmanlık'ta sizinle karşılaşmıştık. Sınava girerken. Hatırlıyor musunuz..."

Onun kim olduğunu anlar anlamaz, telefona doğru öylesine hızlı bir hamle yaptım ki, telefon yere düştü ve ahizeyi alabilmek için koltuğun altına elimi uzatmak zorunda kaldım. Haykırdım:

“Aloooo!”

Üç adım kadar atabildim, soluğum kesilmişti. Bu telefon beni dehşete düşürmüştü, çünkü doğal olmayan bir şeyler yaşıyordu.

“Bay Delambre?”

Teyit ettim, evet bendim, sesim paniğimi ele veriyordu. Kız özür diledi. Sınav kâğıtlarını bize dağıtırkenki halini anımsamıştım.

Benimle yeniden buluşmak istiyordu. Derhal.

Bu normal değildi.

“Nîçin? Bana sebebini söyleyin!”

Bu telefon karşısında ne kadar şaşırduğımı hissediyordu.

“Evinizden çok uzakta değilim. Yirmi dakikaya orada olabilirim.”

O yirmi dakika yok mu, yirmi saat, hatta yirmi yıl gibi geçti.

Küçük bahçede, avlunun hemen yanında buluştuk. Bir banka oturduk. Sokak lambaları birer birer yanıyordu. Sokaklarda çok az insan vardı. Kız, hafızamda kaldığı kadar güzel değildi. Muhtemelen makyajlı olmadığı için. Coşkuya kapılıp bana dünyanın sonunu haber verdi.

Basit sözcüklerle.

“Resmî olarak dört adaysınız, ama içinizden üçünüz dekor işlevi görecek. Görev, Juliette Rivet isimli adaya verilecek. Hiçbir şansınız yok. Siz orada etkisiz eleman olacaksınız.”

Bu bilgi, herhangi bir yere ulaşmaksızın beynimin nöronlarının arasında bir tur attı. Sonra yönünü belirledi ve en sonunda iki sinapsın arasına yerleşti. Yaşanacak kıyametin boyutları ortaya çıkmaya başlamıştı.

“Juliette Rivet, Bertrand Lacoste’un çok yakın bir kız arkadaşıdır,” diye devam etti genç kız. “Seçilecek olan o. Bu yüzden de üç tane etkisiz aday belirlendi. İlk aday, müşterinin hoşuna gidecek türden bir uluslararası profile sahip, ikincisi de aşağı yukarı benzer bir dene-

yime sahip ama Lacoste bu kişilerin sonuçlarını önemsizleştirmekle ilgilenecek. Siz de, yaşınızdan dolayı seçildiniz. Lacoste'a göre, 'Yaşlı biri bu tabloya cuk oturacak.'

"Ama seçecek olan taraf Exxyal, o değil ki!"

Kız şaşırmişti.

"İşe alımı yapacak olanın Exxyal olduğunu siz nereden biliyorsunuz?"

"Asıl siz bana yanıt verin."

"Bunu nasıl bildiğinizi bilmiyorum ama Exxyal, Lacoste'un vereceği karara karşı çıkmayacaktır. Güvendikleri şirketin tercih ettiği adayı işe almakta beis görmeyeceklerdir. Böylelikle son nokta konacak."

Çevreme baktım ama sanki etrafımızı bir pus kaplamıştı. Kendimi kötü hissediyordum. Midem düğümleniyordu ve böbreklerime kadar beni kıvrandırıyordu.

"Bu görev sizin için değil, Bay Delambre. Kesinlikle en ufak bir şansınız dahi yok."

O kadar afallamış ve yolumu şaşırmıştım ki, bana bu konuda uyarıda bulunmakla iyi yapıp yapmadığını sorgular oldu. Onun gözünü korkutmalıyım.

"Peki ama neden bana söylemek için geldiniz?"

"Diğer iki adayı da bilgilendirdim."

"Peki sizin çıkarınız nedir?"

"Lacoste beni kullandı, üzerimde baskı kurdu, beni kapı dışarı etti ve en sonunda da teşekkür etti. Öyle bir şey yapacağım ki, mükemmel operasyonu katılımcılardan dolayı çuvallasın. Göreve aday olan kadın, sunacağı tek aday olarak kalsın geriye. Bu, kişisel bir şamar olacaktır ve müşterisi karşısında bir felaket yaşayacaktır. Bu biraz çocuksu bir hareket, farkındayım, ama yine de içimi rahatlatıyor."

Kız ayağa kalktı.

"Sizin için en iyisi, oraya gitmemeniz, size güvence veriyorum. Size bunu söylemiş olmaktan dolayı üzgünüm ama sınav sonuçlarınız çok kötü. Siz bu işe uygun değilsiniz, Bay Delambre. Normal şartlarda bu sınava bile çağrılmazdınız. Lacoste sizi etkisiz eleman olarak tuttu,

çünkü şunu biliyor ki eğer şansınız el verip de başarılı olsanız bile müşteri hiçbir zaman sizin yaşınızda birini istemeyecektir. Üzgünüm.”

Eliyle anlamsız bir işaret yaptı.

“Bu işte benim çıkarım var, kabul ediyorum, ama size söylüyorum çünkü sizin anlamsız ve belki de sizi aşağılayacak bir sürece girmenizi önlemek istiyorum. Babamla aşağı yukarı aynı yaşlarda olmalısınız ve hiçbir zaman istemem ki...”

Bu demagogik argümanla biraz aşırıya kaçtığını anlamak için yeterince zekiydi. Dudaklarını ısırды. Harap olmuş suratım karşısında hedefine ulaştığını anlamıştı.

Ölü gibiydim.

Beynim artık hiçbir tepki vermiyordu.

“Peki size niçin inanayım?”

“Çünkü en başından beri siz de buna inanmıyordunuz. Hatta bu yüzden birkaç gün önce Bertrand’ı aramıştınız. Yani Bertrand Lacoste’u demek istedim. Buna inanmak istiyordunuz, ama yine de tamamen mantık dışıydı. Sanıyorum siz de farkındasınız ki...”

Beynimin yeniden devreye girmesini bekliyordum.

Başımı kaldırdığımda kız orada değildi, parkın köşesine varmıştı bile, metroya doğru küçük adımlarla ilerliyordu.

Gece olmuştu. Işığı yakmadım. Salonun sonuna kadar açılmış penceresinden sokak lambalarının hafif ışığı içeri doluyordu.

Altüst hale gelmiş dairede tek başımaydım.

Nicole gitmişti.

Damadımla kavga etmiştim. Kızım ve damadım benden paralarını bekliyorlardı.

Messengeries şirketiyle olan dava birkaç hafta içerisinde başlayacaktı.

Bir anda kapı zili çaldı.

Lucie’ydi gelen. Aşağıdaydı.

Aradı, yeniden aradı, endişelenmişti. Ayağa kalktım ama kapıya vardığımda vazgeçtim. Dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım.

Lucie, yalvarırcasına bir ses tonuna bürünmüştü.

“Baba, aç.”

Orada olduğumu biliyordu, çünkü pencereler açıldı ve ışık yakılmıştı. Kılımlı kıpırdatamıyordum artık.

Bu, iflastı. Teslim olma vakti gelmişti.

Gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Bu raddede ağlayabilmek, uzun zamandır yaşadığım en büyük mutluluktu. Mutlak bir gerçeklik taşıyan tek şeydi. Şaşkınlık hıçkırıkları. Ben yok olmuştum artık. Beni hiçbir şey teskin edemezdi.

Lucie nihayet gitmişti.

Ağladım. Dur durak bilmeden.

Saat oldukça geç olmalıydı. O şekilde, giriş kapısının ardında yere çökmüş bir şekilde ağlayarak ne kadar süre kaldım, bilinmez... Artık gözyaşım kalmayana dek...

Tüm tükenmişliğime rağmen, en sonunda ayağa kalktım.

Bir çözüm yolu bulmak üzere aklıma birkaç fikir gelmişti. Güç bela.

Derin bir iç çektim.

Öfke beni çepeçevre sarmıştı.

Bir telefon numarası aradım ve numarayı çevirdim. Gecenin bu saatinde aradığım için özür diledim.

“Nereden bir silah edinebileceğimi biliyor musunuz acaba? Gerçek bir silah...”

Kaminski birkaç saniye tereddütte kaldı.

“Teoride, evet. Ama... Size tam olarak ne gerekiyor?”

“Ne olursa olsun... Hayır! Ne olursa olsun değil. Bir tabanca. Otomatik bir tabanca. Bulabilir misiniz? İçinde mermileriyle.”

Kaminski kısa bir an için düşündü, ardından şöyle dedi:

“Ne zamana gerekiyor?”

ESNASINDA

Operasyonun başlamasından bir saat öncesinde, Bay Lacoste beni görmeye geldi ve şöyle dedi:

“Bay Fontana, küçük bir değişiklik var. İnsan Kaynakları mevkiine aday olanlar, dört yerine iki kişi olacaklar.”

Dediğine bakılacak olursa, bu zaten sadece bir detaydı ve hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, ama birkaç dakika önce ikinci SMS’i aldıktan sonra yüzünün allak bullak oluşuna bakılırsa, bunun tam tersine bahse girebilirdim. Müşterisi Exxyal dört aday arasından bir seçim yapılmasını bekliyordu ve bu sayının yarıya indirilmesinin herhangi bir sonuç doğurmayacağını düşünmek zordu. Bay Lacoste, son dakikada diğer iki adayın vazgeçmelerinin sebepleri hakkında bana hiçbir şey söylemedi; bunu sormak zaten bana düşmezdi.

Herhangi bir yorumda bulunmadım, bu benim sorunum değildi. Benim meselem, teknik düzeyde operasyonu örgütlemek, olay mahallini, personeli vs ayarlamaktı.

Gel gör ki, daha önce karşılaştığım –ki bundan çok daha zorlarını da yaşadım– karmaşık operasyonların, canlı ve çok kırılgan bir organizma gibi olduğunu fark ettim. Bu, tüm parçaların birbirine kenetlendiği bir zincirdir. Çalışmaya başlamasından önceki birkaç dakikada küçük işlev bozuklukları birikmeye başlar ve eğer deneyimlerim beni yanıltmıyorsa, daha da kötüsüne hazırlıklı olmak gerekir. İnsan her daim iç sesine güvenmeli. Ama, genellikle bu tür şeyleri insan kendine çok geç itiraf eder.

Uzaktan, Bay Lacoste’un Exxyal-Avrupa’nın patronu Bay Dorfmann ile sohbet ettiğini gördüm. Kötü bir haberi, aslında hiçbir önemi yokmuş gibi veren o insanların tavrını benimsemişti. Bay Dorfmann’ın

canı belki de sıkılmıştı ama belli etmiyordu. Sağduyusu eksik olmayan bir adamdı. Bende bir nebze saygı uyandırıyordu.

Saat 9'a yaklaşırken, girişteki zil, iki kişinin geldiğini haber verdi. Aşağıya indim. Bomboş binanın büyük holü, yirmiye yakın devasa koltuğu ve birbirlerinden on metre uzakta oturup selamlaşmaktan bile çekinen bu iki insanla birlikte, perişan bir görüntü sergiliyordu.

Bay Delambre'ı hemen tanıdım. Ona yaklaştığım sırada, olaylar film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Geriye dönük canlandırma, birkaç gün öncesinde durdu. Bay Lacoste ile bir randevudan çıkıyordum. Kaldırımdaydım, tam ilerleyecekken birinin beni gözlemediğini hissetmiştim. Oldukça tehlikeli faaliyetlerle geçen yılların bana çok dikkatli olmayı öğrettiği, çok tuhaf bir histi bu. Hatta bu his sayesinde iki kez canımın kurtulduğunu da söyleyebilirim. Bunun üzerine, bulunduğum yerde kaldım. Kendime biraz alan tanımak için, cebimden bir sakız çıkardım. Bir yandan sakızın ambalajını açarken, diğer yandan gözlemlendiğim yeri zihinsel olarak aramaya koyuldum. Önsezilerim kesinleştiğinde, hızla başımı kaldırdım. Tam karşı binanın köşesinde bir adam beni inceliyordu. Derhal bakışlarını saatine, sonra da cep telefonuna çevirdi. Tam da o sırada cep telefonu çalması mı! Telefonu aldı ve kulağına götürürken, sanki kendisini arayan kişi tarafından çok meşgul ediliyormuşçasına arkasını döndü. Bay Delambre'dı. Ama şu anda karşımdaki adam ile o gün kaldırımda gizlice gördüğüm kişi alakasız iki insandı.

Onu, mantıklı olmak bir yana, epey gergin bulmuştum.

Gerçek anlamda elektrik yüklüdü.

Adamın yüzü solgun, neredeyse kurşuni renkteydi. Hiç kuşku yok ki tıraş olurken yüzünü kesmişti ve sağ yanağında oldukça sevimsiz bir kırmızılıkta bir yara kabuğu vardı. Sinirsel bir tik yüzünden sol gözü sürekli seğiriyordu ve elleri nemliydi. Bu adamın bu hikâyede yeri olmadığını ve sonuna kadar dayanma ihtimalinin çok düşük olduğunu tahmin etmek için bu semptomlardan bir tanesi bile yeterliydi.

İşte, peşi sıra iki kişi yarıştan çekilmişti, Bayan Zbikowski telefonlarını açmıyordu (Bay Lacoste, ona sürekli daha ısrarcı mesajlar

bırakıyordu), adaylardan biri enfarktüs olmanın sınırındaydı. Macera, öngörülenden daha tehlikeli bir hal almaktaydı. Ama bu beni ilgilendirmiyordu. Mekânlar, beklentilere denk düşüyordu, talebe uygun şekilde donatılmıştı; araç gereçler çalışır haldeydi, ekibim de oldukça tecrübeliydi. Ben de üzerime düşeni yapmıştım ve onların tüm soylarıklarına rağmen, emeğimin karşılığını bekliyordum. Gerisi beni ilgilendirmiyordu.

Yine de, üstlendiğim görevde bir “danışman” boyutu olduğu için, kendimi garantiye almayı tercih ettim. Bay Delambre ile Bayan Rivet'nin elini sıktıktan sonra, onlardan birkaç dakika izin istedim. Ziyaretçi ağırlama noktasına gidip durumu ona açıklamak için Bay Lacoste'un yanında durdum.

“Bay Delambre'nin fiziksel durumunu son derece kötü buldum. Oyunda yer alabileceğinden emin değilim.”

Bay Lacoste bir an için sessiz kaldı. Sabahtan beri yaşanan hayal kırıklıklarının ardından bu yeni haber ona bir darbe daha indirmişti. Bay Lacoste bazı zayıflık işaretleri sergilerse, bu, partinin son bulması anlamına geliyordu. Ama çok hızlı bir şekilde kendine geldi.

“Kötü durumdan kastın nedir?”

“Onu çok gergin buluyorum.”

“Gergin mi, bu çok normal! Herkes gergin! Ben de gerginim!”

Durumun kötü olduğuna dair gördüğüm ilk semptomlara, Bay Lacoste'un sesinin aşırı gergin oluşunu da ekledim. Kelimenin gerçek anlamıyla, hiçbir şey işitmek istemiyordu. Mesele ortaya saçılmıştı ve *Hayvanlaşan İnsan*'in⁹ çılgın trenine benzemeye başlamıştı: Müşterisi karşısında itibarını kaybetmeksizin bu gidişatı nasıl durduracağını bilemiyordu. Sanki tüm bu sorunlar, küçük çaplı anlaşmazlıklardan ibaretmiş gibi davranıyordu. Farklı şirketlerin bünyesinde çalışmaya başladığım zamanlardan beri bunu sık sık görmüştüm. Şirketler ağır makineler oldukları için, bir proje ile birlikte enerjileri, bütçeleri, zamanları harekete geçirildiğinde, onları durduracak cesareti kimse

9 Emile Zola'nın meşhur romanı. (ç. n.)

KARANLIK KADROLAR

bulamazdı. Reklam kampanyaları, pazarlama operasyonları ve etkinlik hazırlıkları sırasında bunu görmek mümkündür. Son sürat duvara çarptıklarında, sorumlular aslında işaretlerin tam karşılarında olduğunu, o işaretleri görmemeyi tercih ettiklerini söylerler, ama genellikle bu özleştiriyi kendi kendilerine yaparlar ve hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmezler.

“Meseleyi halledeceğiz,” dedi Bay Lacoste, güven telkin eden bir sesle. “Zaten, Delambre’ın umulandan daha olumlu davranacağını gösteren hiçbir işaret yoktu.”

Böylesine bir körlüğün karşısında hiçbir şey söylemeden çekimser kalmayı tercih ettim.

Salonun diğer ucunda, Bay Delambre’ın gergin silueti, her an patlamaya hazır devasa bir huzursuzluk topunu andırıyordu. Teknik bir fiyasko olmadığı takdirde (ki bu beni zor durumda bırakırdı), bu durumda herhangi bir tehlike görmüyordum. Tüm bunlar, bir tiyatrodan ibaretti.

Evet... Tamamen samimi olmam gerekirse, operasyonun çırpınıp durduğunu görmekten hiç de mutsuz değildim. Bu, daha ziyade beni neşelendiriyordu. En azından ilk başlarda. Beni anlıyorsunuzdur, farklı operasyon alanlarında yirmi küsur sene çalıştım. Onlarca kez canımı riske attım ve birçok insanın ölümüne tanıklık ettim. Sonuçta, bana sanal bir esir alma oyunu sunan bir şirketti söz konusu olan... Evet, bunun da bir hiç uğruna yapılmadığının farkındaydım; bu operasyon ciddi ekonomik endişelerle gerekçelendirilmişti, ama operasyonu A’dan Z’ye yönetebilmek için korkunç bir haz duydukları da aşikârdı. Bu insanların, Bay Dorfmann ve Bay Lacoste’un, önemli sorumlulukları vardı ama esir alma meselesiyle ilgili insanı korkutacak düzeyde bir neşe duyuyorlardı. Zaten sonuç da ortadaydı.

Bay Lacoste derhal aramıza katıldı. Gerginlik halinin sadece bu durumdan mı, yoksa benim gibi onun da bu meselenin sarpa sarmakta olduğunu belli belirsiz hissetmiş olmasından mı kaynaklandığını kestirmek güçtü. Hayatta başarıya ulaşmış insanlarda bu biraz da alışkanlıktır: Hiçbir zaman kendilerinden şüphe etmezler, karşılaş-

tıkları zorlukların üstesinden her daim gelebileceklerini düşünürler. Kendilerini yenilmez görürler.

Bay Delambre'ın görüntüsü, Bayan Rivet'nin ince uzun ve havalı endamıyla net bir şekilde tezat oluştuyordu. Güzel kadındı. Silüetini daha da ön plana çıkararak alacalı gri bir tayyör giymişti. Bu kombini, hiç kuşkusuz bilinçli bir şekilde seçmişti. Misafir kabul noktasındaki devasa koltuklara kurulan Bay Delambre ise, son derece yaşlı ve yıpranmış göründü gözüme. Mücadele eşitsiz görünüyordu ama burası da bir moda defilesi sayılmazdı. İlişkiler anlamında tecrübe ve teknik bilgi sergilemek gerekiyordu ve bu noktada Bay Lacoste haklıydı: Bay Delambre şanslıydı. Üstelik aritmetik olarak bakıldığında şanslar iki katına çıkmıştı, çünkü aday sayısı dörtten ikiye düşmüştü.

İki aday tek bir hareketle saf dışı olmuşlardı. Bay Lacoste, kişileri birbirine takdim etti:

“Bay Delambre, Bayan Rivet... Ve Bay David Fontana, kendisi baş organizatördür.”

Zihnimde bir anda bir ampul yandı: Kadının rahatlığı, Bay Lacoste'un ısrarı ve birbirlerinin yanında duruşlarına bakılırsa aralarında... nasıl söylesem... birşeyler var gibiydi. Bay Delambre'ın haline acımaktan kendimi alıkoyamıyordum, çünkü şayet gözlerim beni yanıltmıyorsa, bu oyuna katılımı sadece bir figüran olmanın ötesine geçmeyecekti.

Ayrıca, Bay Delambre'ın bir evrak çantası taşıırken, Bayan Rivet'nin sadece bir el çantası olduğunu fark ettim ki bu da aralarındaki farkı daha da ortaya koyuyordu. Adam işe giderken kadın işten dönüyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

“Sadece iki kişi miyiz?” diye sordu Bay Delambre.

Sesinin tonu, Bay Lacoste'u duraksattı. Sesinden kaygı hissediliyordu. Alçak, vurgulu ve tamamen baskı altında bir ses tonuydu bu.

“Evet,” diye yanıtladı sonunda Bay Lacoste. “Diğerleri vazgeçti. Şansınız daha da artmış oldu.”

Bu durumun Bay Delambre'ı pek de mutlu etmiş bir hali yoktu. Şansı artmış olsa bile, ortada tuhaf bir durum olduğu belliydi: Tüm

KARANLIK KADROLAR

bu organizasyon, sadece iki aday içindi. Bay Lacoste da bunu hissetmiş olmalıydı.

“Canınızı sıkmak istemem,” diye ekledi, “ama bu operasyonun tek amacı sizin işe alınmanız değil!”

Bakışlarını Bay Delambre’ın gözlerinin içine dikmişti, çünkü artık karşı karşıya bulunduğu durumu anlaması gerekiyordu adamın.

“Kendisi için önem arz eden bir operasyonun öncesinde, müşterimizin en yetenekli olanını seçmek için beş kişilik bir kadroyu teste tabi tutması gerekiyor. Ve bu, en önemli mesele. Bu sınavla aynı zamanda bir İnsan Kaynakları asistanı da işe alınacak. Bir İK görevlisinin başlıca misyonu, personeli doğru bir şekilde değerlendirmektir. Yani bir taşla iki kuş vurmuş olacağız.”

“Teşekkürler, anlamıştım!” dedi Bay Delambre.

Ses tonunda acı mı yoksa zorlukla bastırılan bir öfke mi olduğunu anlamak zordu. Konuyu başka alana çevirmenin daha iyi olacağını düşündüm. Adayları topladım ve üst kata çıktık.

Toplantı odasına tam tamına saat 9.17’de girdik. Evet, bundan eminim. Benim mesleğimde dakiklik çok önemlidir. Deneyimlerim sayesinde zaman ölçümlerinde uzman oldum çıktım: Günün hangi zaman dilimi olursa olsun size tam saati söyleyebilirim, hem de dakikasını dakikasına. Ama burada, gözüm saatteydi. Toplantı saati 10.00 olarak belirlenmişti; Exxyal-Avrupa çalışanları, en az on-on beş dakika öncesinden geleceklerdi. Dolayısıyla, o zamana kadar her şeyin hazır olması gerekiyordu.

Ekibi, müşteri rolünü oynayacak olan iki aktörden başlayarak Bay Delambre ve Bayan Rivet’ye tanıttım. Malik’in üzerinde, açık renk ve bol kesim bir cellabe¹⁰ ve geometrik desenli, menekşe renkli bir kefiye¹¹ vardı. Bay Renault ise, klasik bir takım elbise giymişti.

10 Berberi geleneğine ait, daha çok Kuzey Afrika’da ve Arapça konuşulan Akdeniz havzası ülkelerinde giyilen geleneksel, her iki cinse uygun elbise. (ç. n.)

11 Arap ülkelerinde erkekler tarafından başa sarılan, kum ve toz fırtınaları sırasında ise burun ve ağzı örtmeye yarayan geleneksel eşarp. (ç. n.)

Açıklamada bulundum:

“Rol oyununun başında, Malik ve Bay Renard, Exxyal-Avrupa’nın tanışmaya davet edildikleri müşteriler olacak. Malik hızla dışarı çıkacak, Bay Renard ise sonuna kadar kalacak.”

Bu takdimin ardından, adayların tepkilerine dikkat kesildim, çünkü Bay André Renard, belki tanınmış bir aktör değildi ama birkaç yıl önce belli bir başarı yakalamış olan bir temizlik ürününün reklamında oynamıştı ve yüzünün adaylara aşına gelebileceğinden endişeliydim. Ama Bay Delambre ve Bayan Rivet, çoktan gözlerini üç teröriste dikmişlerdi bile. Çünkü, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, bunun bir oyun olduğu bilinse de, özel giysiler, yüzü örtüp gözleri açık bırakan kukuletalar, siyah asker postalları ve bir masanın üzerine tek sıra halinde dizilmiş şarjörleriyle Uzi markalı üç mitralyöz-tüfek insanı etkiliyordu. Teröristlerin şefi olan Kader, sakin ve kararlı bir yüz ifadesine sahipti. Yasmine insanı korkutan bir ciddiyete bürünebiliyordu. Her ikisi de kariyerlerine Fas polis teşkilatında başlamışlardı; işlerinin ehliydiler ve bu fark ediliyordu. Murad’a gelirse, zayıflıklarına rağmen onu tutmamın sebebi, biraz bayağı kaçan özellikleriydi: Kötü tıraş edilmiş kocaman yanaklarıyla, rolüne son derece uygun düşen, haşın bir yüzü vardı.

Herkes birbirini basit bir baş sallama hareketiyle selamladı. Ortada oldukça yoğun bir hava vardı. Bir operasyondan önceki dakikalarda hep böyle olurdu, ama bu hava bazen insanı yanıltabilirdi de...

Ardından onlara üç odayı, rol oyununun başlayacağı ve esirlerin daha sonra tutulacağı toplantı salonunu ve kadroların bireysel veya karşı karşıya getirilmek istendiğinde çiftler halinde çağrılacakları sorgu odasını gösterdim. Küçük bir masanın üzerinde açık bir taşınabilir bilgisayar, Exxyal Grup’un intranetine bağlanmıştı. Ve nihayet iki adayın sorgu süreçlerini yönetecekleri gözlem odası... Bir monitör, iki farklı kameranın toplantı odasından aldığı görüntüleri, bir diğer monitör ise sorgu odasında masanın görüntülerini onlara gönderiyordu. Bay Dorfmann ile Bay Lacoste’un operasyonu takip etmelerini sağlayacak olan son oda ise onları ilgilendirmiyordu.

KARANLIK KADROLAR

Bay Lacoste bizi bıraktı. Bazı endişelerinin olduğu görülüyordu. Sanırım Bayan Zbikowski'yi bir kez daha aramıştı; ama saate bakılırsa onun artık gelmeyeceğini her ikimiz de biliyorduk. Aralarında neler geçtiğini bilmiyordum, ama kızın onu yarı yolda bıraktığını anlamak zor değildi. Artık başının çaresine asistanı olmadan bakması gerekiyordu.

Bayan Rivet, ortamı biraz yumuşatmak amacıyla, Bay Delambre'a gülümsemeye çalıştı. Ama adam ona karşılık veremeyecek kadar kaygılıydı. Yan yana oturdular ve toplantı odasını kaplayan ekranlara doğru döndüler.

Bay Alexandre Dorfmann, Exxyl Avrupa'nın patronudur, geldi. Onunla bir prova sırasında karşılaşmıştım, o da birkaç gün önceydi. Tekliflerime çok temkinli, çok uysal yaklaşmıştı ki bu da otoritesini sergilemenin çok etkili bir yoluydu aslında. Onun yaşında bir adama göre yumuşak başlıydı, kendine yaraşır şekilde hareket etmeyi öğrenmişti.

Onu hazırlayabilmem için dinlenme odasına geçtik. Kendisine talimatları anımsattım ama Bay Dorfmann prova gününde olduğu kadar kibar değildi. Sürekli talimatlar işitmek onu sinirlendiriyordu. Hızla toplantı odasına döndü. Herkes tetikte bekliyordu.

Senaryoda öngörüldüğü gibi Bay Renard sağma oturmuştu. Müşteri rolüne yoğunlaşıyor gibiydi. Bay Renard'ın sağında kalan Malik ise, oldukça sert bir kahveyi yudumluyordu.

Ve beklemeye başladık.

26

Kameralardan oldukça net görüntüler geliyordu. Teknik açıdan memnun kalmıştım.

Bay Lacoste, Bay Delambre ile Bayan Rivet'nin ardındaki bloğa yerleşmişti. Ben de bir sandalye çekip oturarak onları izlemeye koyuldum. Ben de biraz gergindim. Nedeni ortadaki bahis değildi; zaten benim elime bir şey geçmeyecekti. Nedeni, özenli işleri sevmemdi. Dahası,

operasyonun sonunda kazanılacak ödülün üçte biri bana kalacaktı. Bu görev karşılığında oldukça iyi bir para ödeniyordu; bunu kabul etmek lazımdı. Dürüstçe söylemek gerekirse, şirketteki rol oyunları, yüksek tarifelere izin veriyordu ama bu kendi başına pek ilginç sayılmazdı. Rol oyunları, şirketleri ve yöneticileri eğlendirirdi. Ben ise, daha gerçekçi görevleri tercih ediyordum.

Her açıdan, misyonun bir sonuca varması veya varmaması konusunda ilk başta hep biraz gergin olurdum. Ama Bay Delambre'ın yanında bu hiçbir şey sayılmazdı. Gözlerini dikmiş ekranlara bakıyordu; sanki gizli bir anlamı keşfetmeyi umar gibiydi. Ve bir ekrandan diğerine geçerken, tıpkı tavukların yaptığı gibi, sadece gözleri değil, başı da dönüyordu. Bayan Rivet, bu sınavdan daha ziyade ona eşlik eden komşusundan endişeleniyormuş gibi gözüküyordu. Restoranda yan masada çok pis bir şekilde yemek yiyen birine bakar gibi, onu kaçırmak gözlerle inceliyordu. Bay Delambre'ın ise onu gördüğü yoktu. Mekanik bir şekilde hareket ediyordu. Bu tutumu biraz endişe verici bulduğum için (bu tür durumlarda gergin olunabilir, ama bu derece değil...), kolumu uzatıp her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için omzuna dokundum. Cümleme başlayamamıştım ki elektrik kablosuyla kendisine dokunmuşum gibi yerinden sıçradı.

“Ne? Efendim?” diye sordu aniden ardına dönerek.

“Her şey yolunda mı, Bay Delambre?”

“Ne? Evet, yolunda...” diye yanıt verdi, ama akıllı başka yerdeydi.

Korkunç olanı da buydu: O andan itibaren işlerin kötüye gideceğini net bir şekilde anlamıştım. Endişelerim kesinliğe dönüşmüştü. Ama hiçbir şey yapmadım. Bay Delambre'ın kafasının içinde işler tıkırında gitmiyordu. Kadroların değerlendirilmesini iptal etmeksizin, İnsan Kaynakları adaylarının tabi tutulacakları testi iptal edebilirdik. Sadece, zihnimde, en başından beri her iki operasyon birbiriyle bağlantılıydı ve bu fikir aklıma gelmemişti. Ve daha sonra her şey çok hızlı gelişti.

Operasyonun başlatılacağı dakika yaklaştıkça Bayan Rivet'nin sükûneti giderek azalıyor. Aslında, teröristleri ve parlak siyah silahları gördüğü andan beri beti benzi sararmıştı; ve aslında, henüz

hiçbir şey görmemiş olduğunun farkında değildi. Her ikisine de, farklı komandoların kulaklıklarına konuşmak için mikrofonu nasıl kullanacaklarını göstermek üzere ayağa kalktım. Bay Delambre, homurtularla yanıt veriyordu ama deneme sırası kendisine geldiğinde talimatları doğru bir şekilde vermesinden, ona söylenenleri anladığı görülyordu.

Exxyal'ın kadroları yavaş yavaş geliyorlardı.

Bay Lussay ilk geldi; beraberinde de Bayan Tràn.

Bay Maxime Lussay hukukçuydu. Benim fikrimi öğrenmek isterseniz, tuhaf bir şekilde bu ona cuk oturmuştu, çünkü tam da hukukçu tipi vardı. İşin içinden ustalıklı çıkabilirdi ve her bir hareketinde bir katılık vardı. Gözleriyle çevreyi kolaçan ediyordu; sanki oturma pozisyonunu değiştirmeden önce yerini sağlamlaştırması gerekiyormuş gibiydi. Dosyalarını dikkatlice okumuştum ve Bay Lussay'ın hukuk alanında doktora derecesine sahip olduğunu anımsıyordum. Exxyal grubun sayısız sözleşmesini hazırlamış ve denetlemişti.

Bayan Tràn'a gelirse, kendisi ticaret bilgisi olan ve çok dinamik bir kadındı. Ve bana göre bu şirkete fazlaydı. Kendine güvenli bir şekilde yürüyor, insanların önünde, tam karşılarında dikiliyordu. Onu hiçbir şeyin korkutamayacağı, ama biraz huyuna gidildiğinde cümlelerinizi sizden önce tamamlayacağı izlenimini doğuruyordu. Fiziksel görüntüsü ve altı haneli maaşıyla, onun yaşındaki erkekler açısından cazibeli görünüyormuş olmalıydı.

Bu genç kadroların yaşadıkları çağ ile ne kadar uyumlu olduklarını ölçmek için toplantı salonuna girişlerini incelemek yeterliydi. El sıkışmaları andan itibaren verdikleri mesajı duyabilirdiniz: "Biz dinamik, üretken ve mutlu insanlarız."

Exxyal kadroları içeri girdikçe patronları Bay Dorfmann'ı selamlıyorlardı. Şirketlerde sıklıkla karşılaşılan ve benim son derece anlaşılmaz bulduğum bir tavır, bir tür yakınlık söz konusuydu. En üst kademedeki en alt kademeye dek herkes herkesle arkadaştı ve insanlar birbirlerine "siz" diye hitap ederken bile birbirlerini isimleriyle çağırıyorlardı. Ben ise, bunun ortalığı bulandıran bir davranış olduğunu düşünüyorum. Böylesine bir ortamda insanlar çalışma ofislerini karşıdaki bistronun

şubesi gibi algılamaya başlarlar. Kariyerimin bir bölümünü orduda yaptım ve orada her şey çok nettir. Niçin orada olduğunu herkes bilir. Meslektaşlarım dışında sadece şefler ve onlara bağlı çalışanlar vardır ve biriyle tanıştığımızda, onlardan ya biri ya da diğeri olduğundan, sizin üstünüz mü astınız mı olduğundan emin olurdunuz. Şirketlerde ise bu durum karmaşık bir hal almıştı. Patronla squash oynayan mı istersiniz, servis şefiyle hafif koşu yapan mı... Tüm bunlar son derece yanıltıcıydı. Eğer dikkat edilmezse, aslında ortada hiç şef kalmadığı, işinizi takip edenin sadece hesap tabloları olduğu izlenimini edinebiliriniz. Geç olsun da güç olmasın, şu hiyerarşi meselesine bir ara el atmak gerekiyor; bu kaçınılmaz. Ve burada bir sorun var: Hesap tablolarında yeterli bir performans sergileyemezseniz ve bu konuda üstleriniz sizin kusurunuzu yüzünüze vururlarsa, artık onlara kızamayacak noktaya gelirşiniz, çünkü uzun zamandır onları okuldan arkadaş statüsüne koymuşsunuzdur.

Nihayetinde, bu sadece benim fikrim.

Evet, Bay Dorfmann masanın diğer ucunda kurulmuştu ve işbirlikçileri içeri girdikçe, birbirlerinin sırtlarını sıvazlamadan önce, İktidar'ın önünden geçiyorlar, Bay Dorfmann'ın (ve Bay Dorfmann'ın kısaca takdim ettiği Bay Renard ile Malik'in) elini sıkıyorlar, ardından yerlerine geçiyorlardı.

Bulduğumuz gözlem odasına ne zaman bir çalışan gelse Bay Lacoste ona ismiyle hitap ediyor ve Bayan Rivet ile Bay Delambre'dan kendilerine verilen listede ismin bulunup bulunmadığını teyit etmelerini rica ediyordu. Örneğin şöyle diyordu: "Maxime Lussay, hukuk doktorası var, otuz beş yaşında, hukuki birim" veya "Virginie Tràn, otuz beş yaşında, Centrale ve HEC¹², ticaret mühendisi".

Bay Delambre işine iyi hazırlanmıştı. Her bir kişi hakkında fişleri vardı ve onların –sanırım– davranışları hakkında oldukça iyi not alıyordu; ama elleri titriyordu ve gerektiğinde bu notları yeniden okuyup okuyamayacağı şüpheliydi. Bayan Rivet'nin ise, daha kolay bir

12 Yüksek Ticaret Okulu. (ç. n.)

KARANLIK KADROLAR

yöntemi vardı: Kendisine gönderilen belge üzerinde doğrudan çalışıyor ve gelen insanların isimleri üzerine bir çarpı koymakla yetiniyordu. Bu, ciddi bir şekilde hazırlanmadığı izlenimini doğuruyordu.

Birkaç dakika sonra Bay Jean-Marc Guéneau ve Bay Paul Cousin gelmişlerdi.

İlki ekonomistti ve hakkında söylenebilecek ilk şey, kendisinden memnun biri oluşuydu. Göğsünü dışa verip gururlu bir edayla yürüdü. Hayatında çok fazla kuşku barındırmayan bir adam olduğu hissediliyordu. Gözlerindeki şaşılık insanı rahatsız ediyordu, hangi gözünün doğru noktaya baktığı hiçbir zaman anlayılamıyordu.

Masadaki komşusu Bay Paul Cousin ise neredeyse onun tam zıddıydı. Kocaman bir kafası vardı ve insanı korkutacak derecede sıskaydı. İman ateşiyle yanmış bir Cizvit'i andırıyordu. Mühendislik diplomaları, kariyerinin bir bölümünü Basra Körfezi'nde geçirmesi, dört yıl önce büyük sorumluluklar eşliğinde yuvasına geri dönüşü. Teknik kralı, sondaj imparatoru.

Bayan Camberlin ellili yaşlarındaydı; proje şefiydi. En son gelecek kadar kendine güveniyordu.

Bay Dorfmann, konuyu derhal açmak ister gibiydi.

Parmaklarının ucuyla masaya vurdu, ardından Bay Renard ve Malik'e doğru döndü.

“Öncelikle, Exxyal-Avrupa adına size hoş geldiniz demek isterim. Sunumlar, biraz hızlı bir şekilde yapıldı. Ben ise şimdi...”

Gözlem odasındaki hava zaten pek hafif değildi, ama şimdi gerçek anlamda kurşun ağırlığındaydı.

Hoparlörlerden bize ulaşan sesler, uzak ve son derece tehditkâr bir gezegenden gelir gibiydi.

Bay Lacoste'a baktım; o da bana küçük bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Yan odadaki ekibimin yanına gitmek için odadan çıktım.

Toplantı salonundan itibaren Bay Dorfmann'ın sesi beni koridorda takip ediyordu.

("... bu oldukça ümit vaat eden ve gurur duyduğumuz füzyonda...")

Üçü de hazırды; gerçek profesyonellerdi. Ben sadece, refleks olarak Yasmine'in mitralyözünü düzelttim. Ardından da ellerimi çırtım.

Bu jest net bir mesaj veriyordu: Zamanı gelmişti.

Kader başıyla onayladı.

Hepsi derhal işlerinin başına geçtiler.

Onları koridorda yürürken yeniden gördüm. ("... ve sektördeki aktörlerin global stratejilerinde önemli bir dönüm noktası teşkil etmektedir. İşte bu yüzden...") Arkalarında duruyordum ama hızlı bir şekilde yön değiştirdim ve Bay Delambre ile Bayan Rivet'nin arkasına yerleştim.

Teröristlerin toplantı odasına varıp sürgülü kapıyı açması, yedi saniyeden az bir zaman aldı.

"Eller masanın üzerine!" diye haykırdı Kader. O sırada Murad ise, odayı kolaylıkla temizlemek için sağ tarafa yerleşmişti.

Yasmine, canlı ve kendinden emin bir adımla masanın etrafını dolaştı ve Uzi'sinin namlusunu masanın ortasına vurmak suretiyle talimatlarına uyulması gerektiğini hissettirdi.

İnsanlardaki şaşkınlık öylesine yoğundu ki kimse hareket etmiyor ve çıt çıkarmıyordu. Bir an için herkes nefesini tutmuştu. Exxyal kadroları yüzlerinden birkaç santim ötedeki mitralyözün namlusuna anlamaz gözlerle bakıyorlardı. Gerçek anlamda hipnotize olan bu kişiler, bu silahları tutanlara doğru gözlerini çevirmeye bile cesaret edemiyor gibiydiler.

Ekranının başında, Bay Delambre, bir bloknotun üzerine bir kelime yazmaya çalıştı, ama eli aşırı derecede titriyordu. Sağına göz attı. Bayan Rivet, aralarına belli bir mesafe koymaya çalıştıysa da nafileydi. Olaylar öylesine ani bir şekilde gerçekleşmişti ki onun da komşusu kadar beti benzi atmıştı.

Uzaktan talimat vererek kamerayı harekete geçirdim ve hızlı bir şekilde masayı temizledim: Beş kadronun tümü de donup kalmıştı; gözleri yuvalarından çıkacakmış gibiydi. Hiçbirisi en ufak bir hare-

ket yapmaya cesaret edemiyordu. Kelimenin tam anlamıyla paralize olmuşlardı...

Ekranada Kader'in Bay Dorfmann'a yaklaştığını görüyorduk.

"Bay Dorfmann," diye başladı genç adam, güçlü Arap aksanıyla.

Exxyal'in patronu yavaşça başını kaldırdı. Bir anda daha küçük ve daha yaşlı gözükte. Ağzı yarı açıktı, gözleri ise yuvalarından çıkmak ister gibiydi.

"Durumu netleştirmeme yardımcı olacaksınız, eğer isterseniz," diye devam etti Kader.

Birisinin aklına duruma müdahale etmek gibi tuhaf bir düşünce düşmüş olsa bile, bunu yapmaya vakti olmayacaktı. İki saniyeden kısa bir süre zarfında Kader Sig Sauer markalı tüfeğini çıkardı, kolunu Bay Dorfmann'a doğru uzattı ve tetiği çekti.

Patlama sesi kulakları sağır ediciydi.

Bay Dorfmann'ın bedeni geriye kaykıldı, koltuğu bir an için boşlukta sallandı, bedeni yeniden masaya düşüp yığılıp kaldı.

Ardından olaylar hızlandı. Müşteri rolü oynayan Malik ayağa kalktı; kocaman cellabesiyle teröristlerin şefine doğru Arapça bağırırmaya başladı. Sözcükler birbirini kovalıyor, öfkesi, paniğini ifade eden küfürlerle dökülüyordu. Cümleler ağızdan yıldırım hızıyla çıkıyordu. Kader, karnına ateş açıp kalbinin bulunduğu bölgenin yakınlarını vurduğunda, "yıldırım" son buldu. Genç adam kendi etrafında çeyrek tur attı, ama turu bitirmeye vakti olmadı. İkinci kurşun onu tam karnından vurdu. Bunun üzerine iki büklüm olup ağır bir şekilde yere düştü.

Geleneksel olarak, esir alınma davranışları üç kategoriye ayrılır: fiziksel direnç, sözel direnç ve direnmeme hali. Kuşkusuz direnmeme hali tavsiye edilir; zira böylelikle operasyonların devamında yapılacak olan işler kolaylaşır. Hazırlık aşamasında, bir esirin yenik bir stratejiyi "temsil ettiği" (ve Malik de tamamen inandırıcı bir şekilde bunu sahneye koymuştu az önce) yönündeki anlayışı tercih etmişim. Böylelikle diğer esirlere izlenmesi gereken doğru yol gösterilmiş oluyordu ve bu

doğru yol “direnmememe hali” idi. Şirket, bizden şoklar karşısındaki dirençlerini sınınamamızı talep ediyordu. Bu da, Bay Lacoste’un bana birçok kez anımsattığı gibi, topyekûn dirençten yüzünüzce bir işbirliğine giden süreçte düşman ile işbirliğinin derecesini ölçmek anlamına geliyordu. Bunun için pazarlık yapmayı kabul etmeleri gerekiyordu ve en iyisi de, bunun izlenecek en iyi yol olduğunu onlara göstermekti.

Ama olaylara geri dönelim.

İlk kurşundan itibaren tüm katılımcılar bir çığlık atmışlardı. Şunu kafada canlandırmak gerekiyor: Oda üç patlamanın gürültüsüyle inlemişti, ortam çok gergindi ve iki adam, her birinin altında sürekli genişleyen bir kan gölünün ortasında ölmüş şekilde uzanıyorlardı.

Evelyne Camberlin, içgüdüsel olarak elleriyle kulaklarını kapatmıştı; bu sırada Maxime Lussay ise, gözlerini kapatmış, ellerini masaya yerleştirmiş, şaşkın bir edayla, başını bir sağa bir sola eğiyordu. Sanki beynini kafatasının bir köşesinden diğer köşesine kaydırmak istiyor gibi görünüyordu.

“Oyunun kurallarının net bir şekilde belli olduğunu sanıyorum. Benim ismim Kader. Birbirimizi tanımak için yeterince süremiz olacak.”

Bu ses onlara çok yumuşak gelmişti.

Kader gözlerini Jean-Marc Guéneau’ya doğru eğip hafif canı sıkılmış bir edayla kaşlarını çattı.

Damla damla akan sıvının sesi işitiliyordu

Bay Guéneau’nun sandalyesinin altında büyük ve karanlık bir birikinti sürekli büyüyordu.

Kendilerine özgü karakterleri ve mizaçlarının ötesinde, esirlerin tepkileri aşağı yukarı aynıydı. Nihayetinde, beyin ani durumlara, teröre ve tehdide oldukça sınırlı sayıda davranış modeliyle karşılık veriyordu. Görünen o ki, saldırının anılığı karşısında esirler pek de kolay kanmamışlardı, örneğin Bay Cousin başını kaldırmış dosdoğru önüne bakıyordu. Sanki bu olanlara inanmayı reddediyorlar ve kötü bir şakanın kurbanı olduklarını düşünmeyi yeğliyorlardı. Ama önlerinde birkaç kişi yere serilince, kısa süre içerisinde kendilerine gelip

KARANLIK KADROLAR

daha gerçekçi bir davranış benimsemişlerdi. İşte bu yüzden de Bay Dorfmann'ı derhal "yere sermeyi" tercih etmiştim. Bu hareket, öncelikler düzenini derhal tersine çevirmeye yardımcı oluyordu. Teröristlerin mesajı netti: Patron biziz. Bay Dorfmann rolünü çok iyi oynamıştı; üzerine yerleştirdiğim kan torbasını patlatmış ve ona gösterdiğim gibi yere düşmüştü. Zaten kendisine önceden güvence vermiştim: Rolünü iyi bir şekilde oynamazsa bile, sahnenin aniliği karşısında donup kaldıkları için kimse bunu fark etmeyecekti.

Bay Delambre ve Bayan Rivet, bir milimetre bile kıvıldamadılar. Televizyondaki esir alma ile gerçek hayattaki esir alma hiçbir şekilde birbirinin aynısı değildir. Bunun "gerçek" bir esir alma olmadığını söyleyeceksiniz bana; kendimi şımartmak istemem, ama bu sahne son derece gerçekçiydi ve iki adayımız da eyleme yardım etmişler, kendilerini olaya kaptırmışlardı. Bunu tepkilerinden anlıyorum. Bu tür durumlarla karşı karşıya kalan kurbanlarda dokuz davranış modeli gözlemlenir: Kanın donması, şaşkınlık, kaygı, dehşet, hayal kırıklığı, kırılganlık, güçsüzlük, aşağılanma ve tecrit. Ve Bay Delambre'in davranışı tamamen kaygı ve tecride karşılık gelirken, kanı donan Bayan Rivet dehşete kapılmıştı.

Senaryonun içeriğinde, Arap müşterinin ölümünün umulduğu kadar etkileyici olmaması ihtimaline karşı, esir alınanlardaki tüm fiziksel direnci kırmak istemiştim.

"Herkes buraya gelsin!" diye haykırmıştı Murad, vitraylı camların karşısındaki duvarı göstererek.

Kendi korkularıyla olgunlaşmış olan çalışanların tümü bir anda ayağa kalkmışlar, hızlı, temkinli ve küçük adımlarla yürümeye koyulmuşlardı. Sanki, değerli eşyaları kırmaktan korkarcasına, hayali mermileri önlemek istercesine başları önde ilerliyorlardı.

"Eller duvara yaslansın, bacaklar iki yana açılınsın!" diye ekledi Murad.

Bay Lussay, kuşkusuz televizyonda gördüğü şekliyle, ellerini ve kollarını iki yana kocaman açmıştı ve üst araması için poposunu dışarı doğru çıkarmış gibiydi. Yanında duran Bayan Tràn ise, eteğinin dar

oluşundan dolayı bacaklarını iki yana açamıyordu. Yasmine arkadan yaklaşip silahının ucuyla eteği sert bir hareketle havaya kaldırdı. Ardından birkaç kararlı darbeyle kadını bacaklarını açmaya zorladı. Genç kadın parmaklarını açarak ellerini duvarın üzerine yerleştirdi. Böyle yukarı kaldırılmış bir etek oldukça uygunsuzdu; özellikle de ortamda erkekler varken, esir kadını zayıf bir duruma düşürmek için etkili bir seçenektir bu. Bay Guéneau'nun pantolonu ise dizlerine kadar ıpsıaktı; tüm uzuvları titriyordu ve Bay Cousin, sanki her saniye bir mermi beynini dağıtacakmış gibi gözlerini kapatmış bekliyordu. Exxyal'in kadrolarının arasına kaynamış olan aktörümüz Bay Renard ise, oldukça alçak bir ses tonuyla anlaşılabilir kelimeler mırıldanıyordu. Adamın bir dua okumakta olduğunu (kendisinden talep ettiğim gibi) anladığında, Bayan Camberlin çok sarsılmıştı. Bu, içlerinden birinin hayatta kalmak için dua ettiğini onlara göstermek suretiyle, esirleri işbirliğine yönelten bir yöntemdi.

Birkaç saniye sonra, herkes arkadan gelen adımları işitti. Bir kapı açıldı, ardından kapandı. Herkes arkalarında ilerleyen biri olduğunu hissediyordu artık. Yerleri değiştirilen masaların gürültüsünü, ardından da soluk soluğa kalmış birinin nefesini hissettiler. İki cesedin dışarı çıkarılmakta olduğunu anlamışlardı.

Üzerinden en fazla üç-dört dakika geçti ki Kader onlara dönmelelerini emretti. Masalar, bir bölme boyunca yerleştirilmişti. Duvardan duvara halının emdiği kan birikintilerinin rengi, parlak bir siyaha dönüyordu. Odanın tam orta yeri bomboştu ve bu boşluk insanda bir baş dönmesi yaratıyordu.

Murad odaya geri döndüğünde, mitralyöz tüfeğini elinde gevşekçe tutuyordu. Kanla kaplanmış göğsünü giysi kolunun tersiyle silmişti. En ince ayrıntısına kadar düzenlenmiş bir koreografi içindeymişçesine, her biri esirlerin oluşturduğu sıranın önünde yerlerini almıştı: Kader ortada, Yasmine sağda, Murad ise solda.

Birkaç dakika geçti ve bu sırada gözlerini yere dikmiş olan Bay Guéneau'nun hıçkırıklarından başka bir şey işitilmedi.

“Peki,” dedi Kader, “herkes ceplerini boşaltsın!”

Cüzdaneler, anahtarlıklar, MP3, cep telefonları, büyük konferans masasının üzerinde duran iki kadın çantasına yerleştirildi.

Yasmine esirlerin arasına girdi ve üstlerini detaylı aramaya başladı.

Uzman eller. Hiçbir işini şansa bırakmazdı. Cepler, kemerler, her şeyi aradı. Bayan Tràn, genç kadının ellerinin büyük bir ustalıklarla göğüslerinin, kalçalarının arasında gezindiğini hissetti. Bayan Camberlin, hiçbir şeye dikkat etmedi, tek istediği bayılmaksızın ayakta durabilmektir. Yasmine erkeklerin üzerlerini de aradı; popolarının, bacak aralarının üzerinde uzman ellerini dolaştırdı. Hatta Bay Guéneau'nun sidikten ııslak olmuş pantolonunu bile es geçmedi. Ardından, her şeyin yolunda olduğunu şefine bir işaretle haber verirken, onlardan birkaç adım uzaklaştı.

Esirler yeniden sıraya kondu. Hepsi ayakta bekliyordu. Karşılarında ise teröristler konuşlanmıştı.

“Burada kutsal bir dava için bulunuyoruz,” dedi Kader sakin bir sesle. “Tüm fedakârlıkları hak eden bir dava. Sizin işbirliğinize ihtiyacımız var ve bunu elde etmek için kendi hayatlarımızı feda etmeye hazırız. Ama gerekirse sizinkini de feda edebiliriz. Tüm bunları düşünmeniz için size biraz zaman tanıyacağız. *Allahuekber!*”

Diğer ikisi de hep bir ağızdan tekrarladı: *Allahuekber!* Ardından şefleri dışarı çıktı, peşi sıra da Yasmine.

Geriyeye tek bir kişi kalmıştı: Tam karşılarında duran iri Murad.

Kimse ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

Kimse yerinden kıılmıyordu.

Bay Guéneau dizlerinin üzerine düştü ve dirseklerini yere dayayarak hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

İşi bitirilen müşteri rolündeki Malik üstünü değiştirmişti. Kot pantolon ve kazak giymiş, spor çantasını yere bırakmıştı. Ona zarfını verdim, el sıkıştık ve o asansörlere doğru gözden kaybolurken, ben Bay Delambre ile Bayan Rivet'nin yanına gittim.

Bay Dorfmann, gömlek ve takım elbisesini değiştirmek üzere dinlenme odasına gittikten sonra yanımıza geldi. Rolünü çok iyi oynadığını teyit etmek için başparmağımı havaya kaldırdım. Bana gülümsedi ve o anda fark ettim ki onu daha önce hiç gülümserken görmemişim.

Hızla gözden kaybolup Bay Lacoste'un refakatinde dinlenme odasına geri döndü. Burada, esirlerin toplandığı toplantı odasının ve şirket çalışanlarının Kader'in tam karşısındaki masada yerlerini alacakları sorgu odasındakilerin görüntülerini aktaran ekranlar vardı.

O andan itibaren Bay Dorfmann ile Bay Lacoste odalarında çalışmaya başladılar. Sınav hakkında birlikte tartışmaları ve kadroların performansları hakkında yorum yapmaları gerekiyordu. Ben ise, esir alma sürecinin gidişatını denetlemek için iki adayla baş başa kalmıştım. Bu tuhaf bir durumdu; bu şirket ve bu patron için oldukça önemli bir operasyon yürüttüğümü söyleyebilirim (her halükârda bunu ileride anımsayacaklardır), ama Bay Dorfmann ile en fazla yirmi cümlelik bir sohbetimiz olduğunu fark ettim. Bu adamın zihinsel durumunu bilmiyordum. Yararlı biri olduğundan ve şirketi için en iyisini yaptığından emin olmalıydı. Kendi dünyasının Tanrı'sıydı bir nevi. Ama, kendi Tanrı'sı kimdi? Yönetim kurulu mu? Hissedarlar mı? Para mı? Bu konuda düşüncelerimi daha ileri bir noktaya taşıma vaktim hiç olmadı; çünkü önümde duran Bay Delambre sürekli sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıp duruyordu, sanki tuvaleti gelmiş gibiydi. Bayan Rivet'nin ise beti benzi atmıştı; kâğıda birkaç sözcük yazıyor, tükenmez kaleminin ağzını yeniden kapıyor ve ansızın üşümüş gibi ceketinin düğmelerini ilikliyordu.

“Onları hazırlayacağız. Ardından da oyun oynama sırası size gelecek.”

Sesim her ikisinin de irkilmesine sebep olmuştu. Bana doğru dönmüşlerdi ve böylelikle yüzlerini tam olarak görebilmiştim. Az önceki insanlar değillerdi sanki. Şunu sık sık tespit ederim: Güçlü duygular insanların yüzünü değiştirir; sanki aşırı koşullar altında gerçek yüzleri, gerçek benlikleri yüzeye çıkar. Bay Delambre, özellikle de o anda, öleceği gün sahip olacağı yüzü sergilemişti.

Mikrofona doğru ilerledim:

“Murad, öngörüldüğü gibi onları daire halinde toplayın, lütfen.”

Murad kendisiyle konuştuğum esnada, kabuk kaplamış elini sanki birazdan şarkı söyleyecekmiş gibi kulağının üzerine yerleştirdi.

Başıyla onayladı. Ardından işe koyuldu. Kulaklığı düştü.

“Peki,” dedi.

Altı çift endişeli göz bir anda onun üzerine çevrildi ve kordonun ucunda ahmakça sallanan kulaklığa kilitlendi.

“Hımm, şöyle yapacağız...” dedi Murad. “Değiştireceğiz. Pozisyonu. Onu değiştireceğiz.”

Mesaj çok net bir şekilde anlaşılmamıştı. Bu konuda provalar sırasında bile biraz şüphelerim vardı; olağanüstü biri sayılmazdı. Onu fiziksel özelliklerinden dolayı tutmuştum, ama sürece müdahalelerini asgariye indirmek suretiyle. Çünkü bu oğlan pek de parlak birine benzemiyordu. Kader ile kuzenlerdi ve söz konusu olan bir rol oyunu olduğu için razı gelmiştim; zira gerçek bir operasyon olsaydı, onun özgeçmişini okumaya üç saniye bile ayırmazdım. Aslında, şunu da itiraf etmem gerekir ki, bu oğlan beni biraz da eğlendiriyordu. Ama burada, kendisini aştığını kabul etmem gerekiyor. Eğer durum bu kadar gergin olmasaydı, kuşkusuz hepimiz gülerdik; ama bu koşullar altında herkes ona endişeli bakışlarla bakmakla yetindi.

Esirler, hareket etmeleri gerektiğini anlamışlardı, ama bu pozisyon meselesi herkesi şaşkına çevirmişti. Bayan Camberlin Bayan Tràn'a bakarken, beriki de Bay Cousin'i süzüyordu. Bay Renard dua etmeyi

kesmişti. Bay Lussay burnunu çekiyor ve Bay Guéneau'yu inceliyordu. Neler olacağını bilen kimse yoktu.

“Peki,” dedi Murad, “siz.”

Parmağını Paul Cousin'e doğrulttu, beriki de derhal ayağa kalktı. Kötü talih karşısında alışkanlığıdır, ayağa kalkar. Onun dirençli olacağını söyledim kendi kendime.

“Buraya geleceksiniz,” dedi Murat. (Bayan Camberlin'in bulunduğu yeri gösterdi.) “Siz de,” (Bay Renard'ı gösterdi), “buraya geçeceksiniz.” (Bayan Camberlin ile Bayan Tràn arasında bir yeri gösterdi.) “Sizin yanınızda,” (Bay Guéneau'yu işaret etti) “ve siz,” (Bayan Tràn), “siz de buraya yerleşeceksiniz.” Bu kez belli belirsiz bir jestte bulunmuştu; muhtemelen Bayan Camberlin'in yakınlarında bir yeri göstermişti, ama anlamamıştık. “Ve siz, hım...” (Bay Lussay dudaklarını ısıırıyordu) “hımm, siz de şuraya.” (Parmağıyla ayaklarının dibini işaret etti.) “Ama daire halinde!” diye ekledi.

Esirler kendilerini tehdit altında hissetmiyorlardı. Murad, projesini şiddet sergilemeksizin, çalışkan bir şekilde ve hatta biraz da zevk alarak açıklamıştı. Bir vitrinin ardından pasta seçen obur bir adamın ses tonuyla... Söyleyeceklerini tamamladığında tatmin olmuş bir hali vardı. Ama kimse yerinden kıılmıyordu. Arzu edilen biçimin tasarlayıcısı olmama rağmen, ben bile ne olduğunu anlamamıştım.

“Haydi, yerlerimize geçiyoruz!” dedi Murad elinden geldiğince yüreklendiren bir ses tonuyla.

Ama siz de anlamışsınızdır, Murad gibi birisi omzunda bir mitralyöz tüfek taşıırken ve silahın namlusunu insanlara doğru tutarken, yüreklendirici bir hava takınmaya çabaladığında, neşeli mizacını büyük oranda kaybeder.. Aynı şekilde, ne kadar canlı söylerse söylesin, cümlesinin herhangi bir etkisi kalmaz. Herkes tereddütteydi.

Bunun üzerine Bay Cousin kararını verdi. İnsanların karakterleri bu tür detaylarda gizlidir. Kimse ne yapacağını bilemiyordu. Bay Cousin ise harekete geçti. Geriye dönüp baktığımızda... Ama henüz o konuya gelmedik.

Bay Cousin ilerleyip ona belirlenen yere geçti; sıra Bayan Tràn'daydı, ardından da Bay Guéneau'da. Bayan Camberlin de onların ardından ayağa kalkıp sağına doğru ilerledi. Bay Renard, soluna doğru ilerledi; ardından herkes kararsız bir şekilde durdu. Bay Lussay, Bay Cousin'e çarpmıştı; o da zincirleme olarak Bayan Camberlin'e.

Murad üzgündü. Oysa planını net bir şekilde ifade ettiğini sanıyordu.

Bunun üzerine daha önce duyulmamış bir şey yaptı. Size yemin ederim, bu oğlan inanılmaz biri: Uzi'sini yere koyup esirlere doğru yaklaştı. Bayan Camberlin'i omuzlarından tuttu, bir yandan da duvardan duvara halının üzerine çizilmiş işaretleri izlemiş gibi yere bakıyordu. Sanki tango kursunda öğrendiklerini uygulamak için Bayan Camberlin'i dansa davet edermiş gibi bir hali vardı. Kadını bir metre çekti ve şöyle dedi: "Buraya." Öylesine bir görev aşkıyla hareket ediyordu ki, esirlerin bu durumdan yararlanabilecekleri, mitralyözünü ele geçirip ona saldıracakları fikri aklına bile gelmemişti. Vücudu son derece gerilmiş haldeki Bayan Tràn, silaha doğru bir adım attı. Omurgam boyunca bir buz parçası iniyormuş gibi hissettim. Ama Murad tam o sırada arkasına döndü. Hâlâ işine konsantre olmuş halde, Bay Renard'ı omuzlarından tutup onu biraz öteye yerleştirdi; ardından ise sıra Bayan Tràn'a, Bay Lussay'a, Bay Guéneau'ya ve Bay Cousin'e geldi. Esirler büyük bir yarım daire içerisine yerleştirilmişlerdi ve sırt sırta duruyorlardı. Aralarında yaklaşık bir metre vardı. İçlerinden hiçbirisinin yüzü kapiya dönük değildi.

"Oturun."

Ardından Murad yeniden silahını aldı.

Ve kameranın merceğine doğru döndü. Sanki parlak manevrasından dolayı kameranın övgüsünü almak ister gibiydi.

Daha sonra, esirler kapının açıldığını ve yeniden kapandığını işittiler.

Ortama sessizlik hâkim olmuştu. İki-üç dakika geçti.

Bayan Tràn en sonunda odanın köşesine doğru bir bakış fırlatma riskini aldı.

"Dışarı çıktı," dedi gergin bir ses tonuyla.

“Benim... Benim bir telefonum var...”

Herkes ona döndü.

Bay Renard başını diğerlerine çevirdi. Yüzü bembeyazdı. Birkaç kez yutkundu.

“Telefon eşimin. Tamamen aklımdan çıkmış...” dedi şaşkınlık içerisinde.

Sağ elini iç ceplerinden birine daldırıp çok küçük bir cep telefonu çıkardı.

“Yanımdaymış... Görmemişler...”

Ve avucunun içinde duran cep telefonuna inanamayan gözlerle bakmaya başladı.

Haber, bir bomba etkisi yaratmıştı.

“Bizi öldürteceksin, geri zekâl!” diye haykırdı Bay Guéneau, kendini tutamayarak.

“Sakinleşsene,” diyerek araya girdi Bayan Camberlin.

Bay Renard şaşkına dönmüş bir haldeydi; bakışlarını telefonundan kaldırıp karşısındakilere çevirdi.

“Bizi izliyorlar,” diye ekledi Bay Lussay temkinli bir sesle, sınıksız dudaklarının arasından.

Çenesini ölçülü bir hareketle döndürerek odada küçük bir siyah kameranın yerleştirildiği köşeye çevirdi. Herkes o anda başını tavanın sağına ve soluna doğru kaldırdı.

“Kırmızı ışık yandığında, çalışmıyor demektir,” dedi Bayan Tràn, güvence vererek.

“Bundan emin olamayız,” diye karşılık verdi Bay Lussay.

“Elbette! Çalışırken yeşil ışık yanar; kırmızı ışık yandığında ise çalışır halde olmadığını gösterir,” dedi Bayan Tràn.

Kendisini ifade etme biçiminde gerginlikten çok nefret vardı.

“Bu kameralar,” diye araya girdi Bayan Camberlin, “ses kaydı almaz. Bizi işitmiyorlardır.”

Konuşmayan tek kişi Bay Cousin'di. Kaskatı bir ceset gibi dimdik duruyordu. Esneyip bükülmez cinsten.

“Peki, bu durumda ben ne yapıyorum?” diye sordu Bay Renard.

Sesi titriyordu. Rolünü müthiş oynuyordu. Murad'ın can sıkıcı rol yeteneğinin ardından, bu oldukça gerçekçi görünmüştü gözüme.

“Polis çağırmak gerek,” dedi Bayan Camberlin, kendi kendini sakinleştirmeye çalışarak.

“Bu adamları onlara teslim etmek gerek!” diye haykırdı Bay Guéneau.

“Çeneni biraz kapatsana sen!”

Herkes Bayan Tràn'a doğru döndü. Kadın, Bay Guéneau'yu adamakıllı azarlıyordu.

“Biraz beynini kullanmayı dener misin, sersem şey?”

Kadın, ardından Bay Renard'a doğru döndü.

“Şunu bana verin,” dedi elini uzatarak.

Müdahale etme sırası bu kez bendeydi. Mikrofona doğru hafifçe fısıldadım:

“Murad! Çabuk, esir odasına dönüyorsun!”

Delikanlının koridorda koştuğunu işittim.

Bay Renard telefonu yere koydu ve buz pistinin üzerindeki bir pak gibi ileri doğru atmaya hazırlandı. Telefona odaklanarak onu birkaç kez yere sürttü ve en sonunda hamlede bulundu. Telefon, Bayan Tràn'a doğru adeta bir topaç misali kaydı ama açılı ayarlanmamıştı.

Ekranda, tam da cep telefonunun Bay Guéneau'ya doğru uzun yolculuğunu tamamladığı anda, Murad'ın kapıyı açtığı görüldü. Hazırlıksız yakalanan adam, cep telefonunu çevik bir hareketle sağ kolunun içine kaydırıp ve gardiyanları gittiği andan itibaren kirpiğini bile oynatmamışçasına rahat bir tavır takındı.

Karşımda duran Bay Delambre öfkeyle notlar alıyordu ve tam da o sırada bu halini güven verici buldum. Geldiği andan itibaren

onda gördüğüm şey, belki de sadece işleri yoluna koyma hevesiydi. Şimdiyse işine konsantre olmuştu. Bayan Rivet de notlar alıyordu.

Ardından uzun bir sessizlik yaşandı. Murad kulağını karıştırdı; kulaklığını tam deliğinde tutmakta sorun yaşıyordu. Kulaklığı takmak gibi zorlu bir operasyona yoğunlaşmışken, esir aldıklarını tamamen unutmuşa benziyordu. Tüm bakışlar, kendininki hariç, arka arkaya yutkunan Bay Guéneau'ya yöneldi. Bir an için koluna odakladım bakışlarımı: Küçük cep telefonunu ceket kolunda tuttuğu ve onu gizlemeye çalıştığı açıkça görülüyordu. Ardından, boğazını temizleyip konuştu:

“Lütfen...”

Murad ona döndü. Kulaklık yine düştü.

“Tuvalet...” dedi Bay Guéneau, zar zor işitilen bir sesle. “Tuvalete gitmem gerekiyor.”

Bu adam soğukkanlı olmadığı gibi hayalgücünden de yoksundu. Pantolonu ıpslakken tuvalete gitmeyi talep ediyordu... Ama Murad soru soran insanlardan değildi. Hatta kendisine verilen bu fırsat karşısında çok mutlu olmuştu.

“Kurallar belli,” diye karşılık verdi gururla. “Size eşlik etmemiz gerekiyor,” diye ekledi, kendisine öğretilmiş cümleleri yineleyerek.

Bay Guéneau, az önce bir strateji hatası yaptığını o anda fark etti. Bayan Camberlin'i süzdü.

“Ben de tuvalete gitmeliyim,” diye söze karıştı Bayan Camberlin.

Murad gözlerini kapattı, ardından yeniden açtı.

“Bu konudaki kural da belli,” dedi muzaffer bir edayla. “Sırayla gideceksiniz. Önce siz,” dedi Bay Guéneau'ya dönerek, “çünkü ilk siz sordunuz.”

Murad'ın kulaklığına “çok iyi” diye fısıldadım, sevinerek gülümsedi. Bay Guéneau, bir anda beliren bu memnuniyeti nasıl yorumlayacağını bilemedi. Tereddüt etti. Murad elini ona doğru uzattı.

“Haydi,” dedi, yüreklendirici olmak istercesine.

Kapıyı sonuna kadar açtı. Girişte, mermer heykel gibi mimiksiz suratıyla Yasmine duruyordu; bacaklarını iki yana açmış, sanki zemine çakılmıştı. Bay Guéneau'nun gözlerinin içine dimdik baktı.

"Haydi!" diye yineledi Murad.

Bunun üzerine Bay Guéneau ayağa kalktı. İki elini de yumruk yapıp cep telefonunun giysisinin kolundan düşmesini engellemek için kollarını gergin bir şekilde tuttu.

Bay Delambre, aklına bir fikir gelmişçesine bakışlarını kaldırıp bloknotuna birkaç sözcük karaladı. Ardından tükenmez kalemını bir kez daha bıraktı.

Ve beklemeye koyulduk.

Birkaç dakika geçti.

Biliyordum ki o anda eğer talimatlarım harfiyen izlenmiş ise, sıkı gözetim altında olan Bay Guéneau tuvaletlere giden koridor boyunca ilerlemekteydi. Ardından bir tuvalet kabinine girip kapıyı kapatmayı denedi ama bu hareketi, Uzi'nin namlusuyla engellendi. Yasmine, tam karşısında ayakta duruyordu.

"Rica etsem," diye başladı Bay Guéneau, dehşete düşmüş bir ses tonuyla.

Ama sözcükler bir noktadan sonra kesintiye uğradı.

Yasmine ona soğuk bir sesle, "İşinizi görün ya da sizi geri götürreyim," dedi.

Bay Guéneau ardına dönüp kozet kapağını sinirli bir hareketle kaldırdı. Daha sonra pantolonunun önünü açıp gürültülü bir şekilde işemeye koyuldu. Telefonu bileğine doğru kaydırırken gözlerini yerden bir an olsun ayırmıyordu. Kendi cep telefonunda gözleri kapalı SMS yazabilirdi. Hepsi birbirine benziyor, dedi kendi kendine. Aynı işlevler, aynı yerlerde. Bay Guéneau başını yerden kaldırmıyordu; birkaç değerli saniye kazanmak için karnını sıktı. İşaret parmağını telefonun klavyesi üstünde tutuyordu. Aşağı tuşunu aradı ve parmaklarıyla gizlice tuşlara dokunmaya başladı.

İşte o anda cep telefonu çalmaya başladı.

Telefonun sesi o kadar yüksek bir sese ayarlanmıştı ki nerede olursak olalım, koridorun diğer ucundan bile işitiliyordu.

Tuvalet kabininin içinde telefonun çaldığını ve bu sesin yankılandığını işiten Bay Guéneau'nun adeta kanı çekilmişti. Giysi kolunun içinde çalan telefonu tutmaya çalıştı; ama o anda telefon elinden kaçıp bir sabun misali parmaklarının arasından kayıverdi. Telefonu çevik bir hareketle yakaladı. Bir an için bu pozisyonda, gözleri kapalı halde kaldı. Kadın gardiyanın böbreklerini taramasını bekler gibiydi. Ama hiçbir şey olmadı. Gözlerini kırpıştırarak Yasmine'e döndü. Neyi bekliyordu? Tokat mı? Tekme mi? Başına bir mermi mi? Hiç bilemiyordu ama vücudunun her yeri titriyordu. Yasmine kıınılamadı. Telefon ikinci kez çaldı. Yasmine bunun üzerine tüfeğini telefona doğrulttu. O sırada telefon adamın elinde titreşmeye ve bedeninde tepeden tırnağa şok dalgaları yaratmaya devam ediyordu.

Yasmine silahıyla işaret etti.

Bay Guéneau gözlerini eğip kıpkırmızı kesilerek pantolonunun önünü kapattı. Ardından telefonu Yasmine'e uzattı. Yasmine emredici hareketini yinelemekle yetindi.

Bay Guéneau telefonun yanıp sönen ekranına baktı: Bilinmeyen numara.

Yeşil tuşa bastı ve bir erkek sesi işitti:

"Bu hareketin mantıklı olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu bunun üzerine Kader.

29

Bay Guéneau'nun odaya girer girmez gördüğü ilk şey, Kader'in yanındaki masaya konmuş olan mitralyöz tüfek oldu. Bu, sıradan bir tüfekten çok daha etkileyici bir silahtı. Eğer esirler bunu ele geçirirlerse büyük avantaj elde ederlerdi. Kader çok tecrübeli bir adamdı; amatörce bir şey yapması mümkün değildi. Üstelik, tüm silahlar zaten

kuruskiydi. Ayrıca, ekibe güveniyordum. İkisini daha önce birçok hassas operasyona sokmuştum ve meziyetlerini biliyordum. Kader, birkaç dakika önce iki adamı “devirdiği” Sig Sauer’i elinde tutmakla yetiniyordu. Bay Guéneau hızla geriye döndü. Bakışları, Yasmine’in mermer suratına çevrildi. Genç kadın Uzi’sinin namlusuyla onu geriye itip boş bir sandalye gösterdi.

Test başlıyordu.

İlk sorgu, rol oyununun gidişatını belirleyecekti. Eğer iyi geçerse, mekanizma hedefe uygun düşüyor demektir. Şu an için senaryomun oldukça güvenilir olduğu ortaya çıkmıştı ve her şey öngörüldüğü şekilde cereyan ediyordu. Deneyim. Ama, artık aktif aşamaya geçmiştik ve bu aşamada Bay Delambre ile Bayan Rivet, davranışlarını değerlendirmek için kadroları sorguya çekmeliydi. Bu aşamada kaçınılmaz şekilde doğaçlamaya yer verilecekti. Dolayısıyla tüm ayrıntılar karşısında pürdikkat kesildim.

Bayan Rivet, kendisi ile Bay Delambre arasında bulunan mikro-fona yaklaştı. Öksürdü. Kuru bir öksürüktü.

Bay Guéneau oturdu. Korkunç bir biçimde titriyordu. İpislak olan pantolonu onu daha da ısıtıyor olmalıydı. Ekrandan tane tane konuştuğu görülüyordu ama konuşulanları işitemiyorduk.

Kader, kendisine verilecek talimatı beklemeksizin ona doğru eğilip sordu:

“Efendim?”

Bay Guéneau mırıldandı.

“Beni öldürmeyeceksiniz değil mi?”

Sesi zar zor işitiliyordu ve bu da söz konusu dehşet halini daha da hastalıklı bir hale dönüştürüyordu. Bayan Rivet de bunu hissetmiş olmalıydı ki derhal eyleme geçti:

“Bu bizim öncelikli niyetimiz değil, Bay Guéneau. Ama bizi buna mecbur etmezseniz elbette...”

Kader, bu sözleri harfiyen tekrar etti ve ne anlama geldiğini yorumladı. Ağzının içinde, belki de aksanından, belki de çok inandırıcı

bir gerginliği sesine eklememesinden ötürü, “niyet” sözcüğü bir tehdit ima eder gibi geliyordu kulağa. Bayan Rivet, sözlerinin yankılandırđını işitti. Bu, üçümüzde, hem burada hem orada olmak gibi tuhaf bir izlenim yarattı.

Bay Guéneau, gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Yeniden ağlayıp mırıldanmaya başladı:

“Size yalvarırım...”

Ağır hareketlerle cebini karıştırıp içinden bir cep telefonu çıkararak sanki içinde nitrogliserin bulunan bir şişeymiş gibi masanın üzerine yerleştirdi.

“Size yalvarırım.”

Bayan Rivet, Bay Delambre’a doğru döndü ve devreye girmesini önermek için mikrofonu ona doğru uzattı. Ama Bay Delambre kıvılcıdamadı bile. Onun yerine, gözlerini sabit bir şekilde ekrana dikmeye devam etti. Adamın terlediğini fark etmiştim ki bu oldukça şaşırtıcı bir durumdu çünkü içerideki klimalar oldukça iyi çalışıyordu. Bayan Rivet bu duruma dikkat etmedi ve konuşmasını sürdürdü:

“Yardım mı çağırılmak istiyordunuz?” diye sordu Kader’in yerine. “Bay Guéneau, davamıza zarar vermek mi istiyorsunuz?”

Bay Guéneau başını Kader’e doğru kaldırdı. Ölmeden önceki son duasını edermiş gibi bir hali vardı. Ama derhal fikrini değiştirdi:

“Ne... Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Bu şekilde ilerlemeyeceğiz, Bay Guéneau. Siz, Exxyl grubunun maliyecilerinden birisiniz. Bu unvanınızla, birçok gizli bilgiye, sözleşmeye, anlaşmaya, işleme erişim noktasındasınız. Benim de sizden bir ricam var. Hayatınızı bağışlamam karşılığında davamız için siz ne yapmaya hazırsınız?”

Bay Guéneau şaşkınlık içindeydi.

“Anlamıyorum... Hiçbir şey bilmiyorum. Benim hiçbir bilgim yok...”

“Pekâlâ, Bay Guéneau. Siz de ben de çok iyi biliriz ki petrol sözleşmeleri aslında birer aysberg gibidir; büyük kısımları görünmezdir. Yanılıyorsam siz de birkaç sözleşme pazarlığı yapmıştınız?”

“Hangi sözleşmeler?”

Bay Guéneau başını sağa sola çevirdi; sanki yardım alacağı hayali bir görgü tanığı arar gibiydi.

Keçi gibi inatçıydı.

Sorgunun başından beri, Bayan Rivet'nin Bay Guéneau'nun özel durumunu yeterince düşünmediği ve bu sorgunun önemini idrak etmediği hissediliyordu. Bilgi avına çıkıyordu ama esas konuyu ısıkalıyordu. Bay Guéneau ise, her ne kadar tam olarak tespit edemese de, uygulanan taktiği tahmin edebiliyordu.

Birkaç saniyelik bir huzursuzluk yaşandı.

“Tam olarak... ne istiyorsunuz benden?”

“Bunu bize siz söyleyeceksiniz,” diye ısrar etti Bayan Rivet.

Sorgu kontrolden çıkıyordu.

“Benden bir şey bekliyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu Bay Guéneau.

Allak bullak olmuştu.

Kendisine sorulan sorular, durumun hoyrathığıyla bağdaşmıyordu.

Teröristlerin ne istediğini bilmediği gibi bir izlenim edinmişti.

İşte bunun üzerine Bay Delambre derin uyuşukluk halinden sıyrıldı. Elini uzattı ve mikrofona yaklaştı:

“Evli misiniz, Bay Guéneau?” diye sordu.

Kader, kulaklığındaki ses değişince şaşırılmıştı. Kuşkusuz, Bay Delambre'in ölü gibi ses tonu da bunda etkili olmuştu.

“Hımm, evet...” diye karşılık verdi Bay Guéneau, Kader tarafından aksettirilen soruya yanıt olarak.

“Peki nasıl gidiyor?”

“Efendim?”

“Size soruyorum, eşinizle işler iyi gidiyor mu?”

“Anlamıyorum...”

“Cinsel olarak diyorum, eşinizle?” diye ısrar etti Bay Delambre.

“Dinleyin...”

“Bana yanıt verin!”

“Bir bağlantı kuramıyorum.”

“BANA YANIT VERİN!”

“Evet... Hımm.. İyi gidiyor...”

“Ondan hiçbir şey gizlemiyorsunuz demek?”

“Efendim?”

“Beni işittiniz.”

“Ah, hayır... Anlamıyorum... Hayır...”

“İşvereninizden de bir şey saklamıyor olmalısınız.”

“Yani... Bu ikisi aynı şey değil.”

“Bazen aynı şey olabilir.”

“Anlamıyorum...”

“Soyunun.”

“Efendim?”

“Size soyunun dedim! Derhal, burada!”

Kader, ortadaki niyeti anlamıştı: Sig Sauer’i önüne koydu, kolunu uzatıp Uzi’yi kavradı. Bay Guéneau ona korku dolu gözlerle bakıyordu. Anlaşılmaz şekilde kem küm etmeye başladı.

“Hayır, lütfen,” diye yalvarıyordu.

“On saniyeniz var,” diye ekledi Kader, ayağa kalkarken.

“Hayır, yalvarırım size.”

Birkaç saniye geçti.

Bay Guéneau ağlıyor, bir Kader’in suratına, bir de tüfeğe bakıyordu. “Size yalvarırım, sizden rica ediyorum” cümlelerini tekrarladığı anlaşılıyordu ama tüm bunları söylerken ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya kolundan başlamıştı.

“Önce pantolon,” diye müdahale etti Bay Delambre. “Ve geriye doğru gidin...”

Bay Guéneau bir adım geri çekildi.

“Daha da çekilin!”

Neredeyse odanın tam orta yerindeydi. Bir yandan inilideyerek kemerine yöneldi. Beceriksizce gözlerini kuruladı.

Bay Delambre'in talimatları uyarınca Kader, "Daha hızlı," diyerek onu aceleye getiriyordu.

Bay Guéneau pantolonunu indirdi. Başını öne eğdi. Bir kadın külotu giymişti. Parlak kırmızı. Krem rengi dantelli. Seks dükkânlarının vitrinlerindeki gibi.

Size düşüncelerimi samimi olarak söylemem gerekirse, onun adına utandım.

Zaten homoseksüelleri sevmezdim, ama utanç veren homoseksüelleri daha bir moral bozucu bulurum.

"Gömlek," diye ekledi Bay Delambre.

Bay Guéneau her şeyi çıkarınca, külot ve sütyen takım giydiği görüldü. Oldukça üzücü bir durumdu. Kolları yanından sallanıyordu, başı ise öne eğikti ve gözyaşları sular seller gibi akıyordu artık. Canlı kırmızı iç çamaşırı takımı, bu kocaman, tüylü, beyaz ve sarkık göbekli bedende sırtıyordu. İdrarla ıslanmış külot, şişko kalçalarının arasına sıkışmıştı.

Bay Delambre dışında hiç kimse, bu durumu tahmin edememişti. Peki bunu nasıl anlamış olabilirdi? Bayan Rivet'nin feleği şaşmıştı; ilk sorgunun bu şekilde geçmesini hiç beklemiyordu.

Bay Delambre yeniden söz aldı.

"Bay Guéneau!"

Bunun üzerine adam Kader'e doğru şaşkın bir bakış fırlattı.

"Sizin gibi birine güven duyulabileceğini düşünüyor musunuz, Bay Guéneau?"

Adam, yaşadığı aşığılanma karşısında iki büklüm olmuştu; omuzları düşmüş, göğsü çukurlaşmıştı, dizleri birbirine çarpıp duruyordu. Bay Delambre, öldürücü son darbeyi indirmeden önce uzun bir süre bekledi.

"Size açıklamanın çok zor olacağı sebeplerden dolayı, medyada Exxyal'den söz edilmesini istiyoruz. Davamızın, onun büyük Avrupalı

şirketlerin gözünden düşmesine gereksinimi var. Exxyal grubu, en zor gününü yaşıyor gibi gözükmeli, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bunun için de, basına somut bilgiler sağlamalıyız. Davamıza yararlı olacak bilgilerin elinizde olduğunu biliyoruz. Gizli hükümler, rüşvetler, el altından yürütülen anlaşmalar, gizlenmiş ortaklıklar, sözü edilmeyen destekler, yardımlar, teşvikler... Neden bahsettiğimi anlıyorsunuz. Yani tercih sizin. Sizi derhal öldürebilirim. Ama eğer isterseniz, konu hakkında düşünme fırsatı vermek için sizi birkaç saatliğine meslektaşlarınızın arasına gönderebilirim. Sizi bu çok... rüküş kılık içinde görünce muhtemelen çok eğlenecektirler.”

Bay Guéneau hafifçe inildi.

“Hayır,” diye mırıldanıyordu.

Son derece mutsuzdu; korkunç bir aşağılamaydı bu.

Ardında Yasmine’in durduğunu hissetmiş olmalıydı. Her ne kadar üniformalı olsa da, son kertede ona bakan bir genç kızdı. Derisini koparmak istercesine ellerini yoğuruyordu.

“Tabii davamız için harekete geçmeye hazır değilseniz...”

Her şey çok hızlı gerçekleşti.

Bay Guéneau hızla tüfeğe yöneldi. Kader, o bir hamlede bulunamadan tüfeği kapığı gibi namluyu ağzına soktu. Yasmine’in mükemmel refleksleri vardı. Onu kolundan kavradığı gibi sert bir şekilde kendine doğru çekti. Tüfek yere düştü.

Her şey durmuştu.

Kırmızı kadını iç çamaşırlarının içinde Bay Guéneau masanın üzerinde sırtüstü uzanmış şekilde kalakalmıştı. Bir kolu göğsüne doğru katlanmış, diğeri boşlukta idi. Bir sunağın üzerindeki gülünç bir kurban gibiydi. Biraz Fellini’yi anımsatan bir sahneydi bu. Adamın, özsaygısının bir kısmını, az önce bir daha geri kazanmamak üzere yitirdiği hissediliyordu. Cenin pozisyonunda büzüldü ve gözyaşları bu kez sessizce akmaya başladı.

Bay Guéneau ölmek istiyordu, orası kesindi.

Bay Delambre ise yeniden mikrofonu eğildi.

“Eyleme geçmek gerek,” diye fısıldadı Kader’e. “Blackberry’si!”

Kader, Yasmine’e Arapça seslendi; beriki ise telefonların, saatlerin ve esirlere ait diğer kişisel eşyaların bulunduğu kutunun içini karıştırıp telefonu Bay Guéneau’nun hemen yambaşına yerleştirdi.

“Oyun oynama sırası sizde, Bay Guéneau,” dedi Kader. “Tercihiniz ne yönde?”

Bitmek bilmeyen bir dakikaydı. Bay Guéneau uyuşmuş gibiydi, çok yavaş hareket ediyordu. Bunalmış haldeydi ama en sonunda doğrulup ayağa kalktı. Yalpalyordu, yine de ayakta durmayı başardı. Sutyeninini kopçalarını çözmeye yeltendi ama Bay Delambre derhal mikrofonu sarıldı:

“Hayır!”

Hayır ise hayırdır.

Bay Guéneau, Kader’e nefret dolu bir bakış fırlattı. Ama burada da, nefreti hiçbir işe yaramıyordu zira işte kadını iç çamaşırları içerisinde, ıpslak halde, artık önem vermediği bir hayatı kaybetmekten korkuyordu; yenilmişti. Ağır hareketlerle kutuyu karıştırdı ve Blackberry’sini alıp bir hamlede telefonu açtı. Uсталıkla. Sahne öylesine acınasıydı ki zaman geçmek bilmedi. Bay Guéneau ajandasını taşınabilir bilgisayarına bağlamıştı, taşınabilir bilgisayarı da Exxyal-Avrupa’nın intranetine bağlıydı. Kader, onu yakından izlemek için arkasına geçmişti. Bay Guéneau şifresini yazıp bazı işlemlerin uygunluğunu incelemeye koyulmuş olmalıydı. Ekranlarımızdan olan bitenin ayrıntılarını göremiyorduk.

O andan itibaren fikir ayrılıklarının başladığına inanıyorum.

Kendi açımdan bakarsam, Bay Delambre’in “Pislik herif” dediğini işittiğime eminim. Hayır, işittiğim şeyin tekil şahıs mı çoğul şahıs mı, “Pislik herif” mi “pislik herifler” mi olduğunu size söyleyemem; ama kendi kendine konuşmuş gibi bir hali vardı. Zaten Bayan Rivet, böyle bir şey işitmediğini söylemişti. Sorgu sonlandırılmış, Bay Guéneau’nun iflahı kesilmişti ve bu noktaya nasıl gelindiğini kimse anlamıyordu. Bay Delambre başını çevirmiş ve “pislik herif” demişti,

bundan eminim, ve ayağa kalmıştı. O ana kadar yürüttüğü iş henüz sona ermemişti. Bununla birlikte, sanki artık bu mesele onun ilgisini çekmez hale gelmişti. Kader, talimatlar almak için başını kameraya çeviriyordu. Bay Guéneau ise, taşınabilir bilgisayarın klavyesi üzerinde iki büküm olmuş halde, kırmızı dantelli iç çamaşırları içinde bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyordu. Bu belirsizlik ortamında, Bay Delambre ayağa kalktı. Onu arkadan görüyordum, aklımdan nelerin geçtiğini söyleyemem. Benim izlenimim ise, nasıl söylesem... gevşemiş bir hali vardı sanki. İçi rahatlamış gibiydi. Gerçekten de, bunu daha sonra söylemek kolay değil, ama teyit edebilirsiniz: Olay anında da aynı şeyi söylemiştim. Yani durum böyle.

Bay Delambre ayağa kalktı ve tuhaf bir sessizliğe gömüldü. Bayan Rivet şaşırmıştı. Ardından, çantasını alan adam arkasını dönüp dışarı çıktı.

Olayın etkisi tuhaf olmuştu. Sanki evine geri dönüyordu. Sanki o günlük işi bitmişti.

Ama dışarı çıkar çıkmaz, harekete geçmek gerektiğini anladım. Derhal. Sorgu odasında Kader, zavallı Bay Guéneau'nun klavyesinin üstünde hıçkırarak ağladığını görüyordu ve talimatları bekliyordu. Mikrofona uzanıp ona hızlı bir şekilde şöyle söyledim: "Onu durdur ve yeniden giyinmesini sağla!" Ardından da mikrofonu çok dikkatli bir edayla başını eğmiş olan Murad'ın kulağına doğru yönlendirdim. Ve ona şöyle söyledim: "Gözün üzerlerinde olsun." Bay Delambre bir aptallık yapmadan önce onu durdurmak için ardından koşmak üzere harekete geçtim; ama tam bir adım atmıştım ki Bay Dorfmann ve Bay Lacoste odaya girdi.

İkisi de çok gergindi ve dimdik önlerine bakıyorlardı. Yanlarında duran Bay Delambre, sol elinde bir çanta taşıyordu. Sağında ise, bir silah, bir Beretta Coygar vardı ve Bay Dorfmann'ın şakağına dayanmıştı. Şaka yapmadığını derhal anladım, çünkü bakışları vahşi, davranışları çok kararlıydı. Bir insan silahını bir diğer insanın şakağına dayadığında, tetiği gerçekten de çekmeye hazır olduğunu her an düşünmek gerekir.

Bay Delambre bağırdı:

“Herkes toplantı odasına!”

Bağırıyordu çünkü korkmuştu, gözleri kocaman açılmıştı. Bu hali, ona bir halüsinasyon görüymüş gibi bir hava veriyordu.

Bayan Rivet bir çığlık attı.

“Neler oluyor?” diye sormaya başlamıştım kendime; ama Bay Delambre benden önce davrandı. Silahı Bay Lacoste’un başından başka yöne çevirip nişan aldı, gözlerini kapattı ve tetiği çekti. Bir saniye bile tereddüt etmeden. Çıkan ses korkunçtu; iki ekran da infilak etmişti (Bay Delambre bunu hesap ederek çekmişti tetiği); her yer cam kırıkları içerisindeydi, etrafı duman ve yanık plastik kokusu kaplamıştı. Bayan Rivet haykırarak dizlerinin üstüne düştü. Dizlerinin üzerinde duran iki adam ise, kulaklarını tıkamış halde, patlama sesi karşısında iki büklüm olmuşlardı.

Ben bile hiçbir direnç göstermediğimi anlasın diye kollarımı kaldırılabildiğim kadar yükseğe kaldırmıştım, çünkü patlayan ekran ve bu dumansız barut kokusu karşısında artık hiçbir kuşku kalmamıştı: Hepimizi öldürebilirdi.

Bay Delambre gerçek mermi kullanıyordu.

30

“Eller havaya!” “İlerleyin!” “Birbirinize yaklaşın!”

Bay Delambre sürekli bağırip çağırıyordu. Gürültülü ortamdan yararlanmak, bizim düşünmemizi engellemek ve sürpriz etkisini kullanmak için.

Birkaç saniye içerisinde bizi koridordan geçirdi, bu sırada –her zamanki gibi bir yandan sövüp sayarak– Kader’i, Bay Guéneau’yu ve Yasmine’i yakalayıp hepimizi toplantı odasına kadar sırtımızdan şiddetli bir şekilde iterek sürükledi. Farkına varmaksızın, toplantı odasındaki altı sahte esir gerçek esirlere dönüşüvermişti.

Ardından, bir adım daha atarak sağdaki kameraya doğru döndü, kolunu kaldırıp nişan aldı. Kamera, bir duman bulutu arasında parçalandı. Sonra diğer tarafa dönüp yeniden nişan aldı ama bu kez şansı o kadar yaver gitmedi: Mermi kameranın uzağından geçerek perdede kocaman bir delik açtı. Bay Delambre bu başarısızlığı yok saymaya hazır görünmüyordu: “Orospu şeytan!” diye bağırıp yeniden nişan aldı; bu kez kamera paramparça olmuştu.

Kırk metre karelik bir odada 9 mmlik bir Beretta'nın üç kez ateşlenmesiyle oluşacak hasarı tahmin edemezsiniz. Tüm başlar, duvardaki kameralar gibi infilak ediyordu az kalsın. Şu Beretta, 13 kurşunluk bir silahtır ve geriye on atış yapma hakkı kalmıştı. Ve yedek şarjörü olsa bile, bu, aklına estiği gibi davranacağı bir an değildi.

Beni en çok etkileyen şey, Bay Delambre'in “profesyonelliği” oldu. Yani elbette heyecanlıydı, bağırıp çağırıyordu ve hiçbir şekilde soğukkanlı değildi; hızlı ve düzensiz hareketlerinden anlaşılıyordu bu (ve bu durum onu tehlikeli hale getiriyordu), çevresindeki her şeyi son derece endişeli bir havayla inceleyip duruyor ve her hareketini, her adımını temkinli atmaya çabalıyordu. Ama Kader, tam da o sırada, onunla aynı şeyi düşünüp düşünmediğimi anlamak için bana çok hızlı bir bakış fırlatmıştı: Bay Delambre'in birbiri ardı sıra gelen eylemlerinde bir yöntem vardı ve bu da bir güvenlik mantığı olduğunu gösteriyor, profesyonel bir kişiden tavsiyeler aldığına işaret ediyordu. Örneğin, silahını iki eliyle tutuyordu. Amatörler genellikle iki kollarını son derece gergin tutarlar –tıpkı televizyonda gördükleri gibi– (ve bazen zayıf ellerini silahın ardına koyarlar). Bay Delambre ise, silahını ne kadar geri tepeceğini tahmin ederek yeterli bir uzaklıkta ve mükemmel şekilde tutuyordu. Bu son derece şaşırtıcıydı ama son kertede, ben de Bay Lacoste ve Bay Dorfmann'ın danışmanıydım; dolayısıyla Bay Delambre'm da kendi danışmanı veya danışmanlarının olmasında şaşılacak bir yan yoktu. Ve durum eğer böyleyse, bu iyi bir önlemdi; çünkü Bay Delambre'in giriştiği iş pek de basit sayılmazdı. Bir-iki kişinin üzerine silah doğrultmak bir şeydir, ama bir düzine insanı esir almak tamamen farklı bir şeydir. Ve kabul etmek gerekir ki, Bay

Delambre bu işe oldukça iyi hazırlanmıştı. Ardından yaşanan olaylar da bunu kanıtladı. Eğer gerekli talimatları almayı yöntemleri öğrenmeseydi, doğru hareketlerde bulunmasaydı, kendimle övünmek istemem ama, benim veya Kader gibi insanların karşısında en ufak bir şansı yoktu.

Şunu itiraf etmek isterim ki, zihnimde kartlar yeniden karılmaya başlamıştı.

Sanki sahnede bu adam, kuliste ise başka biri vardı. İşinin erbabı başka biri tarafından tuzağa düşürülmüşüm gibi nahoş bir izlenim edindim ve benim konumumda biri için bu oldukça can sıkıcı bir durumdu. Çünkü o ana kadar esir alma “oyun”unu oynamıştık ve bir anda birisi çıkıp oyunun kurallarını değiştiriyordu. Gerçekten de onu hafile almıştım. Bana birinin meydan okumasını sevmem. Üstelik Bay Lacoste her şeyin iyi geçmesi için bana para ödemişti. Her şeyin iyi geçmesi için, çok yüksek olan ücretimi kabul etmişti. Ve işsiz bir hırpani adam, kimbilir kimin tertip etmesi sonucunda bana silah doğrultabiliyor ve bu silahın tetiğini çekebileceğini düşünebiliyordu... Hayır, gerçekten de bu durumdan hiç hoşlanmamıştım.

Üzerinde bir Beretta vardı. Bu, çok iyi bildiğim bir silahtı.

Kader, Yasmin ve ben bakışıp sessiz sedasız aynı sonuca varmıştık. Hangimiz en ufak bir hatayı ve fırsatı yakalarsa, Bay Delambre o anda ölü bir adam olacaktı.

İşte o anda, orada bulunan insanların büyük kısmı, delirmekte olduklarını düşünmüş olmalılar. Ortada bir rol oyunu olduğunu bilen herkes, gerçekliğin diğer tarafına geçtiğimizi anlamıştı. Diğerleri, onları az önce esir alan teröristlerin bu kez esir olduğunu fark ettiklerinde muhtemelen hiçbir şey anlamadılar. Onların kafalarında tüm bunlar oldukça karmaşık bir halde olmalıydı. Teröristlerin Bay Dorfmann'ı öldürdüğünü gören Exxyal çalışanları, onu sağ salim karşılarında görünce bir oyunun kurbanı olduklarını net bir şekilde anlamışlardı. Ama şimdi karşılarında tanımadıkları insanlar ve patronuna nişan alıp birkaç atışla kameraları paramparça eden bir adam bulmuşlardı. Şaşkınlığın etkisi, Bay Delambre'nin lehine işlemişti.

Durumu analiz etmemize vakit kalmadan hepimizi yüzüstü yere yatırdı; bacaklarımızı ve kollarımızı sonuna kadar açmamızı emretti.

“Parmaklar da sonuna kadar açılınsın! İlk kıyımdayanı vururum!”

Emirleri kafasından atmıyordu. Parmakların sonuna kadar açılması, sadece bu işi bilenlerin vereceği bir emirdi. Kendisine verilen zekice öğütlere rağmen, tekniği yine de bir acemiye andırıyordu. Yeni gelenlerin üzerini detaylı aramak istediğinde kendi de bu durumu fark etti: Herkes büyük bir düzensizlik içerisinde yere uzanmıştı ve hem insanların üstünü ayrıntılı bir şekilde arayıp hem de hepsini görme alanı içerisinde tutması imkânsızdı. Bu, tek başına çalışan bir silahlı saldırganın temel sorunudur. Teknik açıdan, tek başına çalışmak çok fazla organizasyon ve öngörü gerektirir. Öngörmediğiniz tek bir detay bile olsa, sorunlarla karşılaşacağınızdan emin olabilirsiniz. Üstelik, Bay Delambre'ın buna uygun bir zihinsel yapısı yoktu. Sürekli bağırıp duruyordu: “Tek bir hareket bile olmasın! İlk kıyımdayanı yere seririm!” Arka planda ise, şüphelerle doluydu. Benim üzerimi aradığında bunu hissettim en azından... Müdahale etmek için uygun bir fırsat yakalamamı sağlayacak kadar beceriksizce hareket etmiyordu ama hareketleri gerektiği gibi sistematik ve net de sayılmazdı. Bu adam hatalar yapabiliirdi; zaten yapacağından emindim. Silahlı bir saldırı anında basit bir süpermarket müşterisi gibi marketin ortasına uzanmış haldeyken, eğer karşıma bir fırsat çıkarsa ona en ufak bir şans bile bırakmamaya karar verdim.

Belki de bunu biliyordu, ama Bay Delambre ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştı.

İnsanların üstlerini ararken, içinde bulunduğu durumun biraz sevimsiz olmasına karşın elinde bir avantaj vardı: Ne aradığını biliyordu. İlk olarak cep telefonları. Herkesten birer tane. Ve saatler. Böylelikle bizi birtakım işaret noktalarından mahrum bırakacaktı. Üzerimizdeki yükleri boşaltmak konusunda en ufak bir sıkıntı yaşamadı; ardından da tüm topladıklarını bir çalışma masasından çıkardığı çekmecenin içine doldurdu.

KARANLIK KADROLAR

Pencerenin yanına gidip perdeleri indirdi ve odayı yeniden biçimlendirerek devam etti.

“Siz!” diye bağırdı Bay Cousin’e doğru. “Evet, siz, oradaki! Ayağa kalkın, ellerinizi havada TUTUN ve oraya gidin! ÇABUK OLUN!”

Sürekli bağıırıyordu ama bazı sözcükleri adeta uluyarak söylüyordu. Bunun, panik halinin bir göstergesi mi olduğu, yoksa bizim düşünmemizi engellemek için gürültü yapmaya devam mı ettiğini bilmek zordu. Buradaki sorun, bağıırarak aslında kendisinin düşünmesini de engelliyor olmasıydı. Emri üzerine ayağa kalkan ilk insanlardan biriydim; böylelikle onu bir an için gözlemlene fırsatı buldum. Çok telaşlı bir haldeydi. Hepimiz içgüdüsel olarak aynı şeyi hissetmiştik; çok sabırsız ve çabuk öfkelenen biriydi. Her türlü sakarlığı yapabilecek ama aynı zamanda her türlü ölümcül kararı da alabilecek birine benziyordu.

Şimdi olayları anlatırken, her şey yavaş çekimde ilerliyor gibi. Her türlü hareket ve niyeti ayrıntılandırıyorum, ama aslında bunların hepsi çok hızlı cereyan ediyordu. Öylesine hızlıydı ki kendime şu temel soruyu bile sormaya vaktim olmadı: Bay Delambre niçin bunu yapıyordu? Beklentisi neydi? Niçin bir işe alım sınavı için çağrılan biri, patronlarını gerçek mermilerle esir alıyordu? Tüm bunların ardında, gözümden kaçan sebepler vardı ve en iyisinin olayların gidişatını beklemek olduğunu düşündüm.

Ardından hepimizi birer birer ayağa kaldırıp duracağımız yeri gösterdi. Sırtımızı perdeye vererek ellerimizi dümdüz koyup üzerlerine oturmamızı emretti. Harekete geçmek için doğru zamanı hemen yakalayamayacaktık, çünkü kurtulmanın en zor olduğu pozisyonlardan biriydi. Ben de operasyonlarım sırasında bu yöntemi birçok kez kullanmıştım.

Planını ayrıntılı bir şekilde hazırlamamıştı, çünkü genellikle birine işaret ediyor, tereddütte kalıyor ve haykırıyordu: “Şuraya!” Ardından da fikir değiştiriyordu: “Hayır, şuraya!..” Oldukça endişe verici bir durumdu bu.

Ama en sonunda herkes yerine geçti.

Varmak istediği sonucun bu olup olmadığından emin değildim, ama ortada mantıklı bir dzen vardı. Sağında Exxyal-Avrupa'nın çalışanları duruyordu: Bayan Camberlin, Bayan Tràn, Bay Cousin, Bay Lussay ve (pantolonunu ve ceketini üzerine geçirme fırsatı bulmuş olan) Bay Guéneau. Solunda ise benim ekip: Murad, Yasmine, Kader, Bay Renard ve ben. Tam ortada, bu iki grubun kıskacında, Bay Dorfmann ve Bay Lacoste. Her ne kadar doğaçlama olsa da, sonuç etkileyiciydi, çünkü bu iki adam, mahkeme önündeki iki suçluyu andırırvermişlerdi. Bunu onlar da bizzat hissetmiş olacaklar ki, yüzleri bembeyaz kesilmişti. Belki de, normalde –kuşkusuz kış sporlarının da etkisiyle– esmer tenli olan Bay Lacoste'un beti benzinin atması, en çarpıcı olanıydı.

Bu gibi durumlarda tahmin edilenin aksine, en fazla ağlayan da, en güçlü olan da kadınlar değildir. Bay Guéneau'nun artık akıtacak gözyaşı kalmamıştı; ceketine sıkıca sarılmış, bacaklarının arasından yere bakıyordu. Bay Lussay ise, nöbeti devralmış, dövölmekten korkan bir köpek yavrusu gibi gizlice mızıldanıyordu. Bayan Camberlin ise sessiz sedasız ağlıyordu ve makyajı akmıştı; elmacık kemiklerinin üzerinden siyah çizgiler süzölüyordu ve sadece alt dudağında ruju kalmıştı. Elli yaşında bir kadında, bu durum biraz çirkin gözüküyordu. Bayan Tràn'ın ise yüzü solgundu; birkaç dakika içinde sanki on yıl yaşlanmış gibiydi; saçları sönmüştü. Bu durumu sık sık fark ederim. Aşırı koşullar altında insanlar dış görünüşlerinden derhal feragat ederler, çünkü önemli olan tek şey canlarıdır ve genellikle de irkinleřirler.

Ama buradaki en etkileyici kişilik, Bay Cousin'di. Normalde aşırı zayıf oluşu insanın içine işliyordu ama şimdi bir Paskalya mumu gibi dimdik duruyordu; kartal bakışlarıyla engelleri açmaya çalışırmış gibi bir hali vardı. Canlarını kurtarmak için gerekirse her türlü saygınlıktan vazgeçmeye hazır olanların aksine, şahsi bir düşmanmış gibi Bay Delambre'in yüzünü bir an olsun gözlerini ayırmaksızın inceliyordu; sanki her ikisi de eşit şartlardaymışçasına. Ve sessiz ama radikal bir muhalefet ifade eden hareketlerle Bay Delambre'in emirlerine uyu-

yordu. Diğerleri onun yanında silik kalmışlardı, mümkün oldukça hareket etmemeye çalışıyorlardı.

Sesleri en çok işitilenler Bay Lussay –ki kendisi acı içerisinde iniliyordu– ve Bay Renard –aktörümüz, muhtemelen hayatının en zor dakikalarını yaşıyordu ve duvardan duvara halının arasında eriyip gitmek istermiş gibi bir hali vardı– idi.

Yarım dakikalık bir sessizlik oldu.

Exxyal'in patronu Bay Dorfmann, duygularının herhangi bir şekilde ortalığa saçılmasına izin vermiyordu. Daha önce de belirttiğim gibi, son derece soğukkanlı bir adamdı.

Patronum Bay Lacoste ise, yeni yeni kendine gelmeye başlamıştı. Bana doğru sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Bir girişimde bulunmaya hazırdı. Bu konuyu kendim çözeceğimi belirten bir işaret yaptım. Operasyonun organizatörü olarak bu hem benim görevimdi, hem de bu alanda en fazla deneyime sahip olan kişi bendim. Yasmine'den yardım istemiştim, çünkü kriz durumlarındaki psikoloji hakkında eğitimi vardı. Bana kuşku dolu bir bakış fırlattı; bu bakıştan bir fikir sahibi olmak zordu. Bir girişimde bulunabileceğimi düşündüm. Bir anlık bir suskunluktan yararlanarak Bay Delambre ile ilk temasımı kurdum:

“Ne istiyorsunuz, Bay Delambre?”

Sakin ve ağırbaşlı bir ses tonuna bürünmüştüm, ama ilk söylenecek söz olarak doğru bir tercih yaptığımdan emin değildim. Bay Delambre hızla bana doğru geldi. İçgüdüsel olarak hepimiz başımızı öne eğdik. İlk olarak da ben.

“Peki ya sen, sen ne istiyorsun, sersem?”

Bay Delambre tüfeğini sert bir şekilde alnımın ortasına, saçlarımın tam bitimine dayamıştı ve tüfeğin güvenlik kilidinin olup olmadığını görmediğim için, itiraf etmek gerekirse bir korku kapladı içimi. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

“Hiçbir şey, hiçbir şey istemiyorum.”

“Bu yüzden mi beni rahatsız ediyorsun, sersem? HİÇBİR ŞEY İÇİN Mİ?”

Soğuk soğuk terlemeye başlamıştım aniden. Midem de bulanıyordu artık. Bilirsiniz, benim mesleğimde, insan bazen ölümden korkar ve sizi temin ederim ki, bu his, başka hiçbir hisse benzemez...

En iyisi, onu daha fazla sinirlendirme riskine girmemek için yanıt vermemekti.

Silahının namlusu beynimi işaret ediyordu.

Bu tipin artık kaçık bir adama dönüştüğünü ve ilk fırsatta tam da aynı yere mermiyi yapıştıracığımı söyledim kendi kendime.

31

Kuşkusuz erken müdahale etmişim, ama pişman olmak için artık çok geçti. Bay Delambre'a bir zarf atmıştım, o da tuzağa düşmüştü.

“Haydi bakalım, şişko patates!” dedi bana. “Senin o güzel organizasyonuna ne oldu bakalım? Ha? Salak? Ne oldu söyle?”

Diğerlerinin tepkisinin ne olduğunu size söyleyemiyorum, çünkü gözlerimi kapalı tutuyordum.

“Oysa her şey tıkırında gidiyordu, ne yazık! Küçük ekibin, kame-raların, ekranların, sahte silahların...”

Namluyu kafamın içine vidalamak istercesine, silahını alnıma bastırdı.

“Ama bu, bu gerçek silah, gerzek. Gerçek mermilerle gerçek delikler açmak için. Kızılderililere kovboyculuk oynamıyoruz artık. Kızılderili demişken, Ulu Manitu nerede?”

Bay Delambre ayağa kalktı, bir eli kalçasında, etrafında bir şey ararmış gibi yaptı.

“Ah, doğru, Despot Kral nerede? Aaaaah, işte orada!”

Bana yaptığı gibi bu kez de Bay Dorfmann'ın önünde diz çöktü. Beretta'sının namlusunu aynı yere, alnının tam ortasına dayadı.

Kendini ifade ediş tarzı, nefret dolu oluşunu net bir şekilde ortaya koyuyordu. Karşısındakini aşağılamak, küçük düşürmek istiyordu. Bu da benim soruma yanıt veriyordu ve gelecekte yaşanacaklar da bunu ispatlayacaktı: Bay Delambre'ın talep ettiği hiçbir şey yoktu. Burada para veya fidyeye için bulunmuyordu.

Hayır, burada olma sebebi öç almaktı.

İçindeki kin, keder, onu bu noktaya, sembolik misillemelerde bulunmaya sürüklemişti.

Ama namlusunun diğer ucunda şirketin Avrupa kanadının büyük patronunu tutan bu işsiz hergele, gerçek bir katliamın, oldukça mümkün bir varsayıma dönüştüğü bu ortamdan artık sağlıksız bir haz almış gibi duruyordu.

“Eh, iyi...” diye devam etti. “Generalcik aşırı ihtiyatlı görünüyor. Tatlı canını sıkıyor, bu normal. Eh, ne de olsa kutsal sorumlulukları var! Ne kadar da zor, değil mi? Değil mi? Ah evet, zor bir durum...”

Bay Delambre, sesine sahte ve teatral bir acıma tınısı iliştiirmiş bir şekilde konuşuyordu.

“Bak işte, işten çıkarmaları planlamak, bu zor bir iş. Ve dahası da var! En zoru bu değil! Her yerde işten çıkarmalar oluyor, o kadar çok insan işten çıkarılıyor ki buna bile alıştık, değil mi? Hayır, hayır, hayır, en zoru, bunu organize etmek. Bu, aşırı karmaşık bir iş! Teknik bilgi lazım, istek lazım. Bu salaklarla müzakere etmek lazım. Ve bunun için de iyi insanlar bulmak lazım. Askerler lazım, kapitalizmin hakiki piyade erlerini bulmak lazım. Yoldan geçen alelade birini de seçmek olmaz, değil mi, Sezar? Ve en iyisini seçmek için de, iyi bir esir alma oyunundan daha iyi bir yol yoktur. Eh, doğru, şansın varmış, Ulu Lider: İşte bunu başardık!”

Başını hafifçe çevirerek sanki adamı ağzından öpmek istercesine daha da eğildi. Bay Dorfmann'ın yüzünü seçebildim. Ağırbaşlılığını koruyordu. Bir soluk alıp bir şeyler söylemeye çalıştı ama elinden gelen hiçbir şey yoktu. Bay Delambre onu yörüngesine almıştı.

“Söyleyin bakalım, Sarqueville’de tam olarak kaç kişiyi işten çıkarıyorsunuz?”

“Ne... Ne istiyorsunuz?” diyebildi en sonunda Bay Dorfmann.

“Orada kaç kişinin işine son verdiğinizi öğrenmek istiyorum. Ben, burada, hepimizi öldürebilirim, 12 kişi edersiniz. Ama ben bir zanaatkâırım. Siz ise, makine gibi çalışıyorsunuz. Sarqueville’de kaç kişiyi yerinden etmeyi hedefliyorsunuz?”

Bay Dorfmann maceraya girişmemek gerektiğini hissetmişti, susmayı tercih etti. Eğer benim fikrimi öğrenmek isterseniz, çok da iyi yaptı.

“Ben sekiz yüz yirmi üç kişi saydım,” diye devam etti Bay Delambre kuşkucu bir ses tonuyla. “Ama yaptığım hesap hâlâ doğru mudur, bilemem. Tam olarak kaç kişi?”

“Ben... bilmiyorum...”

“Hayır, biliyorsunuz!” diye ısrar etti Bay Delambre, büyük bir güvenle. “Haydi, sahte tevazuya gerek yok, kaç kişi?”

“Bilmiyorum dedim ya size!” diye bağırды Bay Dorfmann. “Ne istiyorsunuz Tanrı aşkına?”

Bay Delambre ayağa kalkıp şöyle demekle yetindi:

“Bunu hatırlayacaksınız, göreceksiniz.”

Arkasına döndü, kolunu uzatıp su sebiline doğru ateş açtı. Sebil, içindeki yirmi litre suyla birlikte patladı.

Geriye dokuz mermisi kalmıştı. Ve herkes, artık bundan daha önemli hasarlar açabileceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

Yeniden Bay Dorfmann’a doğru eğildi.

“Nerede kalmıştık? Ah, evet! Sarqueville. Tam olarak kaç kişiydi?”

“Sekiz yüz yirmi beş,” dedi Bay Dorfmann, bir solukta.

“Eh, iyi, görüyorsunuz ya, hatırladınız işte! Demek ki, iki kişi daha artmış. Zaten sizin için iki kişi nedir ki! Ama bana sorarsanız, o iki kişi açısından çok farklı bir anlam ifade ediyor.”

O ana kadar Bay Delambre düzenli, kılı kırk yaran ve ne istediğini bilen biri gibi gözükmişti; ama Bay Dorfmann ile konuşmaya başla-

dığından beri, stratejisi net bir şekilde daha az düzenli görünüyordu. Bu da, göz korkutmak veya aşağılamak amacıyla esir alındığımızı teyit eder nitelikteydi. Buna inanmak oldukça güçlü ama hareket tarzına bakılırsa, en gerçekçi varsayım da buydu.

Gerilim, herkesin içinde sakladığı ve gerçek anlamda direnç düzeyini hiçbir zaman bilmediğimiz bir tür teldir. Herkes kendi telinin ucunu elinde tutar. Bayan Camberlin'in muhtemelen sınırları tamamen bozulmuştu çünkü –önce sessiz sessiz, ardından giderek daha güçlü bir şekilde– ağlamaya başlamıştı. Sanki o noktada biri işaret fişekini ateşlemiş veya buna izin vermiş gibi, herkes aynı zamanda ağlamaya başladı ve bu durum kolektif bir rahatlama etkisi yarattı. Ağlayarak herkes aslında korkusunu, endişesini gözler önüne sermiş oldu ve bu bağırışlar uzadıkça uzadı. Kadınla erkekli sesler, hayvansı bir böğürme misali birbirine karışarak tüm odayı kapladı. Sanki hiç son bulmayacakmış gibiydi.

Bu etkileyici kakofoni karşısında Bay Delambre ayağa kalktı; ama artık kimseyle bakışları kesişmiyordu, zira herkes çenesini göğsüne dayamış, gözlerini sınıksız kapatmış halde hıçkırıklara gömülmüştü. Odanın tam ortasına geldi ve o da haykırmaya başladı. Ama sesi o denli güçlü ve kulak tırmalayıcıydı ve acısı o kadar derinlerden geliyordu ki... Diğerleri susup bakışlarını ona doğrulttular. Tuhaf bir tabloyla karşı karşıya bulunuyorlardı: Bir toplantı salonunun tam orta yerinde ayakta duran bir adam, silahını tam önünde tutuyor, gözlerini göğe doğru kaldırmış, bir kurt gibi, sanki biraz sonra ölecekmiş gibi uluyordu. Kader ile bir saniye içerisinde aramızda anlaştık. Hızla ona doğru yöneldik. Kader yerde sürünerek ilerledi, ben de arkasına geçmek için ayağa kalktım. Ama o anda Bay Delambre, iskambilden yapılmış bir şato gibi yere devrildi. Mermisi sağ bacağıma denk geldi; Kader ise, Bay Delambre'ın tüfeğinin dipçiyiyle kafasına vurması üzerine, ondan korkmadığını göstermek için kollarını kocaman iki yana doğru açmıştı.

Acıya rağmen şöyle bağırıyordum: "Kimse kımıldamasın! Herkes yerli yerinde kalsın!" Çünkü başka birinin ona doğru ilerlemesinden

ve bunun üzerine adamın rastgele ateş açmaya başlamasından korkuyordum.

Kader ile ben, yaralarımızı tuta tuta duvara kadar yerde sürükledik. Hiç kuşkusuz işin içine kan karışması, gerilimin tırmanmasında yeni bir aşamaya işaret ediyordu ve herkes bunu gayet iyi anlamıştı. Bu zamana kadar ortada sadece gürültü ve korku vardı, ama şu anda karşılaştığımız durum, daha psikolojik, daha organik bir şeydi ve bizi ölüme yaklaşıtıyordu. Esirlerin hıçkırdığını işitiyordum.

Bilinçli olarak mı hareket ettiğimi uzun süre kendi kendime sordum. Kader, o şekilde hareket ettiğim konusunda içimi rahatlattı. Bir şey yapmadan olayların bu şekilde devam etmesini bekleyemeyeceğimizi ve o anda uygun vaktin gelmiş olduğunu düşünüyordu. Bense, doğru eylemin başarılı olan eylem olduğuna inanırım. Bu olay benim tatminsizlik hissimi daha da körüklemişti; Bay Delambre'a gününü gösterememiştim.

Duvarın yanına geldiğimizde, Kader ile fark ettik ki ikimiz de ağır bir şekilde yaralanmamıştık. Derisi hafifçe sıyrılmıştı ama sürekli kan akıyordu ve oldukça etkileyici bir sahneydi. Bense, yüzümü buruşturarak bacağıma tutuyordum, ama pantolonumu sıyırdığımda gördüm ki mermi vücudumu sıyırıp geçmişti ve çok büyük bir hasar yaratmamıştı. Bay Delambre ise, hiçbir şeyi fark edecek durumda değildi. Biz de, acımızı abartarak sergilemeye koyulduk.

Bay Delambre odanın tam ortasındaydı ve kendine gelmişti. Ne yaptığını bilmez bir halde kendi etrafında dönüp duruyordu. Şöyle mırıldandım:

“Ambulans çağırmak gerekiyor.”

Tamamen afallamış ve kendini kaybetmiş haldeydi. Bize yanıt vermediği için, tekrar konuşmaya başladım. Oldukça yavaş konuşmaya özen gösteriyordum.

“Şu an için, Bay Delambre, henüz bir sorun yok, kendinizi kurtarabilirsiniz. Sadece yaralandık, ama görüyorsunuz ya, çok kan kaybediyorum. Aynı şekilde Kader de. Ambulans çağırmak lazım.”

KARANLIK KADROLAR

Kolumda saatim yoktu ama o ana kadar bu esir alma sürecinin en fazla yirmi dakika sürmüş olabileceğini biliyordum. Bay Delambre beş kez ateş etmişti, ama bina çalışma ofislerinin bulunduğu bir bölgede yer alıyordu ve o günkü gibi bir tatil gününde olan bitenden diğer insanların endişelenmesi çok düşük bir ihtimaldi. Geriye tek bir çözüm kalıyordu: Bay Delambre'nin vazgeçmesi. Bunun için de, yaralarımız iyi birer kozdu ama Bay Delambre direnişini kırmaya pek hazır gözüküyordu. Hiçbir şey söylemiyor, başını sürekli iki yana sallıyordu. Sanki, çıkış yolunun bir anda kendiliğinden ortaya çıkmasını umuyormuş gibiydi. Ardından şöyle söyledi:

“Yaralar... Aranızdan biri bu konuda bilgili mi?”

Kimse yanıt vermedi. Herkes içten içe biliyordu ki, burada yeni bir güç denemesi söz konusuydu.

“Nasıl? Kimse mi? Tamam,” dedi bunun üzerine Bay Delambre, daha kararlı bir ses tonuyla. “Demek ki başka türlü yapacağız! Lanet olsun, onarılamayan hatalar yapmayı bırak!”

İki adımda Bay Dorfmann'ın önüne dikildi. Dizlerinin üzerine çöküp silahının namlusunu dizinin üzerine dayayarak şöyle söyledi:

“Haydi, Koca Dümenci, kahramanlık yapma vaktin geldi!”

Kararını alma hızı göz önüne alındığında, güçlü bir ses işitilir işitilmez silahı ateşleyeceği konusunda en ufak bir kuşku yoktu.

“Ben bunu yaparım!”

Bay Cousin ayağa kalkmıştı. Başka bir kelimeyle ifade edemiyorum: Bir hayalet gibiydi. Süt rengi, neredeyse yarı saydam bir surat ve deli bakışlar. Bay Delambre bile bu durumdan etkilenmişti.

“Bu konuda biraz bilgim var. Bakalım.”

Bay Cousin yürümeye başladı. Öylesine şaşkınlık verici bir sahneydi ki, sanki ağır çekimde yürürmüş gibi gelmişti hepimize. İlk önce Kader'e yaklaştı ve ona doğru eğilip şöyle söyledi:

“Başınızı eğin.”

Saçlarını ayırıp baktı.

“Bu hiçbir şey değil,” dedi, “deri soyulmuş. Kan kendiliğinden duracak.”

Uzmanmış gibi konuşuyordu; sanki esir alan kişi bizzat kendisiydi. İnsanlara verdiği güven ve dengeli tavrıyla bir anda Bay Delambre'dan ön plana çıkmıştı. Beriki ise, ne yapacağını bilemez halde Exxyal'in patronunun önünde diz çökmüş halde duruyordu.

Ardından Bay Cousin, bacağıma doğru eğildi. İlkyardım görevlilerinin yaptıkları gibi kavalkemiğinin altına baktı, deriyi kaldırdı ve şöyle söyledi:

“Endişe edecek bir şey yok. İyileşecek.”

Ayağa kalkıp Bay Delambre'a döndü.

“Tamam... Tam olarak ne istiyorsunuz? Öncelikle bu meseleyi çözelim. Ve her şeyden önce, siz kimsiniz?”

Bay Cousin hesap soruyordu.

Birkaç saniye içerisinde bu esir alma olayı iki adam arasındaki bir maça dönüşmüştü. Esirler odanın çevresine oturmuşlar, tam orta yerde de, ringin üzerinde, iki adam ayakta karşı karşıya duruyorlardı. Bay Delambre'ın çok büyük bir avantajı vardı kuşkusuz: Elinde bir silahı vardı ve onunla altı kez ateş açmış, duvarda iki delik açıp iki kişiyi yaralamıştı. Ve yedi mermisi daha kalmıştı. Ama, yine de, Bay Cousin rakibine teslim olmaya pek hazır görünmüyordu. Karşısındaki karnını deşmeye hazır bir hali vardı.

“Aaaaah!” diye haykırdı Bay Delambre ayağa kalkarken. “Örnek çalışan, patronunun imdadına yetişiyor, ah ne etkileyici!”

Temkinli bir şekilde, ardına dönmeksizin iki eliyle silahını tutarak sırtı duvara değene kadar geri çekildi. Ve yeniden Bay Dorfmann'a döndü:

“Bravo ekselansları, bu çalışmanızda doğru karar vermişsiniz. Tam bir örnek çalışan! Onu kovsanız bile, kendisini yeniden işe alacağınız günün umudunu içinde taşıyarak gönüllü çalışmaya devam eder. Asıl soruyu soruyorum: Bu ne kadar da muhteşem bir şey, değil mi?”

KARANLIK KADROLAR

Bunu söylerken, sanki herkesi tanık gösteriyormuş veya tavana doğru ateş açacakmış gibi silahını havaya kaldırdı. Ardından silahını Bay Cousin'e doğrulttu, bir yandan da hayranlık içeren bir edayla başını sallıyordu

"Ve sen de, şirketini savunmak istiyorsun! Canın pahasına, gerekirse. Burası senin ailen, klanın! Aylardır seni kısık ateşte kaynatıyor, sebepsiz yere seni işten çıkarabiliyorlar. Ama bu senin için hiç önemli değil: Şirketin için ölmeye hazırsın! Böylesi bir adanmışlık sadece ermiş kişilerde görülür."

Bay Cousin hiçbir şekilde sarsılmamıştı ve onun gözlerine dimdik bakıyordu.

"Yineliyorum," dedi. "Siz kimsiniz ve ne istiyorsunuz?"

Ne Bay Delambre'ın tiyatro oyunundan ne de ona doğrultulmuş silahtan etkilenmişe benziyordu.

Bay Delambre, üzüntülü bir edayla, kollarının usulca vücudunun iki yanına bıraktı.

"Ama... Seninle aynı şey, ihtiyar. İstedğim tek şey, bir iş."

Bay Delambre, Bay Lacoste'un yanına kadar ilerledi; beriki ise endişeli bir edayla kaşlarını çatmıştı. Delambre bu kez silahın namlusunu alnının ortasına yerleştirmek yerine kalbini hedef aldı.

"Bu işi elde etmek için ne yapılması gerekiyorsa yaptım."

"Dinleyin..." diye söze başladı Bay Lacoste, tereddütlü bir ses tonuyla. "Sanıyorum ki sizin..."

Ama Bay Delambre onu hafif bir hareketle, silahının ucuyla susturdu. Sesi sakindi ve insanı asıl korkutan da bu konsantre olmuş ses tonuydu:

"Bu işi elde etmek için herkesten daha çok çalıştım. Tüm şansların benden yana olduğuna beni inandırdınız. Bana yalan söylediniz, çünkü beni adam yerine bile koymadınız."

Tüfeğiyle Bay Lacoste'un göğsüne vurmaya başlamıştı.

"Aslında, ben o kadından daha iyiyim! Çok daha iyi!"

Bir baş hareketiyle Bayan Rivet'in durduğu yeri işaret etti belli belirsiz. Ama kadının varlığı içindeki öfkeyi yeniden ortaya çıkarmış olacak ki bir anda bağırılmaya başladı:

"Ben bu işi hak ettim! Ve siz onu benden çaldınız! Duyuyor musunuz? Benden çaldınız ve O ELİMDE KALAN TEK ŞEYDİ!"

Sustu. Bay Lacoste'un kulağına doğru eğildi ve herkesin net olarak duyacağı bir şekilde şöyle dedi:

"Yani, bana ait olan şeyi bana vermediğiniz için enayi gibi para akıtmak zorunda kaldım."

Bir anda hızlı adım sesleri işitildi.

Bay Cousin'in koridordan kaçtığını anlar anlamaz Bay Delambre ardına döndü ve giriş kapısına doğru ateş etti; ama çok yukarı bir noktayı nişan aldığı için duvarda kocaman bir delik açtı. Hızlandı, geçerken Bay Cousin'in devirdiği bir sandalyeye ayağı takılınca az kalsın yere serilecekti. Yine de koridora ulaşmayı başardı. İki eliyle silahını havaya kaldırdığını, tereddüt ettiğini, ardından kolunun yeniden aşağı indiğini gördük. Çok geç kalmıştı.

Bu durumda iki kötü seçenek arasında kalmıştı: Ya Bay Cousin'in ardından koşacaktı ve bizi orada telefonlarımızla baş başa bırakacaktı, ya da Bay Cousin'in yardım çağırmasına izin verecekti.

Tuzağa düşmüştü.

Daha birçok olay yaşanabilirdi, birçok sonuç ortaya çıkabilirdi ve gidişat iyi de olsa kötü de olsa, bu odadan kimi canlı kimi ölü de çıksa, bu kesinlik hiçbir şekilde değişmeyecekti: Son gelmişti.

Deneyimlerim bana öğretti ki, bir adamın öfkeden kudurması için birkaç saniye yeterliydi. Temel malzemeler (aşığılanma veya haksızlığa uğrama duygusu, aşırı yalnızlık, bir silah ve kaybedecek hiçbir şeyinin olmaması) bir araya gelmişti ve bunlar Bay Delambre'in polis karşısında bizimle barikat kurması için yeterliydi.

Odaya geri döndüğünde, kolunun yanından tüfeği sallanyordu, başı mağlup olmuşçasına öne eğikti. Ağlama sırasının Bay Delambre'a geldiğine inanıvermişim o anda.

Tercihini vazgeçmekten yana kullanabilirdi ama anladığım kadarıyla bu durum onun da gücünün üzerine çıkmıştı. Artık geri dönülemez bir noktaya varmıştı ve kuşkusuz, bu süreci nasıl sonlandıracağını kendisi de bilmiyordu. Her zaman için en zor olanıdır bitirmek.

Bir sandalye çekip sırtını giriş kapısına vererek esirlerin tam karşısına oturdu.

Artık aynı adam değildi karşımadaki.

Zayıf düşmüştü. Daha da kötüsü mağlup olmuştu. Dirseklerini dizlerinin üzerine koymuş, silahını sağ eliyle baştan savma şekilde tutuyordu. Gözlerini yere dikmiş, kaybolmuş gibi bir hali vardı. Sol elinde, muhtemelen tiz bir ses çıkaran minik bir çingirakla donatılmış turuncu kumaşlı küçük bir nesneyi kurcalıyordu. Şans getiren bir objeye benziyordu.

Odanın diğer ucundaydı, yani silahını havaya kaldırmadan önce herhangi birinin ona doğru hamle yapamayacağı kadar uzaktaydı.

Peki ben o anda ne düşünüyordum? Aşlında, ben de onun neyi ümit ettiğini soruyordum kendi kendime. Beraberinde şarjörlü bir silah getirmişti; yani bu silahı kullanabilme olasılığını göz önünde bulunduruyordu. Peki ama hangi amaç doğrultusunda? Daha önceleri bunu boş yere yorumlamaya çalışmışım. O anda bize sunduğu görüntü zaten her şeyi açığa serer nitelikteydi: Bay Delambre umudunu yitirmiş biri gibi davranıyordu. Ve bu umutsuzluk hali içerisinde, cinayete ve ölüme dek gitmeyi de seçenekleri arasından çıkarmamıştı.

Bay Cousin'in kaçmadan önce tahmin ettiği gibi, Kader'in kanaması tamamen durmuştu. Bana gelirse, yaranın üzerine bir bant yerleştirmiştim ve kanama durmuştu. Şimdi tek gereken sabretmektir.

Grup sakindi ve bir tür silahlı gece oturumuna başlamış gibiydi. Ağlaşmalar kesilmişti, beraberinde homurdanmalar, sızlanmalar ve şikâyetler de... Tüm bunlar bir saatten az sürmüştü. Ama bu süre zarfında o kadar şey olmuştu ki insanlar halsiz düşmüşlerdi.

İşte son sahne gelmişti.

Herkesin ondan ödü kopuyordu ve her biri elinden geldiğince kendi içinde güç topluyordu. Eğer Bay Delambre bizi burada tutma arzusunda bir gevşeme gösterirse, bir nebze umut doğacaktı; ama bu adamın son noktaya kadar gidip gitmeyeceğini gözlemlemek için onu izlemek gerekiyordu. Ve bu en aşırı ucun ne olacağını kimse bilmiyordu.

Ayrıca, ilk polis sirenleri kulağımıza ulaştığında, yani yaklaşık kırk beş dakika sonra, herkes bu sürecin nasıl evrileceğini kendi kendine sormaya başlamıştı. Bay Delambre teslim mi olacaktı, yoksa direnecek miydi? Yazı, tura. Herkes kendi tahminini yaptı. Ve sonucu beklemeye başladı.

Sirenler yaklaştığında Bay Delambre başını bile kaldırmadı. En ufak bir harekette dahi bulunmuyordu, cesareti tamamen kırılmıştı. Dikkatli bir şekilde dinledim: Beş polis aracı ve iki ambulans sesi duydum. Bay Cousin etkin ve ikna ediciydi, otoriteler durumu ciddiye almışlardı. Park yerinde hızlı adımlar işitildi. Aynasızlar, sorunun boyutlarını incelemekle meşgullerdi. Öncelikle binanın çevresi sarılacaktı. Birkaç dakika içerisinde Baskın Polisi gelecekti. Daha sonra, Bay Delambre'ın ne kadar anlayışlı, yetenekli ve dirençli davranacağına bağlı olarak beş dakikalık veya otuz saatlik bir pazarlık sürecine girecektik. Sürekli ayaklarına baktığı, düşünceleri arasında kaybolduğu için, esirler de onun yüzünü inceliyorlardı ve belirsizliklerinin artması, kolektif bir endişe yaratıyordu. Bay Dorfmann, tüm soğukkanlılığıyla herkesin yüzüne teker teker bakarak onları sakinleştirmeye çabalıyordu. Bay Lacoste ise, sınavın başından beri hazırlıksız yakalanmıştı ve aralarına yeniden katılmayı bir türlü başaramamıştı. Yenik bir insan ifadesi vardı yüzünde.

Megafondan bir vızıltı geldi ve ilk ses işitildi:

“Bina sarıldı...”

Bay Delambre, hâlâ sandalyesine oturmuş halde, bir tereddüdün gölgesindeydi; başını kaldırmaksızın bitkin bir edayla kolunu uzattı ve pencereye doğru bir kez ateş etti. Aşağı indirilmiş perdenin ge-

KARANLIK KADROLAR

risindeki cam, devasa bir şangırıtıyla patladı. Tüm esirlerin üstü bir cam yağmuruyla kaplanınca, başlarını tutarak dertop oluverdiler.

Bay Delambre ayağa kalktı. Çantasına kadar ilerledi, bize yönelik en ufak bir tedbir almaksızın, sanki bizi artık bir problem olarak görmezmişçesine, çantasını açtı. Çantasından iki Beretta şarjörü çıkardı. Demek ki devam edecekti. Ardından yerine dönüp oturdu. İki şarjör ayaklarının dibindeydi. Bu, çok kötü bir haberdirdi. Bu son aşama, gerçekten kötüye alametti.

Polis, megafondan yaptığı ilk çağrısından sonra ısrarcı olmadı. Birkaç dakika geçtikten sonra yeni araçların seslerini işittik. Baskın Polisi gelmişti. Binanın planlarını incelemesi, eğer yapabiliyorsa bulunduğu odada neler yaşandığını gözlemlemek için mikrofon ve kameralara göz atması, ekipleri binanın içine yerleştirmesi için yirmi dakika kadar bir süreye ihtiyacı vardı. Bunun yanı sıra, pencerelerin tam karşısına profesyonel tetikçiler yerleştirilecekti ve Bay Delambre'in en ufak bir hatasında kafasına iki mermi sıkılacaktı.

İlk pazarlık girişiminden önce gereken sürenin on dakika olduğunu tahmin etmiştim ve tahminimde çok da hatalı sayılmam.

Duvarın dibinde, Bay Delambre'in sağında duran bir telefon çalmaya başladı.

Tüm gözler telefona yöneldi ama Bay Delambre'in ayağa kalkmaya karar vermesi için on kez kadar çalması gerekti. Bitkin bir hali vardı. Cihaz, dijital ekranı ve tuşlarıyla standart bir telefona benziyordu. Bay Delambre cihazı alıp, "Alo" dedi. İlk defasında başarılı olmadı, bir tuşa yeniden bastı, ardından bir başka tuşa. Çok sinirlenmişti, birçok tuşa aynı anda denedi. Ta ki hepimiz ahizenin diğer tarafındaki adamın sesini işitene kadar; zira hoparlör tuşuna basmıştı yanlışlıkla. Ama bu durum onu rahatsız etmiş benzemiyordu.

"Bay Delambre, ben Yüzbaşı Prungnaud."

"Ne istiyorsunuz?"

"Esirlerin durumunu merak ediyorum."

Bay Delambre odada bir tur attı.

“Her şey iyi gidiyor.”

“İki yaralınız var.”

Konuşma, öngörülebilir bir şekilde ve bilindik kodlara göre gerçekleşmekteydi. Bay Delambre, kimsenin dışarı çıkmasına izin vermeyeceğini ve bunun için “gelip onu bizzat buradan almaları” gerekeceğini beyan etti. Ve beyanamesini vurgulamak için de kolunu kaldırıp diğer iki pencereyi de patlattı. Nişan aldığı plastik perdelerde geniş yanıklar oluşmuştu ve Bay Delambre’in pencere yerine içimizden birini seçmesi durumunda neler yaşanabileceğine dair iyi bir örnek sergiliyordu. O anda, Baskın Polisi’nin keskin nişancıları da, hiç kuşkusuz, perdele- rin açık noktalarından Bay Delambre’i görmeye ümitlenmişlerdi ama adam bu riski alamayacakları kadar uzaktaydı.

Ne Kader ne de ben müdahale etmeyi ümit dahi edemiyorduk. Polisin gelişini beklerken, hissettirmeden Yasmine’in yüzünü inceledim. O ana kadar aşırı temkinli bir görüntü sergilemişti. Polisin geleceği ana kadar geçen uzun bekleme süresi boyunca, çok yavaşça pozisyonunu değiştirmiş, bir ayağını kalçasının altına yerleştirip oturmuştu. Gerçek bir profesyoneldi. Bay Delambre’dan yedi metre ötede oturuyordu ve en küçük hatasında adamın üzerine atlamaya hazır olduğunu biliyordum. Ayrıca, bir süre önce, Bay Delambre diğer iki şarjörünü aramaya gittiğinde, bunun doğru vakit olmadığını ona anlatmıştım. Doğru zaman, Bay Delambre’in son mermisini kullandığı zamandı. Şarjörün boşaldığının fark edilmesi, yeni şarjörün alınması, doldurulması için geçen sürede Yasmine’in karşısında gerçek anlamda boş bir meydan olacaktı! Bu denli hareketli ve iyi eğitilmiş bir kızın karşısında Bay Delambre’in şansı yüz üzerinden sıfırdı. Şu an için, elinde üç mermi kalmıştı ve kıvılcayan her şeyi vurmaya hazırmış gibiydi. Bu ise, çelişkili bir şekilde, bir işaretti, çünkü hareket etmek için doğru zamanın geldiğini gösteriyordu. Baskın Polisi’nden önce müdahale etmek gibi bir fırsatımız vardı.

Sizden hiçbir şey gizlemek istemem, bu benim tek hedefimdi.

Kendimi başarısızlığa uğramış gibi hissediyordum ve polisler gelmeden durumu çözümlenerek onurumu geri kazanmak istiyordum. Bu konuda,

silahlı haldeki Bay Delambre kadar hevesliydim; bir risk olmaksızın onu tüm soğukkanlılığımla yere serebilirdim. Meşru müdafaa beni avantajlı duruma getiriyordu. Yapacağım tek şey, diğer esirlerin gözü önünde, sanki nişan alacağım noktayı tam ayarlayamamışım gibi, çok hızlı bir şekilde ateş etmektir. Aslında, kafasının tam ortasına mermiyi yapıştırmak için saniyenin onda biri yeterdi bana; zaten niyetim de tam olarak buydu.

Ama hiçbir şey benim öngördüğüm gibi gerçekleşmeyecekti.

Oldukça dağılmış görünen Bay Delambre, kendisine verilmiş olan tavsiyeleri hatırlıyor olmalıydı. Bir sandalyeye oturmuş, sırtını kapıya, yüzünü gruba vermişti ve son mermisini kullanacağı anı hepimiz sabırsızlık içerisinde beklerken, şarjörü çıkarıp yerine yenisini koydu. Tüm bunlar dört saniyeden az sürmüştü, ne olup bittiğini zor anlayabilmıştık. Bay Delambre, kullanıma hazır, on üç mermilik bir silah edinmişti yeniden.

Yasmine ağırbaşı görünmeye çabalıyordu, ama içinden geçenleri biliyordum, tamamen yıkılmıştı.

Baskın polisinin saldırısı, yaratacağı tüm sonuçlarla birlikte eli kulağında idi, beklemedeydik.

Bulduğumuz oda, binanın dördüncü katındaydı; dört pencereden üçü silah darbeleriyle aşağı indirilmişti ve buradan yoğun bir şekilde hava giriyordu. İlk başlarda iyi olan şey, şimdilerde gerçekten de elverişsiz bir hal almıştı. Baskın polisi, bu giriş yolunu mu tercih ederdi? Bu, imkânsız sayılmazdı. Aynı anda iki noktadan –koridordan ve dışarıdan– bir girişimde bulunacaklarını tahmin ediyordum. Bu şekilde kısıpaca alındığında, Bay Delambre tek başına karşı koyamazdı. Ve adamın herhangi bir ihtarda bulunmaksızın ve gerçek mermilerle pencerelere ateş açtığını gördükten sonra, müdahale için gelen güçler, elinde ikisi yaralı on iki esir tutan bir adamın buradan canlı çıkması gibi bir şans bırakmayacaklardı.

Sorgulama açısından bakıldığında, aynasızlar ve Baskın Polisi çok hızlı hareket etmişlerdi: Bay Delambre'ın kimliği derhal belirlenmişti ve bu da pazarlık yapacak kişiye, ilk temaslarından itibaren adamı

ismiyle çağırma imkânı tanımıştı. Aslında, Bay Cousin'in sağladığı bilgilerden yola çıkarak Bay Dorfmann'dan Bay Lacoste'a ulaşmak, sonra da –bu hikâyeye ilgili elinde tüm anahtarları bulunduran– işbirlikçisi Bayan Zbikowski'yi ensemek çok zor olmamıştı.

Müzakerelerde ilk tur kısa geçti ve üç silah atışıyla sonlandırıldı. Baskın Polisi ekibi tehlikeli bir işe girişmeden önce çok uzun süre beklememek gerekiyordu. Zaten söz konusu girişim de on dakika sonra gerçekleşti.

Bay Delambre, ikinci uyarı sesini duyar duymaz ayağa kalktı. Yasmine de benim gibi adamın davranışlarını inceliyordu. Konuşurken gözlerini kaçırıyor muydu? Sohbet sırasında silahını nereye yerleştiriyordu? Telefon kablosunun uzunluğunun el verdiği ölçüde hareket ediyor muydu? Öfkeli bir tavırla birçok tuşa aynı anda basıyordu, kuşkusuz tuşlardan bazıları birbirini etkisizleştiriyordu ve hoparlöre bağlanıyordu.

“Bay Delambre, ne istiyorsunuz?”

Yüzbaşı Prungnaud'nun sesiydi bu. Net, sakin, profesyonellik kokan seslerden...

“Bilmem... Bana bir iş bulabilir misiniz?”

“Evet, bu türden bir sorun olduğunu anlamam gerekiyordu.”

“Aslında, küçük bir sorun. ‘Bu türden.’ Size bir teklifim var.”

“Sizi dinliyorum.”

“Burada benim yanımdaki insanların tümünün bir işi var. İşlelerinden birini öldürürsem, herhangi birini yani, ve diğerlerini serbest bırakırsam, bana onu işini verir misiniz?”

“Her şeyden konuşabiliriz, Bay Delambre. Her şeyden, yani sizin iş arayışınızdan da... Ama bunun için öncelikle bazı esirleri serbest bırakmanız gerekiyor.”

“Örneğin paradan konuşabilir miyiz?”

Pazarlık yapan adam bir saniye bekledi; sorunun boyutunu kavraması gerekiyordu.

“Para mı istiyorsunuz? Ne kadar?”

Ama cümlesini tamamlamadan Bay Delambre son pencereye ates etti ve cam bu kez esirlerin sırtına doğru tuz buz oldu.

Biz gözlerimizi kaparken, Bay Delambre da telefonu kapatıp yerine geri döndü. Aşağıda, otoparkta, gürültü patırtı kopuyordu. Polislerin işi pek de basit sayılmazdı; zira karşılardaki adam, kendisine yöneltilen sorulara yanıt olarak silahıyla pencerelerin camını indiriyordu.

Telefon, yaklaşık beş dakika sonra yeniden çaldı.

“Alain...”

“Bay Delambre, lütfen! Okul arkadaşı değiliz!”

“Tamam. Bay Delambre, nasıl isterseniz. Sizi arıyorum, çünkü sizinle konuşmak isteyen biri var yanımda. Telefonu ona veriyorum.”

“HAYIR!”

Bay Delambre haykırıp telefonu kapattı. Ama aynı noktada kaldı; tek kelime etmeden, hareketsiz bir şekilde telefonun önünde donakalmıştı.

Yasmine, doğru vaktin gelip gelmediğini anlamak için bakışlarını dimdik bana yöneltmişti ama böylesine bir yanıtın ardından pazarlık yapan kişinin bununla yetinmeyeceğini biliyordum. Aslında, birkaç saniye sonra telefon yeniden çaldı, ama bu kez arayan Baskın Polisi'nin pazarlıkçısı değildi. Bir kadındı. Genç. Bence otuz yaşından küçük.

“Babacığım?”

Titreyen, heyecanlı bir ses. Bay Delambre hop oturup hop kalkıyordu.

“Babacığım, bana yanıt ver, lütfen...”

Ama Bay Delambre konuşamıyordu. Sol elinde telefonu, sağ elinde silahını tutuyordu, ama bu sesin onu soktuğu durumdan hiçbir şey çıkaramıyordu. Onun için bu sesi duymak, Bay Dorfmann'ın başına tek mermi sıkarak öldürmekten daha zordu; ama belki de ikisi aynı şeydi: Çaresi olmayan bir umutsuzluğun şüphe götürmez işareti. Bu haldeyken ona bir nebze acıyabilirdim bile.

Bu yaşanan kafa karışıklığı karşısında kimse neler olabileceğini bilemiyordu.

Şimdi müdahale eden bir başka kadındı; daha yaşlı biri.

“Alain?” dedi. “Ben Nicole...”

Bay Delambre, kelimenin tam anlamıyla bulunduğu yere çivilenmişti.

Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve soluğu öylesine tıkanmıştı ki konuşmaya bile mecali yoktu. Tek işitilen hıçkırıklarıydı. Ve bu durum bizi biraz sarsmıştı, çünkü bu kadın bizim başımıza gelenlere değil, bizim esiri olduğumuz ve bir saatten uzun süredir bizi ölümle tehdit etmekte olan adamın başına gelenlere ağlıyordu.

“Alain,” dedi. “Sana yalvarırım... Yanıt ver bana.”

Bu ses, bu kelimeler, Bay Delambre üzerinde sersemleştirici bir etki doğurmuştu. Sadece alçak sesle şunu söyledi:

“Nicole, senden af diliyorum.”

Sadece bunu söyledi.

Başka hiçbir şey söylemedi.

Ardından telefonu kapattı; telefonlarımızın, saatlerimizin konduğu çekmeceyi açtı. Daha sonra pencereye yaklaştı, perdeyi açtı ve çekmecenin içindeki her şeyi pencereden aşağıya boşalttı. Tek bir hareketle. Hepsini bir anda. Bunu niçin yaptığını bilmiyorum, ama size yemin ederim, çok etkileyiciydi.

İlk mermi, sağ omzunun birkaç milimetre ötesinden sıyrıp geçti; ikincisi bir önceki saniye başının bulunduğu bölgeyi teğet geçti. Yere düştü ve derhal bize döndü; silahını kolunun ucunda tutuyordu. Ve böyle yapmakla iyi etmişti, çünkü Yasmine çoktan ayağa kalkmış, üzerine atlamaya hazır haldeydi.

“Yere yatın!” diye bağırdı.

Yasmine talimata uydu. Bay Delambre yerde süründü ve birkaç metre bu şekilde ilerledikten sonra ayağa kalktı. Kapıya doğru yöneldi, kapıyı açıp bize döndü.

“Gidebilirsiniz,” dedi. “Bitti.”

Herkes şaşkındı.

Az önce “bitti” demişti ve kimse buna inanmamıştı.

Bay Delambre birkaç saniye bu şekilde, ağzı açık olarak kaldı. Haklıydı, bitmişti. Benim düşüncemi sorarsanız, bizimle konuşmak istiyordu ama bunu başaramamıştı, sözcükler aklında kalmıştı. Telefon çalmaya devam ediyordu. Açmak için herhangi bir hareket yapmadı.

Arkasını dönüp dışarı çıktı.

Ondan bize ulaşan son ses, koridorda açtığı kilit oldu.

Hapsedilmiştik.

Özgürdük.

O anı tarif etmek zordu. Tüm esirler, hızla pencerelere doğru gitmek için ayağa kalktılar. Perdeleri açar açmaz pervazın üzerinden geçip aşağı atlamalarını engellemek için ekibim ve ben fazlasıyla enerji harcayıp ikna yeteneğimizi kullandık. Herkes korkunç bir paniğe kapılmıştı.

Park alanından pencerelere doluşan esirleri gören polisler olan biteni hemen anlamadılar. Pazarlık yapan adam, iç hattı yeniden aradı. Telefonu bu kez açan Yasmine oldu ve polislere durumu açıkladı, çünkü Bay Delambre'ın kararından vazgeçip vazgeçmeyeceğini henüz kimse bilemiyordu. Durum hâlâ çok belirsizdi ve polislerin endişesini ben de paylaşıyordum. Örneğin, adamın silahı ve iki tam dolu şarjörüyle tam olarak nerede bulunduğu bilinmiyordu. Gerçekten de vaz mı geçmişti? Yoksa, binanın herhangi bir noktasında pusuya mı yatmıştı?

Kader, Bay Lussay'ı, Bayan Camberlin'i, Bay Guéneau'yu sakinleştirmek için hayli çaba harcıyordu. Bay Renard ise, içlerinde en çok heyecanlanan kişiydi. Şu şekilde haykırıyordu: "Bizi kurtarmaya gelin! Bizi kurtarmaya gelin!" Yasmine, onu derhal sakinleştiren iki sesli tokat atmak dışında başka bir çözüm bulamadı.

Topallaya topallaya telefona kadar ulaşip kendimi tanıttım. Baskın Polisi'nin başındaki kişiyle kısa bir görüşmem oldu.

On dakika kadar sonra binanın dış cephesine bir merdiven dayadılar. Kurşun geçirmez iç yelekleri, kaskları ve dürbünlü silahlarıyla iki adet Baskın Polisi ekibi ulaştı. İlk ekip güvenliğimizi sağlarken, ikincisi iç kapıları açıyordu; böylelikle derhal Bay Delambre'ı aramaya giden diğer ekiplere erişim imkânı veriyordu.

Birkaç saniye sonra hepimiz, üzerimizde gümüş rengi battaniyelerle, park alanındaydık.

İşte, polislere açıkladığım ve hâkime de yinelediğim her şey aşağı yukarı bu şekildeydi.

Görünen o ki, Bay Delambre silahını ve iki şarjörünü, kendisini kilitlediği büronun zemininde yere koymuştu. Baskın Polisi ekibi, kendisini bir çalışma masasının yemen yanında, yere çökmüş bir şekilde, başı dizlerinin arasında, elleri ensesinde buldular.

Herhangi bir direnç göstermedi.

Hayatımda daha önce bundan daha karmaşık ve daha tehlikeli onlarca operasyona girmişliğim var. Kader, Yasmine ve ben, ertesi gün olanlar hakkında kapsamlı bir bilgilendirme yapacağımızı belirttik; çünkü tüm operasyonlarda insanlar bir şey öğrenirler ve her ayrıntıyı anımsamak, ekmeğimizi kazanmamızı sağlayan deneyimlerimizi beslemek için olayları yavaş çekimde, görüntüler üzerinden yeniden değerlendirmek gerekir. Ardından herkes yeni bir güzergâha, başka bir göreve doğru yola çıkar.

Ama bu kez olaylar bu şekilde gelişmedi.

Bu yarım güne dair görüntüler aklımda halkalar halinde birbirini izliyordu; sanki gözümden kaçan yüce bir mesajı içeriyorlarmış gibi.

Kendi kendime bunun saçma olduğunu söyledim ama hiçbir şey değişmedi günler geçti ve görüntüler belleğime yeniden düştü.

Hep aynıları.

Park alanındaydık. Herkesin acısının yatıştığı bir atmosfer söz konusuydu. Bay Delambre'ı saklandığı büroda bulan Baskın Polisi ekibi, operasyonun sona erdiğini haber vermek için park alanında bekleyen ajanları aradı. Bacağıma özenli bir müdahale yapıldı. Ambulans yetkilileri çevremizde fır dönüyorlardı. Baskın Polisi'nin başındaki kişi, az önce elimi sıkımişti. Nezaket adına birkaç kelam etmiştik.

Bulduğum yerden, serbest bırakılmış esirleri görüyordum. Her biri, kendi karakterine göre tepki veriyordu. Bay Guéneau, acınası haldeki takım elbisesini yeniden giymişti, Bayan Tràn yeniden güzel-

KARANLIK KADROLAR

liğine kavuşmuştu, Bayan Camberlin'in yüzünün rengi geri gelmişti ve birkaç dakika önce yanaklarında leke oluşturan makyaj izlerini silmişti. Üçü de Bay Dorfmann'ın etrafında daire olmuşlardı; beriki ise gülümseyerek sorularına yanıt veriyordu. Otorite eski yerini almak için çok uzun zamana gereksinim duymaz. Hatta, kritik bir dayanak noktası gibi, esirlerin bu otoriteye ihtiyacı varmış gibi bile görünüyordu. Sıradışı olan ise, böylesine acımasızca ve şiddet içeren bir rol oyununu organize ettiği için Exxyal-Avrupa'nın patronuna kızmıyorlardı. Tam tersine, herkesin bu fikri oldukça verimli bulmuş gibi bir hali vardı. İyi tepkiler verenler bunun karşılığını alacaklarını düşünürken, diğerleri ise zayıflıklarını unutturmaya çabalıyorlardı. Kesin bir şey vardı ki o da, hayatın, insanı şaşkına düşürecek bir hızda akışına devam etmesiydi. Bay Cousin'in devasa silueti, kendini diğerlerinden net bir şekilde ayırt ettiriyordu. Sonuç görünürdü: Bu tür durumların adamıydı, kolektif cesareti temsil etmişti, günün büyük kazananı kendisiydi. Gülümsemiyordu. Az önce seçtiği kendisine haber verilmiş, ama zekâsının üstünlüğünü göstermek için buna pek de önem vermiyormuş gibi davranan bir adaya benziyordu. Bay Dorfmann'ın yakınlarında sahip olduğu yeri görmek ve çevresinde meslektaşlarının oluşturduğu görünmez ama saygı dolu daireyi ölçmek yeterliydi. Üç saatten az süre önce onu küçük gören meslektaşları, onu bu sınavın tartışmasız galibi olarak görüyorlardı. Sarqueville rafinerisi için kendisine kesilecek biletten kimsenin şüphesi yoktu.

Bay Lacoste şimdiden telefonla konuşmaya başlamıştı. Kuşkusuz türüne özgü bir refleksle. Canlı bir sesle konuşuyordu. Önünde yapmayı tasarladığı işler var gibiydi. Müşterisi Bay Dorfmann'ın karşısına çıkması gerekecekti ve ona bol şans diliyordum.

Biraz ötede Bay Renard, ölçülü olduğu kadar belirgin hareketlerle, hapis koşullarımızı ve özgürlüğümüze kavuşma anımızı basına açıklıyordu. Onun en iyi oynadığı rol buydu. Sanırım Bay Renard o akşam yatağında mutluluktan ölebilirdi.

Polis sirenleri yavaşça sustu, araçların motorları çalışmaya başladı; sahnenin sona yaklaşmasının habercisiydi tüm bunlar...

İşte tüm anımsadıklarım bu kadar.

Ve tanımadığım o iki kadın vardı. Anne ve kız. Bay Delambre'ın eşi, çok güzel bir kadındı. Yani demem o ki, çok albenili birisiydi. Otuzlu yaşlarındaki kızı, kollarını annesinin omzuna dolamıştı. İkisi de ağlamıyorlardı. Binanın kapılarını endişeli gözlerle izliyorlardı. Onlara verilen habere göre, Bay Delambre, herhangi bir direnç göstermeksizin yakalanmıştı ve yaralı değildi. Üçüncü bir kadın geldi ardından; dehşete kapılmış olan suratı yaşlı gözüküyordu. Baskın Polisi ekibi Bay Delambre ile dışarı çıkarken üç kadın elele tutuşmuşlardı.

İşte, aklıma sürekli gelen görüntüler bunlar.

Evimdeyim. Her şey altı hafta kadar önce gerçekleşti.

Bugün günlerden salı. Bir işim var; acil herhangi bir şey yok.

Yasmine, iki gün önce havadisleri almak için beni Gürcistan'dan aradı. Bu hikâyeyi "kafamda evirip çevirmeye" devam edip etmediğimi sordu bana. Gülümseyerek ona güvence verdim ki hayır düşünmüyordum; ama bu doğru değildi. Daha o sabah bile, meydanadaki büyük ağaçlara karşı kahvemi yudumlarken Bay Delambre'ın dışarı çıkışını anımsamıştım.

Olayların zihnimizde eklemleme biçimi bazen tuhaf olabiliyor.

Saat sabahın 10'uydu. Bay Delambre'ı dışarı çıkaran Baskın Polisi ajanlarını görüyordum.

Adamın çevresini sorgu odasında kuşattıktan sonra, üzerine siyah kumaştan bir tür deli gömleği geçirmişlerdi. Bu, bilmediğim bir sistemdi. Yüzbaşı Prungnaud, bunun çok pratik olduğunu açıkladı bana. Kısacası, Bay Delambre bu gömleğin içine sımsıkı sarılmıştı ve bir tür hamakta gibi taşınıyordu. Sırtüstü pozisyondaydı. Baskın Polisi'ne mensup aynasızlar, onu dört koldan tutuyorlardı ve bu durum vücudunun ritmini, adamların araca giderken sergiledikleri enerjik yürüyüşlerine uydurmasını gerektiriyordu. Üç kadının birkaç metre ötesinden geçmişti. Kadınlar onu bu halde görünce ağlamaya başlamışlardı. Karısı, ona doğru anlamsız bir harekette bulunmuştu.

Polisler o kadar hızlı yürüyorlardı ki, önümüzden geçişleri bir saniye kadar sürmüştü.

İşte, bu hikâyede aklıma takılıp duran şey.

Bakışları.

Haftalardır aklımda askıda bekleyen şey buydu. Nerdeyse kaygısız o surat. Hiç kimseye önem vermeyen o bakış. Tüm bu maceranın ardından Bay Delambre'ın dinlenmiş ve acıları dinmiş bir yüz sergilemesi bile anlaşılır bir durumdu.

Ama önümden geçerken bana bakışı yok muydu! Bir saniye kadar sürdü. Beklediğim gibi kaybeden, yenik bir insanın bakışı değildi.

Bakışlarıma oldukça net bir şekilde karşılık vermişti.

Galip birinin bakışlarıydı.

Ve ardında, sanki bir tür gülümseme bile vardı.

Bay Delambre, zaferin verdiği tatmin duygusuyla sahneden ayrılmıştı ve yüzünde bir göz kırpmaya benzeyen sonsuz bir gülümseme vardı.

Çılgınca bir durumdu bu.

Filmi yeniden başa sarmıştım.

Olayın iyi anılarına yöneldiğimde yüzünü net bir şekilde yeniden anımsıyordum. O gülümseme, kaybeden birinin son intikamı değildi.

Kazanan birinin gülümsemesiydi.

Geriye dönüp bakıp filmi tersten sarıyorum. Baskın Polisi, silahlarıyla birlikte alana geliyor. Daha önce esirler hızla pencere kenarına gidiyorlar. Bundan önce ise Bay Delambre şöyle diyor: "Bitti."

Kahretsin.

Bay Delambre, birilerinin gelip de kendisini durdurmasını odada tek başına bekliyor. *İsyen Polisi ekibi, onu bir çalışma masasının hemen yanında, yere çökmüş bir şekilde, başı dizlerinin arasında, elleri ensesinde buldular.*

İşte bu yüzden tesadüfün altını çiziyorum. Çünkü bunu anladığım tam o anda telefon çaldı.

Arayan Exxyal-Avrupa'nın patronu Bay Dorfmann'dı.

Onunla daha önce telefonda hiç konuşmamıştım. Son müşteriydi. Benim tek muhatap olduğum kişi patronumdu, yani Bay Lacoste. Bunu da kendisine izah etmeye çalıştım.

“Artık Lacoste yok.”

Ses tonu doğrudandı. Kuşkusuz sizin de daha önce fark ettiğiniz gibi, Bay Dorfmann, çelişkilere pek alışkın biri değildi.

“Bay Fontana, size daha önce verilene benzer yeni bir görevi kabul eder miydiniz?”

“Prensipte evet. Bu bir şey meselesi, şey...”

“Para sorun değil!” diye sözümü kesti sinirlenerek.

Bir süre sonra Bay Dorfmann sözlerini tamamladı:

“Görüyorsunuz ya, Bay Fontana, bizim çok büyük bir... sorunuz var.”

Sorunu bir anda kendiliğinden anlayıp çok hızlı bir yanıt verdim:

“Bu durum beni hiç şaşırtmadı. Bayım, saygısızlığımı mazur görün ama fena halde sıçtık.”

Sessizlik.

Ardından, “Aslında bu şekilde de söylemek mümkün,” diye sözlerini tamamladı Bay Dorfmann.

SONRASI

Bir iş bulabilmek için her şeyi yapmaya hazır olduğumu sanıyordum, ama işin içine hapishaneyi katmamıştım.

Derhal şunu fark ettim ki böylesi bir ortama göğüs germek için gereken genetik özelliklerden hiçbirine sahip değildim. Hapishane ortamına uyum sağlamaya dair Darwinvari soybilimde, sınıflandırmanın en altındaydım. Buraya tesadüfen, kazara veya salaklıklarından düşmüş olan (ki bende bunların üçü de geçerliydi) benim gibi başka insanlar da vardı ve topyekûn bir endişe halinde birbirleriyle tartışıyorlardı. Sanki “İdeal yem: Kendin pişir kendin ye!” yazan bir levhayla dolaşıyorlardı. İlk intihar edenler de bu “cezaevlerine özgü şok halinin” kurbanları arasından çıkıyordu.

İnsanın hangi sosyal katmana ait olduğunu anlamak için hücre-sinden dışarı bir adım atması yeterliydi: Ben, kışına derhal bir tekme yiyen ve yönetimin ellerinden henüz almadıklarını başkalarına kaptıran gruba mensuptum. Herfin içeri girdiğini görmeye bile vaktim olmamıştı. Kendimi, burnum patlamış şekilde yerde buluvermiştim. O ise üstüme eğilmiş, saatimi ve alyansımı almış, ardından hücreme girip ilgisini çeken her şeyi alıp gitmişti. Ayağa kalkarken ise, aslında Mehmet ile yaptığım son konuşmanın, hayatımın geri kalanını belirlediğini söylemişim kendi kendime, ama iki temel farkla. Öncelikle, zafer saf değiştirmişti, ardından da potansiyel Mehmet’lerin sayısı, tek bir adam için gerçekten çok yüksek hale gelmişti. Muharebe, benim avantajıma başlamamıştı. Diğer herkes ellerini kavuşturmuş beni izliyordu. İnsanın onurunu zedeleyen tek şey kışına tekme yemek değildi sadece. Zaten işsizliğimin ilk gününden beri bu başıma sık sık geliyordu. Hayır, asıl küçük düşürücü olan, benim dışımda herkesin öngörebileceği bir olayın kurbanı olmaktı. Bu olay, bu mekânın bir

hayvanat bahçesi olduğunu ve artık her şeyin bir mücadele içerisinde geçeceğini birkaç dakika içinde anlamamı sağladı.

Buraya geldiğimden beri, otuz kadar yeni mahkûmun gelişine tanıklık ettim. Paçasını kurtarmayı bilen tek kesim, sabıkalı olanlardı. Benim yaşımda bir acemi olmak pek iyi olmamıştı. Bir süre sonra herkes gibi davrandığımı fark etmiştim: Kollarımı kavuşturup gösteriyi izlemeye başlamıştım.

Hapse atılmamın ilk günü Nicole beni görmeye geldi. Burnum, bir domuz burnunu andırıyordu. Oldukça “çelişkili bir çift” olmuştuk çünkü Nicole taş bebek gibi güzeldi; hoş bir makyaj yapmış, önden bağlanan o çok sevdiğim (çünkü her daim küçük ipinden çekerek açtığım) basma elbisesini giymişti. Kısacası, bana güven ve arzu telkin etmek istiyordu, bana bir iyiliği dokunsun istiyordu; koşulların benden tamamen esirgediği huzuru yaşatmak istiyordu. Başımı gördüğünde tüm bunlar normalmiş gibi davrandı. Pek de nazik biri olmayan hemşire kısa süre önce pansumanımı yenilemişti. Kanama çok geçmeden yeniden başlamıştı, dolayısıyla her bir burun deliğimin içine büyük birer tampon yerleştirmiştim ve ağızımdan nefes almak zorundaydım. Dikişin iki parmak altından geçen yara izi ise, hâlâ kan pıhtısıyla kaplıydı. Sağ gözümü açarken biraz canım yanıyordu; gözkapağım üç kat kadar şişmişti. İyileştirici merhem ise, sidiği andıran sarı bir renkteydi ve neon ışığın altında parlıyordu.

Nicole tam karşımda oturup bana gülümsedi. “Nasılın” sorusunu belli belirsiz yönelttikten sonra, alnımın orta yerinde hayali bir noktaya gözlerini sabitlemek suretiyle bana kızlardan söz etmeye başladı. Evden, günlük sorunlardan bahsetti ve birkaç dakika sonra gözyaşları sessizce yanakları boyunca süzölmeye başladı. Bunu fark etmemişçesine konuşmaya devam etti. En sonunda kelimeler boğazında düğümlendi ve onun gücüne ihtiyacım olduğu bir sırada kendisini bana güçsüz göstermemesi gerektiğini düşünmüş olacak ki özür diledi. Ve başını felaketin boyutları karşısında yıkılmışçasına öne eğdi. Çantasından bir mendil çıkarmaya karar verdi ve mendili ararken çantasının altını üstüne getirdi. İkimiz de yenilmiş bir halde başlarımızı eğmiştik.

Birbirimizi tanıdığımız andan beri ilk kez bu denli ayrı düştüğümüzü fark ettim.

Gerçekten de, Nicole'ün özür dilemesi ruhuma huzur vermemiştii, çünkü ona göre çok zor bir dönemden geçiyorduk ve her şey aslında yeni başlamıştı. Onlarca bürokratik işlem ve insanın canını sıkan formaliteler vardı. Beni görmek için buralara gelmesine gerek olmadığını söyledim, ama şu şekilde yanıt verdi:

“Zaten sensiz uyumak zorunda olmam yetmezmiş gibi...”

Bunu işitmek, kelimenin gerçek anlamıyla soluğumu kesmişti.

Her şeye rağmen, kendine gelip sıkıntılarını aştıktan sonra Nicole bana sorular yönelmek istedi. Anlam veremediği onlarca şey vardı. Başıma ne gelmişti? Fiziksel olarak artık kocasına benzemiyordum; kaybettiği adamı andırmıyordu hareketlerim.

Bana neler olmuştu? İşte sorusu buydu.

Tıpkı bir kaza sırasında yaşandığı gibi, beyni, ikincil ayrıntılara yöneliyordu. Duygulanmıştı.

“Gerçek mermili bir silahı nereden buldun?”

“Satın aldım.”

Nereden, kaçta, nasıl satın aldığımı sormak istedi, ama derhal asıl soruya geri döndü:

“O insanları öldürmek mi istiyordun, Alain?”

İşte, bu nokta zordu, çünkü evet, sanırım öldürmek istiyordum. Şu şekilde yanıt verdim:

“Hayır, asla.”

Tahmin edileceği gibi, Nicole söylediğim hiçbir şeye inanmıyordu.

“Peki, niçin silah satın aldın o zaman?”

O silahın uzunca bir süre aramızda bir mesele olarak kalacağı izlenimi edindim.

Nicole yeniden ağlamaya başladı, ama bu kez gözyaşlarını gizlemek gibi bir derdi yoktu. Ellerini uzatıp ellerimi kavradığında artık gerçekleri gizleyecek halim kalmamıştı: Alyansım kaybolmuştu. Çok

KARANLIK KADROLAR

büyük olasılıkla evlilik yüzüğümüz, bir pipo karşılığında alçağın teki tarafından başkasına verilmişti; beriki de onu birkaç gün sonra Hint keneviri, Subutex veya metanol karşılığında başkasına verecekti... Nicole bu konuda ağzını açmadı ve bu bilgiyi, ileride ortak kayıplarımızın miktarını değerlendirmek üzere kullanacağı haneye kaydetti. Ve belki de iflasımızın bilançosuna.

Bana asla sormayacağı biricik soru cümlesinin dudaklarından dökülmek için kıvrandığının farkındaydım: Beni niçin terk ettin?

Ama kronolojik olarak bakıldığında, ilk ziyaret Lucie'den gelmişti. Normal. Polisler beni gözaltına aldılar ve bir avukatım olup olmadığını sordular. Lucie'nin ismini verdim. Zaten gelmeye hazırdı. Baskın Polisi tarafından tutuklandığım andan beri, ilk arayacağım kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Beni kolları arasına aldı, nasıl olduğumu sordu, tek bir yargılama sözcüğü kullanmadı, bir kez bile eleştirel bir sözcük dökülmedi ağzından. Tüm bunlar benim için çok büyük bir iç rahatlama idi. İşte bu yüzden de, avukat olsaydı bile kız kardeşini çağırmazdım.

Polisler bizi küçük bir odaya yerleştirip görüşmemiz için bize belli bir süre verdiler. Duygularımız tarafından esir alınmamak için sevgi gösterilerini kısa kestik ve bundan sonraki aşamaların nasıl cereyan edeceği konusunda Lucie'ye birtakım sorular yöneltmeye başladım. Usul konusunda genel hatlarıyla bana açıklamalarda bulundu ve aramızdaki yanlış anlaşmayı fark ettiğinde derhal tepki verdi:

"Ah, hayır! Bu imkânsız, baba!"

– Sebebini anlayamıyorum. Hatta tam tersine, gayet mümkün. Hapisteyim ve avukat bir kızım var, bundan daha mantıklı ne olabilir ki?"

"Ben avukatım, ama SENİN avukatın olamam!"

"Neden? Yasak mı?"

"Hayır, yasak değil ama..."

"Ama, ne?"

Lucie, annesini anımsatan, ama şu durumda beni tamamen güçten düşüren nazik bir gülümsemeyle bana baktı.

“Dinle,” dedi mümkün olduğunca yavaş konuşarak. “Yapmış olduğun şey, bilmem farkında mısın ama çok... kaygılandırıcı bir şey.”

Sanki bir çocukmuşum gibi söyledi bana bunu. Bunu fark etmemişim gibi davrandım, çünkü sohbetin bu aşamasında böyle bir tepki vermesi normaldi.

“Hâkimin tüm bu yaşananları nasıl değerlendireceğini bilmiyorum. En azından ‘istemli serbest bırakma olmaksızın yeddiemine verme’ olacaktır, belki de ‘ağırlaştırılmış ceza’ verilecektir; zira polise ateş açtın...”

“Polise ateş açmadım, pencereye doğru ateş açtım!”

“Evet, bu mümkün, ama pencerenin gerisinde polis vardı ve ‘kamu yetkisini haiz kişiye silahlı şiddet uygulama’ kapsamına giriyor.”

İnsan hukuktan anlamadığında, bu ifade bir anda korku yaratabilir. Buradaki tek gerçek soru ise şuydu:

“Peki cezam ne olacak? En üst sınır nedir?”

Boğazım kurumuştum, dilim kurumuştum, ses tellerimin titrediğini hissediyordum. Lucie bir an için gözlerini üzerime dikti. En zor görev ondaydı: Beni hakikat sınavına sokmak. Ve bunu çok iyi bir şekilde yaptı. Kızım, çok iyi bir avukattır. Tane tane konuşur.

“Senin yapmış olduğun şey, en ciddi olanı. En üst sınırdan ceza, babacığım... Otuz yıl hapis.”

O zamana değin, bu rakam bir varsayımdı. Lucie'nin ağzından çıkınca korkunç bir hakikate dönüşmüştü.

“Peki ya ceza indirimleriyle birlikte?”

Lucie iç çekti.

“Pek o noktada değiliz, sana güvence veririm.”

Otuz yıl! Bu beni yıkıma sürüklemişti ve o da bunu net bir şekilde görüyordu. Zaten çok üzgün bir haldeydim. Bu gerçek beni tamamen bitirmişti. Koltuğuma yığılıp kendimi zapt edemeyerek ağlamaya başlamıştım. Böyle yapmamam gerektiğini biliyordum, çünkü ağlayan

yaşlılar kadar rahatsız edici bir manzara yoktur. Ama kendime engel olamıyordum.

Bu maceraya atılmadan önce, yani esir almadan iki gün önce, bu sürecin yargısal anlamdaki risklerini değerlendirmek için keşke en azından bir saatimi ayırsaymışım. İki-üç hukuk kitabını karıştırmış, dalgınca bir göz atmıştım. Çılgın bir öfkenin etkisi altındaydım ama bunun sonuçları, nefretimden çok daha soyuttu.

Burada ölüp gidecektim; işte şimdi kendi kendime bunu söylüyordum.

Ve benim gibi düşünüp düşünmediğini anlamak için Lucie'ye bakmak yeterliydi. Bu cezanın yarısı bile, on beş yıl bile, akla hayale sığmıyordu. Buradan kaç yaşında çıkacaktım? Yetmiş beş, seksen?

İki gözüm iki çeşme ağlıyordum.

“Mücadele edeceğiz, babacığım. Öncelikle, bu, cezanın üst limiti ve jürinin bu kararı verip vermeyeceği henüz kesin değil...”

“Ne? Jüri mi? Tek bir hâkim olmayacak mı?”

“Hayır, babacığım.”

Bilgisizliğim karşısında ürkmüştü.

“Yaptığın şey, ağır cezanın kapsamına giriyor.”

“Ağır ceza mı? Ama ben katil değilim ki! Ben kimseyi öldürmedim!”

Gözyaşlarım gülünçleşmiş, gücenmeyle karışık bir hal almıştı. Lucie'ye göre durum, oldukça karmaşık hale dönüşüyordu.

“İşte bu yüzden de sana bir uzman gerekiyor. Bu konuda biraz araştırma yaptım ve şunu...”

“Bir uzmanın parasını ödeyecek imkânım yok.”

“Para bulunur.”

Yüzümü elimin tersiyle sildim.

“Ah, öyle mi? Peki nereden? Al bak sana bir fikir: Mathilde ve Gregory'den mi istesek?”

Lucie üzölmüştü. Sözlerime devam ettim.

“Unut gitsin. Önemli değil, savunmamı kendi kendime yaparım.”

“Bunu düşünme bile! Bu tür olaylarda saflık tek bir sonuç yaratır: En üst düzeyden ceza alırsın.”

“Lucie...”

Elini tuttum ve gözlerimi gözlerine kenetledim.

“Sen olmazsan ben olurum. Ama başka kimse olmayacak.”

Kızım, bu konuda herhangi bir iddiada bulunmanın veya tartışmanın işe yaramayacağını anlamıştı. Belki de yapacak hiçbir şey olmadığını anlıyordu ve bu durum elini kolunu bağlamıştı.

“Benden niçin bunu istiyorsun, babacığım?”

Sakinleşmiştim. Onun üzerinde devasa bir avantajım olduğunu biliyordum, ne istediğimin de farkındaydım. Kızımın avukatım olmasını istiyordum. Son birkaç saattir sürekli bunu düşünmüştüm. Benim açımdan başka çözüm yoktu. Kararım kesindi.

“Altmış yaşına gireceğim, Lucie. Burada üzerine oynadığım şey, yaşamak için geriye kalacak olan zamanım. Tanımadığım birine bunu emanet etmek istemiyorum.”

“Ama, babacığım, bu bir psikoterapi değil ki, bu ağır ceza davası! Sana profesyonel biri, bir uzman gerekiyor!”

Doğru sözcükleri arıyordu.

“Ben, ağır cezanın nasıl işlediğini bilmiyorum, bu çok özel bir alan. Bu... bu...”

“İşte senden istediğim de bu, Lucie. Eğer istemiyorsan, anlarım. Ama eğer sen olmazsan...”

“Evet, daha önce de söyledin bunu! Şantaj yapıyorsun!”

“Kesinlikle! Bana yardım etmeyi kabul etmek için beni yeterince sevdiğine inanıyorum. Ve eğer yanılıyorsam, lütfen söyle!”

Ses tonum yükselmiş ve aynı hızla alçalmıştı. Bir çıkmaz sokaktı bu. Başka bir şey söylemedik. Kızım gergin bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Razi olacağını düşünüyordum. Önümüzde bir yol açılıyordu. Kozlarım elimdeydi.

“Düşünmem gerekiyor, babacığım, sana şimdi yanıt veremem.”

“Düşün taşın, Lucie, aceleye getirilecek bir mesele değil.”

Ama aslında zaman son sürat ilerliyordu. Bir dizi prosedürü çok hızlı bir şekilde yerine getirmek gerekiyordu. Hâkim karşısında bir muhatap talep edecekti; benim de savunma hattımı seçmek için bazı önerilere ihtiyacım olacaktı. Korkunç bir karmaşanın içine girecektik...

“Düşüneceğim. Bilmiyorum...”

Lucie’yi çağırdılar. Başka bir şey söyleyemedi. Birbirimizden hızla ayrıldık. Bana karşı kin beslediğini düşünmüyordum. En azından şimdilik.

34

Davam hızla manşetlere taşındı. Akşam sekiz haberlerine bile! Ama, hâkim açısından bu durum pek de hoş değildi, bu şekilde araçların konmasından memnun olmayacaktı. Tutuklanmamın ertesi günü, artık insanların benle ilgilenmeyeceklerini ummuştum, çünkü korkunç boyutlara varan bir yolsuzluk davası yüzünden büyük bir patron da aynı dönemde hapsi boylamıştı (aynı nezarethanede bulunuyorduk ama onun VIP izni vardı.). Belki sayıları biraz fazlaydı ve belki de bir anda meseleleri sıradanlaşmıştı. Ama her halükârda dikkatler çok kısa süreliğine başka yöne çevrildi ve medyanın ilgisi çok hızlı bir şekilde yeniden üzerime döndü. Benim hikâyem, onunkinden daha medyatikti, çünkü insanlar, hisse senedi opsiyonlarının tutarının altı katını zimmetine geçiren bir patrondansa, kurşunları birbiri ardı sıra patlatan bir işsizle daha çok özdeşleştirebilirler kendilerini...

Gazeteciler, esir alma hikâyemle, yetişkinlerin öğretmenlerini ve sınıf arkadaşlarını makineli tüfekiye taradıkları Amerikan polisiye olaylarını özdeşleştirmişlerdi. İşsizlik sonucu beyni durmuş bir tipe benziyordum. Öfkeden kudurmuş birisi. Muhabirler, benim enayi komşularıyla (“Ah, hayır, sessiz sakin bir komşuydu. Böyle bir şey beklemezdik...”), birkaç eski meslektaşla (“Ah, hayır, sessiz sakin bir meslektaştı. Böyle bir şey beklemezdik...”), İş Bulma Kurumu’ndaki

muhababımla ("Ah, hayır, sessiz sakin bir işsizdi. Böyle bir şey bek-
lemezdik...") görüştüler. Bu noktada hepsinin ağız birliği etmişçesine
aynı şeyi söylemeleri tuhaftı. Bu, cenaze törenime katılıyormuşçasına
veya ölmüş birinin ardından hazırlanan anma yazısına benzer bir
hava yaratmıştı.

Exxyal tarafından da konuşanlar çıktı.

Öncelikle, günün kahramanı, Yüce Paul Cousin idi. Cesareti,
şirketin güvenini kazanmasını sağlamıştı kuşkusuz. Şirkete yeniden
eklemlenmişti. Tam da kendim için hayal ettiğim gibi. Üç yüzden fazla
aileyi etkileyecek bir işten çıkarma operasyonunu koordine ederken
onu Sarqueville'de hayal ediyordum. Bu, onun için mükemmel bir
şey olacaktı.

Kamera karşısında çok parlaktı; tıpkı esir alma sürecinin sonunda
benim karşımda olduğu gibi: Eğilip bükülmez, amansız. Dikey. Yeni
Dünya'nın ilk Kalvinistleri ve Püritenlerinin bir özeti. Paul Cousin,
Torquemada versiyonu bir kapitalist. Konuyu dallandırıp budaklan-
dıran biri değil. Karşımda dikildiği zaman olduğu gibi, konunun ta
kalbine temas eder. Mükemmeldir: "Şirketin, bir suç işleme yeri haline
gelmesine izin veremezdik." Burada bir imaj riski vardı: Ya tüm işsiz-
ler insanları esir almaya kalkışsalar mı? Düşünüldüğünde bile insan
ürperiyordu. Hepsi karşılıklarına Paul Cousin gibi birinin çıkmasını
beklemeliydi. Gerçekten de bu durum insanda korku yaratıyordu.

Konuk oyuncu, Exxyal'in başkanı ve genel müdürü Alexandre
Dorfmann'dı. O "Kurban"dı. Bu korkunç olay karşısında kederlenmiş,
ağırbaşlı bir adam. Yüce şahsiyet. Alexandre Dorfmann, insanlıkla
dolup taşan, kadrolarının üzerine titreyen bir genel müdür. O sabır
göstermişti; zaten omuzundaki sorumluluklara bakıldığında, bu normal
bir davranıştı. Çalışanları için canını vermesi gerekseydi, bir an için
bile tereddüt etmeyeceği iyice anlaşılmalıydı. Oldukça sert sözcükler
seçmişti. Onun üst düzey elemanlarını tehdit etmiştim ki bu asla
affedemeyeceği bir şeydi. Bunun ardındaki ima ise netti: Patronlar,
silahlı bile olsalar işsizler tarafından canlarının sıkılmasına hazır

değillerdi. Geri adım atılmayacaktı. Dava sürecinde bu tavır içinde olunacağına garantisi verilmişti.

Kamera karşısında konuşurken, Dorfmann'ın gözlerini bizzat üzerime kenetlediği izlenimine kapılmıştım. Çünkü bu mesajın ardında apaçık bir şekilde başka bir mesaj daha vardı: "Delambre, beni aptal yerine koymanın sonuçlarını pek iyi ölçüp biçememişsiniz; sizi taşaklarınızdan havaya asmak için otuz yıllık tutukluluk sürenizin geçmesini beklemeyeceğim!" Bu, benim sonraki esaret aylarımda yaşayacaklarımın habercisiydi.

Hakkımda bu şekilde konuştuğunu görünce, ondan çok kısa bir süre içerisinde haber alacağımı anlamıştım. Ama şimdilik bu fikri unutmaya çalışıyordum, çünkü o gün gelip çattığında, işin içinden çıkabilmek için neler yapabileceğimi bilmiyordum.

Ardından, röportaj bana ve hayatıma odaklandı; dairemizin pencerelerini, binanın girişini gösterdiler. Posta kutumuzu. Bu saçmaydı ama eve taşındığımız zamandan kalma küçük sararmış etiketin üzerinde soyadımızın yazılı olduğunu görmek, bende devasa bir hüznü yaratmıştı. Nicole'ü eve kapanmış kızlarıyla ağlayarak telefonda görüşürken hayal ettim.

Yüreğim parçalandı.

Birbirimizden ayrı düşmemize inanamıyordum.

Lucie, gazeteciler birbiri ardı sıra telefonla aradıklarında, metro istasyonunda, süpermarkette, kaldırımında, merdiven boşluğunda, dokümantasyon merkezinin koridorunda, asansörde, kafeteryanın tuvaletlerinde ne yapıp nasıl konuşması gerektiğini annesine açıklamıştı. Ona bakılırsa, eğer hiçbir soruya yanıt verilmezse, gazeteler bizi unutacaktı ve sadece davayı izlemeye geleceklerdi. Davanın da en az on sekiz aydan önce gerçekleşmesi beklenmiyordu. Bu mühletten cesaret almıştım. Gerçekten de birtakım hesaplamalar yapıyordum bu esnada. En merhametli kararı alıyor, umut ettiğim ceza indirimlerini ondan çıkarıyor, önleyici hapis süresini düşüyordum. Sonuç, hâlâ çok uzun bir süreye karşılık geliyordu. Yaşım ilk kez bana bu denli tehdit yüklü görünmüştü.

Bir anda, televizyon sayesinde, nezarethanede bulunduğum sırada on beş dakikalığına şöhrete kavuşmuştum. Benim davam hakkında yorum yapıyorlardı, herkes fikrini söylüyordu ve beni inceliyorlardı. Burada, herkes her şeyi bildiğini sanır; kimileri, benim hafifletici kossullardan yararlanacağımı umarken, bu durum, benimki kadar tuhaf bir fikrin diğer işsizlerin aklına gelmesini istemeyenleri rahatsız ediyor. Aslında herkes, kendi ölçütlerinde, kendi umutları ve korkuları, kendi karamsarlıkları veya istençleri çerçevesinde davamı yorumluyordu. İnsanların irfan olarak adlandırdıkları şey buydu.

Nezarethane, ismini hak ediyordu. Burada, her türlü insanın girip çıkmasını bir yana bırakırsak, hayat neredeyse duruyordu. Artmaya devam eden tek şey, mevcut insan sayısıydı: Dört yüz tutuklu olmamız gereken yerde yedi yüz kişiydik. Ve gerçek rakamlar üzerinden konuşursak, hücre başına 3,8 mahkûm düşüyordu. İki kişilik hücrede dört kişi olmamak için bir mucize yaşanması gerekiyordu. İlk başlar zorlu geçmişti: Sekiz hafta içerisinde on bir kez ya hücremi değiştirmiştim ya da hücre arkadaşlarım değişmişti. Bu denli yerleşik bir topluluğun bu denli oynak olması şaşırtıcıydı. Hücremde her türlü insan görmüştüm: şiddete meyilli olanlar, kaçıklar, güçten düşmüşler, kaderciler, banka soyguncuları, uyuşturucu bağımlıları, intihara meyilliler, uyuşturucu bağımlısı olup intihara meyilli olanlar... Sanki hapishanenin fragmanı oynuyordu karşımda.

Burada ortam ustalıkla tasarlanmıştı. Her şey satın alınıyor, satılıyor, değiş tokuş yapılıyor ve değer biçiliyordu. Hapishane, temel değerlerin kalıcı bir borsasıdır. Domuzu andıran burnum kulağıma küpe olmuştu: Artık üzerimde hiçbir şey tutmadım ve gardırobumda son derece çirkin iki takım elbiseden başka hiçbir şey bulundurmadım. Onları da iki haftada bir değişimli olarak giydim. Düşük profil sergiledim.

Bana bu tavsiyeyi veren Charles oldu.

Kızların dışında –yani Nicole ve Lucie’den söz ediyorum– benimle ilk temas kuran kişi o olmuştu. Charles’a azami üç günde bir mektuplarım

gidiyordu ama eğer o bana mektup yazacaksa elime geçmesi on beş günden fazla sürüyordu, çünkü mektup ilk önce hâkimin bürosundan geçip elemeye tabi oluyordu ve eğer vakti varsa, hâkim mektubun elime geçmesine izin veriyordu. Bloknotunu önüne açmış şekilde bana arabasında yazan Charles'ı canlı bir şekilde hayal ediyordum. Bu çabası boyunca soluk soluğa kalmış olabileceğini düşünüyordum. Görülmeye değer bir tablo olmalıydı. İlk mektubunda bana şöyle yazmıştı: "Eğer bana yanıt verirsen ama kendini buna mecbur hissetme Morisset hâlâ orada mı Georges Morisset senin yerinde orada olduğum dönemde tanıdığım iyi biridir."

Charles'ın yazdıklarını okumak, sohbetini takip etmeye benziyordu biraz. Noktalama işareti kullanmaz, düşüncelerinin hızını yakalayarak yazmaya çalışırdı.

Biraz daha ileride şöyle yazmıştı: "Seni yakında görmeye geleceğim bunu şu anda yapamıyorum demek istemiyorum insan isteyince her zaman yapabilir ama orası bana hayatımın zorlu dönemlerini anımsatıyor ve o dönemleri anımsamamayı tercih ediyorum ama aynı zamanda seni görmek istediğim için yine de geleceğim." Bu yazım tarzının avantajı, düşüncelerinin gelişimini iyi takip edebilmeyi sağlamasıydı.

Bana sözünü ettiği Georges Morisset, en meşhur gardiyanlardan biriydi. Cezaevleri sisteminin tüm basamaklarını birer birer tırmanmıştı. Charles'a, onun şu anda başgardiyan olduğunu açıkladım ve bana son yazdığı mektupta şöyle bir yanıt verdi: "Morisset'nin başgardiyan olması beni hiç şaşırtmadı çünkü kendisi çok çalışkan biriydi ve istediği şeye ulaşması için elinde tüm araçlar vardı sen de göreceksin o mevkide kalmayacak görürsün bak ikinci müdür sınavlarından geçerse şaşırmam."

Hayranlık dolu birkaç satır daha vardı. Charles, Morisset'in inatçı yükselişine kelimenin tam anlamıyla hayran kalmıştı. Benim en iyi ve aslında biricik dostumun iki kez hapse girdiğini öğrenmek için mahpusa düşmem gerekiyormuş. Üstelik ilk olarak hapsedildiği yer de burasıymış. Charles'a buraya ne yapıp da düştüğünü sormadım elbette. Ama yine de meraktan içim içimi kemiriyordu.

Mektubunda Charles bana şunu da yazmıştı: “Orayı biraz tanıdığım için belki de sistemin nasıl işlediğini anlamana yardımcı olabilirim çünkü ilk başlarda insan kendisini biraz şaşkın hissediyor ve geldiğin gibi suratına yumruğu yeme ihtimali var oysa ki bazı şeyleri bilirsen insanın canını en çok sıkan sorunları engellemek de mümkün olabilir.”

Bu öneri kulağıma hoş gelmişti çünkü kısa süre önce biraz ilkel tavırlı bir vücut çalıştırıcı adam ile duşta cinsel içerikli küçük bir anlaşmazlığın ardından –ki yaşıma rağmen benden çekinmemişti– sol kaş kıvrımına iki ilave dikiş daha atılması gerekmişti. Charles akıl hocam olmuştu ve tavsiyelerini kelimesi kelimesine takip ediyordum.

Giyisiler konusundaki tavsiyesinin yanı sıra, yemek tepsisindeki başlıca yemekleri korumak, oldukça gizemli geleneksel kurallara göre boyutu ve mevkii değişen farklı grupların “kendilerine ayrılmış bölgelerine” dalgınlıkla girip macera peşinde koşmamak, satın alınan şeyin derhal başkası tarafından araklanmasına izin vermemek veya yeni gelenler tarafından kendi yatağından derhal kovulmamak gibi konularda da tavsiyeler verdi bana.

Charles ayrıca, en büyük riskin, hele ki benim gibi iki kez ağzına yumruk yiyen birisi söz konusu olduğunda, acı çeken biri gibi algılanmak olduğunu da açıkladı, çünkü böyle insanların bir vuruşta yere serilmesi mümkündü.

“Bunu durdurmak ve rahatsızlığı tersine çevirmek gerekiyor ve burada iki çözüm var ilki hücredeki en iri kıyım adamın suratını dağıtmaktır ve eğer bu çözüm işlemezse veya buna cesaret edemezsen ki sanırım senin durumun da bu olacak başka birinin koruması altına girip kendine saygı beslenmesini sağlamaktır.”

Charles haklıydı. Bunlar şempanze stratejileriydi, ama hapishane bunu gerektiriyordu. Kafamda bu fikirle yaşıyor, hücredeki iri kıyım adamları yan gözle süzüp içlerinden hangisinin koruması altına girebileceğimi düşünüp duruyordum.

İlk olarak Bébétâ’ya yöneldim. Otuzlu yaşlarında bir zenciydi; çok erken yaşta lobotomi geçirmiş olmalıydı ve o zamandan beri sadece

ikili sistemde hareket ediyordu. Halter kaldırdığında sadece iki emri anlıyordu: kaldırmak/indirmek. Yemek yerken: çiğnemek/yutmak. Yürürken: sağ ayak/sol ayak vs. Romanyalı bir pezevenği yumruklayarak (yumruk at/yumruğunu geri çek) öldürdüğü için kendisine verilecek olan cezayı bekliyordu. Boyu yaklaşık 2 metreydi ve eğer kemiklerini çıkarırsak muhtemelen yüz otuz kilodan fazla bir kas yoğunluğuna sahipti. Onunla kurulan ilişkiler, etolojiye oldukça yakın ilkelere dayanıyordu. İlk adımı atmıştım ama yüzümü belleğine alması için haftalar geçmesi gerekti. Günün birinde ismimi ezberleyeceğini ummuyordum bile. İlk temaslar iyi geçmişti. İlk olarak koşullu bir refleks geliştirmeyi başarmıştım: Benim yaklaştığımı gördüğünde gülümsüyordu. Ama bu süreç uzun, çok uzun sürecekti.

Charles'ın Morisset hakkında bana söylediği şey, nedendir bilinmez, beynimin bir yerinde bekleme konumunda kaldı. Gün içinde onu düşünürken, hücremin yakınlarından geçerken veya gezinti saatinde avluda yürürken onu gözlemlerken buluyordum kendimi. Ellili yaşlarında, şişko ama güçlü kuvvetli biriydi; uzun zamandır hapishanede bulunduğu anlaşılıyordu ve gerektiğinde kavgaya karışmaktan korkmayan bir hali vardı. Her şeyi çok ustalaşmış bir gözle incelirdi. Muhtemelen ağırlığının üç katı olan Bébétâ'yı sorguya çekerken görmüştüm onu. Elbette otoriteyi temsil ediyordu ama konuşma biçiminde, hoşuna gitmeyen şeyleri anlatışında, beni düşündüren bir şey vardı. Bébétâ bile bu adamın otoriteyi temsil ettiğini anlamıştı. İşte bu noktada aklıma bir fikir geldi.

Kütüphaneye gömüldüm; cezaevi ikinci müdürlüğü sınavı programını araştırdım. İçgüdülerimin beni yanıltmadığını ve başarılı olmak için bir şansım olduğunu teyit etmiş oldum.

“Başgardıyan, bana şu sınavdan bahsetsene. Pek kolay değilmiş işittiğime göre.”

Ertesi gün açık havaya çıkmıştık. Hava güzel, mahkûmlar da sakindi. Başgardıyan ise, sanki her biri yıllık maaşının dört katı ediyormuş gibi, sonsuz bir özenle sarı sigaralarından içiyordu. Sigarasını başparmağı

ile işaret parmağı arasında tutuyor ve ona, genç bir annenin bebeğine baktığı gibi bakıyordu ki bu oldukça şaşırtıcı bir manzaraydı.

“Hayır, kolay değil,” diye yanıt verdi, o sırada küçük bir kül tanesinin gelip konduğu filtresine nazik bir şekilde üfleyerek.

“Peki ne yazacaksınız? Genel kültür tezi mi, yoksa sentez notu mu?”

O noktada bakışları izmaritinden ayrılıp bana kenetlendi.

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Ah, şu idari sınavlar yok mu! Çok iyi bilirim onları. Yıllar boyu her türlü sınava hazırlanan insanlara ders verdim. Sağlık Bakanlığı’nda, Çalışma Bakanlığı’nda, valiliklerde... Programlar birbirlerine çok benzer. Genellikle hepsi aynı sorunsal etrafında dolanır.”

“Sorunsal” kelimesini çok erken söyleyerek risk aldığımdan korktum. Sabırsızlık. Dudaklarımı ısıracaktım ki kendimi durdurmayı başardım. Gardiyan yeniden sigarasına döndü ve uzun süre sessiz kaldı. Ardından, filtrenin üzerindeki dikişi tırnağıyla düzleştirerek şöyle söyledi:

“Sentez notu, benim güçlü olduğum bir alan değil.”

Bingo. Delambre, sen bir dâhisin. Belki de otuz yıl hapis cezası alacaksın, ama sıra manipülasyon yeteneğine gelince, yönetim kademesinde geçirdiğin yılların hakkını veriyorsun. Birkaç saniye geçmesini bekledim, ardından sözlerime devam ettim:

“Anlıyorum. Sorun şu ki, neredeyse tüm adaylar tezi tercih edecekler. Çünkü neredeyse tüm adaylar sizin gibidir, sentez notundan korkarlar. Demek ki, bunun tam tersini yapanlar, jüriden artı puan alacaklardır. Uygun bir engelle yola çıkıyorlar. Böyle yapmakta da haklılar, çünkü sentez notu, nasıl işlediği anlaşıldığında, tezden çok daha kolaydır. Daha kesindir.”

Morisset bu söylediklerimin üzerine düşündü. Bu tipin aptal olmadığını, elde ettiğim küçük avantajı kaybetmek istemiyorsam, ısrarcı olmamam gerektiğini anlamıştım. Ona dedim ki:

“Başarılar, Başgardiyan.”

KARANLIK KADROLAR

Ve avluya geri döndüm. Beni yeniden yanına çağırmasını umuyordum ama öyle bir şey olmadı. Zil çaldığında diğerleriyle birlikte sıraya geçtim.

Arkama baktığımda Morisset gözden kaybolmuştu.

35

Bu yaz başlangıcı, hapishanede oldukça sıcak geçti. Hava akımı yoktu, insanlar terliyordu, ağır bir ortam vardı; insanlar her zamankinden daha saldırgan ve gergindi. Hapishane mantığı, bir kanser gibi hücrelerimi kemirmeye başlamıştı. Buradaki günlerimin sona ermesini bekleme sıkıntısına daha ne kadar tahammül edeceğimi bilemiyordum.

Haftada iki kez, Morisset'nin sentez notunun üzerinde düzeltmeler yapıyordum. Çok çalışkan biriydi. Her salı ve perşembe günü, üç saat izin alıp sınava yönelik metni hazırlıyordu. Ne mutlu bana ki, hâlâ varış noktasından çok uzaktaydı ve tekniği acınası düzeydeydi. Onu diğer tüm adaylardan farklı kılmaya dönük yaklaşımım gardiyanı tamamen baştan çıkarmıştı.

Ona verdiğim son konu, Fransa'daki hapishanelerin durumuyla ilgiliydi. İşkence karşıtlığı konusunda *Observatoire Européen*'de yayımlanmış olan bir rapor, hapishanelerimizi mercek altına alıyordu. Bunu başgardiyana önerdiğimde, onunla dalga geçip geçmediğimi sordu. Ama, yarışmada bu tür soruların çıkma riskinin olduğunu kendisi de gayet iyi biliyordu. Tavsiyelerimi oldukça yavaş bir şekilde ince ince işledim ki daha uzun süre boyunca bana ihtiyacı olsun. Yaptığım şeyden çok memnundu. Haftada iki kez beni bürosuna çağırıyordu ve tekniği üzerinde çalışıyorduk. Ona planlar sunuyor, ödevlerinin yapısı konusunda tavsiyelerde bulunuyordum. Cezaevi idaresinden herhangi bir şey bekleyemeyeceği için, kendi parasıyla kâğıt tablo ve keçeli kalemler aldı. İki saatlik seanslar halinde çalışıyorduk. Büro-

sundan çıktığımda, diğer mahkûmlar dalga geçerek, gardiyanın bana kışını tamamen açıp açmadığını veya aletini sonuna kadar yalayıp yalamadığını soruyordu. Ama umurumda bile değildi: Morisset saygın biriydi, herkes onunla nasıl konuşacağını bilirdi ve her şey bir yana, artık beni koruyacak birini bulmuştum. Şimdilik.

Lucie de doğru karardı. Çok aktifti. Hâkimin önünde sorun yaşıyordu, zira ağır cezadaki bir davaya böylesine deneyimsiz bir avukatın girmesi karşısında hâkim de şüphe doluydu. Çok çalışması gerekiyordu, çünkü hâkimle her görüşmesinde, daha önce sorulmuş sorulara yanıtlar veriyor, durumunu sunuyor, onlarca not alıyor, mevzuattan örnekler aktarıyordu. Yüzü, neredeyse benimki kadar yorgundu, oysa ki önümüzde daha aylar vardı. Soruşturmanın yavaş işlemesi onun da işine geliyordu, çünkü bu süre zarfında eksik bilgilerini tamamlaması gerekiyordu. Sürekli olarak bahsettiği Sainte-Rose isimli bir uzmandan yardım alıyordu. Kuşkularımı dile getirdiğimde veya dırıldır etmeye başladığımda, bunu, bir otorite argümanı olarak kullanıyordu. Seçkin bir kişi olmalıydı. Benim açımdan bunun hiçbir önemi yoktu. İsteddiği kadar iyi olsun, benim avukatım o değildi. Benim meselem, onun için teoriden ibaretti. Görünen o ki, oldukça deneyimli biriydi ve ne yapılması gerektiğini biliyordu. Hücremi paylaştığım adama gelip teorik açıklamalarda bulunmasını isterdim çünkü geldiği günden beri, diğer iki kişinin umursamaz bakışları altında tabağımın yarısını midesine indiriyordu.

Lucie, kendini inanılmaz derecede harap ediyordu. Okulda okurken bile bu denli çalışmak zorunda kaldığını sanmıyorum. Hiçbir zaman üzerinde böylesine bir baskı olmamıştı.

Babasını buradan kurtaracak olan oydu. Tıpkı tragedyalarda olduğu gibi. Ve tek güveneceği kişi de kendisiydi. Tam bir dramdı bu yaşanan.

Onu endişelendiren şey, Messageries şirketindeki sorundu.

“Şikâyetçi taraf, tüm bu insanları esir almadan birkaç gün önce üssüne kafa attığını anımsatacaklardır. On gün istirahat almış. Şiddet eğilimi olan biri gibi gösterileceksin.”

Bir düzine insana 9 mm’lik silahını dayamış birine söylüyordu tüm bunları.

Risk aldım:

“Nasıl bir savunma yaptığına göre değişir...”

“Aslında mümkün,” dedi, Messageries’nin davasının bulunduğu sarı dosyanın içine gömülmüş bir halde. “Ama eğer eski işverenin şikâyetini geri çekerse, işimiz daha da kolaylaşır. Sainte-Rose diyor ki...”

“Bunu asla yapmazlar. Zorla özür yazısı yazdırarak beni zaten küçük düşürdüler. Böylesine bir şanssı ellerinin tersiyle itecek türden insanlara benzemiyorlar. Üste çıkma fırsatı ellerine geçmeye görsün...”

Lucie aradığı belgeyi bulmuştu.

“Bayan Gilson,” dedi.

“Hımm... Evet...”

“Bayan Christelle Gilson?”

“Belki de, bilemiyorum, hiçbir zaman tam anlamıyla yakın olmadık.”

“Ben yakındım.”

Ona baktım.

“Fakülteden aynı isimde bir arkadaşım vardı. Biraz araştırdım. Ta kendisi çıktı.”

Kalbim küt küt atıyordu.

“İyi bir arkadaşın mıdır?”

“Ah, evet, hatta en yakın arkadaşığıydım.”

Lucie kaygılı bir edayla yüzünü buruşturdu.

“Nişanlısını elinden kapacak türden yakın bir arkadaş.”

“Nişanlıyı kim kaptı?”

“Ben.”

“Olamaz! Bunu yapamazsın!”

“Özür dilerim, baba, ama o dönemde babamın ağır cezada savunmam gereken bir hayduta dönüştüğünü bilemezdim ve...”

“Hop hop hop! Orada dur bakalım!”

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım. Lucie sakinleşti.

“Zaten ona iyilik etmiş oldum. Çocuk gerçek bir salaktı.”

“Ah, evet, ama o kıza ait bir salaktı.”

Lucie ile aramda tam da böyle bir diyalog vardı.

“Sonuç itibariyle,” diye konuyu kapattı, “gidip onu görmem gerek.”

Lucie, şikâyetini ve tazminat talebini geri çekmesi konusunda müşterisinden ricada bulunması için eski arkadaşını ikna edemezse, aynı manevrayı bu kez Romain üzerinde denemem gerekeceğini açıkladı; zira Romain bu olayın baş tanığıydı. Hiçbir şey söylemedim. Bunu gerekirse yapardım, ama şu an için Romain’in bir düşman olarak kabul edilmesini tercih ediyordum. Bu durum, bana oldukça büyük bir iyilikte bulunduğunu da gizliyordu. Aramızdaki karmaşık ilişkinin kulaktan kulağa yayılmasını hiç istemezdim.

Lucie, görüşmelerimiz sırasında bana yapayalnız kalmış olan annesi hakkında haberler verdi. İlk başlarda onu telefonla arayabiliyordum. Lucie, artık onu aramadığım için annesinin endişelendiğini söyledi. Şimdi işlerin çok daha zorlaştığını belirttim. Aslında, bunun nedeni, Nicole’ü aradığımda, sesini duyduğum anda ağlamaklı olmamdı. Bu, dayanılmaz bir histi.

Lucie, kız kardeşi Mathilde’nin yakında beni görmeye geleceğini belirtti. Bu dediğine hiç inanmadım. İşime de geliyordu, çünkü onunla yüzleşmek zorunda kalacağım anın gelmesini istemiyordum.

Kendi çocuklarının önünde kendinden utanmak, ağır bir durumdu.

Kendi hikâyemi yazmaya başladım. Bu pek de kolay olmadı, çünkü konsantrasyon gerekiyordu ve burada nereye giderseniz gidin televizyon sabahtan akşama dek yüksek sesle açık tutuluyordu. Akşam saat 20.00 olduğunda ortama tam bir kakofoni hâkimdi: her mahkûm, kendi sevdiği akşam bültenini dinlemek için televizyonun sesini açıyordu. Manşetler, tam bir kafa karışıklığı yaratırcasına üst üste biniyordu. *France 2: “Yıllık 1,85 milyon avroyla, Fransa’nın büyük patronları, Avrupa çapında en iyi maaş alanların başında yer alıyor.” TF1: “İş-*

sizlik, yıl sonunda %10 düzeyine ulaşacak.” Tam bir kaos ortamıydı, ama yine de genel eğilimi görmek mümkündü.

Dizi filmlerin, kliplerin, yarışmaların dur durak bilmeksizin akmasından kurtulmak neredeyse olanaksızdı; insanın beynini resmen çekiçle dövüyorlar, nereye gitseniz peşinizi bırakmıyorlardı. Televizyon en sonunda tüm sinir tellerinizin bir parçası oluyordu. Kulak tıpalarıyla aram pek iyi değildir; onun yerine gürültü kesici bir kask satın aldım. Rengini belirtmeyi unuttuğum için, parlak turuncu renkli bir kaskım oldu. Havaalanında uçakları yönlendiren tiplere benzemiştim. Arkadaşlar bana “göklerin makasçısı” lakabını takmışlardı ama umurumda değildi. Bu sayede daha iyi çalışıyordum.

Çok iyi bir yazar değilim; her zaman bir konuşmacı olarak daha iyi olmuşumdur. (Dava için biraz da bu özelliğime güveniyordum; her ne kadar Lucie’ye göre konuşma kısmını kendisine bırakıp oturma başlamadan birkaç saat önce ezberlediklerimden başka bir şey söylememem gerekse de.) Anılarımı yazmıyorum; sadece hikâyemi anlatmaya çabalıyorum. Bunu da esas olarak Mathilde için yapıyorum. Ve başımıza gelenlere bir türlü anlam veremeyen Nicole için. Her şeyi bilmeyen Lucie için. Kendi hikâyemi sıradan buluyordum. Ama yine de özgündü. Ne de olsa, herkes gerçek mermili bir Beretta ile bir işe alım sınavına gelmez.

Belki de bu bir hataydı. Ama kesinlikle insanları düşündürecekti...

36

Buraya geldiğimden beri, esir alma olayının yaşanmasının hemen ertesi günü Alexandre Dorfmann’ın ilk kez televizyona çıktığı andan bu yana, Exxyal’den hiçbir haber almamak beni endişelendiriyordu.

Bu normal değil.

Aylar boyu sessiz kalamazlar.

Bugün saat 10'a doğru, çamaşırılığa girdiğim sırada haber aldığım da tam da bunu söylüyordum kendi kendime.

Çamaşırlardan sorumlu olan mahkûm, küçük balyamı aldı ve odanın iç kısımlarında gözden kayboldu.

Ve birkaç saniye sonra, yerine dev Bébétâ geçti. Ona gülümsedim ve sağ elimi "yemin ederim" dercesine havaya kaldırdım. Ona, günaydın demek için bu hareketi öğretmiştim. Ama onun ardında Vida'nın siluetini gördüğümde bir anda kuşkuya kapıldım. Vida denen tip, Bébétâ'dan daha ufak tefekti ama çok daha kaygılandırıcı biriydi. Bir sapkındı. İsmi en sevdiği silahtan almıştı: Taş yerine somunlu vida yerleştirdiği, boru biçiminde elastik bir kol koyma yerinin olduğu, çok sofistike bir sapan. Özgür olduğu dönemde, farklı ceplerinde her boyda somunlu vidalar bulundururdu ve hedeflerini inanılmaz mesafelerden tutturmayı başarırdı. Son marifetiye, yaklaşık elli metre ötedeki bir adamın alnının tam ortasına 13'lük bir somunlu vidayı yapıştırmak olmuştu. Vida, adamın beyninin tam ortasına çakılmıştı. Temiz ve net. Çeşitli canilikleri olduğu biliniyordu, ama bir damla bile kan akıtmamakla övünürdü. Tüm bunların gerisindeyse, hassas bir kalbi vardı.

Onu Bébétâ'nın eşliğinde çamaşırhanede bu şekilde görünce, eski müstakbel işverenimden haberler alacağımı derhal anladım. Kaçmak için ardıma döndüm, ama Bébétâ'nın beni omzumdan yakalamak için kolunu uzatması yetti. Bağırmağa çalıştım ama bir saniye içerisinde beni çevirip bir eliyle de ağızımı örtterek kendine doğru çekti. En ufak bir çaba harcamaksızın beni yerden kaldırdı. Bağırmağa çalışırken çırpınıp duruyordum. Bu tipler beni öldürecek. Bunu biliyordum. Çabalarım bir sonuç vermedi. Bébétâ, salondaki bir yastıklım gibi beni taşıyordu. Tezgâhın ardına, çarşafarla battaniyelerin arasına geçtik. Orada beni yere bırakmak istedi, ama o kadar korkmuştum ki artık bacaklarım beni taşıyamıyordu ve beni tutmak zorunda kaldı. Avucunun içine bağırmağa devam ettim ama çıkan ses, tanıyamadığım, insani olmayan bir hırıltıdan ibaretti. Parçalara ayrılmak üzere olan, ıskartaya çıkmış bir külüstür arabayı andırıyordum. Bébétâ, bir eliyle

ağzımı kapatırken, diğer eliyle bileğimi Vida'ya doğru uzatıyordu. Beriki ise gözlerini dikmiş, tek kelime etmeden beni izliyordu. Dirseklerim, kollarım ve bacaklarımla boğuştum ama hiçbir işe yaramadı. Bana kötülük yapabileceklerini biliyordum. Gerçekten de çok kötü şeyler yapabilirlerdi. Sürekli bağırmaıı denedim. Gerçekten umutsuz bir durumdu. Bu vahşı ortamda yapayalnızdım. Her şeyi vermeye hazırdım. Her şeyi. Nicole'ün görüntüsü, bir şimşek gibi beynimde dolandı. Görüntüye kenetlendim, ama bu görüntüde ağlamak üzere olan bir Nicole vardı. Benim acı çektiğimi ve öldüğümü ağlayarak izleyen bir Nicole. Yalvarmayı denedim ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı; her şey beynimin içinde geçiyordu. Vida sadece şunu söyledi:

“Senin için bir mesaj var.”

Sadece bu.

Bir mesaj.

Bébétâ, elimi düz bir şekilde bir etajerin üzerine koydu. Vida ilk önce başparmağımı tuttu, ardından sert bir hareketle onu döndürdü. Şimşek gibi hızlı ve korkunç bir acı hissettim. Haykırdım. O anda aklımı kaçırmak üzereydim. Kavgaya tutuşabilirdim, her yöne tekme savurabilirdim, özellikle de geriye doğru. Böylelikle, Bébétâ, üzerimde uyguladığı baskıyı azaltmak zorunda kalırdı. Ama Vida zaten işaretparmağımı tutmuş ve bu kez de onu ters çevirmişti. Korkunç bir acıydı bu. Bir anda midem bulandı ve kustum. Bébétâ hâlâ beni tutuyordu; sanki beyin yerine geçen et parçasında “mide bulantısı” diye bir komut yokmuş gibi. Vida üçüncü parmağımı tuttuğunda bayılmıştım. Sanırım bayılmıştım. Aslında, parmağı ters çevirirken tepeden tırnağa bir elektrik akımına uğradığımda bilincim hâlâ yerindeydi; artık bağırmyordum, bunun ötesine geçmiştik. Bedenim, Bébétâ'nın kollarının yarattığı kısıkaçta, çirkin bir kumaş parçası gibi yığılmıştı. Cehennemdeymişçesine terliyordum. Sanırım o anda altıma sıçtım. Ama Vida'nın işi daha bitmemişti. Geriye iki parmak kalmıştı. Acıdan ölmek üzereydim. Zihnim gidip geliyordu, çıldıracak gibi oluyordum. Acı kafamdan ayaklarıma dek dalga dalga kaplıyordu içimi. Vida, en son olarak küçük parmağıma geldiğinde, aklım yerinden çıkmıştı, o

kadar acı çekiyordum ki artık ölmek üzereydim. Bunun üzerine Bébétâ beni serbest bıraktı. Haykırarak yere yığıldım. Elimin üzerine düşmüştüm. Elimi kıpırdatamıyordum bile. Elime dokunamıyordum bile. Delice bir acıdan başka hiçbir şey hissetmiyordum. Zihnim harekete geçemiyordu; tamamen raydan çıkmış haldeydim.

Vida bana doğru eğilip sakın bir şekilde şöyle söyledi:

“Mesaj buydu.”

Bundan sonra ne olduğunu bilmiyorum, çünkü bayılmışım.

Ayıldığımda, tamamen şişmiş elim bir futbol topunu andırıyordu. Revirdeki bir yatağa uzanmış halde ağlamaya devam ediyordum. Beni yakaladıkları andan itibaren sanki sürekli ağlıyordum.

Öylesine büyük bir acım vardı ki. Öylesine acıyordu ki... Öylesine...

Diğer yanıma dönüp cenin pozisyonunda büzüşüverdim. Ağlıyordum. Korkuyordum. Öylesine korkuyordum ki. Bunu istemiyordum. Buradan çıkmak istiyordum. Burada ölmek istemiyordum.

Hayır bu şekilde olmamalıydı.

Burada olmamalıydı.

37

Hapishanenin avantajı, hastanede geçirilen sürenin kısa olmasıdır. Dört gün. Asgari hizmet. El tarağı ve parmaktaki kırık ve çatlaklar, bir cerrah tarafından tedavi edildi.

Normale dönmeyi ummak için, atellerim, alçılarım ve önümde aylarım vardı. Üstelik uzman buna hiç inanmıyordu. Daha bir sürü sıkıntı çekecektim.

KARANLIK KADROLAR

Genç adam, hücreye girdiğim anda ayağa kalkıp elini uzattı. Bandajı görünce gülümsemeden duramadı ve diğer elini uzattı. Ters ellerle el sıkışmıştık; bu iyiye işaretti.

Şu an için tek istediğim bir yere uzanmaktı.

Düne kadar elimde dayanılmaz zonklamalar vardı ve hemşirede acımı dindirecek düzeyde ağrı kesiciler bulunmuyordu. Veya bana vermek istemiyordu. Morisset beni başka odaya transfer etmekle yetinmemiş, ayrıca beraberinde Stianofil de getirmişti. Bu ilaç insanı biraz sersemleştiriyordu, ama en azından acımı dindirip derin bir uyku çekmemi sağlamıştı. Başgardıyan bir soruşturma açılacağını, bana saldıranların isimlerini vermem gerektiğini söylemiş, ama yanıtları bile beklemeden hücreden çıkmıştı.

Yeni komşum olan Jerome, otuz yıllık bir profesyonel üçkâğıtçıydı. Güzel bir suratı, dalgalı saçları, insana güven veren doğal bir heybeti vardı. Onu takım elbise içinde hayal ettiğinizde, karşıdan bakıldığında banka şubesinin şefi, arkadan bakıldığında emlakçınız, sağ profilden bakıldığında yeni aile hekiminiz, sol profilden bakıldığında ise borsa parayı vurmuş çocukluk arkadaşınız gibi görünüyordu. Sierra Leone'deki bir köylüden daha az diploması vardı ama kendini çok iyi ifade ediyordu. Kişiliği, karizması vardı. Biraz Bertrand Lacoste'un gençliğini andırıyordu; belki de o da üçkâğıtçının teki olduğu içindir. Şahsen yirmi yılı aşkın bir süre yönetim alanında pratik tecrübem olduğu için, yaş farkımıza rağmen iyi anlaştık. Çok yetenekli bir öğlandı. Ama hapse girmemeyi başaracak kadar yetenekli olmadığı görülüyordu. Yine de, kurnaz biriydi. Onlarca sahte çek, tonlarca hayalî ihracat, altın fiyatına pazarlığı yapılmış sahte belgeler, el altından yapılan hayalî işe almalar, devlet sübvansiyonu olduğuna dair algı ve hatta borsa eylemlerini yabancı ülkelere devretme gibi işler onun elinin altından çıkmıştı. Onu buraya düşüren şeyse, Frasse'ın üstündeki lüks bir rezidanstaki hayalî daireleri satmaktı. Olayı bana açıklamıştı, ama tüm bunlar benim için fazla karmaşıktı. Bu oğlan tam bir cevherdi. Özgürlüğü dışında canı ne isterse satın alabilirdi. Onun yanında ben sefil biri gibi kalıyordum.

Hiçbir şey söylemedim.

Jerome başımı ve şişmiş sağ elimi gözlemledi. Canımın neden böylesine yakıldığını kesinlikle öğrenmek istiyordu. Bu, onun kafasını karıştırıyordu. İyi bir işin kokusunu almıştı. Ağzımdan çıkan her şeyi, konuşma biçimimi, söylemediklerimi, susma biçimimi denetim altında tutmalıydım.

Vida ve Bébétâ ile karşılaşmamın yarattığı post-travmatik etkiyle, hücremden çıkar çıkmaz korkuya kapıldım. Çevreyi endişeli gözlerle süzüyor, ardıma, etrafıma, karşıma tesadüfen çıkanlara bakıyordum. Uzakta Vida'nın kendi işleriyle ilgilendiğini gördüm. Ardına dönmedi, ama sanki beni görmüş gibi bir hali vardı. Ona göre, bir meseleden ibarettim. Eğer yeni bir talimat alırsa onun için yeniden var olacaktım ve bu durumda kendi kendine soracağı tek soru, hangi noktaya kadar gideceği ve bunun için kendisine yeterince para ödenip ödenmediğiydi. Bébétâ'ya gelince, benimle karşılaştığında büyük bir mutlulukla gülümüyor, elini kaldırıyor –tıpkı ona gösterdiğim gibi– ve bana günaydın demekten tuhaf bir mutluluk duyuyordu. Sanki tüm parmaklarımı ezmeleri, aramızda yeni sevgi bağları kurmuş gibiydi... Çamaşırhanede yaşananlar, beyin yerine geçen omuriliği parçası tarafından çoktan unutulmuştu bile.

Jerome beni çok geveze bulmamış olmalıydı. O gerçek bir çalçeydi; konuşmaya ihtiyacı vardı. Benimse karanlık fikirlerim. İlaç, belki de bu işe yarıyordu. “Mesaj”ı kafamda evirip çeviriyordum. Beni endişelendiren şey, bunun ardından yaşanacaklardı. Zaten gerçek mesaj da aslında buydu: Daha işin başındayız.

Tanrım, ne yapacağımı bilmiyordum.

En başından beri, tüm bunların nasıl sona ereceğini bilmeksizin hareket ediyordum.

En başından beri, tüm bunlar kısa vadeli bir stratejiler dizisinden ibaretti.

Sürekli doğaçlama oynuyordum.

Olaya boğazıma kadar battığımda tepki veriyordum.

Geldiğim gibi suratıma kocaman bir tokat yemiştim, ama daha sonra Morisset'yi bulmuş ve onun korumasını kazanmışım. Parmaklarımı kırmışlardı, ama daha sonra iki kişilik bir hücreye, daha iyi korunan bir bölmeğe transfer edilmişim.

En kötü ihtimalle, zorluklardan sonra hayatta kalıyordum.

En iyi ihtimalle, zorlukları ertelemeyi başarıyordum.

Exxyal'in beni oyaladığını, işe alınmak için yaptığım her şeyin gereksiz olduğunu, kızımın parasım bir hiç uğruna çaldığımı anladığım andan beri, bu korkunç öfkenin içimi kapladığını hisseder hissetmez tepki vermişim. Çözümler bulma telaşı içindeydim, ama hiçbir zaman geniş kapsamlı bir stratejim olmamıştı. Ben bir haydut değildim. Ne yapılacağını bilmiyordum.

Sürekli kendimle ihtilafa düşüyordum.

Zaten eğer bütünlüklü bir stratejim olsaydı ve bu strateji beni şu anda bulunduğum noktaya getirseydi, bunun çok kötü bir strateji olduğunu söyleyebilirdim.

İlk mesaj bana ulaşmıştı.

Peki şimdi ne olacaktı?

İkinci mesajın elime geçmesini engellemek için bir yöntem bulmam gerekiyordu.

Ne tuhaftır ki, beni normal hayata döndüren, uzman bir psikiyatrist oldu.

Elli yaşında, geleneksel, mesleki jargon kullanan ama dobra biri. Her cümlesini sanki en önemli cümlesiymiş gibi telaffuz ediyor ve işlevine yüce bir anlam ithaf ediyordu. Bu yanlış da sayılmazdı. Tabii benimle birlikteyken bu çok kolay bir işti. Benim dosyam ile CV'mi yan yana koyması yeterliydi, teşhis karşınıza çıkıyordu. Zaten bildiği şey konusunda onu ikna etmek için fazla çaba harcamıyordum.

Beni etkileyen şey, görüşmeyi başlatırken kullandığı cümle olmuştu: "Eğer bana hayatınızı anlatmak isteseydiniz, ilk söyleyeceğiniz şey ne olurdu?"

Bu görüşmelerin ardından, bütün gücümle çalışmaya atılıyordum.

Yazmadığım için Jerome'dan yardım istedim: Ona dikte ediyordum, o yazıyordu, ben yeniden okuyordum ve benim söylediklerim ışığında düzeltiler yapıyordu. Oldukça hızlı ilerliyorduk ama bu hız benim için yeterli değildi. Yine de, burada zamana karşı bir yarış başlattığımı gizlemeyi başarıyordum.

Eğer her şey yolunda giderse, el yazması dört beş gün içerisinde tamamlanacaktı. Maceramı ballandıra ballandıra anlatıyordum. Bazı eklemeler de yapıyordum; sembolik şiddet katıyor, birinci ağızdan yazıyor ve etkili bir üslup kullanmaya özen gösteriyordum. Ve bu yazdıklarımı ilgilenebilecek olan gazeteler hakkında bilgi ediniyordum.

Nicole ile ilişkimiz zorlu bir hal almıştı. Son derece bunalmış haldeydi; sürekli bir bekleyiş ve tehdit içerisinde yaşıyordu. Aklında sürekli ben vardım. Nicole yapayalnızdı, durumu kötüye gidiyordu ve onun için elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Geçen hafta, "Daireyi satacağım," dedi bana. "Sana evrakları göndereceğim, imzalaman ve derhal bana geri göndermen gerekiyor."

"Daireyi satmak mı? Ama neden?"

Şaşkınlıktan kanım donmuştu.

"Eski işverenimle davan başlayacak ve eğer tazminat ödemeye mahkûm olursan o parayı ödemek istiyorum."

"Henüz o noktada değiliz ama!"

"Hayır, ama o noktaya doğru ilerliyoruz. Ayrıca, bu daireye ihtiyacım da yok. Tek başınayken bana büyük geliyor."

Nicole, onun yanına belki de hiçbir zaman geri dönemeyeceğim fikrini ilk kez bu denli açık bir şekilde ifade etmişti. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu hakikati kabullenmiş olmaktan dolayı acı duyduğunu gözlerimle görebiliyordum.

"Ayrıca, mahkeme masrafları da var," diye devam etti konuşmasına.

"Ama neredeyse hiç masrafımız yok ki, avukata para ödemiyoruz!"

Nicole şaşkına dönmüş gibiydi ama sebebini anlayamıyordum.

“Alain, hapisanedeki durumunun kolay olduğunu söylemiyorum, ama gerçekten de hakikatten çok uzaktasın!”

Kendisine söyleneni anlayan bir adamın kafasına sahip değildim anlaşılan.

“Lucie'nin bizim için boş yere çalışmasını istemiyorum,” diyerek bir darbe daha indirdi. “Ona para ödenmesini istiyorum. Senin savunmanı yapmak için işinden ayrıldı, artık sahip olmadığı gelirini telafi etmek için birikimlerini kullanmaya başladı. Ve...”

“Ve, ne?”

Nicole konuşmasını sürdürdü:

“Ve Sainte-Rose ona çok pahalıya mal oluyor. Çok pahalı. bu parayı onun vermesini istemiyorum artık.”

Bu bilgi kanımı dondurmuştu.

İşte, Mathilde'in ardından Lucie de babası için borç altına girmişti.

Nicole'ün yüzüne bakamıyordum.

O da benim yüzüme...

Lucie'nin fakülteden eski arkadaşı Gilson'dan herhangi bir sonuç çıkmadı. Lucie, karşılığında herhangi bir şey önerememişti. Sadece, teveccüh ve hoşgörü talep ediyordu. Messageries ilaç şirketinin bu tür duygulara sahip olmadığını ona kaç kere söylemiştim ama nafile. Bastıramadığı bir merakla şansını denemek istemişti. Lucie çok iyi bir avukattır ama aynı zamanda biraz saftır. Bu, aileden gelen bir eğilim olmalı. İşte bu yüzden de diyalog, bir aşağılamaya dönüşmüştü. Sanki müşterisinin teklifi basit bir şekilde reddetmesi yeterli değilmiş gibi, yaşadığım ve riske attığım şeyler karşısında herhangi bir merhamet göstermeyen fakülte arkadaşı, üstüne üstlük Lucie'den rövanşını almaktan son derece hoşlanmıştı. Sanki flört ettiği adamı başkasına kaptıran bir genç kız, otuz yıl hapis cezası tehdidiyle yaşayan altmışlık bir adam ile aynı kefeye konurmuş gibi... Bu, şaşırtıcı bir durumdu. Kısacası, Lucie, Romain'den yana da şansımı denememi istiyordu. Eğer benim için tanıklık yapmamayı kabul ederse, Messageries tek

tanığını da kaybedecekti ve Lucie'ye göre tüm planları suya düşecekti. Bunun zerine elini hızlı tutup suçlamayı tamamen kerte bilirdi. Ben ise, ağır cezalı halime bakarak, bu soruyla ilgilenmenin biraz gülünç kaçtığını düşünüyordum. Ama görünen o ki, Sainte-Rose, onun lanetli ruhu, bunu gerçekten de önemsiyordu.

“Dosyayı düzeltmek istiyor,” diye açıkladı bana Lucie. “Seni barışçıl biri olarak sunmak, şiddete meyilli bir adam olmadığını göstermek gerekiyor.”

9 mm'lik bir Beretta ile şiddete meyilli biri değilimdir.

Neyse.

Romain'e bir mektup gndereceğime veya gidip onunla konuşması için Charles'dan ricada bulunacağıma dair söz verdim, ama bu konuda elimden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordum. Buna karşın, ıkarlarım ve Romain'in güvenliği, herkesin gözü önünde onun bir düşman olarak kalmayı sürdürmesini gerektiriyordu.

38

Dn, ikinci mesajın gelmek üzere olduğunu öğrendim.

Tüm gece bunu düşünmekten uyuyamadım.

Bir gece öncesinde “görüşme odasına” gideceğimizin işaretini verdiler ama bizi kimlerin ziyaret edeceğini açıklamadılar. Kimilerine göre, bu bir sürprizdi, ama bazen pek de hoş olmayan bir sürpriz. Bu sabah benim için de geçerli olan durum buydu.

şundan eminim ki, gelecek olan kişi bir ulaktı. Nicole bu hafta gelmeyecekti ve uzun zamandan beri artık Mathilde'in ziyaretinden umudu kesmiştim. Lucie'ye gelirsek, avukat olarak geliş günleri farklıydı. Zaten dosyam yüzünden çok fazla çalışıyordu ve ara verip beni ziyarete gelmesi mümkün değildi.

Saat tam olarak 10.00'du.

İsmimizin çağrılmasını beklerken koridorda sıra halinde duruyorduk. İçimizden kimileri heyecanlıydı, kimileri ise kaderci. Ben ise ürküyordum. Hummalı. Bu, Jerome'un, yani favori üçkâğıtçımın, hücremi terk ederken beni gördüğünde kullandığı ifadeydi. Koridorda, tanıdığım bir tutuklu yüzümü dikkatle süzdü. Benim için endişelenmişti. Haklıydı da.

David Fontana, takım elbiseli ve kravatlıydı. Neredeyse şık denbilirdi. Eğer nelere kadir olduğunu bilmesem, onu üst düzey bir yönetici sanabilirdim. Ama bundan çok daha fazlasıydı. Oturduğu yerden bile bir tehdit doğuruyordu. Vida'yı ulak olarak seçen, ama eğer fırsat olsa kendi işini kendi halletmek isteyen biriydi.

Gözleri ışıltılıydı. Gözlerini neredeyse hiç kırpmıyordu.

Varlığı, arkasından kırk saniyede bir gardiyan geçen küçük hücreden taşıyordu. Fontana, insanı dehşete düşüren bir erk ve şiddet salıyordu etrafına. Gardiyanın iki geçişi arasındaki zaman diliminde beni rahatlıkla öldürebileceğinden emindim.

Ters çevirilirlerken çatırdayan parmaklarımın sesini işitiyordum. Omurgamda bir ürperti hissediyordum.

Tam karşısına oturdum.

Bana sakın bir şekilde gülümsedi. Elimde artık bandaj yoktu, ama parmaklarım hâlâ çok şişkindi ve kırılmış olanlar da atellere sarılmıştı. Ciddi bir kaza geçirmiş biri gibi görünüyordum.

"Görüyorum ki, Bay Delambre, mesajımı almışsınız."

Sesi soğuktu. Kırıcı. Bekliyordum. Onu öfkelenmemek için. Gelmesini bekliyordum. Zaman kazanıyordum. Ve özellikle, özellikle de, onu kızdırmamak, Vida ve Bébétâ'ya beni atölyeye çekip başımı mengenenin kıskaçlarına sıkıştırmaları emrini vermek zorunda kalmaması için yapıyordum bunu...

"Mesajım derken... Müşterimin mesajı," diye düzeltti Fontana.

Benim fikrimi sorarsanız, müşterisinin kimliği değişmişti. Bertrand Lacoste'un rolü sona ermişti. Büyük danışmanın yetenekleri sınanmış ve ortaya can sıkıcı bir sonuç çıkmıştı. Küçük Polonyalı

stajyeri onu yarı yolda bırakmıştı ve hâlâ bu kazığın etkisinden kurtulabilmiş değildi. Ama idarenin başında bulunan kişi, kesinlikle yeni işe alımlardan mutlu değildi. Saygınlığını yitirdiği bu olaydan ders çıkarmıştı ve küçük ve ortalama insanlara asla güvenilmemesi gerektiğini görmüştü. Kadroları değerlendirmek için bulduğu o dâhiyane esir alma fikri, tarihî bir felaketle sonuçlanmıştı. Exxyal ile ilgili bu haber muhtemelen her yere yayılmıştı. Kariyeri ciddi bir darbe yemişti. Ve danışmanlık şirketi, muhtemelen benimki kadar bir geleceğe sahipti.

Lacoste sahneden çıkmış, Ulu Şef girmişti.

Alexandre Dorfmann kendi başına kumandaya geçmişti.

Kategori değişimi söz konusuydu.

Eskiden yarı-uzmanlara güvenilirken, artık kapılar sadece uzmanlara açılıyordu.

Lacoste'tan Dorfmann'a, yöntem değişikliğini derhal hissetmek mümkündü. İlki, işe alma vaatlerinde bulunup işi neticeye erdirmezdi. İkincisi ise, bana Bébétâ ve Vida'yı gönderen Fontana'yı tutmuştu. Dorfmann şöyle demiş olmalıydı: "Ayrıntıları bilmek istemiyorum." Diğerinin söylediği gibi, bu adamın elleri temizdi ama eli yoktu aslında. Fontana da kabul edecekti ki, bu gizli anlaşma sayesinde kazancını üçe katlamış ve olayı kendi istediği şekilde düzenleme fırsatı bulmuştu. Ve benim de ilk değerlendirmeyi yapmamı sağlamıştı.

Fontana, düşüncelerimin sona ermesini ve yapbozu tamamlamamı sakince bekledi. Exxyal için sahte esir alma işlemi organize ederken, bir role girmişti. Benden hesap sormak için geldiğinde ise, kendisi gibiydi. Bu fark ediliyordu. Çok rahattı, can sıkıcı bir kas yırtılmasının ardından yeniden spor sahalarına geri dönmekten memnun bir atleti andırıyordu.

Mesajını almış mıydım? Önce sen konuş.

Yutkundum ve sessizlik içinde onayladım.

Zaten sözcükler çıkmıyordu. Onu karşımda görmek, bana öfkemi anımsatmıştı. Exxyal'e, Bertrand Lacoste'a, beni hapishaneye götüreren her şeye karşı öfkemi... Esir alma sırasında Fontana'nın dişlerini

sıkarak üzerime atlaması geldi gözümün önüne. Tam o anda beni öldürme imkânı olsaydı, çekinmeden yapardı. Ardından, bacakları kan içerisinde pencereye kadar aksayarak yürümüştü. Görüşme odasında, yeniden kordit¹³ kokusu gelmişti burnuma; sanki elimde soğuk ve ağır silah vardı ve bununla pencerelere doğru ateş açıyordum. Keşke o silaha bir kez daha sahip olsaydım ve Fontana'nın kafasına iki mermi sıkabilseydim. Ama öfkem sonucu öldürülmek için gelmemişi buraya. Geri kazandığım az miktarda şeyi benden geri almak için gelmişti.

"Az miktarda mı?" diye sordu. "Şaka yapıyor olmalısınız?"

İşte asıl meseleye gelmiştik.

Hareket etmedim.

"Bu konuda konuşacağız ama öncelikle sizi tebrik ederim, Bay Delambre. Çok başarılıydınız. Gerçekten de çok iyidiniz. Sizi hayranlıkla izlemiştim, yani..."

Yüzü, söylediği hayranlığı yalanlıyordu. Dudaklarını sımsıkı kapamış, gözlerini gözlerime dikmiş haldeydi. Bilinçaltı mesajları veriyordu ve hepsini çok iyi anlıyordum. Tüm mesajları, aynı fikir etrafında dönüp dolaşıyordu: Seni bir sinek gibi ezeceğim.

"Acemi bir gözlemci gözüyle, iyi hazırlanmış bir düelloydum ama ben tamamen bunun tersini savunuyorum. Orada olmamalısınız. Siz, tepkisel birisiniz, strateji uzmanı değil. Doğaçlama davranıyorsunuz. Bunu asla yapmamalısınız, Bay Delambre." İşaret parmağını sallayarak vurguladı. "Asla."

Mükemmel hazırlığının, esir alma sürecinin sarpa sarmasını engelleyemediğini kendisine anımsatmayı çok isterdim. Ama tüm enerjim, karşısında duygusuz bir şekilde durmaya odaklanmıştı. Kalbim, saatte yüz otuz vuruşla atıyordu. Ondan öğrendiğim kadar korkuyordum da. Hücremin ta içine kadar katillerimi gönderecek güce sahipti. Hatta geceyarısı bile.

"Ayrıca," diye devam etti konuşmasına, "doğaçlama olarak da oldukça iyi bir performans sergilediğinizi söylemem gerekiyor. Anlamak

13 Dumansız barut. (ç. n.)

için epey bir zaman harcadım. Ve elbette, olayı anladığımda çok geç kalınmıştı. Aslında, fazlasıyla geç... Geçen zamanı telafi edeceğiz, Bay Delambre, bundan eminim.”

Hareketsiz bir şekilde duruyordum. Karnımdan nefes alıyordum. Hiçbir duygumu yansıtmıyordum. Mermer gibiydim.

“İlk olarak Bay Guéneau sorguya alındı. Bence bu, sizin şansınıza oldu. Şu an yaşananlara rağmen,” (etrafımızı gösteren belli belirsiz bir işaret yaptı), “şanslıydınız, Bay Delambre. Bugüne kadar yani...”

Yutkundum.

“Eğer Bay Guéneau daha sonra sorgulansaydı,” diye devam etti Fontana, “planınız yine de işleyecekti ama sizin, o durumda eyleme geçebileceğinizi sanmıyorum. Riskleri çok daha titiz şekilde ölçerdiniz. Ve son kertede cesaret edemezsiniz. Tek istisnaıyla... Ki bu istisna da size sunuldu. Ve siz karşı koyamadınız. Bay Guéneau'nun ne kadar korktuğunu anımsıyorsunuz, değil mi?”

Fıldır fıldır gözleriyle Jean-Marc Guéneau... Genç Arap'ın sorduğu sorular karşısında gerildiğini anımsıyordum. Benim yanımdaysa Lacoste'un aptal sevgilisi vardı ki...

Fontana tüm bunları fark etmişti.

– Bay Guéneau'nun sorgusu kötü geçmişti. Bayan Rivet'nin bu göreve uygun olmadığını hissediyordunuz; soruları beceriksizceydi, ağırlığını ortaya koyamıyordu. Ayrıca Bay Guéneau ondan şüphelenmeye başlamıştı. Kafasını sağa sola çeviriyordu, ortadaki stratejiyi henüz kavrayamamıştı ama bunun olması uzun sürmeyecekti, bu hissediliyordu. İşte o noktada müdahale etmeye karar verdiniz...”

Mikrofonu yaklaştırdıklarını anımsadım. Ve birkaç dakika sonra Jean-Marc Guéneau, dantelli kırmızı iç çamaşırlarıyla karşıımızdaydı. Ayakta hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. Ardından, eline hızla silahı geçirmiş ve namluyu boğazına dayamıştı.

“O adam umutsuzdu. Aslında, bu konuyu yeterince hesaplamamıştınız, ama güçlü bir içgüdüünüz olduğunu da kabul etmem gerekir.”

KARANLIK KADROLAR

Fontana hayranlık gösteriyordu. Tek arzu ettiği ise, ona karşı takındığım buz gibi ifadenin yok olmasıydı. Bunun için her şeyi deniyordu.

“Onu yere sermiştiniz. Şirketini satmaya, onu ucuz fiyata elden çıkarmaya, elinde avucunda ne varsa satmaya hazırdı. Tüm banka sırlarını, gizli sözleşmeleri, karaparaları... Ve, sizin beklediğiniz de buydu.”

Evet, beklediğim buydu, her ne kadar bu denli hızlı bir şekilde gerçekleşmesini ummasam da. İlk olarak o adamın sorguya çekilmesi, beklemediğim bir şanstı.

Komando şefinin ona gösterdiği masaya oturmuştu.

Blackberry'sini taşınabilir bilgisayarına bağlamış ve Exxyal-Avrupa'nın intranetine bağlanmıştı.

Bir kez tıkladı, iki kez... Ardından maliye bölümüne ulaştı.

Birkaç saniye bekleyip dikkatle gözlemledim.

İlk şifreyi girdi, sonra da ikinciyi.

Beklediğim şey, tipik bir hareketti: Şifreler yazıldığında yapılan türden. Sonunda yolun açıldığının ve çalışmaya başlanabileceğinin işareti. Ellerde, omuzlarda görülen, küçük bir rahatlama refleksi.

“Ayağa kalktınız. Ve şöyle dediniz: ‘Pislik.’ Kendi kendime soruyorum, söylesenize ‘pislik’ mi dediniz yoksa ‘pislikler’ mi?”

Kımıldamadım.

Fontana bir saniyeliğine beni süzdü.

Devam etti.

“Bundan sonrası ise, sadece sahneye konmuş bir oyundu. Yaptığınız şeyden korktunuz ve işte sizin büyük numaranız da bu! Buluşunuz! Çünkü duygularınız hakiki; dehşetiniz hakiki! İnanılmaz cesaret isteyen bir şey yapmak üzereydiniz! Ve herkes sizin korkunuzu, bu doğaçlama esir almanın sonucu olarak algıladı. Ama bu durum bizim dikkatimizi dağıtmaya yarıyordu.”

Esirleri sıraya dizmiştim, Kaminski'nin bana açıkladığı her şeyi harfiyen yerine getirmiştim. Saat yönünde ilerlemek suretiyle insan-

ların üzerini aramıştım. Parmaklar sonuna kadar açılmış şekilde. Sırt kapıya verilecek şekilde. Pencereleere doğru ateş açmıştım.

“Ve sonunda fırsat Bay Cousin tarafından verilmişti. Ah, o da hep kahramanlık taslama telaşı içerisindeydi! Ama fırsat onun eline geçmeseydi başkasının eline geçerdi. Sizin için pek önemi yok. çalışma yönteminize itibar kazandırmak için beni geri püskürtmüştünüz ama ben müdahale etmiş olsaydım da olurdu. Çünkü sizin arzu ettiğiniz, başarısızlığa uğramaktı aslında... Kimse bunu anlayamazdı.”

Paul Cousin, hayalet. Tebeşir rengi bir surat. Ayakta, tam karşımda duruyordu. Mükemmeldi. Tam da ihtiyaç duyduğum kişiydi, gerçekten de. Kendini ortaya koyduğunda, şirketin meşruiyetinin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Bu tür tablolarla olduğu gibi, “Rakip Karşısında Ayaklanan, Hakarete Uğramış Kadro” idi.

“İhtiyacınız olan şey, yenilmiş bir hava edinmekti. Bizi köşeye sıkıştırmak için. Vazgeçmiş gibi yapmak, ardından da yakalanmak için. Ve en sonunda, en başından beri hedeflediğiniz şeyi yapmak için: Taşınabilir bilgisayarın, Bay Guéneau'nun oturumundan sonra açık kaldığı odaya sığınmak... Bilgisayara erişim açıktı. Esir alma oyunumuz, size, Exxyl'in hesaplarına erişme imkânı sunmuştu. Artık tek yapacağınız iş, güzelce oturup işinizi halletmekti.”

David Fontana durdu.

Gerçekten de hayranlık içerisindeydi. Kuşku uyandıran bir suç ortaklığı, bana pahalıya patlayacak olan bir hayranlık. Tüm bunların bana bir maliyeti olacaktı...

“10 milyon avro, Bay Delambre! Tüm bunların üstesinden pek kolay gelemeyeceksiniz.”

Donakalmıştım.

Müşterisi bile ona gerçeği söylememişti.

Zimmetime 13,2 milyon avro geçirmiştim.

Bir anda tüm savunma duvarlarımı indirdim; yüzümü belli belirsiz bir gülümseme kapladı. Fontana, mutluluktan dört köşe olmuştu:

KARANLIK KADROLAR

“Bravo, Bay Delambre. Gerçekten de! Teknik ayrıntılar umurumda bile değil. Kaçışınız konusunda bilirkişi raporu hazırlayan enformatik uzmanına bakılırsa, *off-shore* bir hesaba para aktarmışsınız, ardından da hesaba dair tüm izleri silmişsiniz.”

Aslında, bundan çok daha dâhice gerçekleşmişti her şey.

Esirleri serbest bırakıp bilgisayarın başına geçtiğimde, önümde on beş dakikalık bir zaman vardı ve bilgisayar konusundaki bilgilerim oldukça ilkel düzeydeydi. Tablo yapmayı ve metin yazmayı biliyordum. Onun ötesinde ise hiçbir şey... Ama, bir USB anahtarını bağlamayı ve elektronik posta göndermeyi de biliyordum. Romain, bunun yeterli olduğunu söylemişti bana. Bunu hazırlamak için otuz saat çalışmıştı. USB anahtarına yüklediği program, aktifleştirildiği andan itibaren tüm işi tek başına gerçekleştiriyordu. Romain'in evinden, Exxyal'in intranetine virüs yerleştirmesi için dört dakikadan az bir süre yeterliydi. Ben de o virüsün erişimini açmıştım ve hesaplara erişmesi için gereken zamanı vermiş, vergi cennetlerinden birine para aktarılmasını ve ardından tüm izlerin silinmesini sağlamıştım.

Ama, Fontana, en azından bu noktada haklıydı. Tüm bunlar, sonuçta bir şey değiştirmemişti.

“Rolünüzü o kadar iyi oynadınız ki, tamamen dokunulmaz olduğunuzu sandınız. Bir petrol şirketinin karapara kasasını boşalttınız; bu kasa rüşvet dağıtmak, gizli komisyonları ödemek için kullanılıyordu. Yani bu konuda şikâyette bulunulmayacağından emindiniz.”

Hiçbir tepki vermedim.

Her şeyi anlamamıştı, ama işin özünü kavramıştı.

Ayrıntıların pek bir önemi yok.

Fontana yerinden kıınıldamadı. Bundan sonra zaman çok yavaş ilerledi.

“Aslında, görünen tabloya rağmen, hiçbir şeyi düşünmemişsiniz. Eyleminiz, tamamen bir öfke refleksi. Kasayla koşmuşsunuz, kırk metre ilerlemişsiniz, orada durmuşsunuz. İşte karşı karşıyayız, Bay Delambre.... Ne kadar kötü bir hesaplama... Samimi olmam gerekirse,

bu benim için bir gizem. Bu konuda bir fikrim var... Parayı kendi cebinize atma umuduyla almadınız. Kendiniz için değil, küçük aileniz için bir kenara koydunuz. Benzeri bir esir alma işleminin sonucu bellidir: Buradan en az on beş yıl sonra çıkabileceksiniz. Eğer o tarihten önce kansere yakalanmazsanız elbette...”

Fontana ağır bir sessizliğe gömüldü.

“Veya burada birisi sizi öldürmezse. Çünkü müşterim çok, çok, çok öfkeli, Bay Delambre.”

Ne tür tepkiler vermiş olabileceklerini hayal edebiliyordum. Exxyal Avrupa'nın yönetim kurulu, ayrıntılar konusunda bilgilendirilmemişti muhtemelen ama kilit hissedarlar bu konuda tamamen bilgisiz kalmamışlardır. Kasada on üç milyonluk bir delik açıldığında, bu, şirketin genel müdürünü ne kadar severseniz sevin, insanda kesinlikle bir hoşnutsuzluk yaratır. Gerçekten de, on üç milyonluk bir kayıp için büyük bir şirketin patronu işten kovulmaz; bu gülünç olur; ama yine de düzene saygı gösterilmesi tercih edilir. Bir yandan sermaye, diğer yandan işsizlik. Dorfmann, kuşkusuz hissedarlarına garanti vermiş olmalıydı. Eksik parayı bulup zararı telafi edeceğine söz vermiş olmalıydı.

Fontana oraya bakar bakmaz, elim acıyla sızladı. Boğazım kurumuştı.

“Ne kadar istiyorsunuz?”

Sesim çıkmamıştı. Sorumu tekrarlamam gerekti:

“Ne kadar istiyorsunuz?”

Fontana şaşırmıştı.

“Elbette ki hepsini, Bay Delambre. Kesinlikle hepsini.”

Şimdi Exxyal'in niçin ona gerçek rakamları vermediğini anlıyordum.

Eğer açıklanan rakamı ona ödersem, yani 10 milyonu, elimde üç milyon daha kalacaktı.

Bu, Exxyal'in bana teklifiydi.

Virgülden sonrasını saymıyorlardı. Cimrilik etmiyorlardı.

Karapara kasasını iade edeceksiniz, elinizde 3 milyon avro kalacak, canınız bağışlanacak ve her şey düzene girecek. Tüm bunların üzerine sünger çekeceğiz, kayıplar ve kârlar bunun içindir. Eğer Romain'in payını çıkarırsam elimde iki milyon kalyordu. Çulsuzluğa son. Kendi kendime ölçüp biçiyordum: Buradan canlı çıkmak iyi olurdu. İki milyon Mathilde ve Lucie'ye yapacağım ödemelere yeterdi ve Nicole'ün daireyi satma kararından vazgeçmesini sağlardı.

Yine de bundan biraz daha fazlasına hakkım olduğunu düşünüyordum. Hesaplamayı zaten beynimde birçok kez yapmıştım. Exxyal-Avrupa'dan edindiklerim, büyük bir patronun üç yıllık maaşından azdı. Bin yıllık asgari ücrete karşılık geliyordu. Ama lanet olsun, ücretleri belirleyen ben değildim ki!

Son şansımı denedim.

“Peki, alıcıların dosyasını ne yapacağım?”

Sesimi yükseltmemiştim. Fontana kaşlarını kaldırdı, teklifi cevapsız kalmıştı. Kafasına tuğla düşmesini bekleyen biri gibi, hafifçe omuzlarını indirdi.

Hareket etmedim. Bekledim.

“Bana bunu açıklasanıza, Bay Delambre.”

“Para konusundaki önerinizi işittim. Öğrenmek istediğim şey, müşterinizin iletişim listesini ne yapacağım. Bu fonların gideceği kişilerin listesi. Müşterinize sundukları hizmetlerin karşılığının hesaplarına yatırılmasını bekleyen kişilerin isimleri. İçlerinde kimler yok ki: Fransız bakan müsteşarları, yabancı ülkelerin bakanları, emirler, işadamları... Bunlarla ne yapacağımı öğrenmek istiyorum, çünkü bana bundan söz etmediniz.”

Fontana çok sinirlenmişti. Ama onu sinirlendiren tek şey ben değildim. Müşterisi ona her şeyi anlatmamıştı ve bunu son derece asap bozucu bulmuştu. Sinirden çenesini sıktı.

“Müşterilerim için elle tutulur bir kanıt gerekiyor. Belgenizin bir nüshası.”

“İlk sayfayı size ulaştıracağım. Her şey internet üzerinde kayıtlı. Hangi elektronik posta adresine göndermemi istersiniz?”

Yeniden şüphe yaratmıştım. Fontana, temkinli bir adamdı. Bu konuyu soruşturacaktı. Eğer ona doğruyu söylüyorsam, müşterisi bana karşı çok ölçülü davranmak zorundaydı. Şimdilik elime bir koz geçmişti.

“Tamam,” dedi en sonunda. “Bunu müşterimizle görüşmem gerekiyor sanırım.”

“Bu çok iyi bir fikir. Görüşün.”

Son piyonumu kullanmıştım. Kendimden emin şekilde kocaman gülümsedim:

“Beni bilgilendirirsiniz, değil mi?”

Fontana hiçbir harekette bulunmadı, ben çoktan ayağa kalkmıştım.

Koridorda yürümeye başladım.

Dizlerimde derman kalmamıştı.

İki, en geç üç gün içerisinde Fontana blöf yaptığımı fark edecekti.

Elimde liste falan yoktu.

Çok öfkelenecekti.

Eğer yeni stratejim iki gün içerisinde sonuç vermezse, Bébêtâ ve Vida'nın eline bir servet geçecekti: Avlunun beton zemini üzerinde bağırsaklarımı sökme karşılığında elde edecekleri ödül...

39

İlk gün, hiçbir şey olmadı.

Yer değiştirmelerim sırasında, kaygıyla Vida'yı gözlemliyordum. Ona göre, ben yoktum. Benimle ilgili bir emir almamıştı. Hâlâ hayattaydım.

Kendine güvenimi kaybetmemem lazımdı.

Bu işe yarayacaktı. İşe yaramalıydı.

KARANLIK KADROLAR

İkinci gün de hiçbir şey olmadı.

Bébétâ, jimnastik salonunda ağırlık kaldırıyor. Elini bana doğru kaldırmak için ağırlıkları yere bıraktı, çünkü başka bir şey yaparken beni başıyla selamlayamıyordu.

Gizlisi saklısı olabilecek bir tip değildi. Benimle ilgili bir emir almamıştı.

Gün yavaş bir şekilde ilerledi. Jerome benimle konuşmak istiyordu, ama doğru zaman olmadığını görmüştü.

Hücremden sadece bir kez dışarı çıktım. Tanıdığım bir tipten tıraş bıçağı almak için pazarlık yapmayı denedim. Karşıma fırsat çıktığında bunu nasıl yapacağımı bilmesem de, kendimi savunabilecek durumda olmak istiyordum. Karşılığında ona vereceğim herhangi bir ilginç şey yoktu. Homurdanarak hücreme geri döndüm.

Yemek yemeyi bıraktım. Aç değildim.

Tüm bunlar beynimin içinde sürekli dönüp duruyordu. Bu işin içinden çıkabilirdim. Yarın yeni bir gündü.

Buna bel bağlıyordum.

Üçüncü ve sonuncu gün.

Ne Vida'yı ne de Bébétâ'yı göremiyordum.

Bu hayra alamet değildi.

Genellikle onları nerede bulabileceğimi bilirdim. Karşılaşmayı pek istemiyordum ama onları görmemek beni daha da kaygılandırıyor. Bulunabilecekleri yerlerde bir tur attım. Morisset'yi arıyordum ama birkaç günlüğüne izinli olduğunu anımsadım. Arkadaşlarından biri ölüm döşeğindeydi, o da son nefesinde yanbaşımda olmak istemişti.

Hücreme geri dönüp bir daha dışarıya çıkmadım.

Eğer beni ararlarsa, buraya kadar gelmek zorundaydılar.

Sabahın ilk saatlerinden beri boncuk gibi terliyordum.

Öğle vakti geldi.

Hiçbir havadis yoktu.

Yarın ölü biri olacaktım.

Neden işe yaramamıştı ki?

Ve saat 13.00 oldu.

TF1.

Gazetenin ilk sayfasında ben vardım. Adeta dinozorlar devrine ait bir kimlik fotoğrafıydı; kimbilir nasıl elde etmişlerdi.

Bir anda iki tutuklu, ardından üç, dört tutuklu, gazetenin devamını görmek için hızlı adımlarla hücremize doluştular. Diğerleri ise, yorumları işitebilmek için, “Şşşt!” yapıyorlardı. Olay küçük bir bomba etkisi yaratmıştı.

Gazetecinin açıkladığına göre, o sabah, *Le Parisien*'de, benim hakkımda, geçmişimle ilgili iki sayfa yazı ve onlara gönderdiğim el yazmasının ilk sayfaları yayımlanmıştı. En iyi kısmıysa saklamışlardı. Hikâyemi anlatan kitabın yayımlanacağını açıkladım.

Ve Céline. Bir kriz kurbanının dokunaklı tanıklığı. Örnek nüsha.

Olayların anımsatılması. Delambre. Bu bendim. Bir tutuklu hayranlıkla sırtımı sıvazladı.

Delambre: Bir iş arayan kıdemli işsiz. Yaşadıkları, geçmişi, mutlu yılları, kariyerinin sonunda yaşadığı işsizlik, adaletsizlik duygusu, adeta kürek cezasına çarptırıldığı yıllar, cehenneme iniş, çocukların önünde aşağılanma, yeniden iş hayatına atılma umudunun sürekli suya düşmesi, para sıkıntısı çekmeye başlama ve depresyonun kucağına düşme. Esir alma, umutsuzluk.

Hikâyenin kıssadan hissesi: Otuz yıl hapis cezasıyla karşı karşıya.

La France heyecana kapılmıştı. Tanıklığımı “yürek parçalayıcı” bulmuşlardı.

Arşivden görüntüler. Birkaç ay önce, Exxyal-Avrupa'nın merkezi, park yeri polis kaynıyor, polis sirenleri, gümüş renkli battaniyelerin altında sapasağlam durumdaki esirler, yakalanıp deli gömleği giydirilmiş ve kargatulumba götürülen bir tip. Hücredeki tutuklular mutluluk içerisindeydi. Diğerleri ise, “Şşşt!” yapıyorlardı.

KARANLIK KADROLAR

Bir uzman davet edilmişti. Çalışanların bunalımı hakkında konuşan bir sosyolog. Sosyal şiddetten bahsediyordu. Sistem, onları aşırı noktalara itiyor, cesaretlerini kırıyor, motivasyonlarını düşürüyor. En zayıfların içine düştüğü bir his bu ve bundan sadece en güçlüler kurtuluyor. Esas soruyu soruyor: “2012 yılında, on milyon yaşlı, toplumun dışına itilen on milyon kişi anlamına mı geliyor?”

Tutturduğum yol, bir model haline geliyor; işsizliğim bir dram, benim dramım, bir toplum gerçeği.

Rolümü iyi oynamıştım.

Al sana, Fontana.

Bir mahkûmun boynuma sarılıp beni öpmesine izin verdim; bir ekran yıldızıyla ahbab olmaktan dolayı son derece gururluydu...

Fısıltı gazetesi. İnsanların yorumları: Ahmed, yirmi dört yaşında, depo sorumlusu. Anlıyor, tüm kalbiyle benim yanımda, *Parisien*'in makalesini okumuş. İşsizlik yüzünden hapse düşmüş bir işsiz: “Bu kabul edilemez bir durum. Zaten yeterince intihar vakası varken hem de?”

Kırk beş yaşındaki Françoise, sekreter, o da günün birinde işsiz kalmaktan korkuyor. Bundan korkuyor, çünkü böyle bir durumda işi nereye kadar vardırabileceğini bilemiyor. “Özellikle de çocuklarınız varsa...” *Parisien*'deki makaleyi okudu. Çalıştığı ofiste insanlar sadece bundan söz ediyor. Kitabı kocasına hediye edecek.

Jean-Christian, yetmiş bir yaşında, emekli. Ona göre tüm bunlar ağır kalabalığından ibaret. Gerçekten iş bulmak isteyenler buluyor. Ne olursa olsun yapıyorlar, ama çalışıyorlar. “Depocu bile oluyorlar.” Etrafımdaki tipler ıslık çalıyorlardı. Eğer günün birinde Jean-Christian karşıma çıkarsa, Messageries'den aldığım maaş çekini kışına sokacağım. Gerzek. Aman, boş ver.

Gözlerimle Jerome'u aradım. Matrak geçiyordu. Durumu anlamıştı.

Televizyon, gazeteler, kitabın yayımlanacağını haber verilmesinin ardından kapanan konu. “İnsanı siyaset düşünmeye iten, yürek parçalayıcı bir tanıklık.” Bu zamana kadar yayınevi bulabilmiş değildim

ama beş dakikadır bu konuda herhangi bir sıkıntı yaşamayacağımı biliyordum.

O andan itibaren, Fransa'nın en ünlü işsiziydim.

Bir rol modeli.

Dokunulmaz.

Gerindim. Nefes aldım.

Vida ve Bébétâ'nın muhtemelen başka yerde iş araması gerekecekti.

Ayağa kalktım. Müdürü görmeyi talep edecektim.

Şu andan itibaren, bu akşam başıma herhangi bir şey gelirse, hapishanenin idaresi hapı yutardı. Beni korumaları gerekiyordu. Artık ünlü biriydim.

Artık, gizli bir yöntemin sırrına ermiş bir kişinin suçunu işlemiş gibiydim: VIP alana girmeye hak kazanmıştım.

40

Lucie, her zaman olduğu gibi koca koca dosyalarını, kâğıtlarını, güzel el yazısıyla dolu düzinelerce sayfa notunu çıkardı. Hiç kıymıldamaksızın, gözlerini masamıza dikmişti. Öfkesi, adeta çılgın bir yoğunlukla köpürüyordu. Eğer babası olmasaydım bana derhal bir yumruk atabilecek durumdaydı.

“Sen bir müvekkil olacaktın, baba, ama pislüğün teki bir salakmışsın.”

“Ben senin babanı; az önce sen de bunu söyledin.”

Lucie'nin beti benzi atmıştı. Bekliyordum. Ama o da bekliyordu. Söze atıldım.

“Dinle, sana açıklamam gerekiyor.”

Zaten istediği tek şey buydu. Tetikleyici bir şey, bir sözcük ve ardından patlayıverdi. Tüm öfkesi, bir nehir gibi ortalığa aktı.

Konuşmasından özet başlıklar.

Bu bir ihanet. Senin burada yaptığın, akla hayale gelebilecek en iğrenç şey. Savunmanı üstlenmek istemiyordum. Adi bir duygusal şantaj karşısında buna razı geldim. O zamandan beri, davada en iyi koşulları yaratabilmek için gece gündüz demeden çalışıyorum; ve sen, arkamdan oyunlar çevirip *Anılarım* gibi aptallıkları kaleme alıyor ve bunları basına gönderiyorsun. Beni hor görüyorsun. Çünkü tüm bunları yazmak için zamana ihtiyacın vardı! Günler, hatta haftalar! O günler, haftalar boyu beni sürekli gördün ve benimle konuştun. Ve bana tek kelime dahi etmedin. Bana bu darbeyi usulca indirdin. Beni gülünç duruma düşürmek isteseydin aynen bunu yapardın. Ama bu, gülünç duruma düşürmekten de öte bir şey. Bana söylemeden yaptın bunu, çünkü sana göre benim hiçbir önemim yoktu. Ben bu düzenin içinde sadece bir çarkım. Sainte-Rose artık bu dosya üzerinde çalışmak istemiyor. Benim de bu dosyayı bırakmamı istiyor. Bana şöyle dedi: “Müvekkiliniz, jüriden daha bile tehlikeli; serseri kurşun gibi. Bu işin içinden çıkamayacaksınız, boş verin gitsin.” Hâkim, davamız için arabulucu bulmak suretiyle kendisi veya jüri üzerinde baskı kurma niyetinde olup olmadığını sordu bana. Şöyle dedi: “Hanımefendi, soruşturmanın sakın bir ortamda yürütüleceği konusunda bana söz vermiştiniz, ama sözünüzü tutmadığınız görülüyor. Artık sizin yanınızda yer almamın hiçbir anlamı kalmadı.” Benim itibarımı zedeledin. Ve anneciğim... Elbette hiçbir şeyden haberdar değildi. Ama olan biteni derhal anladı: Sabahın yedisinden beri evinin önünde bir gazeteci ordusu pusuya yatmış bekliyor ve perdeyi her açışında ona haykırıyorlar. Adamların usanıp gideceklerini pek sanmıyor. Telefon sürekli çalıyor. Aylar boyu bu şekilde yaşamak zorunda kalacak. Aferin sana, herkesin hayatını daha da kolaylaştırıyorsun. Ama sanırım sen halinden memnunsun, istediğin de buydu: Çok okunan bir kitabının olması. Ünlü biri olmayı hayal ediyordun, değil mi? Aferin, başardın. Telif haklarıyla, pisliklerini istediğin gibi üstüne akıtacağın avukatının parasını ödeyebileceksin. Çünkü ben artık bu gerzekliklerden bıktım.

Özet başlıklar sona erdi.

Ve sohbet de sona erdi.

Lucie çantasını aldı, derhal açtığı kapıyı öfkeyle çarparak çıktı ve ardına bakmadan gözden kayboldu.

Bu şekilde daha iyiydi.

Böylesine bir tufanın ardından ona her şeyi açıklamış olsam da hiçbir şey değişmeyecekti.

Çünkü sonuçta ona nasıl açıklayabilirdim ki? Ona şunları söyleyebilir miydim: “Önümde bir dava var ve sonucunda hayatımın geri kalanını hapishanede tamamlayıp gizli bir hesaptaki devasa bir meblağı kaybetme riskim söz konusu. Üstelik, bu parayı geri almak isteyen insanlar bana karşı giderek daha kötü davrandıkları ve tahmin edebileceğimden daha güçlü oldukları için, bu parayı kızlarıma aktarma şansım azalmış durumda.”

Tüm bunları gerçek anlamda düşünmediğimi söyleyebilir miydim?

Kahretsin, ben bir gangster değildim ki, sadece hayatta kalmaya çalışıyordum!

Şayet Lucie, bir gün sigortalarım atıp da bir petrol şirketinin kapararasını alıp kaçmaya çalıştığımı öğrenseydi beni yine de savunur muydu? Üstelik, bir vergi cennetini seçmişim ama ona yerini bile söyleyemiyordum: Karayipler’de, Sainte-Lucie’deydi. Öğrense, bağırsaklarımı söküp çıkarırdı!

Bu paranın sadece küçük bir parçasını bile kendime saklayabilmeyi başarırısam, hüküm giyeceğim gün kızlarıma vereceğim.

Bu, benim tek hedefim. Böylesine ağır bir yükten paçamı kurtaramayacağım. Burada çürüyüp gideceğim. Ama en azından bu parayı onlara bırakmayı başarırısam, ellerine biraz para geçmiş olacak. Bu parayla istediklerini yapacaklar; bense ölmüş olacağım.

Yaşayan ölü, ama daha ziyade ölü.

Nicole, neredeyse bir aydır gelmedi. Basında çıkan haberler, televizyon röportajları karşısında zaten başka türlü yapması mümkün değildi. Ama bana karşı huysuzluk ettiğini düşünüyorum.

Tek kişilik hücre. Koruma. Televizyon, ama ben istediğimde açılıyor. *Euronews*'u açıyorum: "... *Spekülatif fon yöneten ve her biri yıllık 464 milyon dolar kazanan 25 kişi...*" *LCF*'ye zaplıyorum: "*Devlet yardımları, bu sene işten çıkarma şirketlerine 65.000'e yakın ücretli kazandırdı.*" Televizyonu kapatıyorum. Uzun zamandır ilk kez biraz dinleniyorum. Sanki yıllardır buradaymışım gibi bir izlenime kapılıyorum; oysa sadece birkaç ay olmuş.

Altı aydan az.

Alabileceğim cezanın altmışta biri.

Gazeteciler kurnazdır. Dün mahkûmlardan biri kütüphanede yanıma gelip gizlice bir not uzattı: Özel bir röportaj karşılığında finansal bir teklif. Ertesi gün adamla yeniden karşılaştım. Onu sorguya çektim. Hiçbir şey bilmiyordu. Kim olduğunu bilmediği bir adamdan bu kâğıt parçasını bana teslim etmesi için 100 avro almıştı. Yani şu kâğıt bana ulaşana kadar 1000 avro maliyet doğurmuş olmalıydı. Artık bayağı medyatik biri olmuşum. Hikâyemden başka kesitler de basında yayımlanmıştı. Ama bu röportajı elde edecek olan kişi, büyük ikramiyeyi kazanacaktı. Şu şekilde yanıt verdim: Bana bir fiyat versinler. Aslında, fiyat ne olursa olsun, bu röportajı verecektim ama Lucie'yi yeniden görmeden hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Onu yeniden arayıp bir mesaj bıraktım. Ondan özür diledim. Ona her şeyi açıklayacağımı söyledim. Gelip beni görmesini rica ettim. Ve ona şöyle dedim: Beni bırakma. İşler sandığın gibi değil. Onu sevdiğimi söyledim. Ve bu tamamen doğrudu.

Gelmesini beklerken, kabul edilebilir bir açıklama hazırladım özenle. Onun için, onlar için mücadele ettiğimi ona söylemeyi o kadar çok isterdim ki. Sevgi, bir tür şantajdan başka bir şey değildir.

Davam, *Le Monde*'daki *Ufuk* isimli köşede analiz konusu edilmişti. Çalışma Bakanı, bir açıklama yapmak zorunda kalmıştı. *Marianne*'in başlığı ise, "Krizin Umutsuzları" idi. Özel bir röportaj için Nicole'a 15.000 avro avans ödenmesini istemiştim. Bana soruları ilettiler;

yanıtları en ince ayrıntısına kadar çalıştım. Sekiz gün sonra yayımlanması konusunda anlaştık. Böylelikle, yeni ünümün üzerine cila atmış olacaktım. Artık bu yolu seçtiğime göre, tam gaz ilerlemeliydim. Güncelliğimi korumam, manşetlerde yerimi almam gerekiyordu. İnsanlar için ben hâlâ gazete haberi idim. Gerçek biri, ete kemiğe bürünmüş bir adam haline gelmeliydim. Yüzü, ismi, eşi, çocukları olan ve herhangi bir okurun başına gelebilecek türden bir trajediye sahip biri. Evrensel hale gelmeliydim.

Ertesi gün için bir ziyaretçim olduğu haber verildi.

Fontana.

Koridorda ilerlerken serinkanlıyım. Diğer mahkûmlardan korunmam, stratejimin iyi olduğunu gösteriyordu. Ve stratejim hapis hane yönetimi açısından iyiyse, Exxyal için de iyi olmalıydı.

Ama gelen Fontana değildi.

Mathilde'di.

Hamlelerimde hızımı kesebilecek tek şey, onu görmektir. Tam karşısına oturmaya bile cesaret edemedim. Bana gülümsedi. Bakışlarından kaçmak için başımı diğer yana çevirdim. Muhtemelen fiziksel olarak çok değişmiştim, neredeyse beni görür görmez ağlamaya başladı. Beni kollarına aldı ve sıkıca sardı. Ardımızda duran gardiyan, bunun üzerine elindeki anahtarla metale vurdu. Mathilde benden ayrıldı. Yerine yerleşti. Benim kızım hâlâ çok güzeldi. Ona karşı çok yoğun bir şefkat besliyordum çünkü ondan çok şey alıp götürmüştüm, çözülmez sorunlara sebep olmuşum ve hâlâ karşımda duruyordu. Benim için. Bu beni korkunç şekilde duygulandırmıştı. Daha erken gelemediğini, kendisini gereksiz bir meseleye kaptırdığını söyledi. Bir hareketle bunun gerekli olmadığı, onu anladığım anlamına gelen bir yanıt verdim. Mathilde, minnettar görünüyordu.

Dünya tersine dönmüştü.

“Hakkındaki haberleri telefonda çok gazetelerden alır oldum,” dedi, mizah yapma riskini alarak.

Ardından, “Annem seni öpüyor,” dedi.

Ve ekledi:

“Gregory de.”

Mathilde, her zaman için söylenmesi gereken şeyleri söyleyen biridir. Bazen bu durumun insanı sinirlendirdiği de olur. Ama şimdi iyi gelmişti.

Dairelerini satın alamamışlardı. Bunun bir önemi olmadığını söyledi. Bana ödünç verdiği ve benim kaybettiğim paraya ek olarak, satışı gününde teyit edemedikleri için hesaplarındaki önemli bir miktarı da kaybetmişlerdi.

“Yeniden tasarruf yapmak gerekecek. Önemli değil...”

Yeniden gülümsemeyi denedi ama bu kez tamamen başarısız bir girişim olmuştu.

Aslında, yaşamının bir kısmı, babasının iflası sırasında karanlığa gömülmüştü. Ama İngilizce öğretmenliği yaptığı için, biraz İngilizleri andıran refleksler edinmiş olmalı: Fırtınada serinkanlılığını koruyabiliyor. Neredeyse derhal ağlamayı kesmişti. Bu duruma göğüs germiştir. Mathilde’in şiarı şu olmalıydı: “Her koşulda ağırbaşlılık.” Evlendiğinden beri benim soyadımı taşıyor. Eşinin soyadını almak için yanıp tutuşan o kadınlardan... Böylelikle kendini de korumuştur aslında; ne de olsa meslektaşları, gazetelerin konuştuğu o zavallı adamın onun babası olduğunu bilmiyorlardı. Ama yin de, bunu anladıklarından ve ona bu konudan söz ettiklerinden emindim. Mathilde de cesaretle buna göğüs geriyor, aslında kınadığı hareketlerin sorumluluğunu üstleniyor ve “ne yapalım, ailem bu şekilde” diyor. Onu olduğu gibi seviyordum; bana karşı olağanüstü davranmıştı. Kocasının suratını dağıtmıştım, kendimi yıkıma sürüklemek için ondan talep ettiğim her şeyi büyük bir iyi niyetle bana emanet etmişti, daha ne istenirdi ki?

“Lucie hafifletici sebeplerden yararlanabileceğini düşünüyor,” diye açıkladı bana.

“Sana bunu ne zaman söyledi?”

“Dün akşam.”

Derin bir nefes aldım. Demek ki Lucie yeniden gelecekti. Onunla mutlaka görüşmeliydim.

“O kadar yaşlandım mı?”

“Hayır, hiç de değil!”

Bu, her şeyi açıklıyordu.

Mathilde bana annesinden söz etti. Annesi üzgündü. Sabırsızlanıyordu. Yeniden gelecekti. “Yakın bir zamanda,” dedi.

Yarım saatlik süre bitmişti. Ayağa kalkıp sarıldık. Tam gitmeden önce, “Sanırım daire satıldı. Annem geldiğinde sana bu konudan söz edecek,” dedi.

Bir görüntü geldi gözümün önüne: Her yerinde etiketler olan dairemiz, sessizce gelip giden ve müşkülpesent bir yüz ifadesiyle eşyaları kaldırıp bakan onlarca bezgin alıcı...

41

Fontana'nın yeniden gelmesini beklemek için çok uzun süre geçmesi gerekmedi.

Üzerinde hiçbir zaman aynı takım elbise olmazdı. Bir işim olduğu zamanlarda, şöhretimin zirvesinde olduğum dönemleri hatırlatıyor. Yine de takım elbisesi, yeryüzünde görülebilecek en çirkin, en kaba mavi tonundaydı. Hayli para vermiş olmalıydı bunun için ama zevksiz bir adam olduğunu tamamen belli ediyordu. Fontana, takım elbisede cep mendili taşıyan adamlardandı. Modern erkek zarafetini bu şekilde yakaladığını düşünüyordu. Vücuduna oturmayan, bol, donuk giysiler seçerdi; bu şekilde kendini rahat hissederdi. Onun mesleğinde, karşı taraf üzerinde etkili giysiler seçmek gerekir. Bu tür giysileri denerken, giysi kollarının kendisini rahatsız etmediğini teyit etmek için satıcının

suratına bir yumruk geçirecek veya pantolonunun her hareketinde esnek olup olmadığını anlamak için testislerine sıkı bir tekme basacakmış gibi davrandığını hayal ediyordum. Fontana, faydacı biridir. Onda beni korkutan da işte buydu. Kendimi meşgul etmek için takım elbisesini inceliyordum, çünkü eğer ona çok dikkatli şekilde bakarsam, beni soğukkanlılıkla gözlemlene biçimi beni dehşete düşürüyordu.

Kendime belli bir tavır benimsemem gerekiyordu. İlk denemeden kılıpayı zafer elde etmiştim ama şimdi bir sonraki adıma geçtiğimiz için, elinde ne tür kozların olduğunu bilmem lazımdı. Muhtemelen eli boş gelmemişti. Bu, onun tarzı değildi. Tepkisel olması gerekecekti. Konuya odaklandım. Sustum. Fontana gülümsemedi.

“Rolünüzü yine iyi oynadınız, Bay Delambre.”

Yani: Delambre, sen aşağılık herifin tekisin, ama bekle de gör. Diğer elini de ezeceğim.

Bir risk aldım.

“Hoşunuza gitmiş olmasına sevindim.”

Sesimden endişem okunuyordu. İçgüdüsel olarak, kendimi onun menzilin dışına çıkarmak için sandalyemi ittim.

“Müşterimin çok hoşuna gitti. Ve benim de. Aslında, herkesin hoşuna gitti.”

Hiçbir şey söylemedim. Gülümsemeyi denedim.

“Elinizde kaynağınızın olduğunun farkındayım,” diye devam etti. “Listeniz falan yoktu. Müşterimi sorgulamak için iki gün gerekti. Ve bunu teyit etmekle sorumlu olan bilişim uzmanı da bize on saat daha kaybettirdi. Bu sırada, davanıza medyanın ilgisini çekmeyi başardınız. Ve benim elimden bir müdahale aracını almış oldunuz. Şimdilik.”

Ayağa kalkar gibi yaptım.

“Gitmeyin, Bay Delambre. Size göstereceğim bir şey var.”

Sesini yükseltmemişti. Gerçekten dışarı çıkacağıma bir saniye olsun inanmamıştı. Mükemmel bir oyuncuydu. Geri döndüm. Bir çılgılık attım.

Orospu çocuğu!

Fontana, masanın üzerine siyah beyaz kocaman bir fotoğraf koymuştu.

Bu, Nicole'dü.

Ayaklarım yerden kesildi. Sandalyenin üzerine yığıldım.

Nicole'ün fotoğrafı binamızın girişinde çekilmişti. Ayakta duruyordu, sırtını asansöre vermişti. Ardında duran siyah mantolu bir adam onu tutuyordu. Kolu boğazının üzerine sarılıydı. Nicole, adamın koluna uzanmış, kurtulmaya çalışıyordu ama yeterli gücü yoktu. Çırpınıyordu ama bir işe yaramıyordu. Tıpkı Bébétâ beni yakaladığında olduğu gibi. Nicole'ün suratı hayretten donakalmıştı. Gözleri yuvalarından fırlamış haldeydi. Fotoğraf da zaten bunun için çekilmişti. Nicole'ün ölüm tehlikesi altında olduğunu, çılgınca bakışlarını görmem için. Dudakları hafif aralanmıştı, nefes almak ister gibiydi, güçlkle solu-yordu. Nicole kesinlikle parmaklarının üzerinde yükselmişti, çünkü adam ondan çok daha uzundu ve onu yukarı doğru tutuyordu. Ne tuhaf ki, çantasını bırakmamıştı, hâlâ kolunda tutmaya devam ediyordu. Nicole tam karşımdaydı. Tam kadraj.

Adam, Fontana'ydı. Yüzünde kar maskesi vardı ama o olduğunu biliyordum. Küçük bir paket taşıyordu. Haykırdım:

“O nerede?”

“Şşşt...”

Fontana, kendisine bu denli yüksek sesle bağırılmasını uygun görmemiş gibi gözlerini kıstı.

“Hoş kadınmiş Nicole. Ağzınızın tadını biliyorsunuz, Delambre.”

Artık Bay Delambre değil, kısaca Delambre'dım. Bir üst seviyeye geçiyorduk. Parmaklarımın acısını fark etmeksizin masayı sıktım.

Onu öldürecektim, buna yemin ettim.

“O nerede?”

“Evinde. Yani demem o ki, endişe etmeyin. Ama evet, aslında onun için endişelenmeniz gerekiyor. Orada, korku içinde yaşıyor. Ve siz de aynı şekilde. Ama bir sonraki ziyaretimde onun on parmağını birden kırarım. Çekiç darbeleriyle. Ve bunu bizzat ben yaparım.”

KARANLIK KADROLAR

“Bizzat” kelimesi üzerine vurgu yapmıştı. Beraberinde özel bir çekiç getireceği ve parmakları spesifik bir biçimde ezeceği gibi bir izlenime kapılıyordu insan. Sesinde korkunç bir kararlılık vardı. Ardından, ara vermeksizin, bir yanıt vermeme imkân tanımadan, masaya ikinci bir fotoğraf yerleştirdi öfkeyle. Aynı tarz. Siyah beyaz. Büyük format.

“Onun iki kolunu ve iki bacağına kıracağım.”

Kanım aniden çekildi, midem bulandı. Bu, Mathilde’di. Sokağı tanımıştım; liseden çok uzakta değillerdi. İki genç onun ardından geçiyordu. Halka açık bir bankın üzerinde. Bir ambalaj kâğıdını sıyrırmış ve elinde plastik bir çatalla, kayak şeklinde saydam bir tabağın içinden çiğ sebzeler yiyordu. Bunu yaptığını bilmiyordum. Gülümsemiyordu, yanında oturan adamın kendisine söylediklerini dikkatle ve merakla dinlediği için eli havada kalmıştı.

Yine Fontana. Çene çalıyorlardı birlikte. Parkta sohbet. Sahne sakin ve hatta banaldi; ama fotoğraf bundan sonra yaşanabilecekleri hayal etmem için çekilmişti. Ayağa kalkacaklardı ve liseye doğru sokakta birkaç adım atacaklardı. Bir araba gelecekti ve Mathilde arabanın içine itilecekti.

Fontana gülümsemiyordu. Biraz endişeli bir hali vardı; sanki içini kemirip duran bir soru varmış gibi. Rolünü abartılı oynuyordu.

“Ve avukatınız, şurada... Kızınız... Çalışabilmek için kollarına ve bacaklarına ihtiyacı var, yoksa tüm bunları tekerlekli sandalyede de yapabilir mi, ne dersiniz?”

İçimden kusmak geliyordu. Hele bir Nicole’ün ve kızlarımın saçının teline zarar versin. Kahretsin, gerekirse onu kendi ellerimle gebertirdim. Zararı yok, Vida gelip tüm kemiklerimi kırabilirdi, ama onların tek bir saç teline bile dokunmasınlar istiyordum.

O anda beni kurtaran şey, ağzımı açıp tek bir kelime dahi edemem oldu. Sözcükler boğazımın derinliklerinde sıkışıp kalmıştı. Şaşkınlıktan paralize olmuşum. Beynimi yeniden çalıştırmayı denedim ama tüm çarklar sıkışmıştı, bir düşünce üretmeyi başaramıyordum. Bilincim, kızlarımın suratlarında adeta yok olmuştu.

Etrafıma bakıp yeni çareler aradım, boğazımı temizledim. Hiçbir şey söylemedim. Elbette, gecenin sonunda bir uyuşturucu bağımlısının fal taşı gibi açılmış gözlerine sahip olacaktım. Sanki vücudundan kanı çekilmiş biri gibi. Ama hiçbir şey söylemedim.

“Üçünün de uzuvlarını kıracağım. Hep birlikte.”

Zihinsel olarak, işitme sistemimi kapatmıştım. Sözcükleri işitiyordum, ama anlamlarını idrak edemiyordum. Bu dayanılmaz görüntülerden uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa kusacak ve ölecektim; dirençsiz kalacaktım.

Blöf yapıyordu. Veya blöf yaptığını sanıyordum. Teyit etmek için yüzüne baktım.

Blöf yapmıyordu!

“Hareket etmelerini sağlayan ne var ne yoksa kıracağım, Delambre. Hayatta kalacaklar. Bilinçleri yerinde olacak. Size temin ederim; burada yaşadıklarınız, onlar için hazırladıklarımın yanında solda sıfır kalır.”

İsimlerini telaffuz etmesi gerekiyordu. Şöyle demeliydi: “Mathilde’ e şunları yapacağım...”, “Lucie’ye şunları...” Tehdidini kişiselleştirmesi gerekiyordu. “Karınız Nicole’ü şuraya bağlayacağım...” Tehditlerine canlılık katmalıydı. Konuşurken kolaydı. Ama söyledikleri fazla belirsizdi. “Üçünün de” demesi çok komikti; sanki benim gözümde üçü de birer nesneden ibaretmiş gibi.

İşte, direnmek için kendi kendime bunları söyleyip duruyordum; çünkü tepki göstermemem gerekiyordu. Ardından yaşananları hayal etmem için fotoğrafları gözümün önünde bırakması gerekirdi. Onlara yapacağı her şeyi ayrıntılarıyla anlatması gerekirdi. En ufak ayrıntısına kadar. İşte bu şekilde, bu düşüncelerle direniyordum. Onun ikna yöntemini düşünüyordum. Bundan daha iyisini yapabiliirdi. Beni susturmak için yaptığı her şeyi düşünüyordum. Nicole’a dair tüm görüntüleri ve hatta ismini vargücümle görünmez kılıyor, belleğimden yok ediyordum. “Karım.” “Karımı” düşünüyordum ve bunu zihnimden on, yirmi, otuz kez tekrarlıyordum. Ta ki sözcük, anlamını yitirmiş bir dizi heceden ibaret olana kadar. Saniyeler geçmek bilmiyordu,

zihnimde birtakım egzersizler yapıyordum. Bu sayede kendimi susturmaya devam ediyordum. Zaman kazanıyordum. Ağlamak, kusmak istiyordum. Kızlarım... Direniyordum. “Kızlarım kızlarım kızlarım kızlarım...” Bu sözcük de anlamını yitiriyordu. Gözümü kırpmadan, tam karşımdaki Fontana’ya bakıyordum. Belki de ben fark etmeden gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, tıpkı Nicole’ün burada ilk kez ağladığı gibi. “Nicole Nicole Nicole Nicole Nicole Nicole.” Bu sözcük de anlamını yitiriyor. Sözcüklerin içini boşaltarak korkunç imgelerden kaçmak... Fontana’nın bakışlarını inceliyordum. Ne vardı bu gözlerde. Onu arıyordum. Bir krater mi? Gözbebeklerine odaklandım ve bu kez de Fontana’nın içini boşalttım. Onun kim olduğunu düşünmemem gerekiyordu. Ancak bu şekilde kendimi mümkün olan en uzun süre susturabilirdim. Hayır, bu bir krater değildi. Gözbebekleri, ses yazımlarında görülen rastlantısal şekillere benziyor.

İlk olarak Fontana pes etti.

“Ne diyorsunuz bu konuda, Bay Delambre?”

“Benimle uğraşmanızı tercih ederim.”

Ağzımdan bu şekilde çıktı. Çünkü doğrudu. Gerçekliğe tamamen dönmeyi başaramamıştım. Zihnimde şunu yineleyip duruyordum: “Nicole karım kızlarım Nicole karım kızlarım Nicole karım kızlarım Nicole karım kızlarım Nicole karım kızlarım.” Pek de kötü gitmiyordu.

“Belki de,” diye yanıt verdi Fontana, “ama söz konusu olan siz değilsiniz, onlar.”

Kafamı tamamen boşaltmak. Hiçbir sözcüğü anlayamamak. Somut hiçbir şey düşünmemek. Kendini fikirler düzeyinde tutmak. Kavram-sallaştırmak. Yönetim bilimi ne diyor?

Bir çıkar yol bulmak. Hiçbir şey bulamıyordum.

Peki, daha başka? Engelin etrafından dolanmak. Hiçbir şey bulamıyordum.

“Çok acı çekecekler.”

Peki ya daha başka? Bir alternatif önermek. Hiçbir şey bulamıyordum.

Nicole'ün yüzü o güzel gülümsemesiyle gözümün önüne geliyordu. O gülümsemeyi zihnimden kovmam gerekti! "Nicole Nicole Nicole Nicole Nicole Nicole Nicole Nicole." İşe yarıyordu.

Yönetim biliminde başka bir seçenek daha vardı, peki ya neydi? Evet: Engeli atlamak. Hiçbir şey bulamıyordum.

Geriye bir tek bu kalıyordu: Yeniden çerçevelemek. Bir şey bulmuştum. Peki bedeli neydi? Düşünmek için hiç zaman yoktu, söze atıldım:

"Hepsi bu kadar mı?"

Fontana hafifçe kaşlarını çattı. Pek de fena değildi. Zaman kazanmak. Yeniden çerçevelemek. Belki de olay buydu.

Fontana başını şüphe uyandırır bir şekilde eğdi.

"Evet, dedim size, hepsi bu kadar mı? Skecinizi tamamladınız mı?"

Fontana'nın kocaman açılan gözleri. Sımsıkı dudakları, kaskatı kasılmış çenesi. Soğuk öfke.

"Benimle alay mı ediyorsunuz, Fontana?"

Bu işe yarayabilirdi. Fontana gerginleşti. Bir doz daha ekledim:

"Beni gerçekten salak yerine koyuyorsunuz."

Fontana gülümsedi. Sistemi anlamıştı. Ama yine de şüpheyle yaklaştığını düşünüyordum. Sözcükleri, enerjimi toparladım, tüm gücümü bu konuya verdim. Ve tüm konuyu dengeli bir şekilde kavuşturdum.

"Bunu yaparsanız bile... Bakın, karşınızda 'Fransa'nın en meşhur işsizi' duruyor. Kemikleri kırılmış eşi ve kızlarının fotoğraflarını basın önünde sergilediğini düşünsenize! Ve, insan kaçırma, zorla hapsedme, kötü muamelede bulunma ve işkence yapma konusunda büyük bir petrol şirketinin suçlandığını hayal edin..."

Bu noktaya nasıl vardığımı bilmiyordum.

Konuyu yeniden çerçevelemek. Başka bir alana transfer etmek. Yaşasın yönetim bilimi. Gerçekten de çarpık bir bilim. Etkili.

Fontana sahte bir hayranlıkla, "Risk almaya hazırsınız!" dedi.

Fotoğraflarını yeniden sergilemek konusunda tereddüde düştüğünü görüyordum. Doğru yolda olduğumu hissediyordu. Kovanın dibinde hâlâ biraz su vardı. Başının üstünde sallıyordum.

“Peki ya müşteriniz, o da risk almaya hazır mı?”

Artıları ve eksileri tarttı. Ardından, “Sizi bir fotoğraftan mahrum bırakmak için eşinizin bedenini ortadan kaldırmak zorunda bırakmayın beni,” dedi.

Yeniden çerçevelemek. Bu teknik iş görüyordu.

“Aptallıklarınızla canımı sıkmayın, Fontana. Kendinizi nerede sanıyorsunuz? Bir gangster filminde mi?”

Canı sıkılmıştı.

Yeniden çerçevelemek, formül buydu.

“Sizin muhatabınız benim, tek muhatabınız. Ve siz de bunu biliyorsunuz. Ya bu meseleyi benimle halledin ya da müşterinizin yanına mars olmuş şekilde dönün. Tehditlerinizle canımı sıkmayın. Bu tür can sıkıntılarını göze alamayacak bir müşteri için çalışıyorsunuz. Tercihiniz nedir? Ben mi, yoksa hiçbir şey mi?”

Başarı bu şekilde elde ediliyordu. Bir kolye gibi. Bir boğumunu çıkarın, her şey çorap sökücü gibi gelsin. Başarısızlık da bu şekilde işler; bunu bilmek için oldukça deneyimliydim. Yeniden düze çıkarmak için deli enerjisi gerekir. Veya ölmeye hazır olmak. Bende her ikisi de vardı.

Bir fikrim vardı, değeri fazla değildi ama yalnızca buna sahiptim. Önsezi. Fontana, benim bir önsezim olduğunu düşünüyordu. Belki de doğrudu.

Yeniden üste çıktım. Eyleme geçecektim.

“Parayı vermeye hazırım. Tüm parayı.”

Söylemiştim işte, aklımdan bunların geçtiğini ben bile bilmiyordum. Ama ağzımdan çıkmıştı bir kere. Ve ne düşündüğümü anlamıştım. Huzur istiyordum. Para değil.

“Buradan çıkmak istiyorum. Özgürlüğüme kavuşmak.”

İşte, aklımdan geçen buydu. Eve dönmek istiyordum.

Fontana şaşkına dönmüştü. Konuşmamı sürdürdüm:

“Sabretmeye hazırım. Birkaç ay, ama daha fazla değil. Eğer uygun bir süre zarfında çıkarsam, tüm parayı iade edeceğim. Hepsini.”

Fontana'nın soluğu kesilmişti.

“Uygun bir süre zarfında...”

Bana şunu sorarken samimiydi:

“Nasıl çıkabileceğinizi sanıyorsunuz?”

Fikrim belki de o kadar kötü değildi.

Kendime dört saniye verdim.

Bir, Nicole.

İki, Lucie.

Üç, Mathilde.

Dört, ben.

Her halükârda, sadece buna, bu fikre sahiptim.

Yeniden konuşmaya başladım:

“Çıkmam için müşterinizin çok büyük bir çaba göstermesi gerekiyor. Bu mümkün. Ona deyin ki, tüm parayı iade etmemin koşulu budur. Nakit olarak hem de.”

42

Yalanlarımın içine hapsolmuştum. O kadar biriktirmiştik ki onlardan. Şimdi Nicole'a gerçeği söylemek, gücümü aşıyordu. Kendi yaşamımıza, güvenliğimize, geleceğimize dair güvenimizi çalmışlardı bizden. Tüm bunları yeniden kazanmak istiyordum. Peki bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki?

Fontana'nın ziyaretinin ertesi gün, ona uzun bir mektup gönderdim. Daha hızlı ulaşması için Lucie aracılığıyla. Kurallara pek uygun değildi, ama ölüm kalım meselesiydi. Lucie kabul etti.

Lucie'den, maruz kaldığı şeylerden dolayı özür diledim. Korkusunu anlıyordum. Özür dilerim, diye yazmıştım, seni seviyorum, tüm yaptıklarım sizi korumak içindi, kuşkusuz hayatımı burada tamamlayacağım, ama sizin hayatta kalmanızı istiyorum, bazı şeyleri yapmak zorunda kaldım ama sana yemin ederim ki başına artık hiçbir şey gelmeyecek, asla, sana yemin ederim, güvenini koru ve benim yüzümden başına bir kötülük geldiyse, özür dilerim, seni seviyorum, seni çok seviyorum. Onu teskin etmek istiyordum. Mektubu yazdığım sırada, Fontana'nın çektiği fotoğraf, Nicole'ün korku dolu gözleri sürekli gözümün önüne geliyordu ve her defasında ölümcül bir çılgınlığa kapılıyordum. Eğer Fontana'yı yakalarsam, benim sadece Vida veya Bébétâ olmadığıma üzülecekti. Ama öncelikle Nicole'ü teskin etmeliydim. Bu bir daha tekrarlanmayacak, sana yemin ederim, yakında yeniden hep birlikte olacağız. "Görüşmek üzere" diyorum, sana bir mühlet vermiyorum. Eğer Nicole için "görüşmek üzere" on ile on iki yıl arasında değişiyorsa, listeme bir yalan daha eklemeyecektim.

Akşamları hücremde ağlıyordum. Bazen tüm gece. Ya Nicole'ün başına bir şey gelmişse.... Hayal bile edemiyordum. Veya Mathilde'in...

Fontana'nın ona neler söylediğini bilmiyordum. Kuşkusuz kocasının hapiste hayatta kalmasını istiyorsa susması gerekiyordu. Nicole, bu sahnenin sadece fotoğraf çekmek için kullanıldığını muhtemelen anlamıştı. Bana göstermek üzere bir fotoğraf.

Şikâyet etmediğini biliyordum. Etmiş olsa Lucie bana bahsederdi. Nicole hiçbir şey söylemedi. Her şeyi kendi içine attı. Bana da yazmadı, çünkü mektuplar hâkimin elinden geçiyordu. Mathilde'e göre, beni görmek üzere gelmeye hazırlanıyordu. Gelmeyeceğini biliyordum.

O zamandan beri zaman akıp geçmiş ve hiçbir şey olmamıştı. Günler, haftalar geçmişti. Ondandır hiç haber alamamıştım.

Nicole, daha ne tür zorluklarla karşı karşıya kalacağımızı sürekli kendisine soruyor olmalıydı. Başımıza daha neler geleceğini.

Onun. Benim.

Bizim.

Bazen kendi kendime soruyordum: Acaba benim öldüğümü öğrense, Nicole kendini rahatlamış hisseder miydi?

Huzur bulmak için benim artık var olmadığımı hayal ediyor olabilir miydi? Bizi, ikimizi öldüren bu meselenin tamamen sona ermesi için...

Dün gece ayağa kalktım ve bilinçsiz bir şekilde kapının önüne dikildim. Önce elimden gelen en güçlü şekilde, yaralı elimle kapıya bir kez vurdum. Acı şimşek gibi hızlı gösterdi kendini; yaralarım açılıverdi. Ama devam ettim, çünkü kendi kendimi cezalandırmak, bu işi çözüme kavuşturmak istiyordum, o kadar yalnızdım ki... Acı çekiyordum, hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim. Devam ettim, sağ elimle, sol elimle, sağ elimle, sol elimle, giderek daha güçlü bir şekilde. Çok güçlü, ardından daha da güçlü. Ter döküyordum ve çelik kapıya vurmaya devam ediyordum. Nakavt olmuş bir boksör gibi, ayaktayken kendimden geçmiştim. Kendimden geçmiş halde, bacaklarım beni taşıyamaz hale gelene kadar vurmaya devam ettim. O noktada yere düştüm, o kadar çok kan vardı ki pansumanlarımla etrafından oluk oluk akıyordu. Çelik kapı yumruklarıma çok zarar vermiş, ama az gürültü çıkmıştı.

Ertesi gün yapılan tedavi çok acılı geçti. bazı parmaklarım yeniden kırılmıştı, iki elim bandajlandı. Radyoskopi yaptılar. Kuşkusuz yeniden bir operasyon geçirecektim.

Beş hafta geçmişti.

Karımdan hiç haber alamamıştım.

Beni zindana, gizli bir deliğe atabilirlerdi; aynı etkiyi yaratırdı.

Elimdeki tek işaret ne zaman, ne yemekler, ne gürültü, ne gün ve gecelerin birbirini kovalamasıydı.

Tek referansım, Nicole'dü.

Evrenim, aşkımla sınırlandırılmıştı.

Onsuz kim olduğumu bilemez haldeydim.

43

– “Yani bunu yapmak için belli bir sebebin yok mu?”

Haber o denli önemliydi ki Nicole gelip beni görmeye karar vermişti.

Değişimi yakından görüyordum. Bu korkunçtu. Bu hikâyeden dolayı tamamen yenilmiş bir haldeydi; birkaç ayda on yıl yaşlanmıştı. Benim Nicole’ümü, bana güvenen karımı çok özlemiştim. Bana sunulan o harabeye dönüşmüş kadını yok edip her zamanki Nicole’ümü, karımı, aşkımı geri döndürmek istiyordum.

“Mektubum eline geçti mi?”

Nicole başıyla onayladı.

“Artık başına hiçbir şey gelmeyecek, bunu biliyor musun?”

Bana yanıt vermedi. Ve şu korkunç hareketi yaptı: Gülümsemeye çalışmak. Şunu demek için: “Seni destekliyorum, benden konuşmamı isteme, bunu yapamam, seni destekliyorum, buradayım, yapabileceğim tek şey bu.” Ne bir soru. Ne bir sitem. Nicole anlamaktan vazgeçmişti. Bir adam üstüne atlamıştı. Bu adamın kim olduğunu bilmek istemiyordu. Adam onun boğazına sarılmıştı. Bunun sebebini bilmek istemiyordu. Adam geri gelecek miydi? Bunu da bilmek istemiyordu. Bunun bir kaza olduğu konusunda ona garanti vermiştim. Bana inanmış gibi yaptı. Onun açısından zor olan şey, yalan söylemem değil, artık bana asla güvenemeyecek oluşuydu. Ama kahretsin, ne yapabilirdim ki?

Aramızda değişen şey, yaşananlardı. Çünkü masadaki kartlar artık farklıydı. Ona şöyle söylemek isterdim:

“Gördün mü bak? Bunu yapmayı başardım! Niçin artık bana inanmıyorsun?”

Nicole zayıf düşmüştü. Gözkapaklarının üstünde uykusuz geçen yüzlerce saati taşıyordu ama buna rağmen benim gibi o da umutluydu. Kahrolsun şu umut!

“Televizyon yayınına bir meslektaşım haber verdi. İzlemek için eve daha erken bir saatte döndüm ve Lucie de gelip benimle birlikte seyretti.”

Nicole rahatsız olmuş gibiydi, ama gücü, hiçbir şekilde yalan söylemeyecek biri olduğundan ileri geliyordu (ama ben onun yerinde olsaydım, çoktan ölmüştüm).

“Lucie yine de bu programa çıkmakta bir amacın olup olmadığını soruyor kendine,” dedi.

Öfkeli bir havaya büründüm.

Nicole elini kaldırdı ve bu hareketi beni bir anda durdurdu. Lucie karşısında hile yapabiliyordum. Nicole ile, hile yapmayı düşünmem bile mümkün değildi. Gözlerini kısa bir anlığına kapattı; ardından bana söylemeyi daha önceden düşündüğü şeyi söyledi:

“Aklından neler geçtiğini bilmiyorum. Ve sana yemin ederim, Alain, bilmek de istemiyorum. Ama kızlarını bu meseleye dahil etme! Benim durumum aynı değil, ben seninleyim. Bunu yapmak istiyorsan... Ama kızlarını karıştıрма, Alain!”

Kızlarını savunurken, Nicole aynı Nicole değildi. Bana karşı beslediği aşk bile onu durdurmuyordu. Tüm uzuvlarını kırma tehdidinde bulunduğu Fontana'nın karşısına onu çıkarmam gerekiyordu. Yani, “kızlarını bu meseleye dahil etme” aslında, “zaten her ikisi de boğazlarına kadar bu illete batmış durumdalar” anlamına geliyordu. İlk kızım, elinde avucundaki az miktarda parasının büyük kısmını kaybetmişti; ikincisi ise babasını dipsiz bir bataklıktan kurtarması için mahkemedен çağrılıyordu.

“Sana açıklamam gerekiyor...”

Başıyla “hayır” işareti yapması yetti. Sustum.

“Eğer bize yardımı dokunacaksa, iyi, ama bilmek istemiyorum.”

Başını eğdi, gözyaşlarına direniyordu.

“Kızlarımızı karıştıрма, Alain,” dedi mendilini çıkarırken.

Yine de bu fırsat iyi olabilirdi. Nicole biliyordu. Konuyu değiştirmek için devam etti:

“Durumu değiştireceğini düşünüyor musun?”

“Para mı aldın? Röportaj için?”

“Evet, daha önce sormuştun.”

Yayıncılar bana kırk, elli, altmış beş bin avro kısmi ödeme ve satışlar üzerinden iyi birer yüzde önerdiler. Aldığım paranın tümünü Exxyal'e ödemek zorunda kalacağım için, bu tamamen onlara kalacak olan tek meblağ.

“Parayı Lucie ve Mathilde arasında paylaştırdım,” diye teyit etti Nicole. “Bu onlara iyi bir katkı oldu.”

En çığırta, demagoji yönü en kuvvetli, en fazla baskı yapabilecek yayınevini seçmiştim. Kitabın ismi *Tek İstedğim Çalışmaktı...*, alt başlığı ise, *Hapiste Kıdemli Bir İşsiz*. Davadan tam bir ay önce çıkacaktı. Lucie başlık konusunda surat asmıştı, bense ısrarcıydım. Kapakta Marianne'in¹⁴ yerine vesikalık fotoğrafımın bulunduğu bir çalışma madalyası olacaktı. Kitap korkunç bir sansasyon yaratacaktı. Basın sorumlusu yetişemeyecek, yanma bir stajyer alması gerekecekti. Ücretsiz elbette. Parayı çarçur etmeye gerek yoktu. Benim yerime televizyon çekimlerine, radyo programlarına Lucie gidecek, yazılı basına o cevap hazırlayacaktı. İlk baskı: Yüz elli bin nüsha. Yayıncı, satışları artırmak için davaya güveniyordu.

“Sizi korumaya çalışıyorum.”

“Bunu bana yazmıştın, Alain, biliyorum. Bizi korumak istiyorsun, ama sürekli işleri daha da karmaşık bir hale sokuyorsun. Ben, hiçbir şey yapmamı, birlikte yaşamaya devam etmemizi tercih ederdim. Ama sen, artık bu şekilde yaşamak istemiyordun ve artık çok geç. Şimdi ben yapayalnızım, anlıyor musun?”

Durdu. Bileşik kaplar gibiydik. Birimizin yükü hafiflese, diğerini yok ediyordu.

“Paraya ihtiyacım yok,” diye devam etti Nicole. “Umurumda bile değil. İstedğim şey, burada, benimle birlikte olman. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

14 Marianne Fransa'nın “Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik” sloganını ve Fransız Devrimi'ni temsil eden ulusal bir simgedir. (ç. n.)

Tüm bunlar çok iyi düşünülmüş şeyler değildi. Ama yine de genel niyeti görüyordum: Sefil hayatımızı bıraktığımız yerden geri kazanmaya hazırdı.

Hatta daha kötü bir noktadan başlamak pahasına bile olsa.

“Hiçbir şeye ihtiyacın yok, ama yine de dairemizi sattın!”

Nicole, hiçbir şey anlamadığımı göstermek istercesine başıyla belli belirsiz bir “hayır” işareti yaptı. Kışkırtıcı bir şey söylemiştim.

“Peki, sana göre, bu durum her şeyi değiştirecek mi?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

“Ne?”

“Kitabın yayımlanması.”

Omuzlarımı silktim ama içim kıpır kıpırdı.

“Normal şartlar altında değiştirmeli.”

Büyük bir masa.

Tüm medya organları orada. Ortalık kaynıyor.

Masanın ardındaki duvar, şirketin ve EXXYAL-AVRUPA logosunun kocaman kırmızı harflerle yer aldığı bir levhayla tamamen kaplı halde.

“Gizlemeye gerek yok, genel müdürün ne kadar da heybetliymiş,” dedi Nicole, gülümsemeye çalışarak.

Alexandre Dorfmann ve hüneleri. Onu son kez gördüğümde yere oturmuştu ve alnına Beretta’mı dayamış bir şekilde, “Haydi bakalım, Diktatör, Sarqueville’de tam olarak kaç kişi işten çıkarılıyor?” diye veya benzer bir şey soruyordum. Sanırım terlemiyordu bile. Kanı donmuş bir hayvandı. Bugün bile titremiyordu. Odaya girdiğinde, sanki Beretta’m hâlâ alnındaymış gibiydi. Belli etmiyordu, ama o beceriksizi iyi tanırım, Büyük İskender’i. Sahneye bir sirk yıldızı gibi girip sert ve emin adımlarla ilerledi; mesafeli bir gülümsemesi ve aydınlık bir yüz ifadesi vardı. Ardından da fino köpekleri geliyordu. Bu numaraya kulisten başlamış olmalıydı.

“Hepsi orada mıydı?” diye sordu Nicole.

“Hayır, bir tanesi eksikti.”

KARANLIK KADROLAR

Jean-Marc Guéneau, kırmızı iç çamaşırılı adamımız, geç kalmıştı. Belki de bir seks dükkânında fazla vakit geçirmişti. Önsezilerim gelmeyeceğini söylüyordu, seremoniye katılmayacaktı. Bana kötü bir sürpriz hazırlamadıklarını umuyordum.

Ağır toplardan oluşan ekibin içeri girişi montajda kesilmişti; yine de işin özünü fark edebildim: Dorfmann'ın gerisinde, Paul Cousin yürüyordu. Öylesine dik duruyordu ki, herkesten bir kafa daha yukarıda olduğu söylenebilirdi. Hemen ardından, herkes hizalanmış bir şekilde oturmuştu. İsa Peygamber'in son akşam yemeği misali. Dorfmann, Yüce İsa rolünde, evreni Kelam'ıyla beslemeye hazırlanırken, on iki sahtekâr da dörde inmişti. Normal, kriz dönemiymi. Senyör'ün sağında Paul Cousin ve Evelyne Camberlin, solunda ise, Maxime Lussay ve Virginie Tràn vardı.

Dorfmann gözlüklerini taktı, ardından yeniden çıkardı. Gazeteciler ve muhabirlerle kaplı olan ortamda sessizlik hâkimdi; ve flaşların çatırdamaları.

"Tüm Fransa, haklı olarak, iş arayışı çerçevesinde... şiddete başvuran zor durumdaki bir işçinin üzücü kaderi karşısında heyecan içerisinde."

Cümleleri önceden yazılmıştı ama kâğıttan okumak pek Dorfmann'ın tarzı değildi. Bu başlangıç abartılı kaçmıştı. Gözlüklerini çıkardı. Dehasına, belleğinden daha çok güveniyordu. Tam karşısında duran seyircilere, kameranın merceğinin tam ortasına baktı.

"Grubumuzun ismi bu can sıkıcı meseleyle özdeşleştirildi, çünkü bu işsiz kişi, Bay Alain Delambre, bir çılgınlık patlaması sonucunda, şirketimizin birçok çalışanını ve bizzat şahsımı saatler boyunca esir aldı."

Yüzü, kısa bir anlığına kasıldı. Yaşanılanların anısydı bu. Çok iyi aktarmıştı, bravo. Dorfmann'ın maskesinin üstünden kısa bir anlığına geçen zorunlu gölgeden şunu okumak mümkündü: Dehşeti yaşadık, ama kendimizi bir gösteri havasına kaptırmadık, acımızı içimize attık,

bunu da asaletimize verin. Ve yanındaki havariler, bu sonu gelmeyen yoğun duygu sömürüsüne katılıyorlardı. İçlerinden biri başını eğdi, yaşadığı korkunç kâbusun anısı karşısında yıkılmış haldeydi. Bir diğeriye zorlukla yutkunuyordu, bu korku ve dehşet saatlerinin kalbine işlediği silinmez izler vardı. Onlara da bravo! Zaten seyirciler asla yanılmaz; televizyonda sergilenen bu ıstırabın o hayran kalınası mikro-saniyesini yakalamak için flaşlar sürekli çakıp duruyordu. Benim bile, hücre arkadaşlarıma dönüp onları alkışlayasım gelmişti. Tek başımaydım. Çok Önemli Kişi.

“Onlar kutsal sahtekârlardı, değil mi?” diye sordu Nicole.

“Öyle de denebilir.”

Dorfmann sözlerine devam etti.

“İş arayan bu kişinin davranış sebepleri ne olursa olsun, özellikle vurguluyorum, *hiçbir durum*, fiziksel şiddete başvurulmasını meşru kılmaz.”

“Ellerin ne durumda?” diye sordu Nicole.

“Daha şimdiden altı parmağım hareket edebiliyor. Dört şurada, iki şurada. İyiye gidiyor, parmaklarımın yarısı eder. Geriye kalanların iyileşme süreci daha zor; doktor, onların kaskatı kalıp bükülmeyebileceklerini ima etti.”

Nicole bana gülümsedi. Aşkımın o gülümsemesi yok mu! Mücadele etmek ve acı çekmek için bana tüm sebepleri sağlıyor. Bu kadın için canımı veririm.

Kahretsin, zaten şu anda yaptığım şey de bu!

Ama belki de öyle olmaz:

“Ayrıca,” diye devam etti Dorfmann, “acı çekenlerin ıstırabına duyarsız kalamayız. Biz, şirket yöneticileri, her gün çalışanların işlerine geri dönmelerini sağlayacak olan ekonomik mücadelede üstün gelebilmek için savaşıyoruz; ama onların aceleciliğini de anlamıyoruz. Ve özetle, bu sabırsızlığı paylaşıyoruz.”

KARANLIK KADROLAR

Bu programı Sarqueville'deki bir barda izlemek isterdim. Dünya Kupası maçına benzeyecekti. Bu açıklamayı durmadan yayınlayacaklardı.

“Bay Delambre'ın yaşadığı korkunç kader, belki de, iş arayan bazı kişilerin dramının bir örneğidir. Yanıtımız da örnek teşkil etmeli. İşte bu yüzden, önerim üzerine Exxyal-Avrupa tüm şikâyetlerini geri çekmeye karar verdi.”

Ortaya çıkan yoğun heyecanla fotoğrafçılar durmadan masadaki herkesin fotoğraflarını çekmeye koyuldular.

“İş arkadaşlarım,” (önce sağına sonra soluna doğru hükmedercesine birer bakış, akabinde bütün gözkapaklarının Meksika dalgası gibi eşgüdümlü olarak eğilmesi) “da kendi istekleriyle bana katılmaya karar verdiler, onlara teşekkür ediyorum. Her biri, şahsen şikâyette bulunmuştu. Tüm bu şikâyetler de geri çekilecek. Bay Delambre, eylemlerinden dolayı mahkeme önünde hesap verecek, ama şikâyetçiler, adalete yer açmak için aradan çekilmişlerdir.”

Tanrı'nın iki yanındaki çalışanların hiçbirisi gülümsemiyordu. Tarihi rollerinin bilincindeydiler. Dorfmann, az önce, kapitalizmin tarihine yeni bir vitray çalışması eklemişti: “*Umutsuz Bir İşsiz Karşısında Merhamet Sergileyen Patron.*”

İşte şimdi, Alexandre Dorfmann'ın on budalasına biçtiği bedeli ölçebiliyordum. Muhtemelen Exxyal'in kulislerinde bu karar bir nebze de olsun gürültü koparmıştı, çünkü olayların üzerini bir tabakayla örtüyordu ve bu tabakanın rengi herhangi bir renk değildi. Bakireliği andıran güzel bir beyazdı, İsa'yı andıran bir beyaz. Masumiyet beyazı.

“Ne Exxyal ne de kadromuz adaleti etkilemeyi istemektedir. Adalet tamamen bağımsız kılınmalıdır. Bu merhamet dolu hareketimiz ise, iyi kalplilik ve hoşgörüyü dair bir çağrıdır. Bir bağışlayıcılık çağrısı.”

Salonda bir uğultu koptu. Genel müdürlerimizin büyük olduklarını biliyorduk, maaşlarını görmek yeterliydi; ama böylesine bir gönül yüceliği, insanların gözyaşlarını harekete geçirmişti.

“Lucie’ye göre, şikâyetçilerin davadan çekilmesi, karar üzerinde çok fazla etki doğurabilir,” dedi Nicole.

Lucie bana da aynısını söylemişti. Bense bunun yeterli olmadığını düşünüyordum, ama hiçbir şey söylemedim. Bekleyecek ve görecektik. Dava, dört ila beş ayda gerçekleşecekti. Görünen o ki, bu rekor bir süreydi. Fransa’nın en meşhur işsizi her gün ağır cezaya gitmiyordu ne de olsa.

Ekrandaki Dorfmann sesini yükseltti:

“Bununla birlikte...”

Yeniden sessizlik oldu. Dorfmann, her hecenin üzerini vurgulayarak Kelam’ını zorla kabul ettirmek ister gibiydi.

“Bununla birlikte... Bu girişim, bir mahkeme içtihadı oluşturmayacaktır.”

TF1 için karmaşık bir cümle.

Basitleştirmek gerekiyordu. İletişim evrenine geri döndürmek.

“Hareketimiz, bir istisnadır. Bay Delambre’ın sunduğu örneğe özenen herkes şunu bilmelidir ki grubumuz, hoyrathğı mutlak bir şekilde kınamak konusunda kararlılığını sürdürecektir ve grubumuza ait kişi veya mallar karşısında şiddet uygulayan herkese karşı –herhangi bir zayıflık sergilemeksizin– adalet arayışına devam edecektir.”

“Kimse şu noktayı fark etmedi,” dedi Nicole. “Ne kadar aptalca, değil mi?”

Neden söz ettiğini anlamadım. O da durumu fark etti.

“Dorfmann, ‘grubumuza ait kişi veya mallar’dan söz ediyor,” dedi Nicole. Bu çok aşırı.”

Hayır, anlamamıştım.

“Mallar tamam da, insanlara ne demeli, Alain! Demek ki onların şirketine ‘ait’ bu insanlar!”

Bunu düşünmemiştim, şöyle söyledim:

“Bu beni şaşırtmadı. Son kertede, ben ne yaptıysam, yeniden bir şirkete ‘ait olmak’ için yapmadım mı?”

Nicole şaşkına dönmüştü, sustu.

Beni destekliyordu. Bu yeterliydi. Bunu sonuna kadar da yapacaktı. Ama evrenlerimiz farklı yönlere doğru uzaklaşıyordu.

“Baksana,” dedi Nicole.

Çantasını karıştırdı. Fotoğraflar.

“On beş gün içerisinde taşınıyorum. Gregory bana çok iyi davrandı. Taşınma işlemlerim için arkadaşlarıyla birlikte geliyor.”

Söylediklerini dalgınlıkla dinledim, çünkü fotoğraflara odaklanmıştım. Farklı açılardan çekilmiş görseller, ışık, Nicole mekâna değer katmak için çırpınmıştı, ama yapacak hiçbir şey yoktu. Korkunç bir durumdu. Taşınmaktan, çok sempatik davranan komşulardan, işten iki günlüğüne alacağı izinden söz ediyordu; ama benim gözüm klişelere takılıyordu, yıkılmıştım. Evin hangi katta olduğunu söyledi ama verdiği bilgiyi kaçırdım. Sanırım on ikinci kat. Paris’te emlak sektöründe birçok klişeye karşılaşmak mümkündür. Eğer panorama üzerinde ısrar ediliyorsa, bu pek de iyiye işaret değildir.

“Mutfakta yemek yiyebileceğiz,” dedi Nicole.

Orada muhtemelen kusabilecektik de. Küçük motifli parke, muhtemelen 70’li yıllara aitti. Yavan üç boyutlu şekiller, dik açılar... Fotoğraflara bakmaya gerek yoktu, odalarda seslerin yankılandığını ve gece olduğunda komşuların yan taraftan sövüp saydıklarını işitmek mümkündü. Koridor. Bir oda. Diğeri. Nefret ettiğim ne varsa bir arada. Böylesi bir bok çukuru kaç para ediyordu kimbilir? Parasını neredeyse ödediğimiz dairemizi bununla mı değiş tokuş etmişti?

“Parasını neredeyse ödemiştik, ama tam ödeyememiştik, Alain. Farkında mısın bilmem ama bizim maddi sorunlarımız var!”

Onu sinirlendirmemek gerektiğini hissediyordum. Nicole, patlamasına ramak kalmış bir öfkenin sınırına varmış durumdaydı. Ağzını açıyordu ve ben üzerime fırlatılacak güdümlü füzeleri beklerken gözlerimi kapatıyordum; o ise sinsiliği tercih ediyordu. Çevremizi işaret etti.

“Sen de taşınmayı tercih ettin!”

Belden aşığı vuruş. Fotoğrafları masanın üzerine bıraktım. Nicole onları alıp çantasına yerleştirdi. Ardından bana baktı.

“Daire umurumda değil. Seninle olduğum sürece nerede olduğumun hiçbir önemi yok. İstedğim tek şey, seninle olmaktı. Sensiz orası olmuş şurası olmuş, ne önemi var. En azından artık borcumuz yok.”

Bu daire, kocası hapiste olan bir kadının yaşaması gerektiğini düşündüğüm yere tamamen uygun düşüyordu.

Bu konuda söylenecek çok şey vardı. Hiçbir şey söylemedim. Sözcüklerimi tasarruflu kullanmalıydım. Gücümü dava gününe saklamalıydım.

Bu bok çukurunda karıma en kısa süre içerisinde eşlik etme hakkı kazanabilmek için.

44

Herkes bilir: Her şeyin iyi geçtiğı, sonra da her şeyin kötüye sarıldığı günler vardır. Ağır cezanın karşısına çıktığınız gün, her şeyin çok iyi geçtiğı günlerden biri olmasını istersiniz. Ve bana bu tür günlerden iki tane daha gerekiyordu, zira mahkemenin iki gün sürmesi öngörülüyordu.

Lucie köpürüyordu. Son marifetimin ardından pes eden Sainte-Rose'dan bana artık söz etmiyordu. Ne tuhaf ki, o hayaletin Lucie'nin yakınlarında olması (özellikle de ücretinin çok yüksek olduğunu öğrendiğimden beri) beni sinirlendiriyordu ve kızımın her türlü kararda ona danışması beni biraz paniğe sürüklüyordu. Bana on altı ay kadar önce işinin erbabı biri tarafından savunulmanın gerekliliğı hakkında söyledikleri şimdi tam manasına kavuşmuştu. Lucie yüreğimi sızlatmıştı; endişesi insanı sarsıyordu. Basın, sık sık, avukatımın kızım olduğunu vurgulamıştı. Kendisine dair yayımlanan birçok fotoğrafta göz yaşartıcı başlıklar kullanılmıştı. Bundan nefret ettiğini biliyordum. Ama haksızdı.

Dava yaklaştıkça endişem de artmıştı ama Lucie bana savunma çerçevesini açıkladığında yeniden doğru tercih yaptığımdan emin olmuştum. Şematik olarak bakıldığında iki olası strateji vardı: Siyasi veya psikolojik. Lucie, başsavcının ilk stratejiyi tercih edeceğine emindi. O ise, ikinciye yeğliyordu.

Birçok trafik lambası yeşil ışıktaydı.

Alexandre Dorfmann'ın basın konferansını herkes beğenmişti. Bu mükemmel jest o kadar çok takdir toplamıştı ki ne Dorfmann ne de çalışanlarından herhangi birisi, daha sonraki röportaj tekliflerinin hiçbirini kabul etmedi. Bu aşırı utanma hali, bu jestin tamamen çıkar gözetmediğini ve tamamen insanlıktan kaynaklandığını teyit eder nitelikteydi. Bazı gazeteler, oldukça kuşkucu yaklaşmış, bunun ardında çok daha gizli ve kuşkulu bir sebep olduğunu varsaymışlardı. Ama bereket versin ki, içlerinden çoğu, televizyon kanallarına ayak uydurdular: Birçok iş anlaşmazlığının olduğu, patronlarla işçiler arasında neredeyse sürekli bir çatışma halinin yaşandığı bu gergin dönemde, Exxyl'in ve onun kadrolarının bu hayırsever kararı, sosyal ilişkilerin üzerine yeni bir ışık tutuyordu. İki yüzyıl süren cesaret kırıcı ve küçük düşürücü Sınıf Mücadelesi'nin ardından, İnanç Birliği'nin Meşalesi, Patronlar, İşçiler ve Çalışanlar arasındaki Samimi Anlayışı aydınlatıyordu. Bu, Uzlaşma'nın çok uzun zamandır beklediği Tarihi Dönemeç'ti.

Eşzamanlı olarak Exxyl, parasının tümünü iade edeceğimi bana teyit ettirmişti.

Davadan bir akşam önce gelen ikinci olumlu işaret ise, Messageries ilaç şirketinin yüz seksen derecelik dönüşü oldu. Lucie, ilk başlarda, toplumsal kahraman statüsünün onların pozisyonunu ahlaki olarak zora soktuğunu ve mahkeme önünde başarısızlığa uğramaktan çekindiklerini düşünüyordu ama kısa süre önce bu ani değişimin gerçek sebebini öğrendik. Baş tanıkları olan Romain, aniden şirketten istifa etmişti ve işverenin ısrarcı mektuplarına yanıt vermeyi bile reddediyordu. Lucie bu konuda bilgi edinmişti: Romain, doğduğu taşra kasabasına geri dönmüştü. Tarım işiyle ilgilenmeye başlamıştı. Genç adam, de-

vasa bir sulama projesi ve parlak kırmızı traktörlerle, görünen o ki, iddialı yatırımlar peşinde koşuyordu.

Bu iyi göstergelere rağmen, Lucie hâlâ endişeliydi.

Bir halk jürisi, diyordu, öngörülemezdir.

Davadan önceki gün, radyo ve televizyon kanalları bana atfedilen suçların üzerinden geçmeye ve arşiv görüntülerini yeniden dağıtmaya başladılar. Lucie'nin kendi tahminini söylemesi konusunda çok ısrar ettim: En iyi koşullar altında, sekiz yıl elde etmeyi umuyordu; bunun dört yılını da erteletecekti.

Zihnimdeki küçük hesap makinesi çalışmaya başladı ve paniğe kapıldım. Hapishanede geçirilecek dört yıl demekti bu.

Oturuyor olmasaydım çoktan yere düşmüştüm. Burada otuz ay daha mı! Çok Önemli Kişi bölümündeki yerimi korumayı başarsam bile, o kadar tükenmiş haldeydim ki...

“... ölmek üzereyim!”

Lucie elini elimin üstüne koydu.

“Ölmeyeceksin, babacığım. Sabret. Eğer bunu başarırırsak, kutsal bir mucize olacak; sana yemin ederim.”

Gözyaşlarımı zor tuttum.

Üç gece gözüme uyku girmedi. Burada otuz ay! Neredeyse üç sene... Buradan yaşlanmış, çok yaşlanmış olarak çıkacaktım.

Ve tüm parayı Exxyal'e bırakmıştım.

Yaşlı ve yoksul olacaktım. Bu durum bende intihar etme isteği yaratıyordu. Korkunç derecede yalnızdım.

Mahkeme salonuna omuzları düşmüş, beti benzi atmış şekilde girdim. Çok yorgun bir adamdım. Böyle olmak istemezdim, ama yine de bu şekilde iyi bir izlenim doğurmuş oluyordum.

İşe gittiğim dönemde metroda her gün karşılaştığım insanlardan mahkeme önünde yemin etmeleri bekleniyordu. Gençler, yaşlılar, erkekler, kadınlar. Ama ağır ceza açısından bakıldığında, onları oldukça endişe verici buluyordum. “Ne nefret ne kötülük, ne korku ne sevgiye kulak asacakları, bilinçleri ve kendi inançları uyarınca, namuslu ve

özgür bir insana yaraşan metanetle karar verecekleri” konusunda hepsi söz vermişti, ama nafileydi. Şaşkındım. Bu insanlar benim gibidir, aklı başında olduklarından eminim.

Benimle birlikte küçük dünyanın da orada olduğunu derhal gördüm.

İlk önce yakın akrabalar: Nicole, hiç olmadığı kadar güzeldi ve sürekli bana bakıp ihtiyatlı şekilde güven işaretleri gönderiyordu. Mathilde, yapayalınızdı çünkü kocası özgürlüğüne kavuşmamıştı.

İleride Charles duruyordu. Ondan daha iyi durumda ama daha uzun boylu olan bir komşusundan ödünç takım elbise almış olmalıydı. Kıyafetin içinde adeta yüzüyordu. Sanki rüzgâr kıyafetinin içine dolmuştu. Mahkeme salonunda kafayı çekemeyeceğini anlamış olacak ki, içkisini önceden içmişti. Düşünceli ve kararsız adımlarla ilerleyişini gördüm. Bana Kızılderili selamı vermek için kolunu kaldırdığında dengesi bozuldu ve sıranın arkasına tutunmak zorunda kalarak oraya çöktü. Charles duygularını çok fazla dışa vurur. Salonun içindeki koşulları yaşıyor ve olayın adeta içine giriyordu. Oturumlar sırasında, her müdahalede yüzüne birtakım duygular hücum ediyordu. O olaylar karşısında gerçek bir osilograf¹⁵ gibiydi. Sık sık başını bana doğru çeviriyordu, sanki arabamı tamir ediyormuş da o an için her şeyin iyi gittiği konusunda bana güvence veriyormuş gibiydi.

Yakın akrabaların ardından, uzak akrabalar. Fontana ciddi ve ağırbaşlıydı, tırnaklarını sessiz sakin şekilde parlatıyor ve bana hiç bakmıyordu. İki meslektaşı da oradaydı: Soğuk bakışlı genç kadının ismi, dava dosyalarında zikredilmişti. Adı Yasmine'di. Ve sorguyu yürüten Arap, Kader. İkisi de, savcılığın ismini belirlediği tanıklar listesinde yer alıyordu. Ama, her şeyden önce, orada benim için bulunuyorlardı. Sadece benim için. Kendimi pohpohlanmış hissetmeliydim.

Ardından gazeteciler, radyo, televizyon. Yayınevimin temsilcisi de salondaydı. Muhtemelen sürekli olarak dudaklarını siliyor olmalıydı; zira bu davanın kazandıracığı tirajları düşündükçe tükürük salgılıyordu.

15 Salınımçizer. (ç. n.)

Ve yıllardır ilk kez cübbeli gördüğüm Lucie. Bir yıl boyunca ne kadar kilo kaybettiğini benim gibi kendilerine soran oldukça fazla sayıda genç meslektaşısı da salonda bulunuyordu.

İlk günün sonunda, Lucie'nin niçin sekiz yıl gibi bir tahminde bulunduğunu anlayamadım. Televizyonda mahkeme oturumunu aktaran gazeteciye göre, tüm dünya benim yanımdaydı ve mahkeme kararının da yumuşak olması bekleniyordu. Bu konuda, savcı bir istisnaydı. Herif gerçekten uyuzun tekiydi. Bana düşmanlığını ifade etmek için her türlü fırsatı değerlendiriyordu.

Psikiyatri uzmanının tanıklığı sırasında bu oldukça bariz bir şekilde ortadaydı, çünkü uzman, olaylar yaşanırken “ileriye görme ve eylemlerimi kontrol etme yetimi” kaybetmemiş olduğumu söylemişti. Bu tanıklığı savcı hazırlamıştı. Ceza kanununun 122/1 maddesini havada sallıyor ve eylemlerimden psikolojik olarak sorumlu olduğumu özellikle vurgulamak istiyordu. Bu tartışmalar benim boyumu aşıyordu. Bunlarla Lucie ilgileniyordu. Dosyanın bu boyutu üzerinde çok çalışmıştı ve ona göre bu durum, davanın sınırlarına dokunan kısımıydı. O ve savcı arasında tartışma alevlendi; hâkim düzene geri dönme çağrılarında bulundu. Akşamsa, bir gazeteci şöyle bir sonuca varmıştı: “Savcının hararetle ileri sürdüğü gibi, jüri Bay Delambre’i eylemlerinden sorumlu biri olarak mı kabul edecek? Yoksa avukatının vurguladığı gibi, muhakeme yeteneği büyük oranda depresyonunun etkisinde miydi? Bunu yarın akşam, tartışmaların sonucunda öğreneceğiz.”

Savcı gırtlığına kadar ayrıntılara boğulmuştu. Sanki aralarında bulunuyormuşçasına mahkûmların kaygılarını betimlemişti. Ona göre, bu esir alma olayı, Alamo Kalesi Kuşatması'yla eşdeğerdi. Benim tutuklanmamı sağlayan Baskın Polisi'nin şefinin tanıklığını almıştı. Lucie çok az müdahale ediyordu. Tanıklıklara güveniyordu.

Yiğidi öldür hakkını yeme.

Alexandre Dorfmann marifetlerini sergiliyordu.

Çok ses getiren basın konferansının ardından yaptığı tanıklığı tamamen beklenildiği gibiydi.

Fontana'ya göz attım; patronuna büyülenmiş gibi bakıyor ve onu dinliyordu.

Birkaç gün önce ona şöyle söylemiştim:

“Sizi uyarıyorum, 10 milyonu vereceğim! Müşterinizin asgari sendika rakamıyla yetinmesi söz konusu değil, beni duyuyor musunuz? Üç milyon için, sefilin tekiyim. Beş milyon için, cesur bir tipim. On milyon için, bir azizam! Olayları bu şekilde görüyorum ve bunu gidip o kendini beğenmiş efendinize söyleyin. Bu kez karşımda genel müdürlük taslaması söz konusu olamaz; oturup sıkı çalışması lazım. Koca Dümenci on milyon ve bana yapılan bir jestle, yönetim kurulunu susturacak.”

Dorfmann doğal bir şekilde şaşkın görünüyordu.

Lucie, en çılgın rüyalarında bile, böyle bir tanıklığı ummamıştı.

Evet, elbette, bu esir alma olayı bir “sınav” idi; ama aslında, karşılarında bulunan şey, her şeyden önce “bir katilden bile daha çok yolunu şaşırmış bir adam” idi. Anılarını eşeliyordu. Hayır, kendisini gerçek anlamda tehdit edilmiş hissetmemişti. “Ne istediğini çok iyi bilmiyordu aslında.” Bir soru. “Hayır,” diye yanıt verdi Dorfmann, “herhangi bir fiziksel şiddet yok.” Savcılık ısrar etti. Ona zihinsel olarak yardımcı oldum: Haydi, Ekselansları, bir güzel jest daha. Dorfmann, belleğini yokladı: “Üzerimize ateş açtığında, herhangi birine değil pencereye doğru ateşlediğini hepimiz görmüştük. Bizi hedef almıyordu. Bu, daha ziyade... cesaretinin kırıldığıнын bir göstergesiydi. Bu adam bitkin, tükenmiş birine benziyordu.”

Savcı saldırıya geçti. Dorfmann'ın ilk açıklamalarından, Baskın Polisi tarafından serbest bırakılmasının ardından hazırlanan birkaç tutanakta, “Delambre açısından çok ciddi” olan beyanlardan, ardından da basın toplantısı sırasında “çok şüpheli bir şekilde” Delambre'ın tüm suçlarının affedilmesinden söz etti.

“Sizi takip etmek zor, Bay Dorfmann.”

Büyük Alexandre'ı sarsmak için bundan daha fazlası gerekiyordu.

Bu eleştiriyi def etmek için, “üç ana noktalı bir konuşma” yaptı. Önemli yerleri kâh işaret parmağını savcıya yönelterek, kâh jüriye bir bakış fırlatarak, kâh bana doğru elini kocaman açarak vurguluyordu. Otuz yıldır girdiği yönetim kurulu toplantılarının meyvesi. Sonuç itibarıyla kimse ne söylediğini anlamadı, ama herkes onun haklı olduğu konusunda hemfikir oldu. Her şey aydınlanıyordu. Her şey yeniden mükemmel bir mantığa kavuşuyordu. Herkes, Dorfmann’ın bizi yönlendirdiği hakikatin etrafında bir araya gelmişti. Marifetli bir patron, katedraldeki bir piskopos kadar yakışıklıydı.

Lucie, etekleri zil çalar bir halde bana bakıyordu.

Fontana’ya şöyle bir tavsiyede bulunmuştum:

“Herkesin olayı idrak etmesini istiyorum! Bu bir ekip çalışması ve kolektif şekilde düşünen bir takım istiyorum, tamam mı? Dorfmann açılışı yapıyor ve ardından herkes toplu halde ilerliyor. Falso istemem! Astlarına verdikleri yönetim tavsiyelerini düşünmelerini söyleyin onlara, bu yardımcı olur.”

Gerçekten de yardımcı olmuştu.

Evelyne Camberlin ileri çıktı. Tam bir cadalozdu. Yürüyen bir haysiyet kumkuması.

“Evet, korktum, doğru, ama başımıza hiçbir şey gelmeyeceğini de hemen anladım. Benim korktuğum şey, daha ziyade, onun bir sakarlık yapması, düşüncesizce bir harekette bulunmasıydı.”

Savcı müdahale eder etmez, dinleyici topluluğundan boğuk bir homurtu yükseldi. Sanki bir Orta Çağ tiyatro oyununda sahneye Yahuda çıkmıştı. Evelyne Camberlin’den yaşadığı “dehşeti” betimlemesini istedi.

“Korkmuştum ama dehşete kapılmadım.”

“Ah, öyle mi! Size bir silah doğrultuluyor ve dehşete kapılmıyorsunuz! Sıradışı bir soğukkanlılığınız var,” diye ekledi savcı alaycı bir tonda.

Evelyne Camberlin onu süzdü. Ardından, cömert bir gülümsemeyle, “Silahlar benim üzerimde fazla etki yaratmaz. Tüm çocukluğumu bir kışlada geçirdim, babam albaydı,” dedi.

Halk çok eğlenmişti. Jüriye baktım. Birkaç gülümseme. Ama yine de samimi bir şekilde matrak geçtikleri söylenemezdi.

Savcı tavrını değiştirerek kurnaz birine dönüştü.

“Şikâyetinizi geri çekmişsiniz. Bunu özgür iradenizle yaptınız, değil mi?”

Evelyne Camberlin yıllarca sürmüş gibi gelen bir an için sustu.

“Aslında,” dedi, “bunu işverenimin baskısı altında yaptığımı ima ediyorsunuz, değil mi? Bundan ne çıkarı olabilir ki?”

Aslında bu herkesin kendi kendine sorduğu soruydu. İnsan yöneticinin dosyasını uygun bir şekilde idare edip etmediğini bu tür zamanlarda anlar. On milyon avro karşılığında, umarım durum böyledir.

Savcının yeniden söz almasından önce, Camberlin yeniden konuştu:

“Belki de çalıştığım şirketin kendisini cömert göstererek bir imaj çalışması içerisine girdiğini düşünüyorsunuz?”

Kovuldun! Ben olsam böyle bir cümle karşısında onu derhal kapının önüne koyardım. Halkın önünde bu şekilde konuşmayı nereden öğrenmişti? Öfkelenmişim. Şayet hatasını telafi etmezse, Dorfmann’dan onun Sarqueville’de kapının önüne konacak ilk kişi olmasını talep edecektim. Bunu hissetmiş olmalı ki, sözlerini hemen düzeltti.

“Exxyal’in kendisini yüce gönüllü göstermek suretiyle medya karşısında markasını yeniden canlandırmaya ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

İşte, şimdiden iyi gidiyordu. Ama çiviye zorla jüri üyelerinin kafasına çakmasına ihtiyacım vardı.

“Bu durumda, karşınızda tanıklık yapmak için sıradışı bir prim alıp almadığımı niye sormuyorsunuz? Veya işten çıkarılma şantajıyla karşılaşp karşılaşmadığımı? Bu tür soruları aşırı rahatsızlık verici mi bulursunuz?”

Küçük bir uğultu. Hâkimin sessizliğe daveti. Jüri şaşkınlık içindeydi. Bense kendi kendime soruyorum: Stratejim bozulmak üzere miydi yoksa?

“Bu durumda,” diye sordu nihayet savcı, “şayet kendinizi Bay Delambre ile bu denli bir inanç birliği içerisinde hissediyorsanız, niçin olayın ertesi günü aleyhinde şikâyette bulundunuz?”

“Çünkü polis bunu yapmamı istedi. Bunu yapmamın uygun olacağını söyledi ve o anda bana mantıklı gelmişti.”

İşte bu daha iyiydi. Dorfmann, onlara net talimatlar vermişti. Tüm bu insanların aynı zamanda geleceklerine oynadıkları hissediliyordu. Bu durum insanı sevindiriyordu, çünkü kendimi daha az yalnız hissediyordum.

Maxime Lussay, meslektaşının ardından ifade vermek üzere kalıyor. Onun kadar parlak değil, daha kaba saba tavırlı biri. Çok basit, ama son kertede etkili sözcüklerle konuşuyor. Sadece “evet” ve “hayır” şeklinde yanıt veriyor. Düşük profil. Mükemmel.

Buna karşın, Virginie Tràn heyecan yaratmıştı. Çok açık sarı bir elbisesi ve bir fuları vardı. Kendi düğününe gelirmiş gibi makyaj yapmıştı ve tank kürsüsüne kadar bir moda defilesindeymiş gibi ilerledi. Patronunun hoşuna gitmek için çırpınıp durduğunu görüyordum. İyi bir ifade verdi, hatta oldukça iyi bile denebilir; Bana göre, hâlâ rakiple yatıyordu. Onun yerinde olsaydım sakınlı davranırdım.

Kesin bir şekilde konuştu.

“Bay Delambre’ın hiçbir talebi olmadı. Hareketinin önceden tasarlandığını pek sanmıyorum. Yoksa bir talebi olurdu, değil mi?”

Jüriden bir homurtu yükseldi. Savcı ve hâkim bir olup onu nakavt ettiler.

“Bay Delambre’ın gerekçeleri konusundaki yorumlarınız sorulmadı, sadece olayları anlatın!”

Bu vesileyle jartiyerlerini sergiledi: Karşısına çekilen engel sebebiyle bakışlarını aşağı eğdi, yüzü sanki reçel kavanozuna parmaklarını sokarken yakalanmış küçük bir kız çocuğu gibi kıpkırmızı kesildi. Bu sahnede Yahuda bile gözyaşlarına boğulurdu.

Ve en sonunda Majesteleri Paul Cousin... Tam karşımdan, tanık kürsüsüne doğru ilerlerken bana uzun uzun bakan tek kişi. Hatırladığımdan daha da uzun boyluydu. İzleyiciler ona hayran kalacaktı.

Fontana'ya şöyle söylemişim:

“Buradaki en büyük salağınız, her şeyin anahtarı konumunda. Onun yüzünden buradayım, dolayısıyla ona söyleyin ki birtakım incelikli tedbirler istiyorum, yoksa onu emekli olana kadar Assedic'e sepetlerim yeniden.”

Gösterişli ve ağırbaşlı bir tavırla, kendisini oranın en yüce insanı olarak görüyordu. Sakindi ve sağlam duruyordu. Örnek bir kişilikti.

Hâkimin her bir sorusunda, savcının sözünü her bir kesişimde, Paul Cousin hafifçe bana dönüyordu. Pozisyonunu sunmadan önce, Kesinlik, Şaşkınlık'ı gözlemliyordu. Ardından, birkaç kısacık cümleyle yanıt veriyordu. Onunla birbirimizi çok az tanıyorduk, ama sanki çok eskiden beri arkadaşmışız gibi bir hisse kapılmışım.

Evet, diye yanıt verdi hâkime, şu anda Normandiya'da görevdeydi. Evet (üzücü bir fark), devasa bir yeniden yapılandırma planı söz konusuydu, zorlu bir görevdi. İnsani anlamda. Umarım bu sözcüğü suisstimal etmezdi, çünkü onun ağzından çıktığında biraz tuhaf geliyordu kulağa. Evet, Sarqueville ekonomik zorluklardan geçiyordu. Ne kadar zorlu bir dönemden geçildiğinin farkındaydı. Esir alma sürecindeki tavrı sorulduğunda, savcı olayları, onun karşı çıkışını, yaşanan itiş kakışı, onun çıkışa doğru cesurca kaçışını anımsattı.

“Bay Delambre sizi durdurmak için üzerinize ateş açma girişiminde bulundu!”

Salonda hayranlık uğultuları yaşandı. Cousin, tüm bunları, elinin tersiyle sinirli bir işaret yaparak susturdu.

“Bay Delambre beni vurmadı, benim için önemli tek şey budur. Belki bunu yapmayı denedi, ama bu konuda tanıklık yapamam, olan biteni görmek için ardıma dönüp bakmamışım.”

Herkes bunu bir alçakgönüllülük olarak almıştı.

“Sizin dışınızda herkes bunu gördü!”

“Peki, o zaman onlara sorun, bana değil.”

Salonda bir uğultu koptu. Hâkim, Cousin’i sakin olmaya davet etti.

“Farklı tanıklıklarınızı işitince ve hepsinin şaşırtıcı bir şekilde birbirinin aynısı olduğunu görünce, bu esir alma olayının aslında küçük bir turistik gezi olduğu izlenimine kapılıyoruz. Ama, eğer Bay Delambre herhangi bir tehdit doğurmuyorduyorsa,” diye sordu savcı, “niçin müdahale etmeden önce bu kadar uzun süre beklendi?”

Paul Cousin bir hamlede ona dönüp süzdü.

“Her durumda, Beyefendi, bir gözlemeleme süresi vardır. Bu süre zarfında insan olayları idrak eder ve harekete geçmek için zaman kazanır.”

Şu Cousin üstün yetenekli biriydi gerçekten de.

Halk şaşkınlığa uğramıştı. Şapka çıkarmak gerekiyordu.

Fontana’ya şöyle söylemiştim:

“Ve Jean-Marc Guéneau’nuz, o da rolünü iyi oynasın. Yoksa mahkemenin önüne küçük külotuyla çıkarırım onu!”

Gelen adam, aynı adam değildi. Onu çevik, kendinden emin biri olarak tanımıştım, şimdiyse bir hayaleti andırıyordu. Kimliğini, statüsünü bildirdi: Özel sektör çalışanı.

Bu, “işsiz” demenin resmî ifadesiydi. Exxyal’den kovulmuştu. İki ay sonra. Patronları, “kuşkusuz zorlu bir süreçten geçmiş, ama yine de sorumluluk sahibi finansçı kıyafetlerinin altına küçük bir kadın külotu giyen bir çalışana güven duymayacağız herhalde” demişlerdir. Ama işten çıkarılmasına rağmen Guéneau tanıklıkta bulunmaya gelmişti ve tam da söylemesi gereken şeyleri söylüyordu. Çünkü dünya küçüktü ve her ne kadar Exxyal artık işvereni olmasa da, kendi alanında bir iş bulmak isterse bu yöndeki adımlarında anahtar unsur olarak kalacaktı.

Onu bu kez biraz daha fazla inceledim.

On dört ay işsizlik. Ve bana göre, henüz düze çıkamamıştı.

Guéneau, benim bir buçuk yıllık işsizlikten sonraki halimdi. İşsiz olduğuna hâlâ inanmıyormuş gibi davranıyordu. Hayata dört elle

sarılıyordu. Altı ay içerisinde tutkularını %40 oranında azaltacak, dokuz ay içerisinde geçici bir iş aramaya başlayacak, iki yıl içerisinde poliçelerinin yarısını ödeyebilmek için ikincil önemde bir işi kabul edecekti. Beş yıl içerisinde karşısında çıkan ilk Türk ustabaşı tarafından kışına tekme yiyecekti. Mahkemedeki tanıklığı sona ermeden takım elbisesinin kolunun söküleceği ve tüm salonu güldüreceği gibi bir izlenime kapıldım.

Fontana'ya şunu da söylemiştim: "Lacoste'a gelince, o ibneye çok net tavsiyelerde bulunacaksınız. Eğer anlama sorunu yaşarsa, tüm parmaklarını ezmeniz için size izin veriyorum. Ben bu deneyimi yaşadım, tartışmasız şekilde insanın anlamasını sağlıyor."

Lacoste tanıklığını büyük bir insancılık içerisinde yaptı. Şirketi, yargı önünde güçlendiriliyordu; bizi meşgul eden meseleyle ilgili bir şey değildi, hayır, bu ekonomik konjunktüdü. Bay Delambre'ın da kurbanı olduğu durum. Daha birçoklarının olduğu gibi. Lacoste iyiydi. Umarım küçük Rivet onun zararını uygun bir şekilde ödemişti.

Lucie bana çok daha sık bakmaya başlamıştı.

Düşman ordusu kısa süre içerisinde sadece savcıdan ibaret olacaktı. Lucie savaşa hazırlanmıştı ve rakipleri de ateşkes imzalamaya dünden razı görünüyorlardı. Tanıkları nezaketle, usta bir ölçülülükle sorgulamıştı. İyi bir ivme yakalandığını, ama makineyi bir anda çöştürmemek gerektiğini anlamıştı.

Bir gün önce Nicole şaşkınlıkla ona şöyle söylemişti:

"Bu çok şaşkınlık verici bir durum. Baban insanları esir almaktan ağır cezada, ama bir şirketin aynı şeyi personelini değerlendirmek için ve herhangi bir ceza almadan yapabileceği gerçeğinden kimse etkilenmemişe benziyor. Oysa, eğer bu rol oyununu organize etmemiş olsalardı, bu esir alma da olmayacaktı, değil mi?"

"Biliyorum, anneciğim," diye yanıtlamıştı Lucie, "ama elden ne gelir ki? Çalışanlar bile bunu anormal bulmadıkça..."

Açıkça bu argümanı kafasında evirip çeviriyordu. Hatta tanıklıkları düzenleyip değerlendirmeyi, şirketin zalimliğini ön plana çıkarıp en

nihayetinde benim girişimimden şirketi sorumlu tutmayı bile düşünmüştü. Ama söz konusu dava Exxyal'ın değil, benim davamdı; ayrıca bunu ille de yapmasına gerek yoktu. Lucie yeniden bana döndü; bu kez olayların gidişatından gerçek anlamda endişeliydi. Sürprizimi vurgulamak için iki elimle küçük bir jest yaptım. Çok inandırıcı olmaya çalışmıştım, ama Lucie çoktan ardına dönmüş ve giderek serseme dönen tanıkların arasına katılmıştı.

“Size gelince, Fontana,” demiştim, “en iyi yaptığınız şeyi yapacaksınız: Küçük iyi asker rolü. Bu sonucun elde edilmesi için para vermişsiniz, değil mi?”

Fontana hiç kıılmamıştı, bu da doğru yolda olduğumu gösteriyordu. Exxyal ne kadar fazla parayı geri alırsa, onun da cebine o kadar çok para girecekti.

“Beni bir böcek gibi ezmeye bayıldığınızı biliyorum ama şimdi biraz disiplinli görünmeniz gelecek. Beni süsleyip püsleyeceksiniz. Ve ben de size bu konuda yardımcı olacağım. Ağzınızdan çıkan her olumsuz hece için, Dorfmann'ın almayı beklediği paradan bir deste azaltacağım. Eksik paraları fark edip sizden hesap sorunca, bunu kendisine açıklarsınız.

Şunu tahmin etmek için medyum olmaya gerek yoktu: O anda üzerinde büyük bir üstünlüğüm olmasaydı, acımaksızın iki ayağıma da bir tuğla bağlar ve beni altı saatlik bir oksijen tüpüyle Saint-Martin kanalının dibine yollardı. Her şey sona erdiğinde, yeniden yoksul olduğumda ne olacaktı peki? Kindar biri olmadığını ve bunu kişisel bir meseleye dönüştürmeyeceğini umut ediyordum.

Her halükârda, söz dinliyordu.

Tehlikeli olmama halinin genel teşhisine uygun düşünüyordu. Lucie, görüşüne ağırlık kazandırmak için daha önce yaptığı işleri açıklattı. Kendisi, sık sık savaşçılarla, askerlerle muhatap olmuştu ve mahkemeye Delambre Alain'in kuzu gibi kaldığının güvencesini verebilirdi. Peki ya yarası? Sadece bir sıyrık. Hiçbir şikâyetle bulunmayacak mıydı? Ne gerek vardı ki.

KARANLIK KADROLAR

Biraz hızlı gitmiştim. Tanıklıkları sonlandırmak gerekiyordu. Herkesin ağızbirliğinde bulunması rahatsız edici bir hal almıştı.

Öğleden sonraki oturumların başında müdafaalar vardı.

Lucie, hayranlığı hak ediyordu. Tok ve ikna edici sesiyle argümanlarını birbiri ardı sıra söylüyor, jüriyi gereksiz hale getirmemek için tanıklıklar üzerinden nazikçe geçiyor, jüri üyelerine –kâh kadınlara kâh erkeklere– sesleniyordu. Elinden geleni en iyi şekilde yapıyordu: Başına gelenlerin aslında hepimizin başına gelebileceğini açıklıyordu ve bunu son derece iyi biçimde başarıyordu. Müvekkilinin zorlu yaşam koşullarını, özsaygısını yitirmesini, aşağılanmasını, ani ve kavranması güç hareketini, ardından da kendini hapsedtiği bu durumdan çıkamayışını vurguladı. Müvekkili yalnız bir adamdı.

Şimdi şifresinin çözülmesi gereken şey, kitabımın temsil ettiği el bombasıydı.

Evet, Bay Delambre bir kitap yazdı, diye açıkladı Lucie. Birçok kişinin sık sık söylediği gibi, bu kitabı meşhur olmak için değil, destek bulmak ve başından geçenleri başkalarıyla paylaşmak ihtiyacından dolayı yazdı. Ve tam da bu şekilde oldu. Binlerce, on binlerce kişi, onun durumunda olan kişiler, bu çöküşte kendilerini buldular, onun mutsuzluğu ve aşağılanmasında kendilerinden izlere rastladılar. Ve onun bu davranışını bağışladılar. Zaten bu davranışın herhangi bir sonucu da olmadı.

Müvekkili için talep ettiği hafifletici koşullar ise, sadece kriz zamanlarında herkesin paylaştığı koşullardı.

Hiç fena değildi.

Kâh dehşete kapılmışçasına kâh aşırı abartılı bir şüpheyle başını sürekli sallayıp onu inceleyen savcının kel kafasından çekinmeseydim, teşhisinin gerçekleşebileceğini ileri sürebilirdim. Hiçbir jüri beraat kararı vermeyebilirdi. İşe alım sınavına dolu bir silahla gelmiştim ve bu tamamen önceden tasarlanmış bir eylemdi. Teoride otuz yıllık bir cezayı sekiz veya on yıla indirmek mümkün olmayabilirdi. Ama, Lucie her çareye baş vuruyordu. Ve benim cezamı azaltmayı başara-

bilecek tek kişi varsa o da kızımıdı. Nicole ona hayranlıkla bakıyordu. Mathilde ise, güven ve imrenmeyle.

Lucie haklıydı; savcı gerçekten bunu emsal bir dava haline getiriyordu.

Davanın gelişimi, çok basit üç argümana dayanıyordu.

Bir: Alain Delambre, Exxyal-Avrupa'ya gelmesinden üç gün önce, gerçek mermili bir silah aramış, bulmuş, satın almış ve doldurmuştu. Kuşkusuz saldırgan ve muhtemelen de öldürmeye dönük niyet söz konusuydu.

İki: Alain Delambre, kendi davasına ağırlık kazandırmak, jüriyi etkileme girişiminde bulunmak, onları duygulandırmak ve gözlerini korkutmak için olayı medyatikleştirmişti. Esir alan kişi, şantajcı birine dönüşmüştü.

Üç: Alain Delambre, tehlikeli bir gedik açmıştı. Eğer cezası emsal niteliğinde olmazsa, her bir işsiz de kendisini hemen yarın şiddete başvurmaya hazır hissedecekti. İşten çıkarılan işçilerin giderek daha çok şiddete, yangın çıkarmaya, hoyratça davranışlara, yağmaya, görevi kötüye kullanmaya, zorla hapsedmeye başvurduğu bir dönemde, jüri esir alma sürecini meşru bir müzakere aracı sınıfına yükseltebilir miydi?

Bu sorunun yanıtı, ona göre, sorunun içinde gizliydi.

Bir örnek sunmak gerekiyordu. Hiç tereddüt etmedi:

“Bugün yeni bir şiddetin karşısındaki sonuncu engeli oluşturuyorsunuz. Sorumluluğunuzun bilincinde olun. Gerçek mermilerle ateş açmanın hafifletici koşulları hak ettiğini düşünmek, sosyal diyalog yerine iç savaşı tercih etmek anlamına gelir.”

Sert bir iddianame bekliyorduk. On beş yıl.

Otuz yıl istenmişti. Azami ceza.

Hâkim yerine geçtiğinde, dinleyiciler de put kesilmiş bekliyorlardı.

En başta da ben.

Lucie'nin yüzü değişmişti. Nicole hiç nefes almıyordu.

Charles, hayatında ilk kez ayılmıştı.

KARANLIK KADROLAR

Fontana bile başını eğdi. Kodeste geçireceğim zamana bakılırsa, parasına kavuşacağı günler yakın değildi.

Kural gereği hâkim yeniden Lucie'ye söz verdi. Son sözü Lucie söyleyecekti. Bu, kuşkusuz, aylar boyu çalışmasının ve bir gece önceki yoğun mesaisinin sonucuydu ama Lucie'nin soluğu tıkanmıştı. Konuşmayı denedi. Ama nafile. Boğazını temizledi. Birkaç işitilmeyen sözcük söyledi.

Hâkim endişelenmişti.

“Sizi duyamadık, Avukat Hanım...”

Salonda ağır bir fırtına öncesi sessizliği hâkimdi.

Lucie bana döndü. Gözleri yaş içindeydi. Ona baktım ve şöyle dedim:

“Artık bitti.”

Tüm gücünü topladı, jüri üyelerine doğru döndü. Ama gerçekten de, artık elinden bir şey gelmiyordu. Ağzından hiçbir şey çıkmıyordu. Tüm salon soluğunu tuttu.

Ama haklıydım. Artık bitmişti.

Ölüm gibi solgun suratlı Lucie, ekleyecek bir şeyi olmadığını ifade edercesine elini hâkime doğru kaldırdı.

Ekleyebilecek hiçbir şeyi yoktu.

Jüri, istişare etmek üzere toplandı.

Akşam, geç saatlerde, herkesi şaşırtacak bir şekilde, hâlâ aralarında görüş birliğine varamamışlardı. İstişareye yarın da devam edeceklerdi.

Beni hapishaneye götüren araçta, aklımdan sürekli birtakım varsayımlar geçiyordu. Her şeye karamsarlıkla bakıyordum. Eğer kendi aralarında anlaşamıyorlarsa, demek ki birtakım direnç unsurları vardı. Dava mümkün olan en iyi şekilde gerçekleşmişti, ama mahkemenin kararı benim aleyhime dönmek üzereydi. Şayet savcı inandırıcı ol-duysa, kuşkusuz bazıları kendilerini adaleti uygulayan kişi konumuna sokup örnek bir ceza verme hayallerine kapılacaktı.

O gece, hapislane, ölüm koridoru gibi geldi bana. Yirmi kez ölme zamanı. Hayatım gözlerimin önünden geçiyordu. Her şey bunun içindi.

Tüm gece uyanık kaldım. Otuz yıl, akla hayale sığmıyordu. Yirmi yıl, imkânsızdı. On yılın bile üstesinden gelemezdim.

Korkunç bir gece geçirdim. Olduğum yere yığılacağımı sandım; ama hayır, el değmemiş öfkem geri gelmişti. Korkunç bir öfke, en iyi günlerde olduğu gibi, insan öldürme arzusu. Tüm bunlar öylesine adaletsizdi ki.

Ertesi gün, adalet sarayına solgun bir şekilde geri döndüğümde, bir karar aldım.

Transferimden sorumlu polis memurunu dikkatle gözlemledim. Adalet sarayında hücremde sorumlu olan kişiye çok benziyordu. Silahının kılıfının kapanma sistemini ayrıntılı olarak gözlemledim. Gördüğüm kadarıyla, büyük bir emniyet tertibatı vardı; mandalı kalktığı anda silah hemen kılıfından çıkıyordu. Kaminski'nin bana daha önceden verdiği bilgileri belleğimde aradım: Sig Sauer, SP 2022, manüel bir güvenlik yok, ama silahın şarjörünü çıkarma manivelası var.

Bu silahı kullanabileceğimi düşündüm.

Çok hızlı hareket etmek gerekiyordu.

Nasıl hareket edeceğimi aklımdan tasarladım: Onu var gücümle itip şaşırtacaktım ve ardından bir omuz indirecektim. Elimin çalıştır durumdaki parmaklarını kullanacaktım.

Lucie hiç uyumamıştı. Keza Nicole de. Mathilde de uyumamıştı.

Charles çok şaşkındı. Bu sıkıntılı ortamda, yüzüne bir ciddiyet maskesi oturtmuştu. Bana bakarak başını eğdi, sanki benim kaderim karşısında yüreği sızlamıştı. Charles'a elveda demeyi çok istiyordum.

Fontana, salonun dibinden, ıslıl ıslıl gözlerle ve yumuşak başlı bir şekilde bakıyordu. Sfenksi andırıyordu.

Bir anda Lucie bana doğru dönüp şöyle dedi:

“Affedersin. Dün akşam için... Konuşamadım, biliyorsun... Üzgünüm.”

Hâlâ acı dolu sesi kulaklarımdaydı. Elini tuttum, parmaklarını öptüm. Tüm gerilimimi hissediyordu, işitmediğim güzel sözcükler söyledi.

Beni koruyan polis memuru, dünkünden daha uzun boylu ve daha cüsseliydi. Köşeli suratlıydı. Zor olacaktı. Ama mümkündü.

Bölmemde biraz arkaya doğru yerleştim. Bacaklarımı kullanarak etkili bir şekilde ayağa fırlamalıydim.

Beş saniyeden kısa süre içerisinde silahını ele geçirebilirdim.

45

Jüri üyeleri geri geldiler. Saat 11.00 olmuştu.

Heybetli bir sessizlik vardı. Hâkim müdahale etti. Sözcükler birbirini izliyordu. Sorular yankılanıyordu. Bir jüri üyesi ayağa kalktı ve yanıt verdi.

Hayır. Evet. Hayır.

Önceden tasarlanmış bir hareket. Evet.

Hafifletici sebepler. Evet.

Karar. Alain Delambre, beş yıllık mahkûmiyet almıştır ve bunun on sekiz ayını hapiste geçirecektir.

Şok.

On altı aylık hapis cezasını çekmiştim.

Ceza indirimleriyle birlikte, artık özgürdüm.

Heyecandan sesim çıkmıyordu.

Salonda bir alkış koptu. Hâkim herkesi sessizliğe davet etti ve oturumu da sona erdirdi.

Lucie, haykırarak kollarıma doğru koştu.

Fotoğrafçılar bize doğru koştu.

Ağlamaya başladım. Nicole ve Mathilde de hemen yanımıza geldiler; dördümüz birbirimizin kollarına atılmıştık. Birbirimizle kucaklaşıyorduk. Hıçkırıklara boğulmuştuk.

Gözyaşlarımı sildim. Tüm dünyayı kucaklayacaktım.

Salonun en ucunda bir itiş kakış yaşandı. İnsanlar bağırıyorlardı, ama ne söylediklerini seçemiyordum.

Birkaç metre ötemde, ayakta duran Charles sol elini bana doğru kaldırmış ve o çekingen suçortaklığı işaretini yapıyordu.

Biraz ileride, iki arkadaşıyla çevrelenmiş olan Fontana ise, ilk kez samimi olarak bana gülümsemişti. Dudakları yırtıcı bir hayvan gibiydi. Başparmağını havaya kaldırdı.

Samimiyetle hayranlık gösteriyordu.

Sadece yayıncım biraz surat asmıştı: Daha ağır bir ceza olsa satışları patlayacaktı ne de olsa...

Polisler beni arkaya doğru çekti. Sebebini bilmiyordum, her şey öylesine beklenmedikti ki.

“Formaliteler, amca, önemli bir şey değil!”

Cezaevi defterine geçirilsin diye hapishaneye geri dönmek zorundaydım. Bana özel eşyalarımı iade edeceklerdi.

Lucie beni bir kez daha kucakladı. Mathilde iki elimi tuttu. Nicole ise, omzumu sıvazladı, kollarıyla beni sarıp yanağını omzuma dayadı.

Kızlarla birbirimize aptalca şeyler söyledik, “seni seviyorum” dedik sürekli. Lucie’nin suratını avucumun içine aldım. Doğru sözcükleri aradım. Lucie, ağızma kocaman bir öpücük kondurdu. Ve, “Babacığım...” dedi.

Bu son kelimeydi.

Ellerimin onu serbest bırakması, parmaklarımın ayrılması gerekiyordu. Sadece Nicole bana hâlâ sarılıyordu.

“Haydi, hanımefendi,” dedi bir polis memuru.

“Bitti,” dedi Nicole, beni şehvetle ağızımdan öperek.

Ağlayarak benden ayrıldı. Bir yandan da gülüyordu.

Şu anda onunla birlikte gitmeyi ne kadar çok isterdim. Derhal. Çok hızlı, Nicole, kızlarım, hayatım, her şeyim.

Mathilde bana, "Akşama görüşürüz," dedi. Lucie başıyla onayladı; o da orada olacaktı. Bu akşam, hepimiz birlikte olacaktık.

Gitme vakti. Birbirimize hâlâ bazı işaretler yapıyorduk. Binlerce şeyin vaadinde bulunuyorduk.

Odanın diğer ucunda, Fontana bana gülümsedi ve mikroskobik bir kafa işareti yaptı.

Verdiği mesaj netti: "Yakında görüşeceğiz."

46

Beni hapishaneye götüren aracın içinde yeniden düşüncelere dalmıştım. Haber daha şimdiden tüm hapishaneye yayılmıştı. Parmaklıklara teneke kutularla vurduklarını şimdiden işitir gibiydim. Tebrikler. Birkaç çılgık. Özgür bir adam olduğumu bilerek buraya geri dönmek, neredeyse hoş bir şey olarak nitelendirilebilirdi.

Morisset nöbetçiydi. Beni görmeye ve tebrik etmeye gelmişti. Karşılıklı olarak birbirimize iyi şanslar diledik.

"Ve unutmayın Bay Morisset; sorunsal, *giriş bölümünde* olacak, daha sonrasında değil!"

Bana gülümsedi. El sıkıştık.

İlk kez hücreme girmiştım. Hücredeki tuvalete son kez çişimi yapacaktım. Her şey son defalığına.

On altı aylık hapis hayatı.

Tüm bunlardan bana geriye ne kalacaktı?

Yarının nasıl olacağını tasarlamaya çalıştım. Kızlarım. Yeniden ağlamaya başladım, ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Parmaklarım yeniden zonklamaya başlamıştı.

İçlerinden bazıları eskiden olduğu gibi büküleliyordu, sol işaret parmağı ve sağ orta parmak.

Cezaevi müdürlüğü. Normal insan kıyafetlerim. Renkleri oldukça solmuştu. Esir alma gününden kalma. Cezaevi defterindeki kayıtların yenilenmesi. Birtakım imzalar attım ve bakmadan ceplerime sokuşturduğum kâğıtlar verdiler. Kapılar açıldı, kapandı. Tüm bunlar çok yavaş gerçekleşiyordu. Biraz bekledik. Bir banka oturdum.

Berbat haldeki parmaklarımı sayarken, fark ettim ki aslında bilançomu yapıyordum. Giderek bir keder kapladı içimi.

Bu yıl on yaş yaşlanmışım.

Mathilde harap olmuştu.

Lucie bir deri bir kemik kalmıştı.

Nicole bitkin düşmüştü.

Damadımı kaybetmişim.

Dairemiz satılmıştı.

Kitaptan sağladığım kazançları da dava süresince kaybetmişim.

Çıkmaz ayın son çarşambası emekliye ayrılacaktım.

Cebimde metelik yoktu.

İşsizlik.

Başlangıç noktasına geri dönüş.

Başa çıkılmaz bir durum.

Bu gece tek istediğim özgür olmaktı. Ama şu anda özgürlüğüme kavuşmuşken, bunun yeterli olmadığını görüyordum.

Şimdi parayı geri vermem, elimde avucumda kalan tek şeyi kötücül adamlara iade etmem gerekiyordu.

Yani her şeyi kaybetmiş miydim? Bu konuda bir karar veremiyordum.

Tek soru.

Sonuncusu.

Şu parayı elde tutmak hâlâ mümkün müydü, evet mi asla mı?

Araştırdım. Sürekli aklımdan bir şeyler geçirip durdum. Tek bir çözüm vardı.

Sarqueville.

Gidip Paul Cousin'i görmek.

Kapılar açıldı, kapandı. Kapının çarparken çıkardığı bu iç karartıcı seslerin olumlu bir anlamı vardı; oysa korkuyordum. Buradan canlı çıkmıştım, birkaç parmak dışında yekvücut haldeydim. Bir hata daha yapmak istemiyordum.

Ve hapishanenin kapısından geçerken, son bir girişimde daha bulunup bulunmayacağımı hâlâ bilemiyordum.

Koşullar yine benim yerime karar verecekti. Her zaman olduğu gibi. Sokak, mükemmel bir üçgen biçiminde kesilmişti.

Sırtımı hapishanenin kapısına vermiş bir şekilde, ben, boş ellerim, ve üzerimde son takım elbisem.

Solumda, sokağın diğer tarafında Charles vardı. Hem ayakta hem de hareketsiz durma zorluğu karşısında, iyi kalpli Charles sırtını üstü pütürlü duvara dayamıştı. Ben dışarı çıkar çıkmaz, zafer işareti anlamında sol elini kaldırdı. Otobüsle gelmiş olmalıydı. Eğer durum böyleyse, oldukça mucizevi bir durumdu.

Ve sağımda, karşı kaldırımda, beni gören David Fontana devasa bir 4x4'den çıkmış, benimle karşılaşmak üzere sokağı geçiyordu. Capcanlıydı, hareketli bir şekilde ilerliyordu.

Ve başka kimse yoktu.

Sadece üçümüzdük.

Başımı sağa sola çevirerek Nicole'ü aradım. Kızlar akşam yemeği için geleceklerdi ama Nicole neredeydi?

Fontana tam karşımdaydı, bir metre ötemde. Mutlak bir negatiflikle enerjisini dışa vuruyordu. Gülümser gibi yaptığı her defasında daha da kötü olduğunu biliyordum: Etrafa şiddet yayıyordu.

Bana gülümser gibi yaptı.

“Müşterim sözleşmede kendi payına düşeni yerine getirdi. Şimdi oynama sırası sizde.”

Ceplerinde bir şey arar gibi yaptı. İçimdeki siren sesi bir anda patlak verdi.

“Karım nerede?”

“Yeri bilmediğinizden,” diye ekledi bana yanıt vermeden, “sizin için adresi not ettim. Ve dijital kodu.”

Elime bir kâğıt sıkıştırdı. Parlak gözlerini bir an olsun kırpmıyordu bile.

“Bir saatiniz var, Delambre. Müşterimin hesabına ödemeyi yapmak için bir saat.”

Kâğıdı işaret etti.

“Banka bilgileri de orada yazılı.”

“Ama...”

“Karınızın size kavuşmak için yanıp tutuştuğundan emin olabilirsiniz.”

Bir yere tutunmaya çalıştım, ama arkam boşluktu.

“O nerede?”

“Güvenli bir yerde, merak etmeyin. Aslında... üç saat için güvende. Daha sonrası için size bir güvence veremem.”

Yanıt vermeme imkân tanımadı. Eline cep telefonunu aldı. Adeta kanım çekilmişti. Fontana dinledi ve bir kelime etmeden telefonu bana uzattı. Konuştum:

“Nicole?”

Eve gelmişim de onu hemen görememişim gibi söylemişim ismini.

“Alain...”

Boğulmak üzereymiş de soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi söyledi ismimi.

Sesi, omuriliğime işledi.

Fontana telefonu elimden var gücüyle çekip aldı.

“Bir saat,” dedi.

“İmkânsız.”

Tam da gitmek üzere hareketlenmişken söylemiştim bunu. Kesin bir dille. Fontana sabit gözlerle bana baktı. Derin derin nefes alıyordum. Mutlak kural: Akıcı cümleler kurmak için yavaş konuşun.

Yönetim bilimi şöyle der: Başaracağına inan.

“Para farklı hesaplarda, tümü de yurtdışında. Saat dilimleri, farklı borsaların açılış saatleri...”

Cesaretlenmişim: Söylediğine inan! Sen uluslararası bir finans uzmanısın, o ise aşağılık herifin teki. Sen, biliyorsun! O ise hiçbir şey bilmiyor. Cümlelerini hece hece söyle!

“.. hesapları kontrol etmek için gereken süre, hisse senetlerinin satılması, ödemelerin gerçekleşmesi, şifrelerin kontrolü... İmkânsız. En az iki saat gerekiyor. Hatta üç.”

Böyle bir tepkiyi önceden hesaplamamıştı. Düşündü. Bakışlarımda bir şüphe ifadesi, saçlarımın dibinde bir ter damlası, gözbebeklerimde anormal bir büyüme emaresi aradı. En sonunda saatine baktı.

“Saat 18:30.”

“Nasıl emin olacağım?..”

Fontana sert bir şekilde ardına döndü. Öfkeliydi.

“Olmayacaksın.”

Şaşkınlığımı fark etmemişti. Bense, kritik bir denge sağlamaya çalışıyordum: Fontana açısından ben artık sadece üstü kapanacak bir mesele değildim; kişisel bir nefretin de nesnesi haline gelmiştim. Tüm becerikliliğine karşın, onu birçok kez güç duruma düşürmüştüm. Bunu bir onur meselesi haline getirmişti.

Birkaç saniye içerisinde sokak boşaldı. Sokak fenerine doğru ilerlemeyi başarmış olan Charles, en sonunda, herhangi bir yardım almadan kaldırımı boydan boya geçebilmişti.

Elimi omzuna koydum.

Charles, bana kalan tek şeydi.

Birbirimizi kucakladık. Ne saçma, vişne likörü kokuyordu. Bu kokuyu almalı on yıl olmuştu.

“Sanırım boka bulaştın,” dedi Charles.

“Karım Nicole söz konusu...”

Neden tereddüt ettiğimi söyleyemedim. Normal şartlarda karşıma çıkan ilk bilgisayara doğru koşar adım gitmem, internete bağlanmam, paraları derhal toparlayıp küfeme doldurmam ve daha sonra da Exxyal’in hesabına aktarmam gerekiyordu. Onun yerine burada kalakalmıştım. Elimde yeni dairenin anahtarları vardı. Plastik bir şeyin üzerinde, emlak şirketlerinin anahtar demetlerindeki gibi küçük bir etiket vardı. Adresi okudum. Aman Tanrım, Flandre Caddesi’ne doğruydu. O bölgede ya mahkeme binaları ya da gökdelenler vardı. Zaten fotoğraflardan da böyle bir izlenim doğuyordu. Kararımı vermemi sağlayan bu oldu.

“Karın orada değil mi?” diye sordu Charles.

O parayı ne zaman düşünsem, yirmi, yüz, bin kez hayalini kurسام, Nicole ve kızlarımızla birlikte, ne kadar mükemmel bir evde yaşayacağımızı düşünüyordum.

“Endişelenme, seni evde bekliyor olacak.”

Nicole’ün boktan mutfak mobilyalarımızı yerleştirmekte olduğunu hayal ediyordum. Salonunda, eteği gibi eskimiş halılar. Kahretsin. Yaşadığımız onca şeyden sonra, her şeyi yarıda bırakmayacaktık. Rouen’da saat 2’ydi. Zaman kazanmak mümkündü. Önümde üç saat daha vardı. Ona bir kötülük yapmayacaklardı. Yapamazlardı. Onun kılına bile dokunmayacaklardı. Ama her şeyden önce onu aramam gerekiyordu.

“Cep telefonun yanında mı?”

Charles’ın anlaması biraz zaman aldı.

“Cep telefonun...”

Charles olayı çakmıştı. Telefonunu aramaya koyuldu. Müdahale etmesem iki saat arayacaktı.

“Sana yardım edeyim.”

Cebinden telefonu buldum. Nicole’ün telefonunu çevirdim. Onu cep telefonuyla hayal ettim. Kızlar yıllardır onunla dalga geçiyorlardı. Eski bir cep telefonu vardı ve ondan bir türlü ayrılmak istemiyordu.

KARANLIK KADROLAR

Turuncu bir kapağı vardı, korkunç bir şeydi, neredeyse birinci jenerasyon telefonlardandı, bir ton ağırlığındaydı, elde zar zor duruyordu. Her zaman şöyle derdi: Eski makinemle beni rahat bırakın, o bana ait ve çok iyi çalışıyor. Acaba telefonu tamamen bozulduğunda, yerine telefon almak için parası olacak mıydı?

Bir kadın sesi. Yasmine olmalıydı, esir alma sırasında teröristi oynayan genç Arap kız.

“Karını mı arıyorsun?” diye sordu Charles.

“Bana karımı verin!” diye haykırdım.

Kız bir süre düşündü. Ardından, “Hattan ayrılmayın,” dedi.

Ve Nicole.

“Sana bir kötülük yaptılar mı?”

İlk sorum bu oldu. Çünkü bana göre daha şimdiden çok büyük kötülük yapmışlardı. Tüm parmaklarımda karıncalanma hissediyordum. Artık çalışmayan parmaklarımda bile.

“Hayır,” dedi Nicole.

Sesini zar zor işittim. Çok masumdu. Korkusu bariz şekilde hissediliyordu.

“Sana bir kötülük yapsınlar istemiyorum. Korkmamalısın, Nicole. Korkmanı gerektirecek bir şey olmayacak.”

“Para istediklerini söylüyorlar... Ne parası bu, Alain?”

Ağlıyordu.

“Onların parasını mı aldın?”

Ona açıklamak çok karmaşık olacaktı.

“Onlara tüm istediklerini vereceğim, Nicole, sana söz veriyorum. Sen de bana doğruyu söyle: Kılına bile zarar vermediler, değil mi?”

Nicole artık konuşamayacak haldeydi. Ağlıyordu. Anlamadığım sözcükler çıkıyordu ağzından. Teması sürdürmeye çalıştım.

“Nerede olduğunu biliyor musun? Söylesene, Nicole, nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır...”

Küçük bir kız çocuğu gibi konuşuyordu.

“Başına bir kötülük mü geldi, Nicole?”

“Hayır...”

Onu bu şekilde ağlarken sadece bir kez işitmiştim. Altı yıl önce babasını kaybettiği zaman. Mutfağın zeminine yığılmış, ağlamış, devamı gelmeyen sözcükler söylemiş ve devasa bir ıstıraba kapılmıştı. Aynı dokunaklı sesteki bu. Küçük çığlıklar gibi....

“Yeter,” dedi genç kadın.

Telefonu Nicole’ün elinden zorla çekip alarak kapattı. Kaldırıma çakılıp kalmıştım. Bu sessizlik, kesin bir hoyratlık barındırıyordu.

“Karın mıydı?” diye sordu Charles, her zamanki gibi olayları geriden takip ederek. “Boka saplandın, değil mi?”

Charles iyi biriydi. Onunla ilgilenmemiş, ona yanıt bile vermemiştim ama o hep orada bekliyordu, sabırlıydı. Vişne likörü kokusuna gömülmüş halde. Benim için endişeleniyordu.

“Bana bir araba gerek, Charles. Şimdi, derhal.”

Charles bir ışık çaldı. Çok basit olmayacağı doğrudu. Yineledim:

“Dinle, açıklaması biraz zor bir mesele bu...”

Sözümü kesti. Doğrudan, neredeyse kesin bir hareketle. Hâlâ böyle şeyler yapabildiğini düşünmezdim.

“Canını benim için sıkma!”

Kısa bir sessizlik. Ardından, “Tamam,” dedi.

Cebinden birkaç buruşmuş kâğıt para çıkardı ve onları saymak için katlarını açmaya başladı.

“Taksiler şurada,” dedi, arkasında herhangi bir noktayı başıyla işaret ederek.

Benim saymama gerek yoktu; hâşşane kaleminden bana verilen parayı biliyordum. Söze karıştım:

“Benim yirmi avrom var.”

“Benimse...” diye sayıyordu hâlâ Charles duraksayarak.

Belli bir süre geçmesi gerekti.

“Bende de yirmi varmış!” diye haykırdı bir anda. “Aynen!”
Şaşkınlık veren keşfinden dünyaya dönmesi bir dakika aldı.
“Çok zengin sayılmayız, ama yine de idare edeceğiz.”

48

Yoldan hiç taksi geçmiyordu. Aşırı heyecanlıydım; damarlarımdaki adrenalin, dörtnele giden bir atı andırıyordu. Charles’ın Renault 25’inin altına krikoyu yerleştirip takozlarını kaldırmak ve tekerleklerin üzerine yerleştirmek on dakikadan az bir zamanımı aldı. Charles her zamanki gibi arkadan geliyordu, her şey onun için fazla hızlı gelişmişti. O kadar hızlı ki sokağının köşesindeki Leclerc Merkezi’nde 15:45’te ikmal yaptıktan sonra, Maillot kapısından geçtik. Beş dakika sonra otobana çıkmıştık. Yol açıktı. Araba pek fena ilerlemiyordu sanki. Parmaklarımın yarısı yara bere içindeyken, işim daha da zordu. Saati arabanın ekranındaki saatle karşılaştırdım.

“Ah, yetişebilirsin,” dedi Charles, kolundaki Nuh nebiden kalma saatle karşılaştırarak. “Üç ayda bir ancak bir dakika ilerliyor!”

Hızlı bir hesaplama. Demek ki bana iki saatten biraz fazla kalmıştı. Sarqueville’deki Exxyal rafinerisini aradım. “Hatta kalın, sizi bağlıyorum,” dedi ilgili adam. Paul Cousin’i sordum. Bir kızla, ardından başka bir kızla konuştum. Yeniden Paul Cousin’i sordum.

Orada değildi.

Charles vişne likörü şişesini kasıklarının arasında sıktı, elinden geldiğince hızlı bir şekilde geriye döndü ve o sırada bir kamyonun hızla üzerimize çıkmak üzere olup olmadığına baktı.

“Ne demek orada yok?”

“Henüz gelmedi,” dedi kız.

“Ama bugün orada olacak, değil mi?”

Kız ajandasına baktı.

“Burada olacak ama biraz zor bir gün.”

Telefonu kapattım. Bana göre oraya gelecekti. Toplantısı olsun olmasın, randevusu olsun olmasın, oraya gelecekti. Nicole'ün görünüşünü, sesini belleğimden kovdum. Nerede olduğunu bilmiyordum ama 18:30'dan önce başına herhangi bir şey gelmeyecekti. O saatte de sorunu çözmüş olurdum.

Fontana, canın cehenneme.

Dişlerimi sıkıyordum. Elimden gelse, direksiyonun üzerindeki parmaklarımı öyle bir sıkacaktım ki, zaten lime lime olmuş dikişlerim patlayacaktı.

Charles otobanda ilerleyişimizi izliyordu. Vişne likörü şişesini yeniden koltuğunun altına yerleştirdi. Tampon işlevi gören krom kaplamalı devasa borular, ön camın üçte birine kadar yükseliyor ve yolun bir kısmını yatay bir şekilde kapatıyordu. Eğer polisler bizi durdursalar kimbilir neler diyeceklerdi. Üzerimde ehliyetim bile yoktu.

Kuramsal açıdan bakıldığında, Charles'ın konutu, V6 Turbo, 6 silindirli, 2458 cm³lüktü. Kuramsal olarak. Aslında, saatte en fazla 110 kilometre yapabiliyor ve inmek üzere olan bir Boeing gibi titriyordu. Öylesine gürültü çıkarıyordu ki birbirimizi zar zor işitiyorduk. Sol şeride geçtim.

"Daha hızlı gidebilirsin, biliyorsun!" diye beni cesaretlendirdi Charles. "Çok da tembel sayılmaz."

Nezaketsiz davranıp zaten en son hızda ilerlediğimizi ona söylemek istemedim. Charles üzülürdü yoksa. Motorun gürültüsüne bıraktık ortalığı. Araba buram buram vişne likörü kokuyordu.

Yola çıkmamızın üzerinden bir saat geçmişti, kadrana işaret parmağımla hafifçe vurdum. Benzin seviyesi o kadar hızlı düşmüştü ki gözlerime inanamadım.

"Ah, o biraz benzin emen cinsten!"

Dediği lafa bak! Araba, yüz kilometrede on iki litre harcıyordu. Hızlı hesaplama. Nicole'ü düşüncelerimden atmak için her şeyi yapıyordum. Paris'ten uzaklaşarak ona yakınlaştığımdan emindim. Onu kurtaracağımdan.

Orospu çocuğu, ona ne yapacağımı biliyordum.

Direksiyona sıkı sıkıya sarıldım çünkü araba tehlikeli bir şekilde savrulmaya başlamıştı.

“Acıyor mu?” diye sordu Charles, bandajlarımı göstererek.

“Hayır, pek acımıyor.”

Charles, her şeyi onaylayıp başını sallıyordu. Ne demek istediğimi anladığımı sanıyordu. Ve tutukevinin çıkışında bana ilk Kızılderili selamını verdiği andan itibaren elinden cep telefonunu, yirmi avrosunu, arabasını aldığımı ve hiçbir şey anlatmaksızın onu bir maceranın içine attığımı fark ettim. Charles tek bir soru bile sormamıştı. Ona doğru döndüm. Sürekli değişen manzarayı seyrediyordu. Yüz ifadesi karşısında içim ezildi.

Charles güzeldi. Tarif edecek başka sözcük yoktu.

Güzel ruhlu biriydi.

“Sana açıklamam lazım...”

Charles manzarayı izlemeye devam ederken, bir yandan da “sen nasıl, ne zaman istersen ve şayet anlatmak istersen” dercesine sol elini kaldırdı. “Canını sıkma.”

Kocaman güzel bir ruh.

Bunun üzerine açıklamaya başladım.

Ve o noktada her şeyi yeniden yaşadım. Nicole. Son seneler, son aylar. Bu yaşımda işe alınmanın salakça umuduna kapıldım yeniden. Nicole’ün yüzü canlandı yeniden karşımda: Çalışma odamın kapısına dayamıştı sırtını ve sağ elinde mektubu tutup şöyle diyordu: “Ama, aşkım, bu harika bir şey!” Charles düşüncelere daldı, konuya yoğunlaşmıştı. Bir gözü de, geçip giden otobana sabitlenmişti. Testler, Lacoste ile mülakat, manasız hazırlıklarım.

“Of, lanet olsun,” dedi Charles, hayranlıkla.

Dikkafalılığım. Nicole’ün öfkesi, Mathilde’in parası, kocasının yüzüne indirdiğim yumruğum. Esir alma süreci. Hepsini anlattım.

“Of, lanet olsun,” diye tekrarladı Charles.

Onun tüm bu bilgileri hazmetme sürecinde 30 kilometre yol yaptık.

“Fontana,” diye sordu, “alüminyumu andıran gözleri olan, köşeli suratlı biri mi?”

Charles onunla mahkemede karşılaşmıştı. O da etkilenmişti demek.

“Sürekli tetikte bekleyen bir tip! Ve beraberinde bir ordu kadar insan vardı. Çok inatçı bir herif o. İsmi ne demiştin?”

“Fontana.”

Charles uzunca bir süre isim üzerinde yoğunlaştı. Sanki heceleri ağzında çiğnercesine “Fontana” ismini mırıldandı.

İbre sürekli olarak aşağı iniyordu. Bu çok şaşırtıcıydı. Sanki depoda kaçak vardı.

“Yüz kilometrede en az on iki litre benzin tüketiyor.”

Charles kuşkulu bir şekilde baktı.

“Bence on beş litre,” dedi en sonunda.

Belki de Renault 25’in ismi yirmi beş litreden geliyordu. Aracın ne kadar benzin tükettiği konusunu daha fazla irdelemedik. Bana şişesini uzattı, sonra geri çekti.

“Hayır, sen araç kullanıyorsun.”

Başka şeye odaklanmak için ne yaptıysam boşunaydı. Nicole’ün yüzü, telefondaki ağlaması aklımdan çıkmıyordu. Ona bir şey yapmadıklarından emindim. Muhtemelen onu binanın girişinde yakalamışlardı. Adrenalin, atardamarlarımın debisini artırıyordu. Yüksekten alçağa doğru dalgalar. Nicole’ün bir sandalyenin üzerine oturduğunu görüyordum, bağlanmıştı. Hayır, bu çok aptalcaydı, eğer daha birkaç saatlik süre varsa, serbestçe hareket edebilmesi gerekiyordu. Onu bağlamak neye yarardı ki? Hayır. Onu sadece gözlerinin önünde tutuyorlardı. Nasıl bir yerde? Nicole. Kusmak istiyordum. Yola odaklandım. Paul Cousin. Sarqueville. Tüm düşüncelerimin buna yönelmesi gerekiyordu. Eğer bunu kazanırsam, her şeyi kısa yoldan kazanmış olacaktım. Nicole geri dönecekti. Benimle birlikte.

Onlara yalan söylemiştim: Parayı hesaptan çekmek yarım saatlik işti. O saatte para transferi çoktan gerçekleşmiş olabilirdi.

KARANLIK KADROLAR

Nicole serbest kalabilirdi.

Bunun yerine, arabanın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaşıyordum.

Acaba gerçekten hıyarın birine mi dönüşmüştüm?

“Ağlama lütfen...” dedi Charles.

Fark etmemiştim. Kolumun tersiyle yanaklarımı sildim. Bu takım elbise... Nicole.

Yüz on bir kilometre. Criquebeuf yönü. İbre, bir mum gibi sönmek üzereydi.

“On beş litre tüketmiyor, Charles. Bence, çok daha fazla!”

“Mümkün.”

İbreye doğru eğildi.

“Ah evet, gerçekten de! Bu meseleyle ilgilenmemiz gerekecek...”

Altı kilometre sonra bir benzin istasyonu olduğuna dair bir pano gördük.

Saat 17.00 idi.

Elimizde 4 avro ve bozuk paralar kalmıştı.

Birkaç dakika sonra, Renault 25'ten sesler gelmeye başladı. Charles yüzünü ekşitti. Dokunsalar ağlayacaktım. Salak gibi direksiyona vuruyordum.

“Bir çözüm bulacağız,” diye içimi rahatlatmaya çalıştı Charles.

Ne desen nafile. Araba, giderek daha fazla teklemeye başlamıştı; arabayı sağ şeride çekmiş, son kalan saniyeleri tasarruflu kullanmak için ayağımı gazdan kaldırmıştım; motor tekliyordu. Çıkış yolunda ilerliyordum. Benzin istasyonu. Dört avroluk benzin koyabilirdik. Araba durmadı, adeta eridi. Araba ölüyordu. İkimiz de sessizdik. Bitkinlik hali. Saate baktım. Artık ne yapacağımı bilemiyordum. Fikrimi değiştirip derhal ödemeyi yapmak istersem de, nereye gidecektim, nasıl yapacaktım ki?

Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Charles ne yapacağını bilemezcesine dudaklarını büktü.

“Ah, evet!” diye haykırdı, arkasındaki otobanı göstererek. “Orada! Gördüm: Rouen, yirmi beş kilometre!”

Sarqueville'den altmış kilometre ötedeydi. Araba bozulmuştu.

Nicole.

Düşünceler.

İki düşünceyi bir araya getiremiyordum. Nicole'ün görüntüsü ve telefondaki sesi zihnimde donup kalmıştı. Charles'ın arabanın kapısını açıp indiğini bile fark etmedim. Dolambaçlı bir güzergâh tutturmak suretiyle benzin istasyonuna doğru yürüdü. Düşünceler. Başka bir araç bulmak. Başka yapacak hiçbir şey yok. Arabadan indim ve Charles'ın arkasından koşmaya başladım. O ise sarışın, kırmızı suratlı, kafasında pis bir şapkası olan dev gibi bir adamla tartışmaya girmişti bile. Yanlarına gittim. Charles beni işaret etti.

“Bu o, benim dostum.”

Adam bana baktı. Charles'a baktı. Üçümüz birbirimizle pek iyi anlaşacakmışız gibi görünmüyordu.

“Rouen'e gideceğim,” dedi en sonunda.

“Sarqueville'e,” dedim.

“Oraya çok uzak değil geçtiğim yer.”

Charles ellerini ovuşturdu.

“Dostumu sen götürebilirsin yani?”

İşte bu noktada Charles'ımın gücünü idrak ettim. Kimse ona direnç gösteremezdi. Çok samimi yaklaşıyordu. Etrafına cömertlik saçıyordu.

“Sorun değil,” dedi adam.

“Haydi, fazla vakit kaybetmeye gelmez,” dedi Charles ellerini ovuşturarak.

Adam daha şimdiden olduğu yerde duramıyordu. Charles'ın elini sıktım. Endişemi fark etti.

“Canını sıkma!”

Ceplerimi karıştırdım. Dört avro. Ona verdim.

“Peki ya sen?”

Yanıtı beklemeden Charles üç avrosunu bana iade etti.

“Kardeş payı yapalım,” dedi gülerek.

Şoför söze karıştı:

“Beyler, özür dilerim ama...”

Charles’ı kucakladım. Beni hep koruyup kollardı. Neon yeşili kayışlı devasa saatini kolundan çıkardı ve bana uzattı. Saati bileğime takıp omzunu sıvazladım. Başını çevirdi ve şoförün beklediğini anımsatan bir işaret yaptı.

Arabanın yan aynasından onun gözden yitişini izledim. Bana Kızılderili selamı verdi.

Bu bir yarı-römorktu. Adam, kâğıt ürünleri taşıyordu. Yüğü ağırdı. Otobanda kağrı gibi gidecektik. Yoksa ben intihar etmek üzere miydim?

Nicole.

Tüm yol boyunca adam sessizliğime saygı gösterdi. Gözümün önünden mütemadiyen Nicole’ün görüntüleri geçiyordu. Bazen sanki ölmüştü de onu anımsıyordum. Bu izlenimi var gücümle beynimden kovuyordum. Başka şeye odaklanmaya çalışıyordum. Birkaç bilgi. *“Bu sene 639.000 yeni işsiz daha olacağını bekliyorduk. Çalışma Bakanı, sayının biraz daha fazla olmasını öngörüyor.”* En azından birileri dürüst çıktı.

Ve kamyon “Sarqueville 8 km” tabelasının önünde durduğunda, saat 17:30 olmuştu. Bir saat kalmıştı geriye.

Telefon etmem gerekiyordu. Otobanın çıkışındaki telefon kabinine girdim. İçerisi leş gibi sigara kokuyordu. İki jeton attım.

Telefonu açan Fontana oldu.

“Karımla konuşmak istiyorum.”

“Gerekeni yaptınız mı?”

Sanki orada, tam karşımdaydı. Benimse beynimde düşünceler dakikada yüz bin tur atıyordu.

“Uğraşıyorum. Karımla konuşmak istiyorum!”

Bakışlarım, tüm ülkelerin kodlarını ve cihazı kullanma şeklini gösteren plastik sayfaya ilişti. Hatamı derhal fark ettim.

“Nereden arıyorsunuz?” diye sordu Fontana.

Beynimin çalışma hızını iki katına çıkardım: Dakikada iki yüz bin tur.

“Bir internet sunucusundan, niçin sordunuz?”

Sessizlik.

“Telefonu ona veriyorum.”

“Alain, neredesin?”

Sesi çok endişeliydi, ne kadar büyük bir stres altında olduğunu gösteriyordu. Derhal ağlamaya başladı.

“Ağlama, Nicole, gelip seni bulacağım.”

“Ne zaman?..”

Bu soruya ne yanıt verebilirdim ki!

“En kısa zamanda, sana söz veriyorum.”

Ama o noktada artık tüm bunlar onun için aşırı zorlu hale gelmişti, keşke aramasaydım. Haykırmaya başladı:

“Ama neredesin, Alain, bir şey söyle, kahretsin! Neredesin? NEREDESİN?”

Son hecelerde hıçkırıklara gömüldü, gözyaşları her yeri kapladı. Umutsuzluğa kapılmıştım.

“Geliyorum, aşkım, çabucak geliyorum.”

Bunu söyledim, ama ona birkaç ışık yılı uzaklıktaydım.

Fontana yeniden söze karıştı:

“Müşterimin eline hâlâ hiçbir para geçmemiş. Siz tam olarak neredesiniz?”

Sıcak ve soğuk. Karşımdaki kadranda sinyal yanıp sönmeye başladı. Bir jeton daha attım. Kredim, Renault 25’in ibresi kadar hızlı düşmüştü. Hayat ne kadar da pahalı hale gelmişti. Kendimi tükenmiş hissediyordum.

“Size söyledim: Üç saatten önce hiçbir şekilde mümkün değil.”

KARANLIK KADROLAR

Telefonu kapattım. Ekranda gördüğü numarayı araştırıp benim onu nereden aradığımı bulmaya çalışacaktı. Beş dakikadan kısa süre içerisinde de Rouen'e yakın bir yerde olduğumu anlayacaktı.

Saat 17:30.

Geçiş parası alınan gişelere doğru koştum. İlk arabanın sağından geçtim. Bir kadın. Eğildim ve cama vurdum. Korktu, gişelerdeki kıza döndü, parasının üstünü aldı ve aracını çalıştırdı.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu nöbetçi kulübesindeki kız.

Yaklaşık yirmi beş yaşındaydı. Kiloluydu.

“Benzinim bitti.”

Otobanı işaret ettim. Kız, “Ah,” dedi.

İki araba reddetti. Kulaklarımda “Neredesin?” sorusu yankılanıyordu. Beni sürekli burada, duran arabalardan yardım isterken görmenin, kıızı artık sinirlendirdiğini hissediyordum. Ama elden ne gelirdi ki!

Bir kamyonet. Adeta bir köpek kafası. Uzun ve dalgalı tüylü bir av köpeğini andırıyordu adam. Kırk yaşlarındaydı. Eğildi, kapıyı açtı. Saati baktım.

Neredesin?

“Aceleniz mi var?”

“Evet, hem de nasıl.”

“Hep öyle olur. İnsanın acelesi oldu mu...”

Lafın gerisini dinlemedim. “Sarqueville'e,” dedim. “Rafineri. Sekiz kilometre.”

Şehre geldik.

“Sizi burada indireceğim,” diye önerdi av köpeği.

Şehir bomboştu, sokaklarda in cin top oynuyordu, dükkânlar kapalıydı, her yerde afişler vardı. “Kapatmaya hayır”, “Sarqueville yaşayacak”, “Sarqueville, evet! Sarkoville, hayır!”

Paul Cousin'in ortalıktan tüydüğünü anlamıştım. İşi şimdiden bırakmıştı.

“Bugün şehir ölü gibidir. Yarınki protestoya hazırlanıyorlar.”

Benim günümdü. Cousin nerede olacaktı? Telefondaki kızın te-reddüdünü anımsadım.

“Ne zaman?”

“Protesto mu? Verilen bilgilere bakılırsa, yarın saat 16.00’da,” diye yanıtladı, beni karşılama bariyerinin önüne bırakırken. “*France 3*’ün 19.00 haber bülteni için rafinerinin önünde olmak istiyorlar.”

“Teşekkürler,” dedim.

Rafineri; borular, açıkta kalan kanalizasyonlar, devasa musluk yapımevleri ve her boyda kanallarla bir canavarı andırıyordu. Uçsuz bucaksız bacalar göğe doğru yükseliyordu. Kırmızı yeşilli ışıklar, iş teknelerinin üzerinde yanıp sönyordu. Fabrika sahası uykuda gibiydi. Üretime ara vermişlerdi. Şerit flamalar, rüzgârda uyuşuk uyuşuk sallanıyordu. Şehirdeki sloganların aynıları burada da vardı ama burada, fabrikanın uçsuz bucaksızlığı içinde kaybolmuşlardı ve gülünç kaçıyorlardı. Her yerden boruların parçaları sallanıyordu. Her yere iliştirilmiş olan direniş mesajları, daha baştan kaybedilmiş bir mücadelenin habercisiydi.

Paul Cousin iyi çalışmıştı: İnsanlar burunlarından soluyordu, herkes inildi, kıyameti koparıyorlardı ama her şey yan sokaklarda gerçekleşiyordu. Rafinerinin içerisinde yanan tek bir lastik, istiflenmiş tek bir boya tablası, yolları kapayan tek bir araba ya da ısıtıcıların yanında sosisli sandviç yiyen grev sözcüleri yoktu. Yerlerde bir tane bile el ilanı yoktu.

Çeyrek saniyeliğine duraksadım, ardından bariyerin önüne doğru kararlı adımlarla geçtim. Kaybedecek zamanım yoktu.

“Affedersiniz!”

Geriye döndüm. Gece nöbetçisi.

Alain? Neredesin?

Gerçekten de burada ne işim vardı? Nöbetçi kulübesine yaklaştım. İki basamak çıktım. Nöbetçi, pek de ferah kokmayan takım elbisemi inceledi.

“Affedersiniz. Bay Cousin ile randevum vardı.”

“İsminiz?” dedi bir yandan telefon ahizesini kaldırırken.

“Alain Delambre.”

Cousin ismimi ilk duyduğunda tereddüt edecekti, ama sonuçta beni kabul edecekti. Charles'ın saatine baktım. Nöbetçi de baktı. Charles'ın neon renkli saatiyle soluk takım elbisem, patronla randevusu olan bir adam imajı vermiyordu. Zaman korkunç bir hızla ilerliyordu. Nöbetçi kulübesine doğru rahat bir edayla birkaç adım attım.

“Sekreteri randevu listesinde olmadığınıızı söylüyor. Üzgünüm.”

“Bir yanlışlık olmalı.”

Nöbetçinin kollarını açıp hiçbir kuşkuya mahal vermeyecek şekilde bana bakma tarzından, dikkatli biriyle karşı karşıya kaldığımı fark ettim. Görevine dört elle bağlı birisi. En kötüsü de böyleleridir. Eğer palavra sıkacak olursam, sonu kötüye gidecekti.

Normal koşullar altında, benim durumumdaki birisi şaşırması bir tavır takınır, cep telefonunu çıkarıp meseleyi açığa kavuşturmak için rafinerinin sekreteryasını arardı. Nöbetçinin gözü üzerimdeydi. Sanırım beni sokak serserisi sanmıştı. Bariyeri zorla geçmeye çalışmamı dört gözle bekliyordu. Geriye döndüm, birkaç adım attım, ceplerimi karıştırıp hayali bir cep telefonu çıkarır gibi yaptım. Başımı, konuşurken düşünen bir insan misali gökyüzüne kaldırdım ve yavaş adımlarla uzaklaştım. İşi başından aşkın biri gibi tavır takındım. Rafinerinin girişine ulaşımı, S şeklinde tek bir asfalt yol sağlıyordu. Orada, otobanın üzerinde trafik giderek daha yoğun hale gelmişti, ama burada kimse yoktu. Kendi kendime sonu gelmeyen bir sohbet içindeymişim gibi davranarak nöbetçinin beni artık göremeyeceği bir yere ulaştım. Eğer buradan araçlar geçiyor olsaydı, birileri beni muhtemelen fark ederdi; ama rafinerinin o anda bulunduğum noktadan tek bir araç bile geçmiyordu. Saat 17:45 olmuştu. Sadece kırk beş dakika kalmıştı. Her halükârda, artık çok geçti. Geri dönmek istesem bile artık elimden hiçbir şey gelmezdi.

Alain?

Nicole bir yerlerde katillerle birlikteydi. Ağlıyordu. Ona bir kötülük yapacaklardı. Onun da tüm parmaklarını geriye mi çevireceklerdi yoksa?

Paul Cousin'i bulmak mümkün değildi.

Üzerimde tek bir kuruş kalmamıştı, telefon yoktu.

Araba yoktu.

Tek başıyaydım. Rüzgâr başlamıştı. Yağmur yağmak üzereydi.

Ne yapacağımı hiçbir şekilde bilmiyordum.

Alain?

Neredesin?

49

Sarqueville'e kadar gitmek, sokaklarda gezinmek neye yarayacaktı? O anda Paul Cousin'in şehirde olmasını, muharebe öncesinde mezarlığı ziyaret etmesini ne çok isterdim! Etrafta volta atıp duruyordum.

Rafineri, otoban boyunca uzanıyordu. Araba sirkülasyonu yoğunlaşmaktaydı. Yarın gerçekleşecek olan gösteri öncesinde tedbir olarak jandarma araçları bölgede devriye gezmeye başlamışlardı. Ve CRS¹⁶ araçları. Hepsi göstericilerin yürüyüşü öncesinde şehre akın ediyordu. Bense, rafinerinin yamacında, tamamen sakin bir noktadaydım. Saat 18.00'i geçerken yağmur yağmaya başladı.

Ve birkaç dakika sonra sağanağa döndü.

Tarafsız bir bölgedeydim.

Mutlaka Nicole ile konuşmalıyım.

Hayır. Fontana ile.

Paranın hesaba geçmesindeki gecikme için bir bahane bulmalıyım.

Hiçbir şey bulamadım.

16 Fransız emniyet güçleri. (ç. n.)

KARANLIK KADROLAR

Yağmur iki katına çıktı, ceketimin yakasını kaldırdım Sürekli kafa patlatarak yeniden rafineriye doğru yürümeye başladım. Yönetim bilimine dair teknik bilgi dağarcığımı karıştırıyordum.

Varsayımlarda bulunmak. Ve eğer... ve eğer... ama işe yaramıyordu.

Olasılıklar listesi. Saymaya çabalıyordum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Aslında beynim normal bir şekilde işlemeyi reddediyordu. Yağmur karşısında yenik düşmüş nöbetçinin karşısındaydım. Hapishaneden yeni çıkmış, işsiz birinin hal tavrı vardı üzerimde. Jean Valjean.

Nöbetçi, yağmur damlalarının süzül­düğü camın ardından bana baktı. Hiçbir harekette bulunmadı. Parmaklarımın üzerinde yükseldim, cama vur­dum. Kımıldamadı. Sadece ayakta duruyordu. Bu doğru olamazdı... Yeniden vur­dum. Kımıldamaya karar verdi. Kapıyı açtı. Tek bir sözcük dahi etmeden. Fark etmemiştim, ama aşağı yukarı benimle yaşıtı. Aşağı yukarı boylarımız da aynıydı. Göbekliydi, kemeri göbeğinin altından geçiyordu. Bıyıklıydı ama onun dışında tiplerimiz benziyordu. Neredeyse. Yağmur, ceketimin yakasından içeri girmeye başlamıştı, ceketim sırlıslıklandı. Yağmurdan önümü göremiyordum. Açık kapıdan bana kımıldamaksızın bakmaya devam eden nöbetçiyi görmek için gözlerimi kısamam gerekti.

“Dinleyin...”

Yağmur, sırlıslıklam olan takım elbisem, onun karşısındaki ko­numum, kravatsız yakamı tutan bandajlı elim. Üstümdeki her şey fukara olduğum izlenimini veriyordu. Başını eğdi; bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Karşımdaki bir nöbetçiydi. Altmışlı yaşlarında. Yaşıttık.

Alain?

Yarım saatim kalmıştı. Durumu kurtarmak için başka ne yap­labilir bilmiyordum. Tek bildiğim şey, her şeyin bu adam sayesinde olacağıydı. Benimle yaşam arasındaki tek canlı varlık oydu.

Son canlı varlık.

Neredesin?

“Dinleyin...” diye yineledim. “Telefon açmam lazım. Çok acil.”

İşte bulmuştum. Telefonumun şarjı bitmişti. Telefonum bozulmuştu. Nöbetçi kulübesinin üzerine tüm hızıyla çarpan yağmur damlalarının yarattığı gürültüden beni işitmemişti. Kapiya yaklaştı. Bana doğru eğilmek için başını hafifçe dışarı çıkardı. Ensesine düşen az miktar su bile onu yerinden sıçratmaya yetti. Aniden geri çekilip öfkeyle elini ensesine götürdü. Yeniden bana baktı.

“Defol git buradan! Hemen diyorum sana!”

Bana tek söylediği buydu.

Ardından kapıyı vargücüyle kapattı. Gömleğinin yakasına yağmur damlalarının isabet etmesini hiç sevmemişti. Bu durum onu çok rahatsız etmişti.

Yani ne bir yardım, ne bir telefon, ne bir kibarlık. Nicole acı çekebilirdi, ben geberebilirdim, rafineri işten çıkarmalar yapabiliirdi, şehir boşalabilirdi, medeni dünya yok olabilirdi. Ama o kapısını kapatmıştı. İşten çıkarmalardan paçasını kurtaran kişiler arasında yer alıyordu kuşkusuz.

Her şey bitmişti. Otuz dakika içerisinde Fontana, Nicole'e yaklaşıacak, o metalik bakışını ona sabitleyecekti. Tamamen çuvallamıştım. Ona iki yüz kilometre mesafedeydim. Korkunç bir şekilde acı çekecekti.

Nöbetçi, bir yük gemisinin kaptanı misali, yağmur damlalarıyla kaplı camın gerisinden ileriye doğru bakarmış gibi yapıyordu. Artık şu sonuca kesin bir şekilde varabilirdim: Nefret ettiğim her şeyi temsil ediyordu, tüm nefretimi kendinde toplamıştı.

Şu anda yapılması mantıklı olan tek eylem, onu öldürmekti.

Boynumun etrafındaki baskıyı gevşettim, iki basamağı çıkıp kapıyı açtım. Adam bir adım geriye çekilirken üzerine çullandım.

O Düşman'dı; eğer onu öldürürsem bizi kurtaracaktım.

Yumruğumu suratına indirirken, bir yandan da Nicole'ün oturmuş, eli kolu bağlı, ağzının etrafında kocaman bir bant olan görüntüsü düşüyordu zihnime. Birisi elini tutuyor, tüm parmaklarını çevirmeye hazırlanıyordu. Nöbetçi geriye düştü ve kafatasını konsola çarptı; kol-

KARANLIK KADROLAR

tuk kapıya doğru yuvarlandı. Fontana, Nicole'ün gözlerine bakıyor ve şöyle diyordu: “Kocanız işte. Bunu bilmeliydiniz. Ona güvenemezsiniz.” Ve bir anda tüm parmaklarını tersine çeviriyordu. Nicole inliyordu. Nöbetçi testislerime diziyile vurmaya başladığında, hayvani, ilkel bir çığlık atmıştım. Nicole ile birlikte inliyorduk. İkimiz de ter içinde kalmıştık. Birlikte acıdan iki büklüm kıvranıyorduk. Birlikte ölecektik, en başından beri bunu biliyordum. En başından beri. Ölmek. Kapıya doğru üç adım geriledim; nöbetçi ayağa kalkmıştı. Nicole bayılmıştı. *Alain? Neredesin?* Ama Fontana hafifçe yanağına dokunup, “*Uyanın, diğer ele geçeceğiz*” diyordu. Nöbetçi bana vurdu, neyle vurduğunu bilmiyorum ama kapıya doğru savrulmama sebep oldu. Tutunmaya çalışırken beraberimde sürüklediğim koltuk devrildi. Adam beni küleden dışarı attı. Basamaklardan aşağı doğru kayarken dengemi kaybederek sırtüstü ıpslak çimentonun üzerine düştüm. Nicole o kadar acı çekiyordu ki ellerine bakamıyordu. Bense, yağmura yenik düşmüş bir halde yere serilmiştim. İlk önce başımı vurdum. Nicole'ün canı o kadar yanıyordu ki bağırıyordu bile. Boğazından hiçbir ses çıkmıyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Acıdan halüsinasyon görüyordu. *Alain? Neredesin?* Başım bir kez çimentoya çarptı. Gözlerimi kapattım. İkinci kez çarptı. Her şey durdu. Kafatasımı tuttum. Artık hiçbir şey hissetmiyordum. Cansız bir bedendim. En başından beri cansızdım. Elimi gözlerime götürdüm. Nasıl bir durumda olduğumu anlamaya çalıştım. Ardıma dönmeye çabaladım, ama başaramadım. Burada ölebilirdim. Boğazıma gaz kokusu yükseldi, gözlerimi acı içerisinde araladım, krom kaplı bir boru gördüm. Kocaman araç lastikleri, gümüş renkli bir jant, ardından kusursuz boyanmış ayakkabılar, yanı başımda ayakta duran bir adam... Gözkapaklarımı sildim, gözlerimi kaldırdım, silueti bana doğru eğikti. Bacaklarını kocaman açmıştı. Gerçekten de dev gibi duruyordu.

Sıska.

Onu tanımam iki saniyemi aldı.

Paul Cousin.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, ön camdan damlalar halinde süzülüyor, dekoru sütü andıran bir bulanıklığa büründürüyordu. Kasvetli ve gri bir gündü. Otobanın diğer kısmında yarın için hazırlanan göstericileri düşündüm; muhtemelen dikkatle gökyüzünü inceliyorlardı. Kurşuni gökyüzü en az bir kuşağa damgasını vuracak gibiydi. Paul Cousin rahatlayabilirdi: Doğa olayları bile onun lehine işliyordu. Sanki Tanrı'nın takdiri bu yöneydi.

Aziz Cousin direksiyondaydı. Cam sileceklerini ihmal ediyordu, ama üzerinden arabanın döşemelerine su damlayan takım elbiseme ciddi bir gözle bakmayı aksatmıyordu. Vücudumun her bir uzvu titriyordu. Çünkü Nicole ile birlikteydim. Nicole, Fontana ile birlikteydi. Ben ise, burada, kaybolmuş durumdaydım. Kafatasımın arkası kanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum; bazı noktalarda çatlaklar oluşmuş olabiliyordu. Nicole haklıydı, her şeyi tamamen batırmıştım. Ceketimi çıkarıp kolunu kafatasıma tuttum. Cousin, tiksinişini gizlemiyordu.

Nöbetçiyi sakinleştirmişti.

Rafinerinin otoparkındaydık. Lüks bir arabası vardı. Cousin, iki elini direksiyonun üzerine koydu. Sabırlı görünmek isteyen, ama karşısındakinin de bu durumu suiistimal etmemesi gerektiğini net bir şekilde ifade eden birinin pozisyonuydu bu. Sordum:

“Şunu kapatamaz mısınız?”

Aradaki klima soğuktaydı. Donmuştum. Kutup soğuğu, tam da Cousin'in tarzı. Karın altında atının göğsünü okşarken hayal ettim onu. Onun Rahip Dimmesdale tarafı.

Lüks bir kadran, lüks bir araba.

“Şirket arabası mı?”

Cousin kımıldamadı. Şüphesiz şirket arabasıydı. Onu ikinci kez bu kadar yakından görüyordum: Kafatası şaşkıncu büyüklükteydi. Gerçekten de insanı çok korkutuyordu. Tüm bunlar benim konuya odaklanmamı sağlıyordu. Derhal kavgaya girişmemek için çaba har-

cıyordum. Yirmi dakikadan fazla süre. Kaçırılan fırsatlar azizi, beni saçlarımdan kavramıştı. Nöbetçiye yaptığım gibi davranıp son şansımı da kaçıramazdım. Hamleme hazırlanıyordum. Nicole'ün yaşadığı dehşete odaklandım.

Bu son anı kaçıramazdım.

Cousin sabırsızlanıyordu.

“Ne yapacağımı bilemiyorum!” dedi, çatlak bir sesle.

Bu söylediği tamamen doğru olsaydı, burada, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, bölge çapında kendisinin polislerin yardımıyla uygulamaktan sorumlu olduğu sosyal plana karşı halkın harekete geçtiği bir günde, duran bir arabanın içinde olmazdık. Manasız olurdu.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü Cousin'in endişeli olduğunu biliyordum. Daha hızlı, çok hızlı ilerleme arzumu her şeyi mahvederdi.

Cousin beni son olarak dün mahkemede görmüştü. Patronunun emri üzerine benim lehime tanıklık yapmıştı. Ve aynı kişi, beni yirmi dört saat sonra, büyük oranda kendinden geçmiş şekilde, grevdeki fabrikasının nöbetçisinin suratını dağıtırken buluyordu. Bu hiç de hayra alamet değildi. Eğer buradaysam, bu onlardan bir şey talep ettiğim içindi. Bu durum ise, Aziz Paul'ü şaşırtıyordu. Onu mahkeme salonuna girerken gördüğüm andan beri, bana çok öfkeli olduğunu biliyordum. Çünkü onun çuvalladığını biliyordum. Ve tüm bunların nedenini bilmek için can atıyordu. Aslında, bir şeyler talep etmesi gereken oydu. Bana hizmet sunmuştu. Benim serbest kalış sürecime aktif olarak katılmıştı ve ben de, görünüşte, benim iyiliğimi sağlamak için her yola başvuran patronunun koruduğu biriydim. Ama, ne talep edebileceğini bilmiyordu. Beni orada, çok güç durumda bulmak, dünyanın tersine çevrilmesi demekti. Sabrım meyvesini vermişti sonunda. Cousin için işler yolunda gidiyordu.

“Esir alma sürecinde,” diye sordu, “benim kaçmama siz izin verdiniz, değil mi?”

“Buna karşı çıkmadım diyelim.”

“Üzerime ateş açabilirdiniz.”

“Bu benim çıkarıma olmazdı.”

“Çünkü birinin kaçmasına ve polise haber vermesine ihtiyacınız vardı. Kim olursa olsun. Ben veya bir başkası.”

“Evet, ama sizin olmanızı tercih ettim.”

Ceketimin koluna baktım. Başım hâlâ kanıyordu. Yeniden ve bu kez daha sert bir şekilde kafatasımın üzerine bastırdım. Bu hareketim Cousin'i sinirlendiriyordu. Çünkü beklemesine sebep oluyordu. Bense zaman kazanmaya çabalıyordum; çok zordu, çünkü gözüm sürekli olarak saate kayıyordu. Nicole. Dakikalar birbirini kovalıyordu. Dalgın bir edayla yeniden söze giriştim:

“Patronunuzun gözünde günün kahramanı haline gelmenize memnun oldum. Yıllardır gönüllü olarak çalıştığınız bu şirkete yeniden eklemlenmeniz için böyle bir şey gerekiyordu. İlk olarak sizin hamlede bulunmanız hoşuma gitti. Benim favorim sizdiniz. Bir anlamda, işsizlerin dayanışması.”

Cousin, bunu kocaman kafatasımın içinde evirip çevirdi.

“Exxyl'den ne almıştınız?”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Haydi!”

Cousin rahatsız olmuştu.

“Exxyl'in tüm şikâyetlerini geri çektiğini duyurmak için Alexandre Dorfmann bir basın konferansı düzenliyor; davanızın olduğu gün çalışanlarından lehte tanıklıklar yapmalarını talep ediyor... Onu avucunuza aldığınızı anlamak çok zor değil. Bense size soruyorum: Nasıl?”

Büyük an gelmişti. On beş dakikam kalmıştı. Gözlerimi kapattım. Nicole'ü gördüm. Tüm cesaretim ondaydı. Sorumu sakın bir şekilde sordum:

“Dorfmann ikimizin anlaşacağını anladığında ne yapacak sizce?”

“Ne konuda anlaşmışız? Hiçbir şey konusunda anlaşmadık ki!”

Cousin öfkelenmişti. Hipotezimi açıkladım:

“Bana göre, Sarqueville ile uğraşma konusunu size bırakacak, çünkü bu çok boktan bir mesele. İki elinizi de kirli makine yağlarına batırmak zorunda kalacaksınız. Genellikle şirket sahipleri bu tür meseleleri pek sevmezler. Ama daha sonra, herkesi işten çıkardıktan sonra, işten çıkarılma sırası size gelecek. Ve bu kez, başınızı suyun dışına çekecek olan cesur bir işsiz de olmayacak.”

Öfkesi neredeyse tüm kafatasını kaplamıştı, o koca kafayı.

“Hangi konuda anlaşmış olmamız gerekiyor?”

Ağır mitralyöz silahı çıkardım.

“Kasalarını boşalttım. Yarısı da sizin.”

Çok şaşırabilirdi ama hiç de öyle olmadı. Paul Cousin düşündü. O bir yöneticiydi. Durumu analiz eder, varsayımları gözden geçirir, hedefleri belirlerdi. Bana göre, kafasından geçenleri kendine itiraf etmek için zaman kazanıyordu. Ona yardım etmeye çalıştım:

“Siz de ayvayı yemiş durumdasınız, Cousin.”

Ona yardım ettim, çünkü çok acelem vardı. Fontana'nın Nicole'ün gözünün önüne bir saat dayamamış olmasını ümit ettim. Bunu yapabiliirdi. Dakikaları, saniyeleri sayabiliirdi. Ağır mitralyözünü yeniden doldurdum.

“Size üç dakika veriyorum.”

“Çok şaşırdım.”

Konuyu yeniden çerçevlendirecekti. Sekiz dakika kalmıştı. Nicole.

“Kaç para aldınız?” diye sordu.

“Şşşt.”

Şansını denemişti. Önceden kestirilebilir bir durumdu.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Gerçeklik ilkesinin mükemmel uygulaması.

“Exxyl'in kirli bir işini. Çok kirli bir iş. Dorfmann'ı sinirden çıldırtmak istiyorum. Bana istediğinizi verin, eli sıkı biri değilim.

Yedi haneli bir bahşış, utanç verici bir anlaşma, terörist bir ülkeyle sözleşme, masa altından verilen rezilce bir rüşvet... Hiç fark etmez.”

“Peki neden ben?”

“Çünkü yirmi yıldır buradasınız. Üst düzey kadroyla on beş yıldan fazla vakit geçirdiniz. Ve elinizi bu tür kirlı işlere bulaştıran birine çok benziyorsunuz. Yoksa burada, Sarqueville’de olmazdınız. Sizden tüm dosyayı istemiyorum, sadece iki önemli sayfayı verin. Başka hiçbir şeye gerek yok. İki dakikanız var.”

Ya hep ya hiç.

“Bu konunun gizli kalacağına güvencesini bana nasıl vereceksiniz?”

“Bir bilgisayar sunucusundan gelmesi gerekiyor, bu kadar basit. Exxyal’in sistemine girdim. Oradaki her şeye ulaşabilirim. Sizden çok gizli bir belge istemiyorum; gizli bile sayılmaz. Tek istediğim şey, kilit bir bilgi. Gerisiyle ben ilgilenirim.”

“Anlıyorum.”

Cousin kurnazın tekiydi. Hatta düşündüğümde de kurnazdı, çünkü şöyle dedi:

“Üç milyon.”

Gerçekten de faydacı biriydi. Karşısındaki durumu analiz etmesi, avantajları karşılaştırması ve çok kolay bir iş üstleneceğini anlaması için birkaç saniye yetmişti. Üç milyon avro. Bu rakama nasıl ulaştığını bilmiyorum. Kasayı boşalttığını biliyordu. Bir tahminde bulunmuştu. Aklında nasıl bir orana karşılık geliyordu acaba? Bu konuya ileride kafa yoracaktım. Şimdi acele etmek gerekiyordu.

“İki.”

“Üç.”

“İki buçuk.”

“Üç.”

“Tamam, üç milyon otuz.”

Cousin şaşırmişti, donmuş gibi durduğunu görünce, “Tamam,” dedi.

“Bir isim!”

KARANLIK KADROLAR

“Pascal Lombard.”

Kahretsin. İçişleri eski bakanı. Kıçımın üstüne oturmuştum işte şimdi. Bu adamın kafasından geçenleri çok iyi anlıyordum. Uygun-suz politikanın saf ürünü. Yetenekleri pek fena sayılmazdı. Çamura batmış bir geçmişi vardı. Tüm sınamalar karşısında edepsiz bir tavır takınıyordu. Adaletin püf noktalarını ortaya çıkarmayı hiçbir zaman başaramadığı birkaç tarihsel karavana. On beş yıldır tehdit altındaydı, ama kamu ahlakıyla ilgilenmeyerek Meclis'te yüksek sesle nutuk çekmeye devam ediyordu. Sürekli olarak da yeniden seçiliyordu. Bir örnek. İki veya üç tane oğlu, iş dünyasına ve siyasete girmişti.

“Ne?”

“1998. Union Path Corp ile birleşme sırasında. Olaylar klasik şekilde cereyan etti: Dorfmann'ın ağzından birleşmenin açıklandığını işitince, oğulları üzerinden kitleler halinde hisseler aldırdı ve üç ay sonra, birleşme açıklandığında, her şeyi yeniden sattı.”

“Kâr?”

“Doksan altı milyon frank.”

Araç telefonunu aldım. Nicole'ün numarasını çevirdim. İlk çalışta Fontana açtı.

“Bana karımı verin.”

“Bizim için iyi haberleriniz vardır umarım.”

“Var. Harikalar hem de!”

“Sizi dinliyorum.”

“Pascal Lombard. Union Path. 1998. Doksan altı milyon.”

Sessizlik. Ona idrak etmesi için zaman bıraktım. Kirli bir işe bulaştığını anlamak için polis teşkilatından olmaya gerek yoktu. Pascal Lombard, herkesin, özellikle de it heriflerin bildiği bir isimdi. Fontana'nın sessizliğinin ardında bir gerekçe olduğunu düşündüm. Yine de çabalıyordu:

“Benimle oynamayın, Delambre.”

Arkasından bir ses duyar gibi oldum. Kendimi engelleyemedim:

“Karımı istiyorum! Telefonu ona verin!”

Sesim arabayı doldurdu. Bana bakan Paul Cousin, beni giderek daha büyük bir sanrıya düşmüş buluyordu.

“Üzgünüm, Delambre,” dedi Fontana, “ama müşterimin eline hiçbir şey geçmedi ve süre sona erdi.”

“Arkanızdan işittiklerim nedir? Nedir o?”

Fontana başarısızlığı sevmiyordu. Ve şu anda hem benim için hem de onun için işler kötü gidiyordu. Müşterisine bir söz vermişti ve başarısız olmuştu. Tekrarladım:

“Müşterinizi yeniden arayacaksınız. Alexandre Dorfmann ile konuşacaksınız ve sadece şunu söyleyeceksiniz: ‘Pascal Lombard. Union Path. 1998.’”

Biraz soluklanıp birkaç saniye geçmesini bekledim.

Ve yeniden söze atıldım:

“Eğer ona sadece bunu söylerseniz, sorunlarınız sona erecektir, Fontana. Çünkü bu durum onu derhal sakinleştirecektir.”

Ona yardım ediyordum:

“Ama şayet onu aramak istemezseniz, size karşı çok çok çok öfkeli olacaktır.”

Son kozumu kullandım:

“Ve o anda, Dorfmann’ın elinden nelerin gelebileceğini iyi düşünün: Benim sorunlarım, sizinkilerin yanında solda sıfır kalacaktır.”

Sessizlik.

İyi işaret. Soluklandım. Bunu yapacaktı. İyi manevra.

“Sizi nereden arayayım?”

“Ben sizi ararım, ama önce bana karımı verin.”

Fontana tereddüt etti. Başkası tarafından yönlendirilmeyi sevmiyordu.

“Size söyledim: Bana karımı verin!”

“Alo.”

Nicole oradaydı. Korku yok. Artık olay bunu aşmıştı. Nicole zayıf düşmüştü, ölü gibiydi.

“Alain? Neredesin?”

“Buradayım, aşkım, seninleyim. Her şey sona erdi.”

Sesim biraz boğuk çıkmıştı, ona yeniden güvence vermeye, içini rahatlatmaya çalıştım.

“Niçin beni ellerinde tutuyorlar?” diye sordu Nicole.

“Seni serbest bırakacaklar, söz veriyorum. Sana zarar verdiler mi?”

“Beni ne zaman serbest bırakacaklar?”

Sesi korku doluydu, sürekli titriyordu. Aşırı gergindi.

“Sana zarar verdiler mi?”

Nicole herhangi bir yanıt vermedi. Endişe ve bezginlik karışımı bir duyguyla beni sorguluyordu. Düşünceleri sürekli aynı noktaya geliyordu:

“Ne istiyorlar? Sen neredesin?”

Yanıt vermeye vakit olmadı. Telefonu ondan almışlardı.”

“Beni on dakika içerisinde yeniden arayın,” dedi Fontana.

Telefonu kapattı. Midemde hoyrat bir hareketlenme oldu ve kusma hissi yarattı. O sırada Paul Cousin de parmaklarıyla direksiyona hafifçe vuruyordu.

“Çok işim var, Bay Delambre. Anlaşmayı sonuçlandırmayı öneriyorum size, ne dersiniz?”

Evet, doğru, sonuçlandırılalım. Aramızdaki alışverişin pratik koşulları konusunda hızla anlaşmaya varmamızı önerdi. Patronuna hizmet ederken sergilediği profesyonelliğin aynısını, onu dolandırırken de gösteriyordu.

Büyük bir profesyonel.

Benim açımansa, Nicole’ün birkaç sözcüğü içimi ferahlatmıştı.

“Ama öncesinde, bir şey var...” dedi Cousin.

“Evet, nedir?”

Dalgındım.

“Neden... otuz bin?”

“Üç milyon iş için...”

Arabanın kadrana elimin tersiyle vurdum.

“Ayrıca arabanız. Onu alacağım.”

51

“Üzgünüm, bu doğrultuda hiçbir talimat almadım.”

“Fontana, canımı sıkıyorsunuz!”

Bağırmışım. Paris’e giden otobanda 180 km hızla sürüyor, bir yandan da elimin tersiyle var gücümle direksiyonu dövüyordum. Önümden 160’la giden bir tipe korna çaldım.

“Eldeki kartlar değişti, gerzek!”

Tam o anda, kısa bir süre önce Fontana’nın bana yaşattığı dehşeti istesem bile hatırlamakta zorlanıyordum. Kazanacağımı biliyordum, onu avucumun içinde hissediyordum, ama dünyada her şeyden daha çok istediğim şey, Nicole’ün kendisiydi.

Konuşmaya devam ettim:

“Emirleri artık ben veriyorum, beni anlıyor musun, puşt herif?”

Puşt herif sessiz kaldı. Alexandre Dorfmann, Pascal Lombard ve Union Path isimlerini duyar duymaz, benimle bizzat görüşene dek ondan her türlü eylemini askıya alması yönünde talimat vermişti. İki saat içerisinde beni bürosuna bekliyordu. Kırk dakika geç gelme lüksünü kendime tanısam bile, beni beklemek için tüm randevularını değiştireceğinden emindim. Araba telefonunun sesini artırdım. Önümde hareket eden her şeyi geçmek için yaklaşık 200 km hızla zikzaklar yaparken, bağırmaya devam ediyordum:

“Tüm bunların nasıl sonlanacağını bile sana söyleyebilirim, it herif. Bir saat içerisinde karımı bırakacaksın ve kulübene geri döneceksin. Ve eğer karımın saçının bir teline bile zarar gelmişse, Sudan’daki marifetlerinden bahsedeceğim!”

Söylemek istediğim kelimelerin hepsi gelmiyordu zihnime.

“Gerzek herif, bir yandan talimatlarımı not ederken, bir yandan da uygula. Karımın derhal üç fotoğrafını istiyorum. İlki yüzünü, ikincisi ellerini, sonuncusu da ayakta durmuş olarak tüm vücudunu göstermeli. Bunu cep telefonuyla yap, fotoğrafların üzerinde bugünün tarih ve saatini görmek istiyorum. Tüm bunları şuraya göndereceksin...”

Numarayı aradım. Telefonun içinde bir araştırma yaptım. Bir elimi direksiyondan çekip telefona eğildim, bir tuşa bastım, bu gerzek alet nasıl çalışıyordu acaba... Çok güçlü bir korna sesi arabanın yolcu bölümünü titretti; derhal başımı kaldırdım. Araba, tehlikeli bir şekilde sağdaki refüje doğru yoldan sapmış ve Hollanda plakalı bir yarı-römorka doğru son hızla kaymaktaydı. Arabanın şoförü var gücüyle kornaya basıyordu. Durumu son anda fark ederek, kamyondan uzaklaşmak için direksiyonu sert bir şekilde çevirdim ve bir başka aracın çevresinden adeta ışık hızıyla dolaşım. Frene basmak aklıma bile gelmemiştir. Kadranda saatte yüz seksen üç kilometre hız yaptığım gözüküyordu.

Fontana'ya araç telefonunun numarasını haykırdım.

“Sana beş dakika veriyorum! Beni tekrar aramak zorunda bırakma. Yoksa, sana yemin ederim ki, patronundan zorla alacağım her şeyi, testislerini koparmak için kullanırım.”

Otobanın dört şeridinde slaloma devam ettim. Sakinleşmem gerekiyordu. Radara yakalanmam önemli değildi, ama polisler tarafından durdurulmak, pek iyi bir strateji olmazdı. Sol şeritte kaldım. Bu mantıklı bir hareketti. Her on saniyede bir telefonun ekranına göz atıyordum. Nicole'ün fotoğraflarını görmek için can atıyordum. Fontana'nın beni tatmin etmek için telaşlandığını pek hayal edemiyordum. Önümde hâlâ birkaç dakika daha vardı.

Kendimi sakinleştirmek için Cousin'in arabasını inceledim. Lükstü. Her şeyin en iyisine sahipti. Fransız teknolojisinin gerçek bir mucizesi, endüstriyel sahanın canına okuyan biri için mutlak bir utanmazlık. GPS'in talimatlarını kurcalayıp bir istasyon arıyordum. *France Info*'ya denk geldim. “... *John Arnold, otuz üç yaşında bir tüccar, geçtiğimiz sene 2 ila 2,5 milyar dolar kazandı. Ardından...*” Kapattım. Dünya hâlâ aynı hız ve yönde dönüyordu.

Seçeneklerden, çifte çağrının aktive edildiğini teyit ettim ve Charles'ın numarasını çevirdim. Telefon bir kere çaldı, iki, üç, dört.

“Alo!”

İyi kalpli Charles'ım benim. Sesi elbette canlı değildi, ama ses tonu işte karşımdaydı; gür ve cömert.

"Merhaba, Charles!"

"Ah sen misin kahretsin ben de senin beni aramam bekliyordum."

Her şeyi yine zincirleme söylemişti. Charles durumundan memnundu. Kendisine bir telefon gelmesi onu mutlu ediyordu, birinin bu çabası karşısında kendini ödüllendirilmiş hissediyordu.

"Paris otobanındayım."

Bilgi, vişne likörünün içinde yüzerek beyninin içinde bir tur atmıştı. Bir sonraki soruyu beklemeyip açıkladım. Cousin, Fontana ve Dorfmann'dan söz ettim.

"Ah kahretsin!" diye yineledi Charles, açıklamalarım bitince.

Performansıma hayran kalmıştı. Fontana'nın aramasını beklerken zaman çok yavaş geçiyormuş gibi geldi. Charles'a nerede olduğunu sordum.

"Senin gibi, otobanda."

Aman Tanrım, Charles da direksiyondaydı demek!

"Şansım çok yaver gitti," diye başladı konuşmaya. "Bir ahbabımı aradım ve tahmin et bakalım eniştesi arabamızın bozulduğu benzin istasyonuna on iki kilometre uzaklıkta küçük bir köyde yaşıyormuş ne büyük bir şans değil mi?"

"Charles... Sen araba mı kullanıyorsun?"

"Ah, elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

"Temkinliyim, bilirsin," diye beni teskin etti Charles. "Sağ şeritten ilerliyorum ve altmış geçmiyorum."

Başka bir arabanın arkadan kendisine vurması ve polislerin kucağına düşmesi için en iyi yöntem.

"Ama otobanın hangi noktasındasın?"

"Sana onu tam olarak söyleyemem çünkü tabelalardaki yazılar küçük, anlarsın ya."

Tahmin edebiliyordum. Ve tam da ona yanıt verdiğim sırada, ileride, sağ şeritte, kızıl renkli, devasa kromajlı farları olan ve ardında sorgucu andıran yoğun bir beyaz duman bırakan arabasını fark ettim. Hafifçe yavaşladım ve onun hizasına geldiğimde kornaya bastım. Koltuğa sıkışmış gibi küçücük görünüyordu; direksiyon neredeyse kafasının hizasındaydı.

Durumu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Ah, sensin! Ah, kahretsin!” diye haykırdı, beni tanır tanımaz.

Mutluluktan çıldırmıştı. Küçük Kızılderili selamından verdi. Gü-lüyordu.

“Oyalanamam, Charles, beni bekleyen biri var.”

“Benim için endişelenme,” diye yanıt verdi.

Söyiyecek çok fazla şeyim vardı. Ona çok şey borçluydum. Bor-cum devasa boyutlardaydı. Her şey iyi sonlanırsa, Charles'ın hayatını değiştirecektim, ona içi vişne likörü dolu bir ev armağan edecektim. Ona söyleyecek o kadar çok şey vardı ki!

Yeniden gaza yüklendim. Birkaç saniye içerisinde arabasının be-yaz sorgucu ve kırmızı çizgisi dikiz aynamda birbirine karışmış iki noktadan ibaret kaldı.

“Her şeyin yolunda gitmesi gerekiyor, Charles.”

“Ah, evet,” dedi, “bal kaymak gibi olacak.”

“Bal kaymak gibi olacak”. Böyle ifadeleri hâlâ kullanan dünyadaki az sayıda insandan biriydi. Sözlerimi tamamladım:

“Dorfmann ile buluşuyorum; testislerini çalışma masasına çivi-lemenin tam vakti. Nicole'ü geri alacağım ve her şey sona erecek.”

Şaşkınlıktan afallamıştı. Ve mutluydu.

“Senin adına çok mutluyum, ahabap. Bunu hak ediyorsun!”

Charles'ın bana böyle bir şey söylediğini iştirmek beni çok şaşırt-mıştı. Başkası için bu kadar samimi bir şekilde mutlu olmak! Hiçbir zaman böylesi bir fedakârlık gösteremeyecektim.

“Diğer salağı da becerdin mi? Neydi adı, Montana mı?”

“Fontana.”

“Evet!” diye haykırdı Charles.

Ve yeniden mutlu oldu. Tüm bunlar karşısında çok seviniyormuş gibi bir hali vardı.

Başarıya ulaşacağım kesindi. Dorfmann'ın verdiği randevu kendi başına bir geri çekilme emriydi, neredeyse kılık değiştirmiş bir ateşkes talebiydi. Nicole'ün serbest kalmasını sağlayacaktım ve onu yeniden eve götürecektim. Ona her şeyi açıklayabilecektim. Hakkımız olan ödüle kavuşacaktık. Yaşadığımız tüm mutsuzlukların adil bedeli. Sefil hayatımız sona erecekti. Charles'ın da bizimle olmasını istiyordum. Nicole ona bayılacaktı.

“Ah, hayır, olmaz,” dedi Charles. “Tüm bunlardan sonra Dulcinea'yla baş başa kalmalısınız romantik mumunuzu tutacak birine ihtiyacın yok!”

Israr ettim.

“Orada olmanı istiyorum, Charles. Bu benim için önemli.”

“Emin misin?”

Ceplerimi karıştırdım, Fontana'nın verdiği kâğıdı çıkarıp ona adresi verdim.

“Bekle,” dedi Charles. “Ah, tekrar eder misin?”

Adresi yeniden verince Charles haykırdı.

“Ah ne tuhaf şey ben çocukken aslında pek de çocuk sayılmazdım gençken tam da o mahallede yaşamıştım.”

Bu durum işleri kolaylaştıracaktı.

“O zaman dinle,” diye sözlerine devam etti Charles. “Yine de sokak numarasını not etmem gerekiyor çünkü aklımda tutabileceğimden emin değilim.”

Onun sağa doğru iyice uzanıp torpido gözüne daldığını hayal ettim.

“Hayır!”

Şu anda içinde bulunduğu durumda, eğer tamamen yola konsantre olmazsa sonuç bir felaket olabilirdi.

“Uğraşma, Charles, sana SMS ile gönderirim.”

“Nasıl istersen.”

“O zaman şöyle yapalım. Saat 20:30’a doğru diyelim, ne dersin? Senden şimdi ayrılmam gerekiyor. Sana güveniyorum. Söz, değil mi?”

İlk fotoğrafta elleri görünüyordu ve iyice inceledim. Bunun sebebi, kuşkusuz, benim ellerimin hâlâ çok acımasıydı ve aylardır ilk kez araba kullanırken ellerimin hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaklarını anlamıştım. Bazı parmaklar, ölene dek ve belki daha sonra da kaskatı kalmaya devam edeceklerdi. Alyansını fark ettim. Bu bende tuhaf bir his yarattı: İki eli açık bir şekilde sergileniyordu, sanki çekicin gelişini bekler gibi. İkinci fotoğraf ise, doğru gün ve saatte çekilmişti, ama fotoğraftaki Nicole değildi. Eskiden sahip olduğum, her zamanki Nicole’ümün yerini beyazlaşmış saçlı, yüz çizgileri belirginleşmiş, objektife korku ve mağlubiyetle bakan ellili yaşlarında bir kadın almıştı. Nicole, tüm bu yaşananlar karşısında yıpranmıştı. Birkaç saat içerisinde yaşlı bir kadına dönüşmüştü. Bu durum karşısında yüreğim daraldı. Televizyonda, Lübnan’da, Bolivya’da, Çad’da görülen rehinelere portrelerini andırıyordu: İfadesiz, herhangi bir coşkusu kalmamış bakışlar. Üçüncü görüntüde, sol elmacık kemiğinde, etrafında mor renkte bir kan toplanmasının görüldüğü bir yara vardı. Bir yumruk darbesi. Bir cop, belki de.

Nicole’ü dövmüşler miydi?

Kaçmayı mı denemişti?

Kanayana kadar dudaklarımı ısırardım. Gözyaşlarım yükseldi.

Bağırarak direksiyona vurdum. Çünkü Nicole’ün böyle olmasına ben sebep olmuşum.

Bu suçluluğun altında kalamazdım. Onu derhal geri almalıydım. Direncimin kırılmaması gerekiyordu. Hedefe yoğunlaşmış haldeydim. Burnumu çektim, gözlerimi sildim. Tam tersine, onu telefonun ekranında bu şekilde görmek bana güç vermeliydi. Sonuna kadar mücadele edecektim. Ona getireceğim şeyin her şey geçtikten sonra aramızı düzleteceğini biliyordum. Tüm yaralarını iyileştirecek, tüm yara izlerini silecektim. Ona kavuşmak için geri dönüyordum. Geleceğiyle barışık bir hayatla zenginleşmiş olarak. Tüm sorunlarımıza, istisnasız hepsine bir çözüm bulmuş olarak geri dönüyordum.

Şimdi istediğim tek şey, zamanın hızlı geçmesi, Nicole'ün serbest bırakılması, eve geri dönmek, onu yeniden görmek ve kollarımın arasına almaktı.

Onu yeniden aramalıyım. Telefon çalar çalmaz Fontana net ve kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. Ona küfretmek üzereydim, ama benden çok daha hızlı çıktı.

"Müşterimden talimat alana kadar hiçbir istediğinizi elde edemeyeceksiniz."

Ve derhal telefonu kapattı. Beni Nicole'a bağlayan ince bağ az önce kopmuştu. Her şey benim elimdeydi. Onu serbest bırakmak, onu kurtarmak. Derhal.

Yeniden gaz pedalına asıldım.

52

La Défense¹⁷.

Gözlerimi havaya kaldırdım. Cafcaflı cam kulenin en üstünde, Exxyal-Avrupa'nın logosu ve ismini taşıyan altın renkli ışıklı tabela, eksenini etrafında dönüyordu. Gece olduğunda tanrılaştığı, tüm dünyayı aydınlatan kocaman bir ışık demetine dönüştüğü sanılabilirdi.

Paul Cousin'in arabası, otopark kapısını uzaktan açan bir tertibatla donatılmıştı. Saat 19:30'u geçmişti, ama çalışanlara ayrılan ikinci kattaki yerlerin büyük kısmı doluydu. 198 numaralı bölüm, arabam geçerken otomatik olarak aydınlandı ve zemindeki alüminyum işaret yandı. Park edip kararlı adımlarla asansöre ilerledim. Kameralar tüm hareketlerimi ve adımlarımı takip ediyorlardı. Onlardan her yerde vardı ve insanın içlerinden bir tanesine yoğunlaşması imkânsızdı. Gideceğim yerden bir an olsun tereddüt etmedim, düğmeye bastım ve gökdelenin en üst katına yönlendirildim. Dünyanın doğuşundan bu yana, tanrılar hep orada ikamet ederlerdi.

17 Paris'in modern iş bölgesi. (ç. n.)

Kendine has bir tarzı olan, post-modern çizgilerle tasarlanmış, lüks, dolaylı ışığın kullanıldığı bir asansördü. Buruş buruş olmuş, modası geçmiş takım elbisemin içinde, pejmürde biri imajı veriyordum. Asansör katları geçtikçe endişem galip geliyordu.

İşte muharebeler bu şekilde kaybedilir.

Yönetim bilimi der ki: İnsanın fanteziye dönük eğilimlerini yenmesi ve her zaman için gerçeği ve ölçülebilir olanı ön plana çıkarması gerekir.

Derin derin soluk alıp veriyordum, ama işe yaramıyordu. Alexandre Dorfmann, büyük Fransız patron, Avrupa endüstrisinin direği beni kabul edecekti. Böylesi bir iktidara meydan okumak, ben etkiliyordu. Argümanlarıma dair bir durum saptaması yapıyordum. Hâlâ inatla bekleyen bir kuşku vardı: Niçin benimle karşılaşmak istiyor olabilirdi ki?

Bunun ona herhangi bir yararı yoktu.

Talimatlarını iletmesi yeterliydi. Bana bir randevu önermek, onun açısından çılgınca bir tedbirsizlik anlamına geliyordu. Ayrıntıları, Nicole'ün kaçırılmasını bilmediğinden emindim; hiçbir şey bilmemek ve bu şekilde de her türlü yasal riskten mükemmel şekilde korunmak üzere Fontana'ya yeterince para akıtıyordu.

Peki, arenaya bizzat inme ihtiyacını neden hissetmişti?

Muhtemelen benim düşünmediğim bir durum vardı. Oyun kâğıtlarına benim görmediğim bir işaret konmuştu. Beni bir yumrukla yere sereceğine dair bir hissim vardı, beni çırılçıplak soyup düzecekti. Böylesi bir adamın karşısında kolay yollardan zafer elde etmek, kesinlikle imkânsızdı. Böyle bir şey asla mümkün olamazdı. Giyotine doğru ilerliyordum. İşte, asansörün kapısı açıldığında ruh halim bu şekildedeydi. Daha o andan itibaren yarı mağluptum. Gözlerimin önünde, Nicole'ün halsiz düşmüş yüzünün izlerini taşıyan bir perde vardı adeta.

O düzeyde, sekreterler erkeklerden seçilir. Genç ve diplomalı erkekler. Onları “danışman”, “iş arkadaşı” olarak adlandırırlar. Oranın sekreteri de, yüzünde ENA¹⁸ mezunlarına özgü, çok profesyonel gülmemesiyle beni karşıladı. Konuyu biliyordu. Başkan beni kabul edecekti.

18 Fransa'nın ünlü Ulusal Yönetim Okulu. (ç. n.)

Bekleme odasında kapitone kumaşlı koltuklar vardı, oda duvardan duvara halı döşeliydi. Ayakta durdum. Bekleme odasının kuralını biliyordum: Yemek uzun süre hafif ateşle pişirilir. Derin derin soluk alıp veriyordum, ama kalp ritmim muhtemelen dakikada yüz yirmi atıyordu. Hayır, bekleme odasını kurallarını bilmiyordum, çünkü hiçbir kuralı yoktu: Yarım saat sonra kapı açıldı.

Beni çağırıyorlardı.

Genç danışman ortalıktan kayboldu.

Bir anda çarpıldığım şey, devasa pencerenin ardında aydınlanan kentin kelimelere sığmaz güzelliği idi. Tanrı, dünya üzerinde güzel bir manzaraya sahipti. Muhtemelen bunun sebebi, görevine çok önem vermesiydi. Alexandre Dorfmann, tersten kalkmış bir mizaçla çalışma masasından kalktı. Görünen o ki, önündeki dosyayla meşguldü ve benim gelişimden dolayı okuması yarıda kesilmişti. Yüce bir edayla gözlüklerini çıkardı. Yüzü değişti, bana bir şerit misali ince bir te-bessüm gönderdi.

“Ah, Bay Delambre!”

Ses, kendi başına, bir egemenlik aracıdır. Mükemmel bir ahenkle kullanılmış, en küçük bir vurguya kadar çalışılmış bir ses. Dorfmann bana doğru birkaç adım attı, büyük bir coşkuyla elimi sıktı, diğer eliyle de dirseğimden tuttu ve duvarları “ben insanları seven yüce bir patronum” diye bağırarak bir kütüphaneye kaplı olan salonun bir diğer köşesine doğru sürükledi. Oturdum.

Dorfmann da hemen yanımdaki yerini aldı. Yapmacıksız bir tavırla.

Hissettiklerim tarifsizdi.

Bu adamın çılgın bir çekim gücü vardı.

İnsana bu şekilde elektrik veren kişiler vardır. Etraflarına dalga dalga yayılır.

Dorfmann iktidarı, Fontana ise tehlikeyi temsil ediyordu. Dorfmann, kişiselleştirilmiş nüfuzun itkisiydi.

Bir hayvana dönüşecek ve homurdanmaya koyulacaktım.

Onun esir alma günündeki halini anımsamaya çalıştım. Dilini yutmuşçasına yere oturmuştu. Ama artık aynı insanlar değildik, ne o ne ben. İşte, normal koşullara geri dönmüştük. Sosyal hiyerarşi

yeniden ön plana çıkmıştı. Emin değildim, ama sanırım bugün karşı karşıya olma nedenimizi tam da bu noktada aramak gerekiyordu: Onu yaşamak zorunda bıraktığım şeyde.

“Golf oynar mısınız, Bay Delambre?”

“Ah... Hayır...”

Hapishanede insanın hızlı yaşlandığı doğrudu ama daha şimdiden, golf oynayan birini mi andırıyordum acaba?

“Ne yazık. Bu durumu çok iyi özetleyen bir metaforum vardı oysa ki...”

Sinek kovarmış gibi bir hareket yaptı.

“Önemli değil.”

Üzüntülü bir havaya büründü ve özür dilercesine ellerini iki yana açtı.

“Bay Delambre, çok az vaktim var...”

Bana kocaman gülümsedi. Dışarıdan bakan bir göz, bana karşı derin bir empati hissettiğini, samimi bağlar geliştirdiğini, eğer koşullar elverseydi uzun uzun sohbet etmeye bayıldığı bir dostu olduğumu sanabilirdi.

“Benim de biraz acelem var aslında...”

Söylediklerimi onaylayarak sustu. Mükemmel bir sessizlik içerisinde uzun uzun beni süzmeye başladı. Beni gözlemliyor, ayrıntılı bir şekilde süzüyor, en ufak bir rahatsızlık hissetmeksizin beni inceliyordu. Ardından, hedefi şaşmayan bakışları gözlerimde sabitleniyordu. İnanılmaz derecede uzun bir süre. Bu durum beni son derece germişti. O anda, hayatım boyunca katlandığım tüm mesleki korkularımın bir toplamını yeniden hissettim. Korkutma alanında Dorfmann bir uzmandı: İş arkadaşları, sekreterler ve danışmanlarından oluşan sayısız kişiyi dehşete düşürmüş, onlara türlü sadistlikler yapmış, gözlerini korkutmuş, onları paniğe sürüklemişti, hatta pencereden atlamalarına bile sebep olmuş olabilirdi. Tüm kişiliği, basit ve net bir yorumdan ibaretti: O hayattaydı, çünkü diğerlerini öldürmüştü.

“Peki...” dedi en sonunda.

Bunun üzerine, en sonunda burada, karşısında bulunuşumu anladım.

Teknik olarak bakıldığında, hiçbir şey varlığını gerekçelendiremiyor, pratik düzlemde her şey burada bulunmamamı telkin ediyordu. Ama, o, bu konuda içini ferah tutmak istemişti. Bu mesele, ilk başından beri, şakaklarına bir Beretta dayadığım birkaç dakika haricinde daha önce neredeyse hiç karşılaşmamış olan iki adamı karşı karşıya getirmişti. Meseleleri bu şekilde çözmek Dorfmann'ın âdeti değildi.

Tüm mesleki bahislerde, bir hakikat anı olmalı.

Dorfmann, hissettiği şu gereksinimi karşılamaksızın gitmeme izin veremezdi: Beni karşısında görmek, iktidarının başarısızlığa uğrayıp uğramadığını ölçmek.

İkinci aşamada ise, ona nasıl bir tehdit oluşturduğumu görmek. Potansiyel riski ölçmek.

“Tüm bunları telefonda çözebilirdik,” dedi bana.

Ona yönelik niyetlerimin ne kadar zararlı olduğunu değerlendirmek.

“Ama sizi kişisel olarak tebrik etmek istedim.”

Onu kesin bir savaşa mecbur bırakıp bırakmadığıma karar vermek. Ona kalsa, savaşa hazırdı, çünkü herhangi bir merhamet beslemeksizin her şeye meydan okuyabilirdi.

“İşinizi ustalıkla yürüttünüz.”

Veya sözüme güvenip güvenmemeyi düşünecekti. Bir diğer ifadeyle: ikimiz de tam anlamıyla namussuz heriflerdik.

Kırpığımı bile oynatmadım. Bakışlarına karşılık verdim. Dorfmann'm tek bir şeye güveni vardı: İçgüdüleri. Bu, belki de başarısının anahtarıydı: Kimse hakkında yanılmamış olmanın verdiği o güven...

“Sizi işe almalydık,” dedi en sonunda kendi kendine konuşmuşçasına.

Fikri karşısında kendi kendine güldü, sanki ben artık orada değildim.

Ardından dünyaya geri döndü. Keyifli bir rüyadan zorla uyandırılmış gibiydi. Silkelendi; ardından konuyu değiştirdiğini belirtmek için gülümsedi:

“Peki, Bay Delambre, ne yapacaksınız tüm bu parayla? Yatırım mı? Kendi şirketinizi mi kuracaksınız? Yeni bir kariyere mi adım atacaksınız?”

Benimle ilgili nihai kararının son teyidi. Sanki bana on üç milyon avroluk görünmez bir çek uzatıyordu ve çeki parmaklarının arasında sımsıkı tutup, giderek daha hızlı bir şekilde çekmem için beni zorluyordu. Şu an için kararlı duruyordu.

“Huzur ve dinlenmeye ihtiyacım var. Hak ettiğim emekliliğin hayalini kuruyorum.”

Açıkça, silahlı bir barış önerisi getiriyordum.

“Sizi ne kadar iyi anlıyorum, bir bilerseniz!” diye teskin etti beni, sanki o da sadece iç huzurunun hayalini kuruyormuşçasına.

Akabinde, son bir saniye daha değerlendirme yaptıktan sonra, görünmez çeki serbest bıraktı.

Ve tüm bunların ardından durumu idrak ettim: Aslında bu paranın hiçbir önemi yoktu. Sadece kâr-zarar tablosundan geçecekti.

Alexandre Dorfmann açısından, insanın yaşam kaynağı bu değildi.

İnsan bunun için mücadele etmezdi.

Kendimi kasayla giderken bile hayal edebilirdim.

Dorfmann, bana gülümseyerek ayağa kalktı. Elimi sıktı.

Kılıksızın tekiydim.

Cebimdeki üç beş bozuk parayla birlikte oradan çıktım.

53

Arabadan daha konforlu bir şey yoktu, ama saat de çok geçti: 20:05. Son vardiyaların çıkış saati. İki-üç saat daha çalışması gerekenler haricinde, çalışanlar yeniden arabalarına biniyorlardı. Tam olarak bana bir yeşil ışık yakılmadığı için, her şeyi sona erdirdiğimi, kazandığımı, kumarda ortaya sürülen paranın tümünü tek seferde kazandığımı düşünmekten kendimi alıkoyuyordum. Arabanın telefonuna kenetlenmişti bakışlarım. Ama ne arayan vardı ne soran. Hiç kimse. Kendi kendime mantık yürüttüm: Şu an için endişelenecek hiçbir şey yoktu. Yeniden bir hesaplama yaptım. Güvenlik sınırlarını

genişlettim, çerçeveyi büyüttüm, her şey, Dorfmann'ın talimatlarını ulaştırmadaki hevesine bağlıydı. Arabanın saatine baktım: 20.10.

Kendimi oyaladım; dairenin adresini vermek için Charles'a bir SMS gönderdim. Arabadaki saatin ekranına bir göz attım. Hâlâ bir değişiklik yoktu. Yeniden Nicole'ün fotoğraflarına bakmaya yelten- dim ama sonra kendimi engelledim. Bu beni korkutacaktı ve artık her şeyin sona erdiğine inanmanın gereksiz ve zarar verici olduğuna inanmak istiyorum. Hayatımın en büyük anından sadece birkaç da- kika uzaklıktaydım. Eğer her şey iyi geçerse, bu, onarım sürecinin büyük günüydü.

20:12.

Artık kendimi tutamadım. Nicole'ün cep telefonu numarasını çevirdim. Bir kez çaldı, iki kez çaldı, üçüncüsünde ise bir "alo" sesi işittim: Oydu, doğrudan o çıkmıştı telefona.

"Nicole? Neredesin?"

Bağırmıştıım. Yanıtlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti ama sebebini bilmiyordum. Sanki benim sesimi tanımamış gibiydi. Hay- kırmamın yarattığı panik etkisi de olabilirdi sebep.

"Bir takside," dedi en sonunda. "Peki ya sen, sen neredesin?"

"Takside tek başına mısın?"

Sorularıma yanıt vermek için niçin bu kadar uzun süre bekli- yordu ki?

"Evet, onlar... onlar beni serbest bıraktılar."

"Emin misin?"

Ne aptalca bir soru.

"Eve dönebileceğimi söylediler."

Tamam, hallolmuştu. Derin bir soluk aldım. Sona ermişti.

Kazanmıştıım. Ben galip taraftım.

Önüne geçilemez bir mutluluğa kapıldım.

Göğsümü sonuna kadar açıp bağırmak, haykırmak istiyordum.

Kazanmıştıım.

KARANLIK KADROLAR

Delambre, nam-ı diğer ANPE sona ermiş, Delambre ISF, nam-ı diğer vergisiz sahneye çıkmıştı. Ağlamak üzereydim. Zaten hemen ağlamaya başladım, var gücümle direksiyona sarılmıştım.

Ardından, öfkeyle direksiyona vurmaya başladım.

Kazanmıştım, kazanmıştım, kazanmıştım.

“Alain...” dedi Nicole.

Mutluluktan haykıryordum.

Şeytanın bacağına kırmıştım, düşmanı yenmeyi, tümünü yenmeyi, başarmıştım. Eteklerim zil çalıyordu.

Hayatımın sonuna kadar ayda 50.000 avro para harcayabilirdim. Üç daire satın alacaktım. Kızlarımın ikisine de birer daire. Çılgınca bir şeydi bu.

“Alain...” diye yineledi Nicole.

“Kazandık, aşkım! Neredesin, söylesene, neredesin?”

O anda fark ettim ki Nicole ağlıyordu. Usul usul. Bunu hemen fark etmemiştim, ama şimdi daha dikkatlice dinlediğimde, küçük hıçkırıklarını işitiyordum ve içim acıyordu. Bu normaldi, korkunun ters tepkisiydi. Teskin edilmeye ihtiyacı vardı.

“Bitti, aşkım, bittiği konusunda sana yemin ederim. Artık hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Artık başına hiçbir şey gelemez. Sana açıklamam gerek...”

“Alain...” dedi yeniden, daha ileri gidemedi.

Takılmış plak gibi sürekli ismimi yineliyordu. Ona açıklayacağım onca şey vardı ki. Ama bunun için zamana ihtiyaç vardı. Öncelikle onu yatıştırmalıydım.

“Peki ya sen, Alain...” diye sordu bunun üzerine Nicole. “Sen neredeydin?”

O anda nerede olduğumu değil, bana ihtiyacı olduğunda nerede olduğumu soruyordu. Onu anlıyordum, ama problemin tüm boyutlarını bilmiyordu. Ona aslında hiçbir zaman uzaklaşmadığımı, korkuya kapıldığı bu süre zarfında ikimiz için net bir zafer elde etmekle

uğraştığımı açıklamam gerekiyordu. Onunla konuşurken Exxyal'in otoparkından ayrılmış ve Paris'e doğru kestirme yola yönelmiştim.

"Orada, la Défense'tayım."

Nicole şaşırmişti.

"Ama la Défense'ta ne işin var senin?"

"Hiç, eve dönüyorum, sana açıklayacağım. Korkmanı gerektiren hiçbir şey yok artık. En önemlisi bu değil mi?"

"Korkuyorum, Alain."

Birbirimizi anlamada sorun yaşıyorduk. Tüm bunları, yaşadığı şeyleri geride bırakması gerekiyordu. Tüm bunları birlikte ele almamız gerekiyordu. Çevreyoluna yöneldim.

"Korkman için hiçbir sebep yok, aşkım." (Sürekli aynı şeyleri yineliyordum, ama başka ne yapabilirdim ki?) "Çok kısa süre içerisinde birbirimize kavuşacağız." (Onu kollarımın arasına almak için mümkün olduğunca daha hızlı ilerliyordum.) "Ne yapacağımızı biliyor musun?" (Onu teşvik etmeliydim.) "Yepyeni bir hayata yelken açacağız, işte tam da bunu yapacağız. Sana açıklayacağım çok önemli haberler var. Çok önemli haberler! Hayal bile edemezsin..."

Ama şimdilik, bunu ona söylemenin pek bir anlamı yoktu. Bu durumda olduğu sürece, hiçbir şey mümkün değildi.

"Yakında orada..."

"Evde" olacağım demek isterdim, ama birbirimize kavuşacağımız yeri bu şekilde tanımlayamazdım. Fiziksel olarak, bu imkânsızdı, doğru kelimeleri aramaya başladım. Nicole kurulmuş plak gibi arka arkaya, "Alain, Alain..." diye yineliyordu. Bu durum beni epey rahatsız ediyordu. Ve oldukça sınırlı bir hale sürüklüyordu.

"Yarım saat içerisinde oradayım, tamam mı?"

Nicole üstüne alındı.

"Evet," dedi, en sonunda burnunu gürültülü bir şekilde çekerek. "Tamam."

Telefonda sessizlik. Benden önce telefonu kapattı.

Beş dakika sonra, Clignancourt'un kapısına ulaşmıştım. Onu aradım. Zil sesi. Bir, iki, üç, sonuna kadar çaldı. Telesekreter. Numarayı yeniden çevirdim. Porte de la Villette¹⁹. Yeniden telesekreter. Burnuma kötü kokular geliyordu. Fontana'nın ismini zihnimden geçirmeye bile cesaret edemiyordum ama oradaydı, karşımda, çevremde, her yerde. Sinirli bir şekilde direksiyona vurdum. Kazanmıştım ve şimdi korkmayı reddediyordum. Nicole'ün numarasını yeniden çevirdim. Nicole en sonunda telefonu açtı.

"Niçin bana yanıt vermiyordun? Neredeydin?"

"Efendim?"

Şaşırmış, mekanik bir ses. Sorumu yineledim.

"Asansördeydim," dedi Nicole en sonunda.

"Sen... sen geldin mi? Eve girdin ve kapıyı kapattın mı?"

"Evet..."

Kocaman bir iç çekti.

"Evet, kapıyı kapattım."

Her zaman yaptığı gibi ayakkabılarını çıkardığını hayal ettim. İç çekmesi, saf bir teselliydi. Benim için de.

"On beş dakika içerisinde oradayım, aşkım, tamam mı?"

"Tamam," dedi Nicole.

Bu kez telefonu kapatan ben oldum. Adresi GPS üstünde işaretledim. Çevreyolundan ayrıldım. Mucizevi bir şekilde, birkaç dakika içerisinde Flandre Caddesi'ne ulaştım. Ama henüz dertlerim sona ermemişti, arabayı park edecek yer yoktu. Etrafta dönüp dolaşarak bir yer aradım. Bu çevrede halka açık bir otopark alanı var mıydı acaba? Etrafı gözlerimle kolaçan ettim. Korkunçtu. Gülümsedim. Nicole'ün satın aldığı daireyi bir hayır kurumuna verecektim. Sağa döndüm, sola döndüm, geri geldim, sokak boyunca park halindeki arabaları inceledim, uzaklaştım, geri geldim, daireler çizmek beni giderek öf-

19 Paris metrosunda bir istasyon. (ç. n.)

kelendirmeye başlamıştı. Yanlarından yavaşça geçerken, sağ, daha sonra da sol kaldırım boyunca park etmiş araba dizilerini inceledim.

Kalbim bir anda hopladı, midem bulandı.

Hayır, bu imkânsızdı. Yanlış görmüş olmalıydım.

Yutkundum.

Ama içimden bir ses, bunun mümkün olduğunu söylüyordu.

İyi bir refleks sergileyerek arabayı durdurmak yerine yola devam ettim. İçimin rahat olması gerekirken şimdi ellerim titriyordu, çünkü bu kez, eğer yanılmıyorsam, bu bir felaketti, uçurumdan aşağıya atlamak demektir. Bir kere, iki kere, üç kere geri döndüm, aynı sokaktan düşük bir hızla geçtim, başını dimdik tuttum, düşüncelere dalmış bir adam edasıyla gözlerimi kıstım, ama oradan geçerken, siyah bir 4x4'ün arkasında oturmuş kadını net bir şekilde görmüştüm: Yasmine. Kulaklarını örten bir şapka giymişti.

Hiç şüphe yoktu, ta kendisiydi.

Bekliyordu.

Hayır. Pusuya yatmıştı.

Çünkü eğer genç Arap oradaysa, Nicole'ün evine otuz metre ileride bir sokağa park etmişse, Fontana da orada demektir.

Yolumu gözlüyorlardı. Bizim yolumuzu gözlüyorlardı. Nicole ve benim.

Arabayı kullanmaya devam ettim, rastgele döndüm dolaştım. Olan biteni anlamak için zaman geçirdim.

Dorfmann talimatlar vermişti. Fontana emre itaat etmişti, bu da misyonuna nihai noktayı koymuştu.

Buradan bir sonuç çıkarmak zor olmasa gerekti: Eski patronuyla sözleşmesi bittiğine göre, Fontana, kendi hesabını kendi görecek. On üç milyon, onu motive ediyordu. Bu sayede hayatının geri kalanını en ufak bir sorun yaşamadan geçirebilirdi.

Bana yönelik kişisel nefreti hariç. Onu sürekli başarısızlığa uğratmıştım, artık hesaplaşma vakti gelmişti. Fontana, beni evde bul-

mak üzere gelmişti. Artık tek bir patronu vardı: Kendisi. Üzerindeki yasaklar tamamen kalmıştı. Her şeyi yapabiliyordu artık.

Nicole'ü yem olarak kullanmıştı, ama bunu isteyen de bizzat bendim. Banka hesap bilgilerimi çekiç darbeleriyle tükürmemi sağlayacaktı. Kelimenin her anlamıyla bana bu bedeli ödetmek istiyordu.

Daha sonra da onu öldürecekti.

Beni de öldürecekti, hatta muhtemelen bana özel bir son da hazırlamış olmalıydı. Fontana, benimle kişisel sorununu çözmek istiyordu.

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum, döndüm, bir sokaktan diğerine geçtim, pusudaki arabanın yakınlarından geçmemek için her şeyi yaptım. Muhtemelen geldiğim sırada Fontana beni tuzağa düşürmek için bir yere pusu kurmuştu. Beni gözden kaçırmıştı, çünkü arabayla geleceğimi düşünmemişti. Muhtemelen beni yaya ya da takside bekliyorlardı.

Eğer Fontana bize elini sürerse... Nicole'ün eli kolu bağlı, oturmuş haldeki görüntüleri şimdiden gözümün önüne geldi. Bu mümkün olamazdı. Üzerimde beş kuruş param yoktu. Bu yerleri bilmiyordum. Üzerinde adres yazan kâğıdı çıkardım. Nicole sekizinci kattaydı.

Park yeri var mıydı?

Kendimi belli etmemem gerekiyordu.

Peki ama ne yapmalıyım?

Düşüncelerim karman çorman, düzensizdi.

Tek bir çıkar yol görüyordum. En kötüsü, ama tek çözüm: Var gücümle gaza basıp kaçmak. Bu anlamsızdı, ama yapacak başka bir şey bulamıyordum, beynim bu tuzağın etrafında donakalmıştı.

Araba telefonuna uzandım, ama o kadar titriyordum ki telefonu yerine koydum. Onu zor da olsa geri aldım, göğsüme bastırdım. Bir arabanın kapısının önünde boş yer vardı. Oraya, motoru durdurmanızın birkaç dakikalığına park ettim. Nicole'ü aramak gerekiyordu. Numarasını çevirdim. Ve o telefonu açar açmaz, "Nicole, gitmemiz gerek," dedim.

"Ne? Neden?"

Umutsuzluğa kapılmıştı.

“Dinle, sana açıklayamam. Derhal gitmemiz gerek. Yapacağın şey şu...”

“Ama neden? Neler oluyor? Alain! Eğer bana hiçbir şey açıklamazsan, kılımı kıpırdatmayacağım artık.”

İçinde bulunduğum paniği fark etmişti, durumun ciddi olduğunu anlamıştı, tehlikeyi önceden sezerdi. Bir anda sesi gevşedi ve hiçkırıklara boğuldu. Son saatlerin dehşeti, el değmemiş halde yeniden canlanmıştı. Takılmış plak gibi “hayır, hayır” diyordu. Felç geçirmiş gibiydi. Onu yeniden harekete geçirmek gerekiyordu. Söze atıldım:

“Oradalar.”

Kimi kastettiğimi söylememe gerek yoktu. Nicole, Fontana’nın, Yasmine’in yüzünü gözünün önünde yeniden canlandırdı ve ani bir korkuya kapıldı.

“Her şeyin sona erdiği konusunda bana söz vermiştin.”

Ağlıyordu.

“Senin hikâyelerinden bıktım, Alain. Artık benden bu kadar.”

Bana seçenek bırakmıyordu. Onu harekete geçirmek için gözünü daha da korkutmam gerekiyordu.

“Eğer burada kalırsan, Nicole, gelip seni bulacaklar. Gitmek gerek. Şimdi. Aşağıdayım.”

“Neredesin?” diye haykırdı. “Niçin gelmiyorsun?”

“Çünkü onların istediği şey bu! İstedikleri bizzat benim!”

“Kahretsin, ‘onlar’ dediklerin de kim?”

Haykırıyordu. Yürek darlığı.

“Seni alıp götüreceğim, Nicole. Beni iyi dinle. Aşağı in, sağa dön, orası Kloeckner Sokağı. Sağ kaldırıma geç. Başka yapacağın hiçbir şey yok, Nicole, başka hiçbir şey yok, sana söz veriyorum, gerisiyle ben ilgileneceğim.”

“Hayır, Alain, üzgünüm. Artık istemiyorum. Polisi çağıracağım. Artık yapamıyorum. Artık yapamıyorum.”

“HİÇBİR ŞEY YAPMAYACAKSIN! ANLADIN MI? SANA SÖYLE-
DİKLERİM DIŞINDA HİÇBİR ŞEY YAPMAYACAKSIN!”

Sessizlik. Sözlerime devam ettim. Onu zorlamak gerekiyordu.

“Ben bir hayvan gibi ölmek istemiyorum, Nicole! Sana söylediğimi yap sadece, başka bir şey değil! Aşağıya in! Sağa dön ve bunu derhal yap, kahretsin!”

Telefonu kapattım. İkimiz için de öylesine korkuyordum ki. Zihnimin gerisinde, stratejimin neredeyse kof olduğunu biliyordum. Ama boşuna strateji araştırmak nafileydi, başka hiçbir şey bulamamıştım. Hiçbir şey. Üç-dört dakika geçmesini bekledim. Karar vermesi ve aşağıya inmesi için ne kadar zamana ihtiyacı vardı? Ardından yola çıkacaktım. Kimse, bu arabada olduğumu aklına getiremezdi. Nicole’ün kendisi bile.

Hızlı olmak gerekiyordu.

Hızla geçip gitmek.

Kloekner Sokağı’na düşük bir hızla ulaşmıştım. Uzakta, sağ kaldırımında, Nicole’ün silueti vardı. Onun istikametinde ilerliyordum. Yürüyüşü çok ama çok gergindi. Onun hizasına geldiğimde, tam arkasında, hafif solunda, bir motorun gürültüsünü işitti ama başını çevirmedi; geçen her salisede daha kötü bir şey bekliyordu. Adımları gergindi, bir mahkûmun adımlarını andırıyordu. Doğru zamanı bekliyordum. Önde de arkada da kimse yoktu. Hızlandım. Onu üç metre geçtim, durdum, hızla arabadan çıktım, kaldırıma doğru sıçradım, Nicole’ü kolundan kavradım, beni fark edince bir çığlık attı ve bir tepki göstermesine fırsat vermeden yolcu kapısını açıp onu arabanın içine ittim. Arabanın etrafında bir tur attım, sürücü koltuğuna yerleştim. Tüm bunlar en fazla yedi-sekiz saniye almıştı. Arabayı yavaşça sürüyordum. Nicole gözünü ayırmaksızın bana bakıyordu. Bu araba, ben, her şey ona tuhaf gelmişti. Bu sessiz ve bir dalga gibi kayan arabanın içerisinde daha az mı daha çok mu korktuğumu bilemiyordum.. Gözlerini kapattı. Bense, sağdaki ilk sokağa usulca saptım. Ne önde ne arkada bir şey görülüyordu. Ben de kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım ve yeniden açtığımda, otuz metre ötemde Fontana’nın kedi gibi kıvrak silüetini fark ettim.

Kaldırım boyunca koşup gözden kayboldu. Düşünmeksizin hızlandım, izini kaybettirdiği sokağı geçtim. Sokaktan bir otobüs yüksekliğinde siyah bir 4x4 fırladı. İçgüdüsel olarak kapı kilitlerini aktifleştirdim. Nicole yerinden sıçradı, anormal bir şeyler olduğunu anlamıştı. Gaza asıldım, araba yerinden sıçradı. Araba aniden hızlanınca koltuğuna yapışan Nicole bağırıyordu; Fontana'nın arabası arkamızdan ilerliyordu. Sola döndüm, oldukça hızlı ilerliyordum. Bu sırada park halindeki bir arabanın tamponuna vurdum, yerinden sıçrayan Nicole yeniden çığılığı bastı. Emniyet kemerini yakaladığı gibi, sert bir hareketle bağladı. Bu mahallede araba sirkülasyonu çok yoğun değildi; Paris'in merkezine doğru çıkan veya banliyölere doğru uzaklaşan iki büyük bulvar üzerinde yoğunlaşırdı. Hızımı kesmeksizin geçtiğim sonraki kavşakta, kocaman farlı kırmızı bir Renault 25 benim geçmeme izin vermek için aniden durdu. Charles bize katılmıştı.

Charles'ı unutmuştum.

Bizim geçişimizi görmüş, kolunu kaldıracak zamanı bulmuştu. Uzaklaşıyorduk, sonraki saniyede, peşimizde siyah bir 4x4 gördü. Charles'ın bunu anlamasının zaman alacağını biliyordum, ama anlayacaktı, bu soruyu düşünecek lüksü yoktu. Bulvara ulaştım, sağa döndüm. Trafik sıkışıklığından dolayı arabalar yolda hareketsiz şekilde kalmışlardı. Eğer durursam Fontana bize yetişecek, camlarımıza ateş açacak, zor kullanarak kapıları açacaktı. Bu durumda hiçbir şey yapamazdım. İhtiyacı olan tek şey buydu: Bizim durmamız, onun da bu vesileyle üzerimize çullanması. Gerisi onun işiydi. Beni hareketsiz hale getirmek için Nicole'ün kafasına derhal silah dayayabilir, Yasmine'in kullandığı 4x4'e zorla girmem için beni dövebilirdi...

Araba kuyruğunun en arkasındaydık. Ne yapacağımı bilemiyordum. Nicole, önümüzde duran araba kuyruğunu göstermek için, iki elini de arabanın ön camına doğru uzattı. Direksiyonu ani bir hareketle sola çevirip sol şeridin ters yönünde ilerledim, bir yandan da sonuna kadar kornaya basıyor, arabanın tüm ışıklarını yakıp söndürüyordum. Fontana ise, hiç tahmin edemeyeceğim bir hareket yaptı: Polis sireni açtı, bir kolunu arabadan dışarı çıkardı ve arabanın üstüne bir

flaş ışığı taktı. Tüm yüzüzlükleri yapmıştı, bu da ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu. Tuzağa düşürüldüğümüz bu ortamda kimse bizim geçmemizi kolaylaştıracak bir harekette bulunmayacaktı. Kovalanıyorduk. Tüm şehir, bize karşı duracaktı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum, simetrik yörüngeler izlemeliydik ama yeniden Charles'ın arabasıyla karşılaşmıştım. Nicole ayaklarını çekip koltuğa büzülmüş, başını eğmiş, iki elini sanki çatının düşmesi ihtimaline karşı kendini korumak istercesine ensesinin üzerinde kavuşturmuştu. Polis sirenini duyar duymaz, arka cama doğru umutla döndü. Ama bizi sürüklediğim tuzağı fark ettiğinde, fetüs pozisyonuna geri dönüp küçük çığlıklar atmaya başladı.

Yanından geçerken Charles'ın gözleri kocaman açılmıştı.

Ardından peşimizdeki arabaya baktı.

Artık hiçbir şey düşünemiyordum. Sadece bir refleksler topuna dönüşmüştüm. İyi bir karar olsun veya olmasın, ölümcül olsun veya olmasın, hızla sola dönüp bir sokağa girdim, sağa, sonra sola döndüm, hangi istikamette gittiğimi artık bilemiyordum. Ne zaman karşıma bir engel çıksa, başka bir sokağa, ikincisine, üçüncüsüne sapıyordum. Yanlardaki arabalara çarpıyor, yayalara, bisikletlere dikkat ediyordum. Şeridinden ayrılan bir otobüse sol taraftan çarpmıştım. Fontana her zamanki gibi arkamdaydı, yaklaşmıştı. Nereye gideceğimi artık bilemiyordum. Bir anda, ne tuhaftır ki, tek şeritli bir yolda bulduk kendimizi. Bitmek bilmeyen ve çevreyolunun bulvarı boyunca ilerleyen dümdüz bir yoldu.

Yolun her bir yanı, park halindeki otomobillerle kaplanmıştı.

Devasa ve dümdüz bir yol.

Tek yön. Sadece bir tek şerit.

Yolun sonunu zar zor seçebiliyordu insan.

Hızlandım. Dikiz aynasından Fontana'nın aracını fark ediyordum. Pek iyi araba kullandığım söylenemezdi. Harap olmuş ellerimle yeterince hızlı ilerleyemiyordum. Fontana, flaş ışığını aldığı gibi onu

içeri çekti, polis sirenini kapattı, elli metre arkamızdaki 4x4 yavaşladı çünkü artık kaçmamız mümkün değildi.

Düz bir eksen tutturmayı başaramıyor, sürekli yanlara yalpalıyordum, ya benim tarafımdaki ya da Nicole'ün tarafındaki araçlara sürtünüyordum.

İleride, birkaç yüz metre ötede, sokağın yoğun bir araba selinin aktığı büyük bir bulvarla birleştiği noktada kırmızı ışık vardı... Yani, bir nevi duvar. Köşeye sıkıştırılmışlık karşısında hayal kırıklığına uğramış olarak daha da hızlandım.

Ama her şey bitmişti.

Nicole bile bunu anlıyordu.

Hızla ilerlediğimiz bulvar, kestirme bir yol gibiydi. Orada durmak, hele ki Fontana arkamızdayken, Formula 1 pistinde arabadan inmekle eşdeğerti. Var gücüyle durmadan ilerlemek ise, hızlı trenin yolunu kesmek demekti.

Nicole, yolumuzu çaresiz olarak kesecek olan engel karşısında koltuğunda doğruldu.

Arka cam patlamıştı. Fontana şimdiden üstümüze ateş açmaya başlamıştı. Borda bordaya saldırıya geçtiğinde zaman kazanacaktı. Arabanın yolcu kısmı mahvolmuştu, rüzgâr kırık cam parçalarıyla birlikte içeri dolmuştu. Nicole olduğu yere büzülmüştü.

Ve sona yaklaşmıştık.

İşte bu şekilde sona eriyordu.

Burada. Kısa bir süre içerisinde.

Birkaç yüz metre ötede.

Arkamızda metalik ve siyah bir canavarın takibinde, tüm ışıklarımız açık halde, saatte yaklaşık yüz yirmi kilometre hızla ilerlediğimiz bu dümdüz sokaktaydık.

Bu görüntü hâlâ zihnimden silinmiyor. Aylar sonra bile.

Asla da silinmeyecek.

KARANLIK KADROLAR

Onu görmek, yeniden görmek, hayalini kurmak, gizemli ve trajik anlamını sorgulamak için daha yıllar geçmesi gerekecekti.

Nicole başını kaldırdı. Yolumuzu tıkayan araçların oluşturduğu duvara doğru hızlı ilerleyişimiz karşısında hipnotize olmuş gibiydi.

Ve her ikimiz de, karşımızda aniden kırmızı bir arabanın durduğunu görünce adeta büyüledik. Arabanın üzerinde devasa parlak ışıklar vardı ve ardında beyaz bir duman çıkararak ilerliyordu. Bulvarın sonuna gelip ters yönden bize doğru ilerlemeye başladı. Üç yüz metre kalmıştı ve arabalarımız çılgınca bir hızla birbirine doğru ilerliyordu.

Yavaşça fren yapmaya başladım, başka ne yapabileceğimi bilemiyordum.

İşte, ölüm yaklaşıyordu.

Charles hızlandı. Arabası artık bize iki yüz metre kadar yaklaştığında yüzünü, ön farlarının krom kaplamaları arasından fark edebildim.

İşte, şimdi son mesaj veriliyordu.

Charles, oto sinyal lambasını taktı.

Sol taraf.

Sanki bir yere dönebilirmiş gibi. Sonra, verilen mesajın bu olmadığını anladım. Mesaj, Charles'ın gitmek istediği yönü göstermiyordu. Benim gitmem gereken yönü gösteriyordu. Mesajda, "sağa dön" deniyordu.

Hızlandım, sağımda park halindeki araçların aralıksız bir şekilde oluşturduğu kuyruğu hırsıyla inceledim. Charles'ın arabasıyla artık aramda yüz metre kadar kalmıştı. Görüntüsü büyüdü, ekranı kaplamaya başladı. Birbirimize giderek daha büyük bir hızla yaklaştık, bir kasırganın ortasında kalmışçasına birbirimize çekiliyorduk.

İşte, bir anda beliren bir çıkış....

Bu bir çıkmaz sokaktı.

Bunu ilk anda fark ettim. Yol, sağımızda, otuz-kırk metre ötede bitiyordu. Nicole'e haykırdım. Emniyet kemerini sımsıkı tuttu ve bacaklarını upuzun uzattı. Arabanın yönünü değiştirerek toparlamaya çalıştım, arabanın tekerlekleri yerden kesildi, görmediğim bir engele çarptı, sert bir şekilde yerinden sıçradı, ama çıkmaz sokakta ilerlemeye

devam etti, çok hızlı giden bir kamyonetle çarpıştı, hava yastıkları bizi koltuklarımıza sabitledi. Araba tamamen durmuştu.

Şimdi Charles ile Fontana'nın arabaları karşılaşacaktı.

Birer meteor gibi birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Fontana, karşısında Charles'ın parlak kırmızı külüstür arabasını fark ettiğinde frene basmayı akıl edecekti. Bu da oldukça geç kalınmış bir karar olacaktı.

İki araba, yüz seksen kilometreyi geçen bir hızda, birbirleriyle karşılaşacaktı...

Charles'ın son hareketini, hâlâ yavaş çekimde görüyorum.

Arabası geçerken onu net bir şekilde gördüm. Direksiyon arkasında kaykılmış haldeydi ve başını bana çevirip gülümsemişti.

Charles'ın güzel gülümsemesi. Dostça ve cömertçe. Her zamanki gibi. "Benim için canını sıkma."

Gözlerimin içine baktı. Kolunu kaldırdı.

Kızılderili selamı.

Bir sonraki an gelen şok korkunçtu.

İki araç korkunç bir hızla çarpıştı. Ve iç içe geçmiş, birleşmiş, tamamen ezilmiş iki araba birbirinin üzerinde durdu.

Enkazdan çıkarılamayan bedenler, arabalar hurdalığa atıldıklarında ayıklanacaktı.

Ateş bir anda parlar.

Her şey bitmişti.

SON

Mathilde'in evinde akşam yemeğindeyim. Elimde çiçeklerle, üzerimde ince çizgili ham ipekten güzel bir takım elbiseyle, sahanlıkta durup zili çalıyorum. Ve hiçbir zaman kolumdan çıkarmamamın sebebini kimsenin anlamadığı, neon yeşili kayışlı kocaman dalgiç saatimle birlikte... Kapıyı Gregory açıyor ve Mathilde uzaktan, mutfaktan, mutluluk içerisinde sesleniyor: "Babacığım, geldin mi yoksa?" Damadım, kaçınılmaz bir şekilde, elimi o denli sert sıkıyor ki, her zamanki gibi meydan okumayı, beni erkekçe mücadeleye davet ediş hissediyorum. Hiçbir zaman mücadele etmem artık. Her şey bitti. Geride kaldı.

Salona girdiğimde Mathilde ortaya çıkıyor. Bir yandan küçük bir saç tutamıyla oynayarak her defasında aynı şeyi söyler:

"Korkunç durumda olmalıyım, aman Tanrım. Babacığım, sen kendine bir viski koy, ben hemen geliyorum."

Ardından uzunca bir yarım saat boyunca banyoda kaybolur. O sırada Gregory ile sıradan bir sohbeta dalarız; herhangi bir sonuca varmadığı, tehlikesiz olduğu tecrübeyle sabittir.

Onlara hediye ettiğim Paris'in göbeğinde kocaman beş odalı bir apartman dairesinin ortasında kurum kurum kurumlandığından beri, Gregory'nin kendine güveni geldi. Onun aperatif koymasını ve kendini beğenmiş tavırlara bürünmesini gören insan, engin meziyetleri, inkâr edilemeyecek türden üstün özellikleri sayesinde bu noktalara geldiğini sanabilir. Aslında, ikimiz de boksör gibiyiz, yüzümüze aldığımız yumruk darbelerinin toplamına borçluyuz başarıımızı. Hiçbir zaman bir şey söylemem. Susarım. Gülümserim. Her şeye tamam derim. Kızımı beklerim. Kızım her defasında yeni bir elbisenin içinde gelir,

kendi çevresinde döner ve bana şöyle der: “Beni seviyor musun?” Sanki onun kocasıymışım gibi.

İltifatları her defasında çeşitlendirmeye çalışırım ben de. İhtiyatlı olmak için, sonraki akşam yemeklerinde söyleyeceğim sıfatları önceden aklımda sıralamam gerekir. Her ay bir kez, ayın ikinci perşembe günü görüştüğümüz için, insan zaten zayıf olan sözcük dağarcığını hızla tüketiyor.

Kendimi hep hazırlıksız yakalanmış hissederim. “Hayranlık uyan-dırıcı” derim, ama bu sıfat gerçekten çok ihtiyar işi. Veya, “Olur şey değil” derim. Ve benzeri şeyler söylerim.

Charles’a özgü kelimeler bunlar, sanırım.

Pencereden Notre Dame’ın kubbeleri gözüküyor. Mathilde’in sa-dece benim için satın aldığı viskiyi yudumlarım. Kızımda bana ait bir şişe hep durur. Ama bu demek değil ki alkolik birine dönüştüm. Tam tersine, tüm bunları keyiflenmek için yapıyorum. Nicole zaten bu konuda, sağlığın korunması konusunda, çok hassas. Bu bir zorunluluk onun için. Evine yakın bir spor salonuna yazıldım. Evime uzak olma-sına rağmen neden burayı tercih ettiğimi bilmiyorum, ama ettim işte.

Akşam yemeği yedik. Mathilde, bana derhal Lucie’den haberler verdi; o haberleri beklediğimi biliyordu. Tüm bunlar bittikten sonra ona ulaşan tek kanalım kendisi.

Onunla ilişkimiz Flandre Caddesi’ndeki apartman dairesinde bitti. Kimseyi beklemiyordum, kapı çaldı, açtım, Lucie gelmişti, şöyle dedim:

“Ah, sen misin!”

“Buradan geçiyordum, uğradım,” dedi.

Ve içeri girdi. Yalanı tahmin etmek pek zor değildi. Oradan geçmi-yordu, özellikle gelmişti. Ve aklımdan geçenler belliydi... Zaten, hemen sadede geldi. Onun gücü de buradan geliyordu. Diğer insanlardaki nezaket onda yoktu; durumu kurtarmak için yapay davranışlara gi-rişmezdi.

“Şimdi, sana soracağım sorular var,” dedi karşıma geçip.

KARANLIK KADROLAR

Oturmaktan, yemeğe gitmekten, bunların hiçbirinden söz etmiyordu, “şimdi” diyordu. Bu kelime ağır, çok ağır geldi bana. Başımı, ilk füzenin gelmesini beklercesine eğdim. Bunun ne kadar zor olacağını biliyordum.

“Ama,” diye sözüne devam etti Lucie, “sanırım tüm soruların ilkinden başlayacağım: Baba, beni gerçekten salak yerine mi koydun?”

Çok kötü bir başlangıç olmuştu bu.

Her şeyi geride bırakalı en fazla on beş gün olmuştu.

Bir gece önce, herkese çekler yazmıştım. Hayli yüklü çekler. Matilde, kendininkine bakakalmıştı: Yıl ortasında, akla hayale gelmeyen bir Noel hediyesiydi bu onun için... Sanki piyangoda büyük ikramiye vurmuştu.

Ashında bunlar sahte çeklerdi. Sadece heyecanımı göstermek içindi. Milyonlarca avronun vergi cennetlerinde gizli tutulduğunu, bu kadar yüksek meblağları kullanmak için maliye karşısında bazı önlemler almak, küçük hilelere başvurmak gerektiğini açıkladım onlara. Sadece bir zaman meselesiydi bu; her şeyle ben ilgilenecektim.

Nicole, özenli bir şekilde çekini önüne koydu. Tüm bunları birkaç gündür biliyordu. Ona derhal açıklamıştım. Nicole farklıdır, kızlar gibi değildir. Yemeğin bitiminde peçetesini masanın üstüne koyarmış gibi çeki bıraktı. Hiçbir şey söylemedi. Daha önce söylediklerini tekrarlaması anlamsızdı. Sadece, kızların mutluluğunu bozmak istemiyordu.

Lucie hediyesine bakıp yoğun düşüncelere daldı. “Teşekkürler,” diye mırıldandı; heyecanlı açıklamalarımı belirgin ama düşünceli bir dikkatle dinledi. Sanki benimkiyle paralel bir anlatım geliştiriyor gibiydi.

O akşam, iki kızıma şöyle dedim: Ne olursa olsun, geleceğiniz güvence altında. Size burada verdiklerimle, kendinize bir, iki, üç apartman dairesi alabilirsiniz, kendinizi güvende hissetmek için ne istiyorsanız onu yapabilirsiniz, bu babacığınızdan size hediye.

Herkese para dağıttım.

Üç eşit parçaya böldüm.

Hareketimin biraz saygı uyandırması gerektiğini düşünüyordum.

Zaten durum da öyle oldu, ama kısmen. Mathilde'in ağzı kulaklarına vardı; Gregory nedenli niçinli sayısız sorular sordu. Ona anlattım, olayın özünü söylememek için elimden geleni yaptım, olayların öngördüğüm gibi, hayalini kurduğum gibi gerçekleşmediğinin farkındaydım.

Ve ertesi gün Lucie karşımdaydı. Bana soruyordu: "Beni gerçekten salak yerine mi koydun?" Sözlerine devam etti, çünkü Lucie hep böyledir, soru sorar, kendisi yanıt verir. Çünkü bu devisa çeki gördüğü ilk saniyeden beri sürekli düşünüyordu ve sonunda anlamıştı:

"Beni en aşağılık şekilde kandırdın."

Öfkelenmeksizin konuşuyordu. Sükûnet içerisinde. Beni korkutan da tam buydu.

"Benden hep gizledin gerçeği, çünkü her şeyden önce şunu düşünüyordun: Bu denli saf olan ben, eğer senin tamamen masum olduğunu düşünürsem, seni daha iyi savunacaktım."

Burada haklıydı. Gerçekten neler yaptığımı ona bin kere açıklayabilirdim, ama bunun sonucunda savunmasının daha az etkili olacağını düşünüyordum. Mazeretlerim de vardı. Eğer böyle yapsaydım, babası olarak yıllar boyu hapiste kalacaktım.

Son saniyeye dek, bu parayı elimde tutabileceğimden hiç emin olamamıştım.

Bu konuda onlara mantıklı bir açıklama yapabilir miydim? Bir yandan onlara en sonunda müreffeh bir yaşam umudu aşılarken, bir yandan da eğer hedeflerime ulaşamazsam ayaklarının altındaki halıyı bir anda çekebilir miydim?

Ona sağlamak istediğim buydu, ama sözünü kesmeme izin vermedi ve devam etti:

"Samimi davranmamı istiyordun. İlişkimizi sahneye koydun, basının gözü önünde, samimi ve cesur kızının savunmasını yaptığı işsizlik kurbanı zavallı baba gibi görünmemiz için ne gerekiyorsa yaptın. Jürinin önünde cümlemi bitiremediğimde, arzu ettiğin her şeyi elde etmiştin. Belki de ertesi gün serbest kalmanı sağlayan şey,

o son saniyeydi. O eşsiz saniyeye ulaşmak için bana aylar boyu yalan söyledin, herkesle aynı şeye inanmamı sağladın. Seni savunan kişinin ben olmamı istiyordun, çünkü saf bir çalışkana, samimi bir beceriksiz ihtiyacın vardı. Jüriyi merhamet duymaya yönlendirmek istiyordun. Bunun için, bir budala gibi davranmama ihtiyacın vardı. Budala insan rolünü benim kadar mükemmel oynayabilen başka birini bulamazdın şu koca dünyada. Oyuncuların rol dağılımı tamamlanmıştı. Seni en iyi şekilde savunabilmek için saftirik biri gerekiyordu. Yaptığın şey, iğrenç bir şeydi.”

Her zamanki gibi abartıyordu.

Ama bu onun mizacıydı zaten, her zaman biraz fazla ileri gitmesi gerekiyordu.

Sebepleri ve sonuçları karıştırıyordu. Tüm bunların bir strateji olmadığını ona açıklamak gerekiyordu. Etkili olmak için budala gibi davranması gerektiğini hiçbir zaman düşünmemiştim. Mükemmel bir avukatlık yapmıştı. Ondan daha iyisini asla bulamazdım. Sadece belli bir noktaya vardığımızda, ki o anda ona gerçeği söylemek için çok geç kalmıştım, beceriksizliğinin bir koz olduğunu anlamıştım. Sadece bu kadar.

Olaylara benim ve onun tarafından bakıldığında sonuçlar farklı oluyordu.

Tüm bunları ona söylemek gerekiyordu. Uzunca bir süre orada bekledim, odanın tam orta yerinde ayakta durdum. Hayretten donakalmıştım. Kapıyı açık bıraktı. Sahanlığa kadar ilerledim. Zemin kata inen asansörün küçük tıktırısını işittim. Yorgunluktan bitkin ve gerçekten morali bozulmuş bir halde, daireme geri döndüm.

Paspasın üzerinde küçük bir zarf fark edip açtım. Lucie'nin çekiydi bu.

Bunu hep düşünüyorum ve yüreğim parçalanıyor.

Gregory konuşmaya devam ediyordu, masadaydık. Bana, mesleki yaşantısına dair, kendisinin kaçınılmaz şekilde kahramanı olduğu yeni bir hikâye anlatıyordu. Mathilde ona hayranlıkla bakıyordu. Onun kahramanıydı. Benimse umurumda değildi anlattıkları, ba-

şımla onaylıyordum, “Ah, öyle mi?” veya “Harika olmuş!” gibi şeyler söylüyordum ama dinlemiyordum.

Neredeyse bir yıldır Lucie beni bir kez bile aramadı.

Bana geriye kalan ise, her ay Gregory ile yaptığım sohbetler oldu.

Hayat bana tuhaf bir şekilde katı davranmıştı sanırım.

Bense bu hayattan bilerek kaçıyordum. Charles’ı düşünüyordum.

Ve Nicole’ü.

Bir yıl öncemizi hatırlıyorum, Tanrım, ne kadar hüznüydü.

Charles’ın ölümünün ardından, her şey sona erdiğinde, Nicole ile iki gün boyunca Flandre Caddesi’ndeki o korkunç dairede birlikte kaldık. Yan yana, sırtımızı birbirimize vererek uyuyorduk. Geceler boyunca... Sadece, kıınıdamadan yatan iki kişi gibi elele tutuşuyorduk.

Ve üçüncü gün, Nicole bana gideceğini söyledi. Beni sevdiğini söyledi. Ama yapamıyordu, artık yapamıyordu, gücü tükenmişti.

O an gerçekten de serüvenlerle dolu yolculuğumun sonu oldu. Bunu anlamak için tüm bunları yaşamam gerekiyordu belki de.

“Yaşamaya ihtiyacım var, Alain, ve seninle olmuyor,” dedi bana.

Beni terk etmek için Lucie de o da aynı şekilde davranmışlardı. Lucie, giderken paspasın üzerine çekini tomar halinde savurup atmıştı. Nicole de, asla sağ salım kurtulamadığım o gülümsemelerden biriyle baktı. Ona şöyle demiştim:

“Ama Nicole, her şey bitti, artık zenginiz! Artık başımıza hiçbir şey gelemmez. Hayalini kurduğun her bir şeyi yapmamız için artık önümüzde hiçbir engel yok!”

Tüm bunları söylerken inancın verdiği bir güç vardı içimde!

Nicole, başını sallayarak yanağıma doğru elini uzatmakla yetindi. Sanki “zavallı adam” diye geçiyordu aklından.

Zaten bana şöyle dedi:

“Benim zavallı aşkım...”

Ve dışarı çıktı. Sessiz sakin bir şekilde.

Bu noktada Lucie bana annesini çok fazla anımsatmıştı.

Sebebini bilmiyorum, ama belki de bu yüzden, kendime ateş pahası bir hediye sunmak yerine, Flandre Caddesi'ndeki evde yaşamaya devam ettim.

Daireyi şuradan buradan aldıklarımı döşedim, ucuz eşyalar aldım. Ve bu konuda o kadar da kötü sayılmazışım.

Nicole, Ivry'de bir daireye yerleşti, sebebini hiçbir zaman anlamadım. Onu Mathilde'inki gibi güzel bir daire satın almak konusunda ikna etmek, hatta bu konuyu onunla tartışmak bile kesinlikle olanaksızdı. Hayır dediyse, konu kapanmıştır. Ivry'deki dairesini bile satın almamı kabul etmemişti. Kirasını kendi başına ödüyordu. Kendi maaşıyla.

Zaman zaman birlikte akşam yemeği yiyoruz. İlk başlarda, onu Paris'te çok büyük bir restorana götürmüştüm. Onu etkilemekti niyetim. Özel dikim ilk takım elbisemle yakışıklı görünüyordum. Ama, tüm bunların onun hiçbir şekilde hoşuna gitmediğini derhal anladım. Yemeği neredeyse mutlak sessizlik içerisinde yemişti. Neredeyse tek kelime konuşmamıştık, metroyla evine geri dönmüştü. Taksiye binmek bile istememişti.

Çok sık görüşmüyoruz. Ona dışarı çıkmak için çok fazla davette bulundum. Operaya, tiyatroya... Ona sanat kitapları hediye etmek, hafta sonları görüşmek, bunun gibi şeyler yapmak istedim. Onun kalbini yeniden fethetmek gerektiğini söyleyip duruyordum kendi kendime. Ama bu epey zaman alacak ve beceriklilik gerektirecekti. Birbirimize zaman içerisinde yeniden kavuşacaktık ve hayatımızın şimdi ömür boyu sürecek bir mucizeye dönüşebileceğini anlayacaktı. Ama olaylar bu şekilde cereyan etmedi. Bir iki kez dışarı çıkmayı kabul etti, ardından istememeye başladı. İlk başlarda onu epey sık aradım, ardından onu çok fazla aradığımı söyledi günün birinde bana.

“Seni seviyorum, Alain. Senin iyi olduğunu bilmek beni her zaman memnun ediyor. Ama bu bilgi bana yetiyor. Daha fazlasına ihtiyacım yok.”

İlk başlarda onsuzken zaman korkunç uzun geliyordu.

Üzerime tam oturan takım elbiselerimle neredeyse bomboş bir apartman dairesinin içinde bir enayiye benziyordum.

Mutsuz bir adama dönüşmüştüm.

Hayalini kurduğum gibi yaşamanın mutluluğunu tadamıyordum, çünkü Nicole'süz gerçekten de hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Onsuz her şey anlamsızdı.

Geçen gün, Charles'ın bana söylediği bir şey geldi aklıma (o ve o meşhur cümleleri...): "Eğer bir adamı öldürmek istiyorsan, ona en çok umut bağladığı şeyi vermekle başla. Genellikle bu yeterli olur."

Charles'ı çok özliyordum.

Kalan tüm parayı, kızlarımın adına açtığım hesaplara yatırdım. Artık bu konuyla pek ilgilenmiyorum. Paranın orada olduğunu biliyorum. Kazandığım para orada. Bunu bilmek yeterli.

İlk aylar oldukça uzun geçti, tek başına.

Birkaç hafta önce yeni iş aldım. Gönüllü olarak.

Yeni şirket kuran gençlere yardım eden küçük bir derneğin "kıdemli danışmanı"yım.

Bu şirketlerin gelişimini inceliyor, onlara stratejilerinde ve bunun gibi işlerde yardımcı oluyorum.

Elimden bir şey gelmiyor, çalışmadan duramıyorum.

Vezenobres, Ağustos 2009